FLASHFORWARD

Robert J. Sawyer

Câștigător al
Premiului Nebula
pentru cel mai bun roman

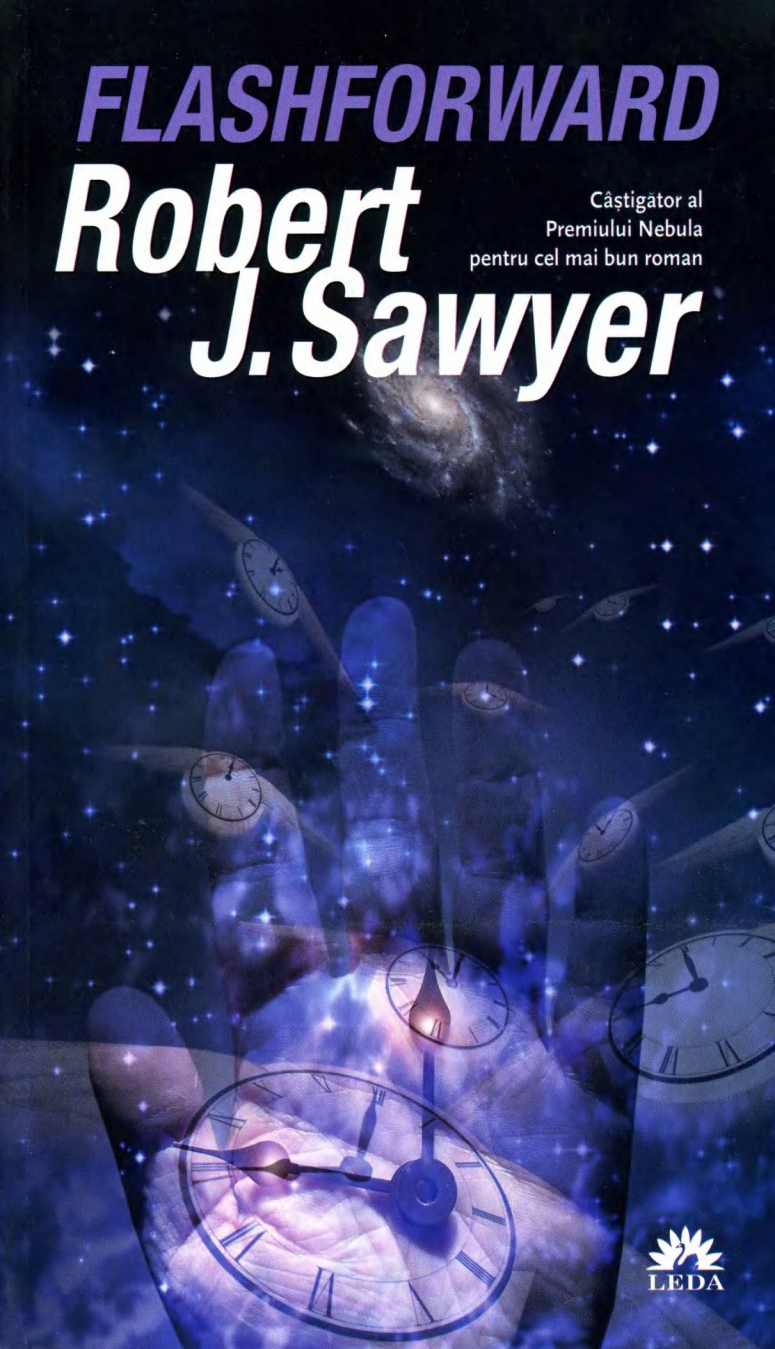

LEDA

Robert J. Sawyer

FLASHFORWARD

Traducere din limba engleză și note de
Ana-Veronica Mircea

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactori: DANIEL PENESCU, MIRELLA ACSENTE
Tehnoredactare computerizată: OLIMPIA BOLOZAN

Robert J. Sawyer, *FLASHFORWARD*
Copyright © 1999 by Robert J. Sawyer
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii LEDA, imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT

ISBN: 978-973-102-371-7

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SAWYER, ROBERT
Flashforward / Robert T. Sawyer;
trad.: Ana-Veronica Mircea. - București: Leda, 2011
ISBN 978-973-102-371-7

I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111(71)-31=135.1

PENTRU RICHARD M. GOTLIB

L-am cunoscut pe Richard când eram în liceu, în 1975. Pe vremea aceea, amândoi ne imaginam diverse variante de viitor pentru noi înșine. Însă un singur lucru părea extrem de clar: indiferent după cât de mulți ani, aveam să fim întotdeauna prieteni. Acum, când a trecut un sfert de secol, sunt încântat că măcar această parte s-a dovedit a fi exact așa cum am plănuit-o.

MULȚUMIRI

Sincere mulțumiri agentului meu, Ralph Vicinanza, și asociatului său, Christopher Lotts; redactorului meu de la Tor, David G. Hartwell, și asistentului său, James Minz; lui Chris Dao și Lindei Quinton, de asemenea de la Tor; lui Tom Doherty, editorul de la Tor; lui Rob Howard, lui Suzanne Hallsworth și lui Harold și Sylviei Fenn, de la H.B. Fenn & Company Ltd, distribuitorul meu din Canada.; lui Neil Calder, șeful Serviciului Media de la Organizația Europeană pentru Fizica Particulelor (CERN); Dr. John Cramer, profesor de fizică la Universitatea din Washington; Dr. Shaheen Hussain Azmi, lui Asbed Bedrossian, Ted Bleaney, Alan Bostick, Michael A. Burstein, Linda C. Carson, David Livingstone Clink, James Alan Gardner, Richard M. Gotlib, Terence M. Green, John-Allen Price, Dr. Ariel Reich, Alan B. Sawyer, Tim Slater, Masayuki Uchida și Edo van Belkom; tatălui meu, John A. Sawyer, fiindcă mi-a permis să-i împrumut, în repetate rânduri, casa de vacanță din Bristol Harbour Village, unde a fost scrisă o mare parte a acestui roman; și, mai ales, fermecătoarei mele soții, Carolyn Clink.

CARTEA ÎNTÂI

Aprilie 2009

Cel care prevede calamitățile
trece prin ele de două ori.

— Beilby Porteus

I

Ziua întâi: marți, 21 aprilie 2009

O fisură în spațiu-timp...

Clădirea centrului de control al acceleratorului de particule de la CERN[1] era nouă: primise autorizația de construcție în *Anno Domini* 2004 și fusese terminată în 2006. Înconjura o curte interioară, numită în mod inevitabil „nucleul". Fiecare birou avea câte o fereastră, îndreptată fie către nucleu, fie către restul campusului CERN, răsfirat în toate direcțiile. Patrulaterul din jurul nucleului se înălța pe două niveluri, dar ascensoarele principale opreau în patru locuri: pe cele două niveluri de deasupra solului; la subsol, unde erau găzduite boilerele și depozitele; și la nivelul de la adâncimea de o sută de metri, de unde se putea ieși în stația monoraiului folosit pentru deplasarea pe circumferința de douăzeci și șapte de kilometri a tunelului acceleratorului. Tunelul propriu-zis trecea pe sub terenurile fermierilor, pe sub periferia aeroportului din Geneva și pe sub dealurile de la poalele munților Jura.

---

[1] Organizația Europeană pentru Cercetări Nucleare.

Peretele sudic al coridorului principal din clădirea centrului de control era împărțit în nouăsprezece secțiuni lungi, și fiecare fusese împodobită cu un mozaic creat de un artist dintr-o țară membră în CERN. Cel din Grecia îi reprezenta pe Democrit și originea teoriei atomice; cel din Germania descria viața lui Einstein; cel din Danemarca, pe a lui Niels Bohr. Însă existau și mozaicuri fără nici o legătură cu fizica: cel din Franța înfățișa Parisul profilat pe fundalul cerului, iar cel din Italia, o vie cu mii de ametiste șlefuite în loc de struguri.

Centrul propriu-zis de control al Marelui Accelerator de Particule era un pătrat perfect, cu uși mari, glisante, plasate cu exactitate în mijlocul a două dintre laturile sale. Încăperea se înălța pe două niveluri și jumătatea superioară avea pereți de sticlă, astfel încât grupurile de vizitatori puteau urmări activitatea desfășurată jos; CERN organiza tururi de vizitare de câte trei ore, în zilele de luni și de sâmbătă, la nouă dimineața și la două după-amiaza. De pereții de sub ferestre atârnau, pleoștite, steagurile celor nouăsprezece state membre, câte cinci pe fiecare latură; al douăzecilea loc era ocupat de steagul albastru cu auriu al Uniunii Europene.

Sala de control adăpostea zeci de console. Una le era dedicată injectoarelor de particule; controla începutul experimentelor. Alături era o alta, cu suprafața înclinată și cu zece monitoare încrustate, pentru afișarea rezultatelor raportate de detectoarele ALICE și CMS, imensele sisteme subterane care înregistrau și încercau să identifice particulele produse în urma experiențelor din LHC[1]. Monitoarele de pe a treia

[1] *Large Hadron Collider*, Marele Accelerator de Particule.

consolă arătau porțiuni din tunelul ușor curbat al acceleratorului subteran, cu șina monoraiului, o grindă cu profil I, suspendată de plafon.

Lloyd Simcoe, un cercetător de origine canadiană, stătea la consola injectorului. Împlinise patruzeci și cinci de ani, era înalt și proaspăt bărbierit. Avea ochii albaștri și părul tuns perie de un castaniu atât de închis încât nu puteai condamna pe cineva care spunea că e negru — cu excepția tâmplelor, pe jumătate încărunțite.

Specialiștii în fizica particulelor elementare nu erau celebri pentru splendoarea vestimentației lor și, până de curând, Lloyd nu fusese o excepție. Dar, cu câteva luni în urmă, acceptase să-și doneze întreaga garderobă filialei din Geneva a Armatei Salvării și-și lăsase logodnica să-i aleagă haine cu totul noi. Pentru a spune adevărul, după gustul lui erau puțin cam țipătoare, dar trebuia să admită că nu mai arătase niciodată atât de atrăgător. În ziua aceea purta o cămașă bej; o haină de culoarea coralului; pantaloni maro cu pungi exterioare în loc de buzunare interioare; și — ca o recunoaștere a eleganței tradiționale — pantofi italienești, negri, de piele. Lloyd adoptase și două simboluri universale ale statutului său, care se întâmplaseră să fie, totodată, pete de culoare locală: un stilou Mont Blanc pe care-l ținea agățat de buzunarul interior al hainei și un ceas analogic elvețian, de aur.

În dreapta lui, așezată la consola detectorului, era însăși maestra autoare a acestei noi înfățișări, logodnica lui, inginera Michiko Komura. Cu zece ani mai tânără decât Lloyd la cei treizeci și cinci ai săi, Michiko avea un nas micuț, cârn, și păr negru, lucios, pe care și-l coafase alegând populara tunsoare paj.

În spatele ei, în picioare, stătea Theo Procopides, colaboratorul lui Lloyd în domeniul cercetării științifice. La douăzeci și șapte de ani, Theo era cu optsprezece mai tânăr decât Lloyd; nu puțini glumeți îi comparaseră pe cei doi, conservatorul de vârstă mijlocie și înflăcăratul său coleg grec, cu echipa Watson și Crick[1]. Theo avea părul des, negru și buclat, ochi cenușii și maxilarul proeminent. Purta întotdeauna pantaloni roșii de dril — lui Lloyd nu-i plăceau, dar nu mai găseai nici o persoană sub treizeci de ani care să poate blugi — și un tricou din interminabilul său set cu personaje de desene animate din întreaga lume; în ziua aceea îl alesese pe venerabilul Tweety Bird. La console erau așezați alți doisprezece savanți și ingineri.

Deplasarea în susul cubului...

Cu excepția zumzetului discret al instalației de aer condiționat și a vâjâitului abia auzit al ventilatoarelor aparaturii, în camera de control domnea o liniște desăvârșită. După o zi lungă de pregătiri pentru experiment, toată lumea era nervoasă și încordată. Lloyd aruncă o privire în jurul încăperii, apoi răsuflă adânc. Pulsul i se accelera și avea impresia că în stomac i se învârteau fluturi.

Ceasul de pe perete era analogic; cel de pe consola lui, digital. Amândouă se apropiau vertiginos de 17h00 — oră la care Lloyd, deși se afla de doi ani în Europa, continua să se gândească numind-o 5.00 P.M.

Lloyd era conducătorul grupului colaborativ de aproape o sută de fizicieni care foloseau detectorul ALICE („*A Large*

---

[1] James D. Watson și Francis Crick, descoperitorii structurii de elice dublă a ADN-ului.

Ion Collider Experiment"[1]). El și Theo își petrecuseră doi ani proiectând coliziunea de particule din ziua aceea — doi ani pentru o activitate care s-ar fi putut întinde pe durata a două vieți. Încercau să recreeze nivelurile de energie care își încetaseră existența la o nanosecundă după Big Bang, când temperatura universului era de 10.000.000.000.000.000 grade. Sperau că, în decursul acelui proces, aveau să detecteze Sfântul Graal al fizicii, mult jinduitul boson Higgs, particula care interacționa cu altele înzestrându-le cu masă. Dacă experimentul reușea, ar fi dobândit, deopotrivă, bosonul Higgs și premiul Nobel, care avea să răsplătească probabil descoperirea acestuia.

Întregul experiment era automat și temporizat cu mare precizie. Nu trebuia să tragi de nici un heblu imens, nu exista nici un declanșator ascuns sub un buton cu arcul tensionat, în așteptarea unei apăsări. Da, Lloyd proiectase și Theo scrisese modulele centrale ale programului experimentului, dar totul se afla acum sub controlul unui computer.

Când ceasul digital ajunse la 16:59:55, Lloyd începu, cu glas tare, numărătoarea inversă.

— Cinci.

Se uită la Michiko.

— Patru.

Ea îi răspunse cu un zâmbet încurajator. Doamne, ce mult o iubea...

— Trei.

---

[1] Marele experiment de coliziune a ionilor.

Își mută privirea asupra lui Theo, un *Wunderkind*[1] — genul de star tânăr în care sperase Lloyd să se încadreze el însuși, fără să fi reușit vreodată.

— Doi.

Foarte plin de sine, Theo îi făcu semn, ridicându-și degetul mare în sus.

— Unu.

Te rog, Doamne..., se gândi Lloyd. *Te rog.*

— Zero.

Și apoi...

Și apoi totul se schimbă pe neașteptate.

Lumina se modifică instantaneu — razele soarelui pătrundeau printr-o fereastră, înlocuind strălucirea palidă din camera de control. Dar fără nici o ajustare, fără nici un disconfort — fără senzația că pupilele i s-ar fi contractat. Ca și cum ar fi fost deja obișnuit cu lumina aceea intensă.

Însă nu-și putea controla ochii. Dorea să se uite în jur, să vadă ce se petrecea, dar ochii păreau să i se miște prin propria lor voință.

Era în pat — dezbrăcat, după toate aparențele. Simți cearșafurile de bumbac alunecându-i pe piele când se ridică într-un cot. Capul i se mișcă și întrezări lucarnele, care păreau să se afle la primul etaj al unei case de țară. Se vedeau copacii și...

Nu, nu era cu putință. Aveau frunzele răsucite, arse de frig. Dar erau în 21 aprilie — era primăvară, nu toamnă.

---

[1] Copil-minune.

Privirea lui Lloyd continuă să alunece și realiză brusc, cu ceea ce trebuia să fi fost o tresărire, că nu era singur în pat. Alături de el era cineva.

Se trase înapoi.

Nu — nu, nu era adevărat. Nu avusese nici o reacție fizică; de parcă trupul lui ar fi divorțat de propria minte. Dar *simțise* nevoia să se retragă.

Cealaltă persoană era o femeie, dar...

Ce naiba se petrecea?

Femeia era bătrână, zbârcită, cu pielea translucidă, cu părul ca un voal alb. Colagenul care-i rotunjise cândva obrajii se adunase, creând iluzia unor nuiele, la colțurile gurii, o gură zâmbitoare, dar ridurile râsului i se pierduseră printre pliurile permanente ale feței.

Lloyd încercă să se rostogolească, îndepărtându-se de cotoroanță, dar trupul lui refuză să coopereze.

Ce se petrecea, pentru numele lui Dumnezeu?

Era primăvară, nu toamnă.

Doar dacă nu cumva...

Firește, dacă nu cumva se afla acum în emisfera sudică. Transportat, cumva, din Elveția în Australia...

Dar nu. Copacii întrezăriți pe fereastră erau arțari și plopi; *trebuia* să fie în America de Nord sau în Europa.

Mâna i se întinse. Femeia purta o cămașă de un albastru-închis. Însă nu era o bluză de pijama; avea epoleți cu nasturi și mai multe buzunare — îmbrăcăminte pentru excursii, din doc, de genul celei care se vinde la L.L. Bean sau la Tilley și pe care o poartă femeile cu simț practic când se ocupă de

grădinărit. Lloyd își simți degetele pipăind țesătura, îi simți moliciunea, suplețea. Și apoi...

Și apoi degetele lui găsiră nasturele, dur, din plastic, încălzit de trupul ei, translucid ca pielea ei. Îl prinseră fără ezitare, îl traseră în afară, îl făcură să alunece în lateral printre marginile cu tighel proeminent ale butonierei. Înainte de a se deschide bluza, privirea lui, continuând încă să acționeze din proprie inițiativă, se ridică spre fața bătrânei, țintuindu-i ochii de un albastru palid, cu inelele fisurate ale unor halouri albe în jurul irisurilor.

Își simți propriii obraji încordându-se când zâmbi. Mâna i se strecură sub bluza femeii, îi găsi sânul. Și vru din nou să se retragă, dezlipindu-și palma dintr-o smucitură. Sânul era moale, zbârcit, cu pielea atârnând — un fruct stricat. Degetele i se strânseră laolaltă, urmărindu-i conturul, găsindu-i sfârcul.

Simți o apăsare în partea de jos a trupului. Preț de o clipă groaznică, se gândi că avea o erecție, dar nu era așa. În schimb, îi apăru brusc senzația de vezică prea plină; trebuia să urineze. Își retrase mâna și văzu sprâncenele femeii înălțându-se a întrebare. Apoi își simți omoplații săltându-se și coborând ușor, într-o vagă ridicare din umeri. Ea îi zâmbi — un zâmbet cald, încurajator, ca și cum s-ar fi petrecut cel mai firesc lucru din lume, ca și cum el ar fi fost nevoit adesea să-și ceară scuze de la bun început. Avea dinții ușor îngălbeniți — simpla tentă gălbuie a vârstei — dar altminteri într-o formă excelentă.

Trupul lui făcu, în sfârșit, ceea ce își dorise tot timpul: se rostogoli, îndepărtându-se de femeie. Simți o durere în genunchi în vreme ce o făcea, un junghi ascuțit. Era dureros, dar, după toate aparențele, îl ignoră. Își roti picioarele,

trecându-le peste marginea patului, plesnind ușor cu tălpile dușumeaua rece, din lemn de esență tare. Când se ridică, zări o parte mai mare a lumii de dincolo de fereastră. Era fie jumătatea dimineții, fie a după-amiezii, umbra unuia dintre copaci cădea, precis conturată, asupra celui de alături. O pasăre se odihnise pe una dintre crengi; mișcarea bruscă din dormitor o sperie și își luă zborul. Un cocoșar — adică un sturz mare, din America de Nord, nu micul măcăleandru din Lumea Veche; se afla, cu siguranță, în Statele Unite sau în Canada. De fapt, părea, într-o foarte mare măsură, să se afle în Noua Anglie — toamna avea acolo culori pe care el unul le adora.

Descoperi că se mișca încet, aproape târându-și picioarele pe scândurile dușumelei. Își dădu seama că încăperea nu se găsea într-o casă, ci mai degrabă într-o cabană; mobila era o amestecătură, tipică pentru locuințele de vacanță. Recunoscu în sfârșit noptiera — cu picioare scunde, făcută din plăci aglomerate, cu furnirul subțire ca o coală de hârtie de deasupra imitând structura lemnului. O cumpărase când era student și o plasase, în cele din urmă, în camera de oaspeți a casei lui din Illinois. Dar ce căuta acolo, în locul ăla nefamiliar?

Își continuă drumul. Genunchiul drept îl supăra la fiecare pas; se întrebă ce-o fi în neregulă cu el. Pe perete era fixată o oglindă; avea rama din lemn noduros de pin, acoperit cu lac transparent. Venea în conflict cu „lemnul" mai întunecat al noptierei, firește, dar...

Iisuse.

Iisuse Hristoase.

Ochii i se uitară din proprie inițiativă în oglindă în timp ce trecea prin fața ei și se zări...

Pentru o jumătate de secundă crezu că-și privea tatăl.

Dar era el însuși. Părul care-i mai rămăsese pe cap era în întregime cărunt; cel de pe piept era alb. Pielea îi atârna, zbârcită, mergea gârbovit.

Putea fi un efect al radiațiilor? Experimentul îl expusese? Putea...?

Nu. Nu, nu era asta. O știa, avea răspunsul în oase — în oasele lui *artritice*. Nu era asta.

Era *bătrân*.

Ca și cum ar fi îmbătrânit cu cel puțin douăzeci de ani, ca și cum...

Două decenii din viață trecuseră, extirpate din memoria lui.

Voia să strige, să urle, să protesteze împotriva nedreptății, a pierderii, să-i ceară socoteală universului...

Dar nu putea face nimic din toate astea; nu avea nici un control. Trupul lui continua să-și târșească picioarele, încet și dureros, către baie.

Când se întoarse să intre în încăpere, aruncă o privire înapoi, către femeia din pat, acum întinsă pe o parte, cu capul sprijinit pe un braț, cu zâmbetul poznaș, seducător. Avea vederea încă pătrunzătoare — deslușea licărul auriu de pe inelarul mâinii ei stângi. Era suficient de rău că se culca tocmai cu o babă, dar cu o babă *căsătorită*...

Ușa de lemn era întredeschisă, dar el întinse mâna ca s-o deschidă pe de-a-ntregul și zări cu coada ochiului o verighetă geamănă pe propriul său deget.

Și atunci înțelese. Hoașca aia, străina, femeia pe care n-o mai văzuse niciodată, femeia care nu semăna nicidecum cu iubita lui Michiko, era soția lui.

Își dori s-o privească din nou, să încerce să și-o imagineze așa cum arătase când era cu câteva decenii mai tânără, să-i reconstruiască frumusețea pe care era posibil s-o fi avut cândva, dar...

Dar își continuă drumul, intrând în baie, întorcându-se pe jumătate cu fața spre toaletă, aplecându-se ca să-i ridice capacul și...

...și, brusc, incredibil, din fericire, uluitor, Lloyd Simcoe era din nou la CERN, din nou în camera de control a LHC. Dintr-un anumit motiv, se prăbușise în scaunul lui tapisat cu vinilin. Își îndreptă spatele și își aranjă cămașa, trăgând de ea cu mâinile.

Ce halucinație incredibilă avusese! Toată povestea avea să-i iasă cuiva pe nas, bineînțeles: ar fi trebuit să fie pe de-a-ntregul ecranați acolo, cu o sută de metri de pământ între ei și inelul acceleratorului. Dar auzise că descărcările de înaltă-energie puteau produce halucinații; cu siguranță că asta se întâmplase.

Lloyd avu nevoie de un moment ca să se reorienteze. Nu existase nici un fel de tranziție între *aici* și *acolo*: nici o strălucire de lumină, nici o senzație de amețeală, nici un pocnet în urechi. Într-un prim moment fusese acolo, la CERN, apoi, în secunda următoare, ajunsese altundeva, pentru — cât? — poate două minute. Iar acum, tot pe nesimțite, se trezise din nou în camera de control.

Bineînțeles că n-o părăsise nicidecum. Bineînțeles că fusese o iluzie.

Își roti privirea, încercând să citească pe fețele celorlalți. Michiko părea șocată. Oare îl privise în timpul halucinației?

Oare ce făcuse? Se zbătuse ca un epileptic? Își întinsese mâna în aer, ca și cum ar fi mângâiat un sân invizibil? Ori alunecase pur și simplu pe spătarul scaunului, pierzându-și cunoștința? Dacă fusese așa, atunci nu durase mult — timpul scurs nu se apropiase nicidecum de cele două minute pe care le percepuse — fiindcă altminteri Michiko și ceilalți ar fi fost în clipa aceea aplecați deasupra lui, verificându-i pulsul și lărgindu-i gulerul. Aruncă o privire la ceasul analogic: de la ora cinci post meridian trecuseră într-adevăr două minute.

Pe urmă își îndreptă ochii spre Theo Procopides. Expresia feței tânărului grec era mai calmă decât a lui Michiko, dar părea cel puțin tot atât de îngrijorat ca Lloyd, se uita pe rând la toți ceilalți oameni din încăpere și își ferea ochii imediat ce unul dintre ei îi întorcea privirea.

Lloyd deschise gura să vorbească, deși nu era sigur ce voia să spună. Dar o închise când auzi un geamăt venind prin cea mai apropiată ușă deschisă. Îl auzise evident și Michiko; se ridicară amândoi în același timp. Însă ea era mai aproape și ieșise deja pe coridor când ajunse Lloyd în dreptul ușii.

— Dumnezeule! spunea ea. Ești OK?

Unul dintre tehnicieni — era Sven — se străduia să se salte în picioare. Își ținea mâna dreaptă la nas, care sângera din abundență. Lloyd se întoarse în grabă în camera de control, desprinse trusa de prim ajutor din suportul său din perete și alergă pe coridor. Trusa era într-o cutie de plastic alb; Lloyd o deschise și începu să desfășoare un rulou de tifon.

Sven începu să vorbească în norvegiană, dar se opri în clipa următoare și o luă de la început în franceză.

— Probabil... probabil am leșinat.

Podeaua coridorului era din plăci dure de mozaic; Lloyd văzu o pată roșie de sânge în locul de care Sven se izbise cu fața. Îi întinse tifonul tehnicianului, care îl luă dând din cap în semn de mulțumire și și-l apăsă peste nară.

— O chestie nebunească, spuse el. Am adormit în picioare. Râse scurt. Am avut și un vis.

Lloyd își simți sprâncenele înălțându-se.

— Un vis? întrebă el, tot în franceză.

— Părea cât se poate de real, continuă Sven. Eram în Geneva — lângă Le Rozzel.

Lloyd cunoștea foarte bine localul: o *crêperie*[1] în stil breton de pe Grand-Rue.

— Dar era ca într-un film science-fiction. Mașinile pluteau fără s-atingă pământul și...

— Da, da!

Era o voce de femeie, dar nu îi răspundea lui Sven. Venea din camera de control.

— Același lucru mi s-a întâmplat și mie!

Lloyd reintră în încăperea slab luminată.

— Ce ți s-a întâmplat, Antonia?

O italiancă bondoacă stătea de vorbă cu alte două persoane, dar se întoarse acum spre Lloyd.

— A fost ca și cum aș fi ajuns deodată altundeva. Parry zice că și el a pățit la fel.

Michiko și Sven stăteau acum în cadrul ușii, chiar în spatele lui Lloyd.

— Și eu, spuse Michiko, părând ușurată că mai erau și alții în aceeași situație.

---

[1] Local unde se servesc clătite.

Theo, acum lângă Antonia, se încrunta.

Lloyd se uită la el.

— Theo? Ție ți s-a întâmplat ceva?

— Nimic.

— Nimic?

Grecul clătină din cap.

— Probabil că am leșinat cu toții, spuse Lloyd.

— Eu am leșinat cu siguranță, zise Sven.

Își îndepărtă tifonul de față, apoi și-l atinse din nou de nas, verificând dacă sângerarea i se oprise. Dar sângele continua să-i curgă.

— Cât timp am fost leșinați? întrebă Michiko.

— Și — Hristoase! — care e rezultatul experimentului? exclamă Lloyd.

Alergă spre stația de monitorizare a detectorului ALICE și apăsă pe câteva taste.

— Nimic, spuse. *Fir-ar să fie.*

Michiko pufni, dezamăgită.

— Ar fi trebuit să funcționeze, spuse Lloyd, lovind cu palma deschisă în consolă. Ar fi trebuit să obținem bosonul Higgs.

— Ei, *ceva* s-a întâmplat, zise Michiko. Theo, n-ai observat nimic în timp ce noi, ceilalți, aveam... aveam viziuni?

El clătină din cap.

— Absolut nimic. Cred... că *de fapt* am leșinat. Numai că n-a fost nici o clipă de întuneric. Mă uitam la Lloyd în timp ce făcea numărătoarea inversă: cinci, patru, trei, doi, unu, zero. Pe urmă a fost o schimbare bruscă, știi, ca în filme, o trecere la o altă scenă. Lloyd a apărut dintr-odată prăbușit în scaun.

— M-ai văzut prăbușindu-mă?

— Nu, nu. E exact așa cum am spus: acum stăteai drept în scaun, iar în clipa următoare erai prăbușit, fără nici o mișcare între cele două momente. Cred... cred am leșinat într-adevăr. N-am conștientizat că te prăbușiseși decât atunci când te-ai îndreptat din nou și...

Trilul unei sirene spintecă brusc aerul — o mașină chemată pentru o urgență de un soi sau altul. Lloyd se grăbi să iasă din camera de control, urmat de toți ceilalți. Încăperea din partea opusă a coridorului avea fereastră. Michiko, care ajunsese prima, ridica deja jaluzelele venețiene. Vehiculul era o mașină de pompieri de la CERN, una dintre cele trei pe care le țineau în complex. Străbătea campusul în goană, îndreptându-se către clădirea principală a administrației.

Nasul lui Sven părea să nu mai sângereze; acum ținea tifonul murdar în mâna care-i atârna pe lângă corp.

— Mă întreb dac-o mai fi leșinat și altcineva, spuse el.

Lloyd îi aruncă o privire.

— Folosesc mașinile de pompieri și pentru primul ajutor, nu doar pentru incendii.

Michiko realiză magnitudinea celor sugerate de spusele lui.

— Ar trebui să verificăm toate încăperile de aici, să ne asigurăm că toată lumea e teafără.

Lloyd dădu din cap și se întoarse pe coridor.

— Antonia, ocupă-te de camera de control. Michiko, ia-i pe Jake și pe Sven și vedeți ce s-a-ntâmplat în partea aia. Eu și Theo mergem în partea asta.

Simți înțepătura scurtă a unui sentiment de vinovăție fiindcă o îndepărta pe Michiko, dar avea nevoie de un moment

în care să pună în ordine tot ce văzuse, întreaga experiență de care avusese parte.

Prima încăpere în care intrară adăpostea o femeie prăbușită. Lloyd nu reușea să-și aducă aminte cum se numea, dar știa că lucra în domeniul relațiilor cu publicul. Pe ecranul monitorului din fața ei se vedea familiarul desktop tridimensional din Windows 2009. Era încă inconștientă; vânătaia imensă de pe frunte spunea clar că se înclinase în față, izbindu-și capul de cadrul metalic al mesei și făcându-se knockout. Lloyd imită ceea ce văzuse în nenumărate filme: îi luă mâna stângă în mâna lui dreaptă și o bătu ușor pe dosul palmei cu mâna cealaltă în timp ce-o îndemna să se trezească.

Ceea ce și făcu într-un târziu.

— Doctore Simcoe? spuse ea, cu ochii la Lloyd. Ce s-a-ntâmplat?

— Nu știu.

— Am avut un... un vis, povesti femeia. Eram undeva, într-o galerie de artă, mă uitam la un tablou.

— Acum ești OK?

— Nu... nu știu. Mă doare capul.

— S-ar putea să ai o comoție. Ar trebui să mergi la cabinetul medical.

— Ce-i cu toate sirenele astea?

— Mașini de pompieri. Apoi, după o pauză: Uite, trebuie să plec. S-ar putea să mai fie și alți răniți.

Ea dădu din cap.

— O să mă descurc.

Theo își continua deja drumul pe coridor. Lloyd părăsi încăperea și se îndreptă în aceeași direcție. Îl depăși pe

grecul ocupat să ajute o altă persoană căzută. Coridorul cotea spre dreapta; Lloyd o porni într-acolo. Ajunse la ușa unui birou, care glisă, deschizându-se fără zgomot la apropierea lui, dar oamenii din partea cealaltă păreau să fie nevătămați, deși discutau cu însuflețire despre viziunile pe care le avuseseră. Erau trei: două femei și un bărbat. Una dintre femei prinse privirea canadianului.

— Lloyd, ce s-a-ntâmplat? îl întrebă ea, în franceză.

— Încă nu știu, răspunse el, în aceeași limbă. Sunteți cu toții OK?

— Ne simțim excelent.

— Nu m-am putut împiedica să trag cu urechea, spuse Lloyd. Și voi trei ați avut viziuni?

Toată lumea dădu din cap, încuviințând.

— Au fost extrem de clare?

Femeia care încă nu vorbise arătă spre bărbat.

— Nu și a lui Raul. El a avut un soi de experiență psihedelică.

O spusese ca și cum nici nu te-ai fi putut aștepta la altceva, ținând cont de viața pe care o ducea tipul în cauză.

— Eu n-aș numi-o chiar psihedelică, spuse acesta, parcă vrând să se apere; părul lui blond era lung, curat și prins într-o coadă de cal superbă. Dar n-a fost cu siguranță realistă. A apărut un individ cu trei capete, înțelegi...

Lloyd dădu din cap, reținând informația.

— Dacă sunteți teferi și nevătămați, veniți cu noi — o serie de oameni au avut parte de căzături urâte când s-a întâmplat indiferent ce-o fi fost. Trebuie să găsim toți răniții.

— Ce-ar fi să folosim intercomul și să le cerem tuturor celor care se pot deplasa să vină în hol? zise Raul. Pe urmă putem să-i numărăm și să vedem cine lipsește.

Lloyd își dădu seama că propunerea era cât se poate de logică.

— Voi continuați să căutați; unii ar putea avea nevoie urgentă de ajutor. Eu mă duc în biroul executivului.

Părăsi încăperea, iar ceilalți se ridicară și ieșiră de asemenea pe coridor. Lloyd alese cel mai scurt drum, trecând în fugă pe lângă diversele mozaicuri. Când ajunse, o parte din membrii personalului administrativ erau aplecați asupra unuia de-al lor care, după toate aparențele, își rupsese brațul în cădere. O altă persoană se opărise, ajungând cu capul în propria cană cu cafea aburindă.

— Ce s-a-ntâmplat, doctore Simcoe? îl întrebă un bărbat.

Lui Lloyd întrebarea începuse deja să-i facă greață.

— N-am idee. Știți să folosiți P.A.-ul?

Bărbatul se uită la el. Era evident că Lloyd apelase la un nord-americanism care nu-i era cunoscut.

— P.A., repetă el. Sistemul de adresare publică.

Celălalt îl privea la fel de nedumerit.

— Intercomul!

— Oh, sigur, veni răspunsul, într-o engleză asprită de accentul nemțesc. Veniți aici.

Îl conduse la o consolă și apăsă pe câteva butoane. Lloyd luă tija subțire de plastic în capătul căreia se afla microfonul de tip *solid-state*.

— Sunt Lloyd Simcoe.

Își auzea propria voce venind din difuzorul de pe coridor, dar filtrele din sistem eliminau microfonia.

— Este evident că s-a-ntâmplat ceva. Mai multe persoane sunt rănite. Dacă sunteți deplasabili...

Se opri. Pentru majoritatea angajaților din complex, engleza nu era limba maternă.

— Dacă puteți să mergeți și dacă persoanele alături de care vă aflați pot de asemenea să meargă, sau măcar pot fi lăsate singure, vă rugăm să veniți imediat în holul principal. E posibil ca vreunii dintre noi să fi căzut în vreun loc ascuns; trebuie să aflăm dacă lipsește cineva. Îi înapoie celuilalt microfonul. Puteți repeta anunțul, în esență, în germană și franceză?

— *Jawohl*, spuse bărbatul, făcând deja traducerea în gând.

Începu să vorbească în microfon. Lloyd se îndepărtă de consolă. Conduse toate persoanele din birou capabile să se țină pe picioare în holul împodobit cu o placă lungă de alamă, recuperată dintr-o clădire demolată ca să elibereze locul destinat centrului de control al LHC. Pe placă era inscripționată semnificația inițială a acronimului CERN: *Conseil Européen pour la Recherche Nucléaire*. Acronimul se transformase între timp într-o denumire de sine stătătoare, dar în locul acela rădăcinile sale istorice erau păstrate la loc de cinste.

Oamenii din hol erau, în marea lor majoritate, albi, dar se zăreau și câțiva — Lloyd se opri înainte de a-i numi, în gând, americani melanici, denumirea preferată, în mod curent, de negrii din Statele Unite. Deși Peter Carter, aflat acolo, era din Stanford, majoritatea celorlalți negri proveneau de fapt chiar din Africa. Erau și câțiva asiatici, printre care se număra, firește, Michiko, sosită în hol ca urmare a anunțului difuzat

prin P.A. Lloyd se apropie și o îmbrățișă. Slavă Domnului că măcar ea era nevătămată.

— Alte persoane cu răni grave? întrebă el.

— Câteva vânătăi și un alt nas însângerat, răspunse Michiko, dar nimic semnificativ. Tu ce-ai găsit?

Lloyd se uită după femeia care se lovise la cap. Încă nu apăruse.

— O posibilă comoție, un braț rupt și o arsură urâtă. Apoi, după o pauză: Ar trebui să chemăm niște ambulanțe — să ducă răniții la spital.

— Mă ocup eu de asta, spuse Michiko.

Și dispăru în birou.

Grupul adunat era tot mai mare; ajunsese să numere aproape două sute de persoane.

— Atenție, toată lumea, vă rog! strigă Lloyd. *Votre attention, s'il vous plaît!* Așteptă până când se întoarseră toți ochii spre el. Uitați-vă în jur, verificați dacă vă vedeți toți coechipierii, colegii de birou sau de laborator. Anunțați-mă dacă lipsește cineva pe care l-ați văzut în cursul zilei de azi. Anunțați-mă și dacă aici, în hol, există cineva care are nevoie urgentă de asistență medicală. Am chemat câteva ambulanțe.

În clipa aceea reapăru Michiko. Pielea ei era mai palidă ca de obicei și vorbi cu voce tremurătoare.

— Nu vine nici o ambulanță. Oricum, nu prea curând. Telefonista de la urgențe mi-a spus că au fost trimise toate în oraș. S-ar părea că toți șoferii din trafic au leșinat; nu pot nici măcar să-nceapă numărătoarea morților și a răniților.

2

CERN fusese fondat cu cincizeci și cinci de ani în urmă, în 1954. Personalul său era alcătuit din trei mii de oameni, dintre care în jur de o treime fizicieni și ingineri, o altă treime tehnicieni, și o alta împărțită între personalul administrativ și muncitori.

Marele Accelerator de Particule fusese construit, cu un cost de cinci miliarde de dolari americani, în interiorul aceluiași tunel circular plasat de ambele părți ale graniței franco-elevețiene care mai adăpostea încă și vechiul LEP, Marele Accelerator Electron-Pozitron, în momentul acela scos din uz; fusese în funcțiune între anii 1989 și 2000. LHC folosea un câmp dual de 10-Tesla, creat de electromagneți supraconductori, pentru propulsarea particulelor prin inelul gigantic. CERN avea cel mai mare și cel mai puternic sistem criogenic din lume, cu heliu lichid care răcea magneții până la o temperatură cu doar 1,8 grade Celsius peste zero absolut.

În cazul Marelui Accelerator de Particule era de fapt vorba de două acceleratoare într-unul singur: primul accelera particulele în sensul acelor de ceas, iar al doilea, în sens contrar. Un fascicul de particule îndreptat într-o direcție putea fi făcut să intre în coliziune cu un altul, care se deplasa în direcția opusă, și apoi...

Apoi $E=mc^2$, marele succes.

Ecuația lui Einstein spunea, pur și simplu, că masa și energia sunt interschimbabile. Dacă reușeai să ciocnești particulele cu viteze suficient de mari, energia cinetică rezultată din coliziune se putea transforma în particule exotice.

LHC fusese pus în funcțiune în 2006 și în primii săi ani de activitate realizase coliziuni proton-proton, generând energii de până la paisprezece trilioane de electron-volți.

Dar sosise momentul trecerii la Etapa a Doua, așa că Lloyd Simcoe și Theo Procopides conduseseră echipa care realizase proiectul primului experiment. În această A Doua Etapă, în loc să se ciocnească protonii între ei, aveau să fie ghidate pentru a intra în coliziune nucleele atomice — fiecare dintre ele cu o masă de două sute șaptesprezece ori mai mare decât a unui proton. Coliziunile urmau să genereze o energie de o mie o sută cincizeci de electron-volți, comparabilă cu nivelul energiei din univers la numai o miliardime de secundă după Big Bang. La un asemenea nivel energetic, Lloyd și Theo ar fi trebuit să genereze bosonul lui Higgs, particula căutată de fizicieni de o jumătate de secol.

În schimb, generaseră moarte și distrugere, la o scară cutremurătoare.

*

Gaston Béranger, directorul general al CERN, era un bărbat îndesat, păros, cu nasul ascuțit și înalt. În clipa declanșării fenomenului, se afla în biroul lui. Era cel mai mare din campusul CERN, cu o masă lungă, din lemn natural, chiar în fața biroului său, și cu un bar amplu, cu oglindă în partea din spate și foarte bine aprovizionat. Béranger nu bea — nu mai bea; în Franța, cu vinul care curgea la fiecare masă, un alcoolic trecea prin cele mai grele chinuri cu putință; înainte de a se angaja la CERN, Gaston locuise în Paris. Dar, când veneau ambasadorii să vadă cum erau cheltuite milioanele lor, trebuia să le poată umple paharul fără să lase să se vadă cu câtă disperare își dorea să fi putut bea cot la cot cu ei.

Desigur, Lloyd Simcoe și prietenul lui nedespărțit, Theo Procopides, încercau în după-amiaza aceea să facă marele lor experiment; ar fi trebuit să-și lase locul liber în program și să asiste — dar întotdeauna se întâmpla câte ceva de importanță majoră și, dacă ar fi urmărit fiecare punere în funcțiune a acceleratorului, n-ar mai fi făcut niciodată nimic altceva. În plus, trebuia să pregătească întâlnirea din dimineața următoare cu echipa de la compania Gec Alsthom și...

— Pe asta o ridici tu!

Gaston Béranger n-avea nici o îndoială în privința locului unde se afla: era în casa lui de pe malul drept al Lacului Geneva. Biblioteca Ikea Billy era aceeași, ceea ce se putea spune și despre canapea, și despre fotoliu. Dar televizorul Sony și suportul lui dispăruseră. În schimb, pe peretele de deasupra locului unde ar fi trebuit să se afle fusese montat un monitor plat. Reda un meci internațional de lacrosse. Una

dintre echipe era evident a Spaniei, dar nu o recunoscu pe cealaltă, în tricouri verzi cu purpuriu.

În cameră intrase un tânăr. Gaston nu-l recunoscu nici pe el. Purtase ceva care semăna a haină neagră de piele, pe care o aruncase într-un capăt al canapelei, de unde alunecase pe podeaua mochetată. Un robot de dimensiuni reduse, nu cu mult mai mare decât o cutie de pantofi, ieșise de sub masă înaintând pe role și se îndreptase spre haina căzută. Gaston îndreptă un deget spre el și se răsti:

— *Arrêt!*[1]

Mașina încremeni, apoi, o clipă mai târziu, se retrase la loc, sub masă.

Tânărul se răsuci. Părea de vreo nouăsprezece sau douăzeci de ani. Pe obrazul drept avea un soi de tatuaj animat, reprezentând un fulger; îi străbătea fața în zigzag, din cinci salturi distincte, după care își repeta ciclul iarăși și iarăși.

În timp ce se întorcea, deveni vizibilă și partea stângă a feței — și era înspăimântătoare, cu mușchii și vasele de sânge perfect vizibile, de parcă și-ar fi tratat pielea cu o substanță chimică, făcându-și-o astfel transparentă. Mâna dreaptă a tânărului era acoperită de o mănușă ca un exoschelet, și degetele se prelungeau cu altele, mecanice, cu vârfuri strălucitoare, ascuțite ca niște instrumente chirurgicale.

— Am spus s-o ridici! se răsti Gaston, în franțuzește — sau cel puțin vocea lui rosti cuvintele; el nu dorise câtuși de puțin să le articuleze. Atâta vreme cât îți plătesc eu hainele, o să le porți de grijă așa cum trebuie.

---

[1] Oprește-te!

Tânărul îi aruncă o privire aspră. Era sigur că nu-l cunoștea, dar semăna cu... cu cine? Era greu să-ți dai seama, cu fața aia oribilă, pe jumătate transparentă, dar fruntea înaltă, buzele subțiri, ochii de un cenușiu rece, nasul acvilin...

Vârfurile ascuțite ale extensiilor degetelor se retraseră cu un zumzet și băiatul ridică haina între degetul mecanic și arătătorul său, ținând-o ca pe un obiect dezgustător. Privirea lui Gaston îl urmări în timp ce traversa camera. Și el nu se putu împiedica să observe că o mulțime de alte amănunte se schimbaseră: aranjamentul familiar al cărților de pe rafturi se modificase cu desăvârșire, ca și cum cineva ar fi reorganizat la un moment dat totul. Și, într-adevăr, numărul volumelor părea mult mai mic decât înainte, de parcă biblioteca familiei ar fi suferit o epurare. Un alt robot, de data asta de forma unui păianjen și de dimensiunile unei palme omenești deschise, își croia drum de-a lungul rafturilor, părând să șteargă praful.

Pe unul dintre pereți, unde fusese o copie înrămată a tabloului lui Renoir *Le Moulin de la Galette*, se afla acum o nișă unde se zărea ceva care lăsa impresia unei sculpturi de Henry Moore — dar nu, nu, acolo nu putea fi nici o nișă; casa avea peretele în comun cu cea de alături. Era probabil un obiect plat atârnat pe perete, o hologramă sau ceva asemănător, care crea senzația de adâncime; și, dacă așa stăteau lucrurile, iluzia era desăvârșită.

Se schimbaseră și ușile dulapului; glisară la apropierea băiatului, deschizându-se din proprie voință. El întinse mâna înăuntru și scoase un umeraș pe care așeză haina. Pe urmă puse umerașul la loc... și haina alunecă de pe el, căzând în dulap.

Vocea lui Gaston îl mustră iarăși:

— La naiba, Marc, nu poți să fii mai atent?

Marc...

Marc!

Mon Dieu!

De aceea i se părea cunoscut.

Asemănare de familie.

Marc. Numele ales de el și de Marie-Claire pentru copilul pe care-l purta ea.

Marc Béranger.

Gaston încă nu ținuse bebelușul în brațe, nu și-l săltase pe umăr ca să râgâie, nu-i schimbase scutecele, și totuși era acolo, matur, un bărbat — un bărbat înspăimântător, ostil.

Marc se uită la haina căzută, cu obrazul încă fulgerând, dar se îndepărtă de dulap, lăsând ușa să se închidă șuierând în urma lui.

— Lua-te-ar naiba, Marc, spuse vocea lui Gaston. Mi-e silă de atitudinea ta. Dac-o să continui să te porți așa, n-o să-ți găsești niciodată o slujbă.

— Du-te dracului, spuse băiatul, cu vocea profundă, pe un ton batjocoritor.

Astea erau primele cuvinte ale bebelușului — nici „mama", nici „tata", ci „du-te dracului".

Și, ca și cum ar mai fi rămas vreun dubiu, Marie-Claire apăru chiar atunci în câmpul său vizual, intrând pe o altă ușă glisantă a salonașului.

— Nu vorbi așa cu tatăl tău, spuse ea.

Gaston fu luat prin surprindere; era Marie-Claire, fără nici o îndoială, dar semăna mai degrabă cu mama ei decât cu

ea însăși. Avea părul alb, fața ridată, și se îngrășase cu vreo cincisprezece kilograme bune.

— Du-te și tu dracului, spuse Marc.

Gaston bănui că vocea lui avea să protesteze:

— Nu vorbi așa cu mama ta.

Și vocea nu-l dezamăgi.

Înainte ca Marc să se răsucească, îi întrezări zona rasă de la ceafă, cu o mufă metalică implantată chirurgical.

Probabil era o halucinație. *Trebuia* să fie. Dar ce halucinație cumplită! Marie-Claire putea să nască de-acum în orice clipă. Se străduiseră ani de zile ca să rămână gravidă — Gaston conducea o instalație care putea realiza, cu mare precizie, contopirea unui electron cu un pozitron, însă, cumva, el și Marie-Claire nu reușeau să aducă laolaltă un ovul și un spermatozoid, ambii de câte un milion de ori mai mari decât acele particule subatomice. Dar la un moment dat se întâmplase; Dumnezeu le zâmbise în cele din urmă, ea rămăsese însărcinată.

Trecuseră nouă luni și urma să nască, în sfârșit. Toate acele cursuri Lamaze, toate planificările, toate strădaniile cu care aranjaseră camera copilului... aveau să-și atingă în sfârșit scopul.

Și acum visul ăsta; asta trebuia să fie. Nimic altceva decât un vis urât. De frică: avusese cel mai cumplit coșmar din viața lui chiar înainte de a se însura. De ce-ar fi fost altfel acum?

Dar *era* altfel. Părea mult mai real decât orice vis pe care-l avusese vreodată. Se gândi la priza de la ceafa fiului său; se gândi la pomparea imaginilor direct în creier — drogul viitorului?

— Lăsați-mă-n pace, spuse Marc. Am avut o zi grea.

— Oh, serios? întrebă vocea lui Gaston, mustind de sarcasm. Ai avut o zi grea, nu zău? Ai obosit terorizând turiștii din Orașul Vechi, nu-i așa? Ar fi trebuit să te las să putrezești în pușcărie, derbedeu ingrat...

Gaston avu un șoc auzindu-se vorbind aproape ca tatăl lui — spunând lucruri pe care i le spusese tatăl lui când era de vârsta lui Mark, lucruri pe care își promisese că n-avea să le spună niciodată propriilor săi copii.

— Ei, Gaston..., zise Marie-Claire.

— Păi, dacă nu apreciază tot ce are aici...

— N-am nevoie de tot rahatul ăsta, rânji.disprețuitor Marc.

— Ajunge! se răsti Marie-Claire. Ajunge.

Gura lui Gaston se deschise, gata să răspundă, și apoi...

...și apoi, dintr-odată, era din nou în biroul lui de la CERN.

După ce dăduse vestea despre numeroasele decese, Michiko Komura se întorsese imediat în biroul executivului din centrul de control al LHC. Încerca să telefoneze la o școală din Geneva, unde învăța Tamiko, fiica ei de opt ani; Michiko divorțase de primul soț, directorul unei firme din Tokyo. Dar suna întruna ocupat și, dintr-un motiv sau altul, compania elvețiană de telefonie nu o anunța automat că linia se eliberase.

Lloyd stătea în spatele ei în timp ce continua să încerce, și Michiko își ridică în cele din urmă privirea spre el, cu ochii plini de disperare.

— Nu pot să obțin legătura, spuse ea. Trebuie să mă duc acolo.

— Vin cu tine, se oferi imediat Lloyd.

Alergară afară din clădire, în aerul cald de aprilie, cu soarele roșu sărutând deja orizontul, cu munții profilându-se în depărtare.

Și mașina lui Michiko — o Toyota — era parcată acolo, dar se urcară în Fiat-ul închiriat al lui Lloyd, cu el la volan. Ieșiră din campus trecând pe lângă impozantele rezervoare cilindrice cu heliu și intrară pe Route de Meyrin, care străbătea orașul cu același nume, aflat chiar la est de CERN. Deși văzură câteva mașini pe marginile drumului, situația nu părea mai gravă decât după unul dintre rarele viscole din timpul iernii, firește cu excepția faptului că pe pământ nu era nici urmă de zăpadă.

Trecură în viteză prin oraș. La mică distanță în afara acestuia se afla aeroportul Cointrin din Geneva. Spre cer se înălțau coloane de fum negru; un imens avion cu reacție al companiei Swissair se zdrobise de o pistă.

— Dumnezeule, spuse Michiko. Își duse pumnul strâns la gură. Dumnezeule.

Își continuară drumul, intrând în orașul propriu-zis, situat în extremitatea vestică a Lacului Léman. Geneva era o metropolă bogată, cu două sute de mii de locuitori, cunoscută pentru restaurantele ultraelegante și pentru prețurile exorbitante din magazine.

Indicatoarele și marcajele de obicei aprinse nu funcționau și o mulțime de mașini — majoritatea fiind Mercedes-uri sau alte tipuri de automobile scumpe — ieșiseră de pe partea carosabilă a străzii și se izbiseră de clădiri. Vitrinele mai multor magazine erau sparte, dar se părea că nimeni nu încercase să le jefuiască. Până și turiștii erau, după toate aparențele, prea uluiți de cele petrecute ca să profite de situație.

Remarcară o ambulanță, al cărei personal se ocupa de un bătrân pe marginea drumului; auziră și sirenele mașinilor de pompieri și ale altor vehicule pentru urgențe. La un moment dat, zăriră un elicopter încastrat în peretele de sticlă al unui mic turn cu birouri.

Străbătură Pont de l'Ile, trecură peste fluviul Ron cu pescărușii rotindu-li-se deasupra capetelor, părăsind Malul Drept, cu hotelurile sale aristocratice, și ajungând pe istoricul Mal Stâng. Patru mașini implicate într-un accident blocau șoseaua care ocolea *Vieille Ville* — Orașul Vechi — așa că se văzură nevoiți să-și croiască drum pe străzile acestuia, înguste, cotite, cu sens unic de circulație. Merseră pe Rue de la Cité, care devenea apoi Grand-Rue. Și care era blocată, la rândul ei, de un autobuz al *Transports Publics Genevois*, care se rotise, scăpat de sub control, și era acum răsturnat pe ambele benzi de circulație. Încercară să-și continue drumul pe un traseu alternativ, cu Michiko tot mai neliniștită pe minut ce trecea, dar și acesta era blocat de vehicule avariate.

— Cât mai avem până la școală? întrebă Lloyd.

— Mai puțin de un kilometru, spuse Michiko.

— Să mergem pe jos.

Se întoarseră pe Grand-Rue și traseră mașina pe marginea drumului. Nu era un loc autorizat de parcare, dar Lloyd nu credea că, într-un asemenea moment, avea să-i pese cuiva de asta. Coborâră din Fiat și începură să alerge pe străzi în pantă abruptă, pietruite. Michiko se opri după câțiva pași și-și scoase pantofii cu tocuri înalte, ca să poată fugi mai repede. Își continuară drumul în susul străzilor, dar se opriră

și ea se încălță din nou când ajunseră pe un trotuar plin cu cioburi de sticlă.

Străbătură în goană Rue Jean-Calvin, ajunseră dincolo de Musée Barbier-Mueller, intrară pe Rue de Puits St. Pierre și trecură grăbiți pe lângă Maison Tavel, cea mai veche locuință particulară din Geneva, construită cu șapte sute de ani în urmă. Își încetiniră foarte puțin pașii când ajunseră în dreptul austerului Temple de l'Auditoire, unde predicaseră cândva Jean Calvin și John Knox.

Își continuară drumul cu inimile bătând cu putere și cu respirația întretăiată. În dreapta lor se aflau Cathédrale Saint-Pierre și casa de licitații Christie's. Traversară grăbiți piața largă numită Place de Bourg-de-Four, cu haloul său de cafenele și patiserii în aer liber, plasate în jurul fântânii centrale. Pe pavaj mai erau încă mulți turiști și genovezi, căzuți cu fața în jos; alți erau așezați, fie îngrijindu-și singuri propriile zgârieturi și vânătăi, fie fiind ajutați de alții.

În cele din urmă ajunseră în curtea școlii, pe Rue de Chaudronniers. Era o instituție cu vechime, numită Ducommun și destinată educației copiilor străinilor care lucrau în Geneva și în împrejurimi. Clădirile din centru datau de peste două sute de ani, dar în ultimele decenii fuseseră adăugate multe construcții suplimentare. Deși orele de clasă se încheiau la patru după-amiaza, activitățile de după cursuri continuau până la șase, astfel încât părinții ocupați își puteau lăsa copiii acolo toată ziua și, cu toate că se făcuse deja șapte, în școală încă se mai aflau zeci de copii.

Michiko nu era singurul părinte care venise într-un suflet. În curte se încrucișau umbrele lungi ale diplomaților, ale

oamenilor de afaceri bogați și alte altor străini care aleseseră Ducommun; câteva zeci își îmbrățișau copiii și plângeau de ușurare.

Toate clădirile păreau intacte. Atât Michiko cât și Lloyd respirau pufăind zgomotos în timp ce continuau să alerge pe peluza imaculată. Respectând o îndelungată tradiție, în fața școlii fluturau steagurile țărilor de baștină ale tuturor elevilor. Tamiko era, în momentul acela, singura japoneză, dar pânza cu soarele dimineții fâlfâia printre celelalte, pocnind în bătaia vântului de primăvară.

Intrară în holul cu dale superbe de marmură pe podea și cu pereții acoperiți de lambriuri din lemn de culoare întunecată. Biroul conducerii era în dreapta și Michiko deschise drumul într-acolo. Ușa glisă, expunând vederii o tejghea lungă de lemn, care despărțea secretarele de public. Michiko reuși să ajungă lângă ea și, între două respirații tremurătoare, începu să vorbească:

— Bună ziua, sunt...

— Oh, *Madame* Komura, spuse o femeie care își făcu apariția dintr-un birou. Am tot încercat să vă telefonez, dar n-am reușit să obțin legătura. Se întrerupse, stângace. Intrați, vă rog.

Michiko și Lloyd trecură de tejghea și pătrunseră în birou. Pe o masă stătea un PC la care era conectat un dataset.

— Unde e Tamiko? întrebă Michiko.

— Vă rog, spuse femeia. Luați loc. Se uită la Lloyd. Sunt *Madame* Severin; sunt directoarea școlii.

— Lloyd Simcoe, se prezentă el. Sunt logodnicul lui Michiko.

— Unde e Tamiko? repetă Michiko.

— *Madame* Komura, îmi pare atât de rău. Îmi... Femeia tăcu, înghiți în sec, reîncepu să vorbească. Tamiko era afară. O mașină a dat buzna în parcare și... Îmi pare nespus de rău.

— Ce e cu ea? întrebă Michiko.

— Tamiko e moartă, *Madame* Komura. Noi, cu toții... eu nu știu ce s-a-ntâmplat; am leșinat cu toții, sau cam așa ceva. Când ne-am revenit, am găsit-o.

Din ochii lui Michiko izvorau lacrimi. Lloyd simți o apăsare cumplită în piept. Michiko găsi un scaun și se prăbuși în el, cu capul în mâini. El îngenunche alături și o cuprinse cu brațul.

— Îmi pare atât de rău, spuse doamna Severin.

Lloyd dădu din cap.

— N-aveți nici o vină.

Michiko continuă să plângă o vreme, apoi își ridică privirea, cu ochii înroșiți.

— Vreau s-o văd.

— E tot în parcare. Îmi pare rău — am anunțat poliția, dar încă n-au sosit.

— Arătați-mi, spuse Michiko, cu vocea frântă.

Doamna Severin dădu din cap și îi conduse în spatele clădirii. Alți câțiva copii stăteau în picioare, uitându-se la cadavru, îngroziți și în același timp atrași de el, îmboldiți de ceva care le depășea puterea de înțelegere. Personalul îngrijea elevii răniți, era prea ocupat ca să-i adune pe toți ceilalți în clădirea școlii.

Tamiko zăcea acolo — era pur și simplu întinsă. Nu se vedea nici o urmă de sânge, trupul părea intact. Mașina despre care se presupunea că o izbise se retrăsese la mică distanță și era parcată pieziș. Avea bara de protecție lovită.

Michiko se apropie la mai puțin de cinci metri, apoi se prăbuși cu desăvârșire, plângând zgomotos. Lloyd o prinse în brațe și o sprijini. Doamna Severin rămase o vreme în preajma lor, dar cineva o chemă în curând să se ocupe de un alt părinte, să rezolve o altă criză.

În cele din urmă, fiindcă ea o voia, Lloyd o conduse pe Michiko alături de trupul căzut. Apoi se aplecă, cu privirea încețoșată, cu inima frântă, și îndepărtă cu gingășie părul căzut pe fața lui Tamiko.

Lloyd n-avea cuvinte; ce cuvinte de alinare ar fi putut rosti într-un asemenea moment? Rămaseră acolo, el ținând-o în brațe pe Michiko poate pentru încă o oră, cu trupul ei zguduit tot timpul de hohote de plâns.

3

Theo Procopides înainta pe culoarul cu mozaicuri, purtat de picioare nesigure către biroul său minuscul, cu pereții acoperiți de postere din desene animate: Asterix Le Gauloix aici, Ren și Stimpy dincolo, Bugs Bunny și Fred Flinstone și Gaga din Waga deasupra mesei de lucru.

Se simțea năucit, ca lovit de șocul unei explozii. Deși el nu avusese nici o viziune, se părea că toți ceilalți avuseseră. Însă și numai simplul său leșin ar fi fost de-ajuns ca să-l descurajeze. La asta se adăugau rănile prietenilor și ale colegilor, precum și veștile despre morții din Geneva și din împrejurimi. Era pe de-a-ntregul devastat.

Theo își dădea seama că lumea îl considera îngâmfat și arogant — dar el nu era așa. Nu cu adevărat, nu în profunzime. Știa pur și simplu că era bun în munca lui și că, în vreme ce alții vorbeau despre visurile lor, el muncea din greu, fără răgaz, ca să-l transforme pe al lui în realitate. Dar asta — asta îl lăsase confuz și dezorientat.

Veștile continuau să sosească. O sută unsprezece oameni muriseră în avionul Swissair 797 prăbușit pe aeroportul din Geneva. În împrejurări normale, unii ar fi supraviețuit prăbușirii — dar nimeni nu se pusese în mișcare ca să-i evacueze înainte de a lua foc avionul.

Theo se lăsă să cadă în scaunul lui pivotant, tapisat cu piele neagră. Zărea fumul înălțându-se în depărtare; fereastra lui dădea către aeroport — trebuia să ai o vechime mult mai mare ca să primești un birou cu vedere spre munții Jura.

El și Lloyd nu intenționaseră să facă nici un rău. La naiba, Theo nu era în stare nici măcar să-nceapă să înțeleagă din ce cauză leșinaseră cu toții. Fusese vorba de o pulsație electromagnetică imensă? Dar așa ceva ar fi făcut cu siguranță mai mult rău computerelor decât oamenilor, și toată aparatura sensibilă de la CERN părea să funcționeze normal.

Își rotise scaunul după ce se așezase; stătea cu spatele la ușa deschisă. Nu-și dădu seama că mai intrase cineva decât după ce auzi un bărbat dregându-și glasul. Se răsuci cu tot cu scaun și dădu cu ochii de Jacob Horowitz, un doctorand tânăr, care lucra cu el și cu Lloyd. Avea o claie de păr roșu și mai multe roiuri de pistrui.

— Nu e vina voastră, spuse Jake, pronunțând apăsat cuvintele.

— Bineînțeles că e, îl contrazise Theo, de parcă ar fi fost extrem de evident. E clar că n-am ținut cont de vreun factor important și...

— Nu, repetă cu tărie Jake. Nu, serios. Nu e vina voastră. N-are nici o legătură cu CERN.

— Cum?

Theo părea să nu-i fi înțeles cuvintele.

— Vino jos, în barul personalului.

— În clipa asta nu vreau să dau ochii cu nimeni și...

— Nu, haide. Acolo se uită toți la CNN și...

— A ajuns deja pe CNN?

— O să vezi. Vino.

Theo se ridică încet și se puse în mișcare. Jake îi făcu semn să meargă mai repede și, în cele din urmă, grecul începu să alerge alături de el. Când ajunseră, în bar mai erau vreo douăzeci de persoane.

— ...Helen Michael, din New York. Ai din nou legătura, Bernie.

Fața rigidă și ridată a lui Bernard Shaw umplu ecranul televizorului de înaltă rezoluție.

— Mulțumesc, Helen. După cum vedeți, spuse el către cameră, fenomenul pare să se fi manifestat în toată lumea — ceea ce sugerează că ipoteza inițială, care atribuia efectul unui tip necunoscut de armă, e incorectă, deși, firește, pare în continuare posibil să fi fost vorba de un act terorist. Nici o grupare credibilă nu și-a atribuit deocamdată responsabilitatea și... ah, avem acum reportajul din Australia, promis cu o clipă mai devreme.

Imaginea se schimbă, arătând acum Sydney-ul, cu velele albe ale Operei în fundal, profilându-se, luminoase, pe un cer întunecat. În centrul ecranului stătea un reporter.

— Bernie, în Sydney abia a trecut de patru dimineața. Nu știu ce imagine să vă arăt ca să vă faceți idee ce s-a petrecut aici. Veștile sosesc cu încetineală, pe măsură ce oamenii își dau seama că experiența prin care au trecut n-a fost un fenomen

izolat. Tragediile sunt numeroase: un spital din centru ne-a anunțat că o femeie a murit în timpul unei intervenții chirurgicale de urgență, când toată lumea din sala de operație a încetat pur și simplu să mai lucreze vreme de câteva minute. Dar avem și o știre despre un jaf la un magazin non-stop, care a eșuat când toată lumea — inclusiv hoțul — a leșinat simultan la două noaptea, ora locală. Se pare că hoțul s-a făcut knockout când s-a izbit de podea, așa că patronul și-a revenit înaintea lui și a reușit să-i ia arma. Încă nu se știe care e numărul morților din Sydney, ca să nu mai vorbim de întreaga Australie.

— Paul, dar halucinațiile? A fost raportată și prezența lor?

O pauză, în timp ce întrebarea lui Shaw sărea de la un satelit la altul, până în Australia.

— Bernie, da, oamenii vorbesc întruna și despre asta. Nu știm ce procent din populație a avut halucinații, dar pare să fie foarte mare. Eu însumi am avut una cât se poate de clară.

— Mulțumesc, Paul.

Afișajul din spatele lui Shaw se schimbă, reproducând sigiliul prezidențial al Statelor Unite.

— Suntem anunțați că președintele Boulton se va adresa mulțimii peste cincisprezece minute. CNN îi va transmite bineînțeles comentariile în direct. Între timp, avem un reportaj din Islamabad, Pakistan. Yusef, ești acolo...?

— Vezi, spuse Jake, sotto-voce. N-a avut nici o legătură cu CERN.

Theo se simțea, în același timp, șocat și ușurat. Ceva afectase întreaga planetă; experimentul lor n-ar fi putut face una ca asta, fără nici o îndoială.

Și totuși...

Și totuși, dacă nu avusese nici o legătură cu experimentul LHC, care ar fi putut fi cauza? Oare Shaw avea dreptate — fusese un soi de armă teroristă? Fenomenul se produsese cu puțin peste două ore în urmă. Echipa CNN dădea dovadă de un profesionalism uimitor; Theo încă se mai străduia din răsputeri să-și recapete propriul echilibru.

Pierderea cunoștinței întregii specii omenești vreme de două minute, și cât de mare putea fi tributul plătit morții?

Câte mașini se ciocniseră?

Câte avioane se prăbușiseră? Câte deltaplane? Câți parașutiști leșinaseră, nemaireușind să-și deschidă parașutele?

Câte operații se sfârșiseră tragic? Câte nașteri?

Câți oameni căzuseră de pe scările mobile, câți se rostogoliseră pe treptele din clădiri?

Bineînțeles că majoritatea avioanelor își puteau continua zborul în condiții optime, fără intervenția pilotului, vreme de un minut sau două, dacă nu cumva decolau sau aterizau. Pe drumurile cu trafic lejer, mașinile ar fi putut chiar să se oprească singure, fără incidente.

Și totuși... totuși...

— Surprinzător este, spunea Bernard Shaw la televizor, că, din câte putem spune, specia omenească a rămas fără cunoștință exact la amiază, după ora Coastei de Est a Statelor Unite. La început am avut impresia că diversele momente nu au coincis cu precizie, dar am verificat ora indicată de ceasurile celor care au anunțat fenomenul prin comparație cu ceasurile noastre de aici, de la sediul CNN din Atlanta, care sunt bineînțeles reglate în concordanță cu semnalul primit de la Institutul Național de Standarde și Tehnologie din Boulder, Colorado. Ajustând reglajele ușor incorecte ale altor

ceasuri, aflate în posesia diverselor persoane, descoperim că fenomenul a avut loc, cu o precizie de ordinul secundelor, exact la amiază, la ora 12 fix pe Coasta de Est, și...

Precizie de ordinul secundelor, se gândi Theo.

Ordinul secundelor.

Iisuse Hristoase.

CERN folosea un ceas atomic, firește. Iar experimentul fusese programat să înceapă exact la 17h00, ora Genevei, ceea ce însemna...

...ora amiezii în Atlanta.

— Astronomul Donald Poort, de la Georgia Tech, este alături de noi, așa cum a fost, în permanență, pe durata ultimelor două ore, spuse Shaw. Trebuia să ne fie oaspete la emisiunea *CNN This Morning,* și suntem norocoși fiindcă se afla deja aici, în studio. Doctorul Poort pare puțin cam palid; ne cerem scuze pentru asta. L-am grăbit să intre în emisie înainte de a avea șansa să treacă pe la machiaj. Doctore Poort, vă mulțumesc că ați fost de acord să vă alăturați echipei noastre.

Poort era un bărbat între cincizeci și cincizeci și cinci de ani, cu fața îngustă, osoasă. Părea într-adevăr palid în lumina din studio — de parcă n-ar mai fi văzut soarele din vremea administrației Clinton.

— Mulțumesc, Bernie.

— Spuneți-ne din nou ce s-a întâmplat, doctore Poort.

— Ei bine, după cum ați remarcat, fenomenul a avut loc exact la amiază, cu o precizie de ordinul secundelor. Fiecare oră are, firește, trei mii șase sute de secunde, așa că șansele ca un eveniment aleatoriu să aibă loc chiar pe culmea ceasului — ca să folosesc o expresie care vă place dumneavoastră, oamenilor de radio și televiziune — sunt de unu la trei mii șase

sute. Cu alte cuvinte, aproape nule. Ceea ce mă face să bănuiesc că avem de-a face cu un fenomen provocat de mâna omului, cu ceva care a fost *programat* să se petreacă. Însă nu am absolut nici o idee ce anume l-ar fi putut declanșa...

La dracu', se gândi Theo. Dar-ar toți dracii. Trebuia să fie experimentul LHC; faptul că momentul coliziunii particulelor care generase cea mai mare energie din istoria planetei era absolut identic cu momentul declanșării fenomenului nu putea fi o coincidență.

Nu. Nu, nu era corect. Nu fusese un fenomen: fusese un dezastru — poate cel mai mare din întreaga existență a speciei omenești.

Iar el, Theo Procopides, îl provocase într-un fel sau altul.

Gaston Béranger, directorul general al CERN, intră în bar chiar în clipa aceea.

— Aici erai! exclamă el, de parcă Theo ar fi lipsit câteva săptămâni.

Theo schimbă o privire nervoasă cu Jake, apoi se întoarse spre directorul general.

— Salut, domnule Béranger.

— Ce naiba ați făcut? întrebă acesta, într-o franceză plină de furie. Și unde e Simcoe?

— Lloyd și Michiko s-au dus s-o ia pe fiica ei — e la școala Ducommun.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă din nou Béranger.

Theo își desfăcu mâinile.

— N-am idee. Nu-mi pot imagina ce-ar fi putut provoca asta.

— Ceea ce... *indiferent* ce s-o fi întâmplat, a avut loc exact la ora programată pentru începerea experimentului vostru LHC, spuse Béranger.

Theo dădu din cap și arătă spre televizor cu o zvâcnire a degetului mare.

— Așa spunea și Bernard Shaw.

— Se difuzează la CNN! se văicări francezul, ca și cum, din clipa aceea, totul ar fi fost pierdut. Cum au aflat de experimentul vostru?

— Shaw n-a spus nimic despre CERN. N-a făcut decât să...

— Slavă Domnului! Uite ce e, nu trebuie să spuneți nimănui nimic despre ceea ce făceați, înțelegi?

— Dar...

— Nici un dar. Pagubele sunt fără îndoială de ordinul bilioanelor, dacă nu chiar al trilioanelor. Asigurarea noastră nu poate acoperi decât o fracțiune minusculă.

Theo nu-l cunoștea prea bine pe Béranger, dar administratorii tuturor instituțiilor științifice din lume erau făcuți din același aluat. Și ascultându-l în timp ce continua să vorbească despre culpabilitate, tânărul grec ajunse să vadă lucrurile din această perspectivă.

— Fir-ar să fie, n-aveam de unde ști c-o să se-ntâmple așa ceva. Nu există nicăieri vreun expert care să poată pretinde că e vorba de o consecință previzibilă a experimentului nostru. Dar s-a petrecut ceva cu care nu ne-am mai întâlnit până acum și noi suntem singurii care au cât de cât un indiciu în ceea ce privește cauzele. Trebuie să facem cercetări.

— Bineînțeles c-o să facem o investigație, zise Béranger. Am trimis deja mai mult de cincizeci de ingineri jos, în tunel. Dar trebuie să fim atenți, nu doar de dragul CERN. Credeți că membrii echipei care a lucrat la proiect nu vor fi dați în judecată, în grup și individual, până la ultimul? Indiferent cât de

imprevizibil ar fi fost acest rezultat, vor fi voci care vor susține că e urmarea unei neglijențe criminale grosolane și veți fi trași personal la răspundere.

— Procese individuale?

— Întocmai. Béranger își ridică vocea. Atenție! Atenție, toată lumea, vă rog!

Fețele se întoarseră către el.

— În prezența oricărei persoane din afara acestei clădiri nu se va face nici o referire la posibila implicare a CERN. Dacă primiți e-mailuri sau telefoane cu întrebări legate de experimentul LHC care trebuia făcut astăzi, spuneți că ora de începere a fost amânată până la șaptesprezece treizeci, din cauza unei defecțiuni a computerelor și că, având în vedere ceea ce s-a întâmplat între timp, programul n-a mai fost rulat astăzi. E limpede? De asemenea, absolut nici un fel de comunicare cu presa. Totul se face prin intermediul biroului de relații cu mass-media, s-a înțeles? Și pentru numele lui Dumnezeu, nimeni nu pune în funcțiune acceleratorul fără aprobarea mea scrisă. E clar?

Auditoriul schiță gesturi de încuviințare.

— O să ieșim cu bine din asta, zise Béranger. Vă promit. Dar va trebui să colaborăm. Își coborî vocea și se întoarse din nou spre Theo. Vreau să mi se raporteze din oră-n oră ce aflați.

Se întoarse să plece.

— O clipă, spuse Theo. Puteți pune o secretară să urmărească CNN-ul? Cineva trebuie să monitorizeze toată povestea, pentru cazul că apare ceva important.

— Acordă-mi puțin credit, zise directorul. O să am oameni care vor monitoriza nu numai CNN-ul, ci și BBC

World Service, canalul franțuzesc general de știri, CBC Newsworld și orice altceva putem prinde prin satelit; o să salvăm totul pe casete. Vreau o înregistrare exactă a tuturor faptelor raportate; nu vreau să exagereze nimeni mai târziu cu pretențiile de plată a daunelor.

— Eu sunt mult mai interesat de indiciile care pot sugera ce a provocat fenomenul, preciză Theo.

— O să căutăm și așa ceva, bineînțeles, promise Béranger. Nu uita, pune-mă la curent, oră de oră, cu noutățile de ultimă oră.

Theo dădu din cap și directorul plecă. Grecul își acordă o secundă în care să-și frece tâmplele. Fir-ar să fie, și-ar fi dorit să fie Lloyd acolo.

— Ei, spuse în cele din urmă, adresându-i-se lui Jake, cred că ar trebui să-ncepem o diagnosticare completă a tuturor sistemelor de aici, din centrul de control; trebuie să știm dacă există ceva ce n-a funcționat cum ar fi trebuit. Și să adunăm laolaltă un grup, ca să vedem ce se poate deduce din halucinații.

— Pot s-adun câțiva oameni, zise Jake.

Theo dădu din cap.

— Bun. O să folosim sala mare de ședințe de la etajul întâi.

— OK, acceptă Jake. Ne întâlnim acolo cât mai curând posibil.

Grecul dădu iarăși din cap și Jake plecă. Știa că și el ar fi trebuit să intre imediat în acțiune, dar, pentru încă o clipă, se mulțumi să stea pur și simplu acolo, buimăcit de cele petrecute.

*

Michiko reuși să se adune într-o măsură suficientă ca să-l poată suna pe tatăl lui Tamiko la Tokyo — deși acolo încă nu era nici măcar patru dimineața — dar liniile telefonice erau blocate. Și nu era genul de mesaj pe care voiai să-l trimiți prin e-mail, dar, ei bine, dacă mai rămăsese vreun sistem de comunicare internațională în stare de funcționare, atunci acela trebuia să fie Internetul, un copil al Războiului Rece conceput astfel încât să fie complet descentralizat, pentru ca mesajele să poată ajunge la destinație, indiferent cât de multe dintre nodurile sale ar fi fost scoase din uz de bombele inamicului. Așa că folosi unul dintre computerele școlii și compuse în grabă un text în engleză — în apartamentul ei avea o tastatură *kanji*, dar acolo nu exista nici una la îndemână. Însă Lloyd fu nevoit să lanseze comanda de expediere a mesajului: ea se prăbuși din nou când încerca să dea un clic pe butonul potrivit.

Lloyd nu știa ce să spună și ce să facă. În mod obișnuit, moartea unui copil reprezenta cea mai puternică dintre crizele cărora trebuia să le facă față un părinte, dar, ei bine, Michiko nu era cu siguranță singura care trecea printr-o asemenea tragedie în ziua aceea. Erau atât de mulți morți, atât de mulți răniți, atât de multe distrugeri. Bineînțeles că fundalul de orori nu făcea moartea lui Tamiko câtuși de puțin mai ușor de suportat, dar...

... dar existau lucruri care trebuiau făcute. Poate că Lloyd n-ar fi trebuit să plece de la CERN: la urma urmelor, experimentul lui și al lui Theo provocase probabil totul. Fără îndoială că o însoțise pe Michiko nu doar din dragoste pentru ea sau fiindcă își făcea griji pentru Tamiko, ci și fiindcă, cel puțin în parte, își dorea să fugă de indiferent ce nu mersese așa cum ar fi trebuit.

Însă acum...

Acum trebuiau să se întoarcă la CERN. Dacă putea cineva să-și dea seama ce se întâmplase — nu doar acolo, ci și în întreaga lume, după cum indicau știrile de la radio și comentariile celorlalți părinți, pe care le surprinsese fără să vrea — atunci aceia erau oamenii de la CERN. Nu-și puteau permite să aștepte o ambulanță care să ridice trupul — era posibil să dureze mai multe ore, sau chiar zile. Iar legea spunea, cu siguranță, că nici nu era permis să-l deplaseze înainte de a fi fost văzut de poliție, deși părea foarte puțin probabil ca șoferul să poată fi găsit vinovat.

În cele din urmă, se întoarse totuși *Madame* Severin, care se oferi să vegheze asupra rămășițelor lui Tamiko, ajutată de restul personalului, până la apariția oamenilor legii.

Michiko avea fața umflată și roșie și ochii injectați. Plânsese atât de mult încât rămăsese fără lacrimi, dar trupul îi tresălta la fiecare câteva minute, ca și cum ar fi continuat să hohotească.

Și Lloyd o iubise pe micuța Tamiko — ar fi trebuit să-i fie tată vitreg. Își petrecuse atât de mult timp liniștind-o pe Michiko încât pur și simplu încă nu avusese când să plângă el însuși; asta avea să se întâmple, o știa — dar pe moment, *chiar* în momentul acela, trebuia să fie puternic. Își folosi arătătorul ca să ridice bărbia ei cu blândețe. Își alesese cuvintele — datorie, responsabilitate, muncă, multe de făcut, trebuie să plecăm — dar Michiko era puternică în felul ei aparte, și înțeleaptă, și minunată, și o iubea pentru sufletul ei, și nu fu nevoit să spună nimic. Ea reuși să dea încet din cap, cu buzele tremurându-i.

— Știu, zise, în engleză, cu o voce minusculă, aspră. Trebuie să ne-ntoarcem la CERN.

El o ajută să meargă, cu un braț în jurul taliei ei și sprijinind-o cu celălalt de cot. Vaietul sirenelor — ambulanțe, mașini de pompieri, mașini de poliție — nu încetase nici o clipă, înălțându-se în triluri și în bocete și modificându-se ca urmare a efectului Doppler, un fundal constant încă din primele clipe după producerea fenomenului. Își croiră drum înapoi, către mașina lui Lloyd, sub lumina sărăcăcioasă a serii — multe felinare nu mai funcționau — și se întoarseră la CERN pe străzile presărate cu sfărâmături, cu Michiko ținându-și fără încetare brațele înfășurate în jurul trupului.

În timpul drumului, Lloyd își aduse pentru o clipă aminte de un eveniment pe care i-l povestise cândva mama lui. Pe atunci era un țânc, prea mic ca să țină minte el însuși: noaptea în care se stinseseră luminile, marea pană de curent din Estul Americii de Nord din anul 1965. Curentul electric fusese întrerupt mai multe ore de-a rândul. În noaptea aceea, mama lui fusese acasă, singură cu el; îi spusese că toată lumea care trăise experiența acelei incredibile căderi în întuneric avea să țină minte toată viața exact în ce loc se aflase în clipa căderii tensiunii electrice.

Și acum avea să fie la fel. Toată lumea urma să-și aducă aminte unde se aflase în momentului acestei alte căderi — căderea în leșin.

Adică toată lumea care îi supraviețuise.

4

Când se întoarseră Lloyd și Michiko, Jake și Theo adunaseră în sala de ședințe de la primul etaj al centrului de control un grup de oameni din echipa LHC.

Majoritatea personalului de la CERN locuia în orașul elvețian Meyrin (care părea un chenar al marginii estice a campusului CERN), sau la doisprezece kilometri distanță, în Geneva, sau în orașele St. Genis sau Thoiry din Franța, la nord-vest de acceleratorul de particule. Dar oamenii veniseră din întreaga Europă, precum și din tot restul lumii. Pe Lloyd îl fixau cu privirea douăsprezece chipuri extrem de diferite. Și Michiko se alăturase cercului, dar era absentă, cu ochii sticloși. Stătea pur și simplu pe un scaun, legănându-se încet înainte și înapoi.

În calitate de șef de proiect, Lloyd conducea ancheta. Se uită de la un om la altul.

— Theo mi-a spus ce s-a anunțat la CNN. E suficient de clar că oamenii din întreaga lume au avut o diversitate de halucinații.

Respiră adânc. Concentrare, hotărâre — de asta avea nevoie acum.

— Să vedem dacă reușim să ne dăm cu exactitate seama ce s-a-ntâmplat. Putem să parcurgem cercul, vorbind pe rând? Nu intrați în detalii; spuneți-ne o singură frază despre ceea ce ați văzut. Dacă n-aveți nimic împotrivă, o să iau notițe, OK? Olaf, putem începe cu tine?

— Sigur, cred că da, răspunse un bărbat blond, musculos. Eram în casa de vacanță a părinților mei. Au o cabană lângă Sundsvall.

— Cu alte cuvinte, spuse Lloyd, era un loc care îți e familiar?

— Oh, da.

— Cât de exactă a fost viziunea?

— Foarte exactă. Cabana arăta exact așa cum mi-o amintesc.

— În viziune mai apărea și altcineva în afară de tine?

— Nu — asta a fost oarecum straniu. Mă duc acolo numai ca să-mi văd părinții, dar ei nu erau în cabană.

Lloyd se gândi la el însuși, la versiunea zbârcită pe care și-o zărise în oglindă.

— Te-ai... te-ai văzut pe tine însuți?

— Adică să mă văd într-o oglindă? Nu.

— OK, zise Lloyd. Mulțumesc.

Lângă Olaf stătea o negresă de vârstă mijlocie. Lloyd se simți stânjenit; era conștient că *ar fi trebuit* să-i știe numele, dar nu și-l aducea aminte. În cele din urmă, se mulțumi să zâmbească și spuse:

— Următorul.

— Cred că eram în Nairobi, în centrul orașului, povesti femeia. Pe întuneric. Era o seară călduroasă. M-am gândit

că mă aflam pe strada Dinesen, dar părea într-un stadiu prea avansat de dezvoltare. Și era și un McDonald's.

— În Kenya nu există nici un McDonald's? întrebă Lloyd.

— Ba da, dar... Adică, pe firmă *scria* McDonald's, dar sigla nu se potrivea. Știți, în loc de arcurile aurii, avea un M imens, numai din linii drepte — cu aspect foarte modern.

— Deci viziunea lui Olaf a fost dintr-un loc unde merge adesea, iar a ta dintr-un loc unde n-ai mai fost niciodată, sau cel puțin existau lucruri pe care nu le-ai mai văzut niciodată?

Femeia dădu din cap.

— Cred că așa e.

Michiko stătea la patru scaune mai încolo, pe circumferința cercului. Lloyd n-ar fi putut spune dacă reținea ceva din tot ce se vorbea în jur.

— Dar tu, Franco? întrebă el.

Franco della Robbia ridică din umeri.

— Eram la Roma, noaptea. Dar — nu știu — trebuie să fi fost un soi de joc video. Ceva care ține de realitatea virtuală.

Lloyd se aplecă în față.

— De ce spui asta?

— Păi, da, era Roma. Chiar lângă Colosseum. Și eu eram la volanul unei mașini — numai că n-o conduceam eu, nu tocmai. Părea să meargă din propria ei voință. Și nu pot fi sigur în privința celei în care mă aflam, dar altele, o mulțime, planau cam la douăzeci de centimetri deasupra solului. Ridică iarăși din umeri. Cum spuneam, un soi de simulare.

Sven și Antonia, care pomeniseră despre mașini zburătoare ceva mai devreme, dădeau energic din capete.

— Și eu am văzut același lucru, spuse Sven. Dar nu, nu eram la Roma — însă chiar am văzut mașini plutitoare.

— Și eu, interveni Antonia.

— Fascinant, zise Lloyd. Se întoarse spre Jacob Horowitz, tânărul doctorand. Tu ce-ai văzut, Jake?

Vocea acestuia era subțire, stridentă. Își trecu nervos degetele pistruiate prin părul roșu.

— Încăperea era mai degrabă de nedescris. Un laborator, de undeva. Pereți galbeni. Iar pe unul dintre ei era un tabel periodic al elementelor, cu titlul scris în engleză. Și Carly Tompkins era acolo.

— Cine? întrebă Lloyd.

— Carly Tompkins. Sau cel puțin cred că era ea. Părea mult mai bătrână decât ultima oară când am văzut-o.

— Cine e Carly Tompkins?

Răspunsul nu veni de la Jake, ci de la Theo Procopides, așezat mult mai departe în cerc.

— Ar trebui s-o cunoști, Lloyd — îți e compatrioată, din Canada de limbă franceză. Se ocupă de studiul mezonilor; ultima oară când am primit vești despre ea, lucra la TRIUMF[1].

Jake încuviință dând din cap.

— Așa e. Eu unul n-am întâlnit-o decât de două ori, dar sunt destul de sigur că era ea.

Antonia, căreia urma să-i vină imediat rândul, ridică din sprâncene.

— Dacă ea a apărut în viziunea lui Jake, mă întreb dacă n-o fi apărut și Jake în viziunea ei.

Se uitară cu toții intrigați la italiancă. Lloyd ridică ușor din umeri.

---

[1] Laboratorul național din Canada de fizică nucleară și de fizica particulelor.

— Există o singură cale de a afla. Să-i dăm un telefon. Se uită la Jake. Ai numărul ei?

Tânărul clătină din cap.

— Cum spuneam, abia o cunosc. Am fost de câteva ori la aceleași seminarii la ultima întrunire a Societății Americane de Fizică, și m-am așezat pe lucrarea ei de cromodinamică.

— Dacă face parte din SAF, spuse Antonia, trebuie să fie în cartea de telefon.

Traversă încăperea clătinându-se și cotrobăi pe un raft până când găsi un volum subțire, cu coperta simplă, de carton. Îl răsfoi.

— Iată, spuse apoi. Numărul de telefon de-acasă și de la serviciu.

— Eu... of, nu vreau s-o sun, zise Jake.

Lloyd fu surprins de reținerea lui, dar nu încercă să afle despre ce era vorba.

— E-n ordine. Nu trebuie să vorbești cu ea. Vreau să văd dacă spune spontan numele tău.

— E posibil să nu reușești să obții legătura, zise Sven. Liniile telefonice sunt blocate de oamenii care încearcă să afle ce s-a-ntâmplat cu rudele și cu prietenii lor — ca să nu mai vorbesc de toate firele doborâte de vehicule.

— Merită să încercăm, spuse Theo.

Se ridică, traversă camera și luă cartea de telefon de la Antonia. Însă apoi se uită la aparat, și din nou la numerele din carte.

— Cum formezi de-aici un număr din Canada?

— La fel ca din Statele Unite, spuse Lloyd. Codul de țară e același: zero-unu.

Degetul lui Theo dansă pe clape, tastând un șir lung de cifre. Apoi, în beneficiul auditoriului său, începu să-și ridice degetele, indicând de câte ori suna telefonul. O dată. De două ori. De trei. De patru.

— Oh, alo. Cu Carly Tompkins, vă rog. Salut, doctore Tompkins. Sun de la Geneva, de la CERN. Știți, aici suntem mai mulți. Vă deranjează dacă pun telefonul pe speaker?

O voce somnoroasă.

— ...dacă preferați. Ce s-a-ntâmplat?

— Vrem să știm ce halucinație ați avut când ați leșinat.

— Cum? E un soi de farsă?

Theo se uită la Lloyd.

— Nu știe nimic.

Lloyd își drese glasul, apoi vorbi.

— Doctore Tompkins, sunt Lloyd Simcoe. Sunt tot canadian, deși am lucrat la experimentul D-Zero[1], la Fermilab[2], până în 2007, iar de doi ani sunt aici, la CERN. Se opri, neștiind ce să mai spună. Apoi: Cât e ceasul acolo?

— E chiar înainte de amiază. Un căscat înăbușit. E ziua mea liberă, dormeam. Despre ce e vorba?

— Deci nu v-ați mai trezit astăzi?

— Nu.

— În camera în care vă aflați există vreun televizor? se interesă Lloyd.

— Da.

— Deschideți-l. Uitați-vă la știri.

---

[1] Cercetări referitoare la natura fundamentală a materiei.

[2] *Fermi National Accelerator Laboratory* (Fermilab) din Batavia, Illinois, SUA.

Ea păru iritată.

— E greu de crezut c-o să recepționez știrile din Elveția aici, în Columbia Britanică.

— Nu trebuie să fie știrile din Elveția. Deschideți-l pe orice canal de știri.

Toată lumea din încăpere o auzi pe Tompkins oftând în microfonul telefonului.

— Bine. O clipă.

Apoi auziră, în fundal, estompat, știrile transmise probabil de CBC Newsworld. După ceea ce păru o eternitate, Tompkins reveni la telefon.

— Oh, Doamne, spuse ea. Oh, Doamne.

— Ați dormit în tot acest timp? întrebă Theo.

— Mă tem că da, spuse vocea, de la o jumătate de lume distanță. Tăcu o secundă. De ce m-ați sunat?

— Pe programul pe care-l urmăriți s-a spus ceva despre viziuni?

— Joel Gotlib vorbește despre ele chiar acum, răspunse ea, probabil referindu-se la un reporter de știri canadian. Pare o nebunie. Oricum, mie nu mi s-a întâmplat nimic de genul ăsta.

— E în ordine, spuse Lloyd. Ne pare rău că v-am stricat somnul, doctore Tomkins. O să fim...

— O clipă, se amestecă Theo.

Lloyd se uită la bărbatul mai tânăr.

— Doctore Tompkins, mă numesc Theo Procopides. Cred că ne-am întâlnit la conferințe, o dată sau de două ori.

— Dacă spuneți dumneavoastră, se auzi vocea lui Tompkins.

— Doctore Tompkins, continuă Theo. Eu sunt ca dumneavoastră — nici eu n-am văzut nimic. N-am avut nici o viziune, nici un vis, absolut nimic.

— Vis? făcu vocea lui Tompkins. Acum, după ce-ați menționat asta, cred că un vis am avut. E ciudat că a fost colorat — eu nu visez niciodată în culori. Dar mi-aduc aminte de un tip cu părul roșu.

Theo păru dezamăgit — fusese evident încântat că afle că nu era unicat. Dar sprâncenele tuturor celorlalți se înălțară și se întoarseră spre Jake.

— N-a fost numai atât, continuă Carly, avea și indispensabili roșii.

Fața tânărului Jake căpătă culoarea abia menționată.

— *Indispensabili* roșii? repetă Lloyd.

— Exact.

— Îl cunoașteți pe bărbatul ăsta? întrebă Lloyd.

— Nu, nu cred.

— Nu semăna cu cineva pe care l-ați mai întâlnit?

— Nu cred.

Lloyd se aplecă, apropiindu-se mai mult de speaker.

— Dar ce ziceți de... de tatăl cuiva pe care l-ați cunoscut? Nu părea să fie tatăl cuiva?

— Unde vreți s-ajungeți? întrebă Tompkins.

Lloyd oftă, apoi își roti privirea prin încăpere, vrând să vadă dacă avea cineva de gând să obiecteze împotriva intenției sale. Nimeni nu o făcu.

— Numele Jacob Horowitz vă spune ceva?

— Nu..., oh, o clipă. Oh, da. Sigur, sigur. De *el* mi-a adus aminte. Da, era Jacob Horowitz, dar, Doamne, ar fi trebuit

să-și poarte mai bine de grijă. Arăta de parc-ar fi îmbătrânit cu câteva decenii de când l-am văzut ultima oară.

Antonia icni scurt. Lloyd își simți inima bătând cu putere.

— Uitați ce e, spuse Carly. Trebuie să mă asigur că rudele mele sunt OK. Părinții mei sunt în Winnipeg — trebuie să mă pun în mișcare.

— Vă mai putem suna ceva mai târziu? întrebă Lloyd. Știți, îl avem aici pe Jacob Horowitz, și viziunea lui pare să coincidă cu a dumneavoastră — într-un anume fel, oricum. El spune că era într-un laborator, dar...

— Da, așa e. Era un laborator.

În glasul lui Lloyd se strecură îndoiala.

— Și era în indispensabili?

— Ei, nu până la sfârșitul viziunii... Știți, trebuie să plec.

— Mulțumesc, spuse Lloyd. La revedere.

— La revedere.

Din speaker se auzi tonul specific Elveției. Theo întinse mâna și-l închise.

Jacob Horowitz continua să arate evident stânjenit. Lloyd se gândi să-i spună că aproape toți fizicienii pe care îi cunoștea o făcuseră probabil într-un moment sau altul într-un laborator, dar tânărul părea gata să aibă o cădere nervoasă dacă i s-ar fi adresat cineva în clipa aceea.

— Bun, zise el. Bun. O s-o spun eu, fiindcă știu că vă gândiți cu toții la asta. Indiferent ce s-o fi întâmplat aici a creat un efect temporal. Viziunile n-au fost halucinații; au fost de fapt incursiuni în viitor. Faptul că, după toate aparențele, Jacob Horowitz și Carly Tompkins au văzut același lucru o sugerează cu tărie.

— Dar viziunea lui Raul a fost psihedelică, n-a spus cineva așa? zise Theo.

— Da, confirmă Raul. Ca un vis, sau cam așa ceva.

— Ca un vis, repetă Michiko.

Avea în continuare ochii roșii, dar reacționa la lumea din afară.

Însă nu spuse mai mult decât atât, dar, o clipă mai târziu, Antonia prinse înțelesul vorbelor ei și îl explică.

— Michiko are dreptate. Nu e nici un mister — în acel moment din viitor la care se referă viziunile, Raul o să fie adormit și o să aibă visul respectiv.

— E o nebunie, zise Theo. Uite, eu n-am avut nici o viziune.

— Dar *ce* ți s-a întâmplat? îl întrebă Sean, care nu-l auzise descriindu-și experiența mai devreme.

— A fost... nu știu, ca o discontinuitate, așa presupun. M-am pomenit dintr-odată cu două minute mai târziu; n-am avut nici senzația trecerii timpului, nici ceva care să pară o viziune. Theo își încrucișă sfidător brațele pe pieptul lat. Cum explicați asta?

În încăpere se lăsă tăcerea. Expresia îndurerată a mai multor fețe îi sugeră clar lui Lloyd că și alții înțeleseseră, dar nimeni nu voia s-o spună cu glas tare. În cele din urmă ridică ușor din umeri.

— E simplu, spuse, privindu-și asociatul de douăzeci și șapte de ani, genial și arogant. Peste douăzeci de ani — sau în momentul, oricare ar fi, din care provin viziunile... Tăcu, apoi își deschise brațele. Îmi pare rău, Theo, dar peste douăzeci de ani o să fii mort.

5

Viziunea pe care își dorea Lloyd cel mai mult s-o afle era a lui Michiko. Dar ea continua să fie — și fără nici o îndoială avea să mai fie încă multă vreme — complet ruptă de realitate. Când îi veni rândul, sări peste ea. Își dorea s-o poată duce pur și simplu acasă, dar pentru ea era cu siguranță mai bine să nu fie singură în momentul acela și nici el, nici altcineva nu puteau pleca pentru a-i fi alături.

Nici unele dintre celelalte viziuni relatate de micul eșantion de oameni din sala de ședințe nu se suprapuneau — nu exista nici un indiciu care să sugereze că aparțineau aceluiași timp sau aceleiași realități, deși se părea că aproape toată lumea se bucura de o zi liberă sau de o zi de vacanță. Dar exista întrebarea ridicată de viziunile lui Jake Horowitz și Carly, separați de aproape o jumătate de planetă și aparent văzându-se unul pe altul. Bineînțeles că ar fi putut fi o coincidență. Totuși, dacă viziunile coincideau, nu doar în linii mari, faptul ar fi fost semnificativ.

Lloyd și Michiko se retrăseseră în biroul lui. Michiko se încovrigase pe un fotoliu și trăsese hanoracul lui Lloyd peste ea, ca pe o pătură. El ridică receptorul telefonului de pe masa de lucru și formă un număr.

— *Bonjour,* spuse. *La police de Genève? Je m'appelle Lloyd Simcoe; je suis avec CERN.*

— *Oui, Monsieur Simcoe,* îi răspunse o voce de bărbat. Și continuă în engleză; elvețienii reacționau adesea astfel la auzul accentului său. Cu ce vă pot ajuta?

— Știu că sunteți extrem de ocupați...

— E puțin spus, *monsieur.* Suntem, cum se zice la dumneavoastră, ocupați până peste cap.

Potopiți, se gândi Lloyd.

— Dar sper că există un anchetator disponibil. Avem o teorie în privința viziunilor și ne-ar prinde foarte bine ajutorul unui expert în obținerea mărturiilor.

— Vă pun în legătură cu departamentul care se ocupă de așa ceva, spuse vocea.

În timp ce aștepta, Theo își vârî capul pe ușă.

— BBC World Service anunță că multe persoane au avut viziuni care coincid, zise el. De exemplu, mai multe cupluri căsătorite au relatat experiențe similare, deși în momentul producerii fenomenului nu se aflau în aceeași încăpere.

Lloyd dădu din cap la auzul informației.

— Totuși, presupun că, din indiferent ce motiv, există întotdeauna posibilitatea unei înțelegeri secrete între cei doi, sau, făcând abstracție de Carly și Jake, posibilitatea ca sincronizarea viziunilor să fi fost un fenomen localizat. Dar...

Nu mai continuă — la urma urmelor, i se adresa lui Theo, omul care nu avusese nici o viziune. Însă, dacă Jacob Horowitz și Carly Tompkins — el lângă Geneva, ea în Vancouver — văzuseră într-adevăr exact același lucru, atunci viziunile erau, fără nici un dubiu, ale unui același viitor, piese din mozaicul unui mâine... al unui mâine care nu-l includea pe Theo Procopides.

— Vorbiți-mi despre încăperea în care vă aflați, spuse anchetatoarea, o elvețiancă de vârstă mijlocie.

Ținea în față un datapad și purta o cămașă polo lejeră; cămășile polo fuseseră ultima dată la modă la sfârșitul anilor '80 și tocmai își recăpătau popularitatea.

Jacob Horowitz închise ochii, înlăturând orice i-ar fi putut distrage atenția și străduindu-se să-și reamintească toate amănuntele.

— Era un soi de laborator. Pereți galbeni. Tăbliile meselor din Formica. Un tablou periodic al elementelor pe perete.

— Mai era și altcineva în laborator?

Jake încuviință din cap. Doamne, de ce trebuia să aibă drept anchetator o femeie?

— Da. O femeie. O femeie albă, cu părul negru. Părea să aibă în jur de patruzeci și cinci de ani.

— Cu ce era îmbrăcată femeia asta?

Jake înghiți în sec.

— Cu nimic...

Anchetatoarea elvețiancă plecase, iar Michiko și Lloyd comparau acum rapoartele despre viziunile lui Jacob și Carly; ea

fusese de acord să fie interogată în mod similar de poliția din Vancouver și relatarea interogatoriului fusese trimisă prin e-mail la CERN.

În orele care trecuseră, Michiko reușise să-și mai revină oarecum. Încerca evident să se concentreze, să meargă mai departe, să ajute la rezolvarea crizei mai ample, dar la fiecare câteva minute își pierdea puterea și i se umezeau ochii. Reuși totuși să citească ambele transcrieri fără să ude prea tare hârtia.

— Nu există nici o îndoială, spuse ea. Coincid în amănunt. Au fost în aceeași încăpere.

Lloyd încercă un mic zâmbet.

— Puștani, spuse el.

O cunoștea pe Michiko numai de doi ani; nu făcuseră niciodată dragoste într-un laborator — dar, pe vremea când își pregătea doctoratul, el și prietena lui de atunci, Pamela Ridgley, încinseseră cu siguranță vreo câteva dintre tăbliile meselor de la Harvard. Ceea ce nu-l împiedică să clatine din cap, uluit.

— O întrezărire a viitorului. Fascinant. Făcu o pauză. Presupun că unii se vor îmbogăți din asta.

Michiko sălță ușor din umeri.

— Poate, în cele din urmă. Oricine s-a întâmplat să se uite la rapoartele de bursă din viitor ar putea ajunge bogat — peste câteva decenii. Trebuie s-aștepți cam mult pentru profit.

Lloyd păstră o clipă tăcerea, apoi:

— Încă nu mi-ai povestit ce-ai văzut — care-a fost viziunea ta.

Ea își feri privirea.

— Nu, răspunse, nu ți-am povestit.

Lloyd îi atinse cu delicatețe obrazul, dar nu scoase nici un cuvânt.

— În momentul acela — în momentul când am avut viziunea, mi s-a părut minunată, începu ea. Adică, eram dezorientată, confuză, fiindcă nu înțelegeam ce se petrecea. Dar viziunea în sine a fost veselă. Reuși să schițeze un zâmbet firav. Numai că acum, după cele petrecute...

Lloyd nu o forță nici de data asta. Se așeză, aparent cu toată răbdarea.

— Era noaptea, târziu, spuse în sfârșit Michiko. Eram în Japonia; sunt sigură că era o casă japoneză. Mă aflam în dormitorul unei fetițe, stând pe marginea patului. Iar fetița, de vreo șapte sau opt ani, stătea în pat în capul oaselor și îmi vorbea. Era o fetiță frumoasă, dar nu era... nu era...

Dacă viziunea reda un moment situat cu câteva decenii în viitor, bineînțeles că nu era Tamiko. Lloyd dădu încet din cap, absolvind-o de terminarea frazei.

— Dar... dar *era* fiica mea, trebuie să fi fost. O fiică pe care încă n-o am. Mă ținea de mână și îmi spunea *okaasan*; adică mămico, în japoneză. Se părea că o adusesem la culcare, că îi uram noapte bună.

— Fiica ta..., spuse Lloyd.

— Ei, fiica noastră, sunt sigură, zise Michiko. A ta și a mea.

— Ce făceai în Japonia? întrebă Lloyd.

— Nu știu; presupun că-mi vizitam familia. Unchiul meu Masayuki locuiește în Kyoto. În afara faptului că noi doi aveam o fiică, n-am înțeles de fapt nimic din ceea ce se afla în viitor.

— Fetița avea...

Lloyd se opri. Întrebarea pe care ar fi vrut s-o pună era crudă, grosolană. „Avea ochii oblici?" Sau, dându-și seama la timp, ar fi putut s-o reformuleze mai elegant: „Avea pliuri epicantice?" Dar Michiko n-ar fi înțeles. S-ar fi gândit că în spatele întrebării lui Lloyd se ascundea o prejudecată, o teamă stupidă de amestecul raselor. Dar nu era așa. Lui nu-i păsa dacă înfățișarea eventualilor lor copii avea să fie occidentală sau orientală. Ar fi putut fi oricare dintre ele, sau, firește, un amestec al lor, și el i-ar fi iubit la fel de mult, presupunând...

Presupunând, bineînțeles, că ar fi fost copiii *lui.*

Viziunile păreau să descrie un moment situat, probabil, la două decenii distanță în viitor. Iar într-a lui, pe care încă nu i-o împărtășise lui Michiko, el se afla undeva, poate în New England, cu o altă femeie. O femeie albă. Și Michiko era în Japonia, la Kyoto, cu fiica ei, care ar fi putut fi asiatică, sau caucaziană, sau ceva între cele două rase, în funcție de bărbatul care îi era tată.

Fetița avea...

— Ce să aibă? întrebă Michiko.

— Nimic, răspunse Lloyd, ferindu-și privirea.

— Dar viziunea ta? se interesă ea. Ce-ai văzut?

Lloyd respiră adânc. Odată și odată trebuia să-i spună, presupuse el, și...

— Lloyd, Michiko — veniți jos, în bar. Era vocea lui Theo, care își strecurase din nou capul pe ușă. Tocmai am înregistrat de pe CNN ceva ce-o să vreți să vedeți.

*

Lloyd, Michiko și Theo intrară în bar. Alte patru persoane erau deja acolo. Lou Waters, cu părul lui alb, tresălta în susul și în josul ecranului; videocasetofonul din bar era vechi — îi aparținuse unui membru al personalului — și funcția „pauză" era primitivă.

— Ah, bun, spuse Raul la apariția lor. Uitați-vă la asta.

Apăsă butonul pauză al telecomenzii, și Waters intră în acțiune.

— David Houseman ne poate spune mai multe despre asta. David?

Pe ecran apăru reporterul CNN David Houseman, plasat în fața unui zid de ceasuri foarte vechi — deși avea un reportaj șocant, CNN continua să caute imagini interesante de fundal.

— Mulțumesc, Lou, spuse Houseman. În majoritatea viziunilor nu a apărut, firește, nici o referință la timp, dar destul de multe persoane s-au aflat în camere cu ceasuri sau cu calendare pe perete, sau au citit ziare electronice — după toate aparențele, cele tipărite pe hârtie dispăruseră — și am reușit să lansăm o ipoteză în privința datei. S-ar părea că în viziuni a apărut un moment plasat în viitor, la o distanță de douăzeci și unu de ani, șase luni, două zile și două ore față de acela în care s-au produs: viziunile descriu perioada de timp cuprinsă între orele 2:21 și 2:23 P.M., ora Coastei de Est, din ziua de miercuri, 23 octombrie 2030. Presupunem că abaterile ocazionale sunt explicabile: se pare că unii citeau ziare din data de 22 octombrie 2030, sau chiar de mai înainte — probabil era vorba de numere vechi. Iar referirile la oră depind, firește, într-o foarte mare măsură de fusul orar

în care s-a întâmplat să se afle persoana respectivă. Am presupus că majoritatea oamenilor vor locui, peste două decenii, în același fus orar în care se află în prezent, și că aceia care au menționat o oră diferită de cea la care ne așteptam se aflau într-un fus orar diferit...

Raul apăsă din nou butonul pauză.

— Asta e, spuse el. Un număr concret. Indiferent ce am făcut aici a generat cumva un salt al conștientului speciei umane cu douăzeci și unu de ani înainte, pe timpul a două minute.

Theo se întoarse în biroul său, dând cu ochii de întunericul nopții de dincolo de fereastră. Toate acele discuții despre viziuni erau tulburătoare — mai ales fiindcă el nu avusese nici una. Era oare posibil ca Lloyd să aibă dreptate? Era cu putință să moară în următorii douăzeci de ani? N-avea decât douăzeci și șapte, pentru numele lui Dumnezeu; peste două decenii vârsta lui avea să fie sub cincizeci de ani. Nu fuma — ceea ce nu reprezenta un fapt ieșit din comun pentru un nord-american, dar pentru un grec continua să fie o realizare. Făcea exerciții fizice cu regularitate. De ce naiba ar fi trebuit să moară atât de curând? Lipsa viziunii trebuia să aibă o altă explicație.

Telefonul țiui. Theo ridică receptorul.

— Alo?

— Alo, spuse o voce de femeie, în engleză. Sunteți, ăăă, Theodosios Procopides?

Îi pronunță numele bâlbâindu-se.

— Da.

— Mă numesc Kathleen DeVries, se prezentă ea. M-am tot gândit dacă să vă sun sau nu. Telefonez din Johannesburg.

— Johannesburg? Adică din Africa de Sud?

— Da, oricum, pentru moment, zise ea. Dacă viziunile sunt demne de crezare, va fi redenumită, oficial, Azania la un moment dat, în următorii douăzeci de ani.

Theo așteptă în tăcere să continue. Și ea o făcu peste o clipă.

— Și vă sun în legătură cu viziunile. Pentru că, vedeți, a mea vă implică pe dumneavoastră.

El își simți bătăile inimii accelerându-se. Ce veste minunată! Poate că n-avusese o viziune proprie din indiferent ce motiv, dar femeia aceea îl văzuse peste douăzeci și unu de ani de atunci înainte. Bineînțeles că trebuia să fie în viață atunci; bineînțeles că Lloyd se înșelase spunând că avea să fie mort.

— Da? făcu el, cu răsuflarea tăiată.

— Ăăă, îmi pare rău că v-am deranjat, spuse femeia. Pot să... îmi permiteți să vă întreb în ce a constat viziunea dumneavoastră?

Theo lăsă aerul să-i părăsească plămânii.

— N-am avut nici o viziune, răspunse el.

— Oh. Oh, îmi pare rău să aud asta. Dar... ei bine, atunci presupun că n-a fost o greșeală.

— Ce n-a fost o greșeală?

— Viziunea mea. Eram aici, la mine acasă, în Johannesburg, și citeam ziarul la cină — numai că nu era tipărit pe hârtie. Era pe ceva care semăna cu o coală de plastic; un soi de ecran computerizat, cred. Oricum, articolul pe care-l

citeam s-a întâmplat să fie — ei, îmi pare rău că nu există un alt mod de a o spune. Era despre moartea dumneavoastră.

Theo citise cândva o poveste a Lordului Dunsany[1] despre un bărbat care își dorise cu ardoare să vadă într-o bună zi ziarul din ziua următoare și, când i se îndeplinise în sfârșit dorința, descoperise uluit că ziarul cu pricina conținea propriul său necrolog. Șocul fusese suficient de puternic ca să-l ucidă, vestea morții sale urmând să fie publicată, evident, în următorul număr al ziarului. Asta era; asta fusese tot — o întorsătură șocantă a lucrurilor, o poantă. Însă în cazul lui... nu era ziarul din ziua următoare; era un ziar de peste două decenii.

— Moartea mea, repetă el, ca și cum cele două cuvinte ar fi lipsit, cumva, din toate lecțiile lui de limba engleză.

— Da, exact.

Theo reuși să-și revină într-o oarecare măsură.

— Și de unde știu că nu e vorba de o păcăleală, de o farsă?

— Îmi cer scuze; știam că n-ar fi trebuit să sun. O să...

— Nu, nu, nu. Nu închideți. De fapt, spuneți-mi, vă rog, numele și numărul dumneavoastră. Pe afurisitul ăsta de afișaj nu scrie decât „din exterior". Trebuie să mă lăsați să vă telefonez eu; convorbirea vă costă probabil o avere.

— Numele meu e Kathleen DeVries, așa cum v-am spus. Sunt infirmieră la un azil de bătrâni.

Îi spuse și numărul de telefon.

---

[1] Edward John Moreton Drax Plunkett, al 18-lea Baron de Dunsany (1878–1957), prozator și dramaturg irlandez din Marea Britanie, ale cărui scrieri sunt cu precădere fantastice.

— Dar, serios, plătesc cu dragă inimă convorbirea. Cu toată sinceritatea, nu vreau nimic de la dumneavoastră, nu încerc să vă păcălesc. Dar, ei — știți, eu văd oameni murind tot timpul. La azil pierdem cam unul pe săptămână, dar sunt, în marea lor majoritate, trecuți de optzeci de ani, sau de nouăzeci, sau chiar de o sută. Dar dumneavoastră — dumneavoastră o să muriți la patruzeci și opt de ani, și asta-nseamnă c-o să fiți mult prea tânăr. M-am gândit să vă sun, să vă anunț, poate c-o să vă puteți preveni cumva propria moarte.

Theo rămase tăcut câteva secunde, apoi întrebă:

— Și cum spune... necrologul că am murit?

Preț de o clipă stranie, Theo se simți într-un fel încântat fiindcă trecerea lui în neființă meritase să fie anunțată în ziare, pe plan internațional. Fu cât pe ce să întrebe dacă primele cuvinte ale articolului nu erau cumva „Laureat al Premiului Nobel".

— Știu că ar trebui să-mi reduc colesterolul; a fost un atac de cord?

Urmă o tăcere de câteva secunde.

— Ăăă, domnule doctor Procopides, îmi cer scuze, cred că ar fi trebuit să mă exprim mai clar. Nu citeam un necrolog; era un articol de știri. Înghiți în sec. Un articol despre asasinarea dumneavoastră.

Theo amuți. Ar fi putut să repete cuvântul, cu un aer neîncrezător. Dar era lipsit de sens.

Avea douăzeci și șapte de ani; era un om foarte sănătos. Așa cum se gândise cu puțin mai devreme, bineînțeles că n-avea cum să moară din cauze naturale în următorii douăzeci și unu de ani. Dar... asasinare?

— Domnule doctor Procopides? Mai sunteți la telefon?

— Da.

Pentru moment.

— Îmi... îmi cer scuze, domnule doctor Procopides. Îmi dau seama că trebuie să fi fost un adevărat șoc.

El mai păstră tăcerea câteva momente, apoi:

— Articolul pe care îl citeați... dezvăluia numele criminalului?

— Mă tem că nu. După toate aparențele, era vorba de o crimă nerezolvată.

— Ei bine, ce scria în articol?

— Am notat tot ce mi-am adus aminte; vă pot trimite textul prin e-mail, dar am să vi-l citesc. Nu uitați, e o reconstituire; cred că e destul de fidelă, dat nu garantez pentru fiecare cuvânt. Femeia tăcu, își drese glasul, apoi reluă. Titlul era: „Fizician împușcat mortal".

Împușcat, se gândi Theo. Doamne.

Kathleen DeVries continuă:

— Știrea era din Geneva. Și suna astfel: „Theodosios Procopides, un fizician grec angajat la CERN, Centrul European de Fizica Particulelor, a fost găsit astăzi împușcat mortal. Procopides, care și-a obținut doctoratul la Oxford, era directorul Coliziunatorului de Tahioni-Tardioni de la...

— Mai spuneți o dată, zise Theo.

— Coliziunatorul de Tahioni-Tardioni, repetă ea.

Pronunța greșit cuvântul „tahioni", cu „ch" în loc de „h".

— N-am mai auzit niciodată cuvintele astea până acum.

— Nu există un asemenea accelerator, spuse Theo. Sau cel puțin încă nu. Continuați, vă rog.

— ...directorul Coliziunatorului de Tahioni-Tardioni de la CERN. Doctorul Procopides lucra la CERN de douăzeci și trei de ani. Nu s-a sugerat nici un mobil al crimei, dar jaful a fost exclus, deoarece portofelul doctorului Procopides a fost găsit asupra sa. După toate aparențele, fizicianul a fost împușcat ieri, între amiază și 1:00 P.M., ora locală. Ancheta continuă. Doctorul Procopides și-a lăsat în urmă...

— Da? Da?

— Îmi pare rău, asta e tot.

— Vreți să spuneți că viziunea s-a încheiat înainte de a termina de citit articolul?

O scurtă tăcere.

— Păi, nu tocmai. Restul articolului era în afara ecranului și, în loc să apăs butonul de derulare a paginii — pe care-l vedeam foarte clar în partea laterală a aparatului de lectură — am selectat un alt articol. Făcu o pauză. Îmi pare rău, domnule doctor Procopides. Eu — cea din 2009 — eram interesată de restul articolului, dar versiunea mea din 2030 nu părea să-i acorde importanță. Am încercat să-i impun — să-mi impun *mie* — să apese butonul de derulare a paginii, dar n-a mers.

— Prin urmare, nu știți cine m-a ucis, sau de ce?

— Îmi pare rău.

— Și ziarul pe care-l citeați — sunteți sigură că era ultimul număr? Știți, cel din 23 octombrie 2030.

— De fapt, nu. Exista o... cum să-i spun? O linie de stare? În partea de sus a cititorului exista o linie de stare pe care erau scrise, cu litere proeminente, data și titlul ziarului: *The Johannesburg Star*, marți, 22 octombrie 2030. Deci presupun că

era ziarul de ieri, ca să zic așa. Se întrerupse. Îmi pare rău că sunt purtătoarea unei vești proaste.

Theo rămase tăcut o vreme, încercând să asimileze totul. Era destul de greu să facă față ideii că era posibil să moară peste numai douăzeci de ani, însă gândul că ar fi putut fi *ucis* părea aproape de nesuportat.

— Vă mulțumesc, doamnă DeVries, spuse. Dacă vă mai amintiți și alte detalii — oricât de neînsemnate — vă rog, vă rog să mă anunțați. Și vă rog să-mi trimiteți prin fax transcrierea despre care mi-ați vorbit.

Îi dădu numărul lui de fax.

— O să v-o trimit, promise ea. Îmi... îmi pare rău, păreți un tânăr de treabă. Sper că veți reuși să vă dați seama cine a făcut-o — cine urmează s-o facă — și că veți găsi o cale de a-l împiedica.

6

Era aproape miezul nopții. Lloyd și Michiko mergeau pe coridor, îndreptându-se către biroul lui, când îl auziră pe Jake Horowitz strigând dintr-o încăpere cu ușa deschisă.

— Hei, Lloyd, vino să vezi ceva.

Intrară. Tânărul Jake stătea lângă un televizor. Ecranul era plin de purici.

— Purici, spuse Lloyd, îndatoritor, în timp ce traversa spațiul ca să se oprească alături de Jake.

— Într-adevăr.

— Ce canal încerci să prinzi?

— Nici unul. Derulez o înregistrare.

— Ce înregistrare?

— Se-ntâmplă să fie cea realizată de camera de supraveghere de la poarta principală a campusului CERN.

Apăsă butonul de ejectare. Caseta video ieși în afară. O înlocui cu alta.

— Și asta e din camera de la Microcosm.

Apăsă butonul de rulare; ecranul se umplu iar de purici.

— Ești sigur că folosești tipul potrivit de videocasetofon?

Elveția utiliza sistemul de înregistrare PAL și, cu toate că de obicei se foloseau aparate multistandard, la CERN existau și câteva videocasetofoane compatibile numai cu sistemul NTSC.

Jake dădu din cap.

— Sunt sigur. Mi-a luat ceva timp până când am găsit unul care să arate ceea ce se află de fapt pe bandă — majoritatea videocasetofoanelor afișează un albastru compact când nu primesc nici un semnal de imagine.

— Păi, dacă e tipul corect de videocasetofon, atunci e probabil ceva în neregulă cu benzile, se încruntă Lloyd. Poate-a *existat* un puls electromagnetic asociat cu... indiferent ce-o fi fost; ar fi putut să le șteargă.

— Așa m-am gândit și eu la început, spuse Jake. Dar uită-te la asta.

Apăsă butonul de derulare înapoi al telecomenzii. Puricii își întețiră dansul de pe ecran și literele REV[1] — prescurtarea era identică în mai multe limbi europene — deveniră vizibile în colțul din dreapta sus. După vreo jumătate de minut, imaginea apăru dintr-odată, înfățișând Expoziția Microcosm, o galerie din CERN menită să le explice turiștilor în ce consta fizica particulelor. Jake mai reînfășură puțin bandă, apoi luă degetul de pe buton.

— Vezi? spuse el. Asta s-a înregistrat mai devreme — uită-te la timpul marcat.

---

[1] *Reverse*, în sens invers.

În mijlocul părții de jos a ecranului, peste imagine era suprapusă ora, afișată digital: „16h58m22s",-„16h58m23s",-„16h58m24s"...

— Cu circa un minut și jumătate înainte de declanșarea fenomenului, zise Jake. Dacă ar fi apărut ceva de genul unui puls electromagnetic, ar fi șters și ceea ce se înregistrase deja.

— Ce vrei să spui? întrebă Lloyd. Înregistrarea se umple de purici exact în momentul declanșării fenomenului?

Îi plăcea cuvântul găsit de Jake pentru ceea ce se petrecuse.

— Da — și imaginea reapare după exact un minut și patruzeci și trei de secunde. E la fel pe toate benzile pe care le-am verificat: un minut și patruzeci și trei de secunde de paraziți.

— Lloyd, Jake — veniți repede!

Era vocea lui Michiko. Cei doi bărbați se întoarseră și o văzură făcându-le semn din ușă. Alergară pe urmele ei în încăperea de alături — barul, care avea propriul său televizor, încă mergând pe CNN.

— ... bineînțeles că, în perioada când mințile oamenilor erau în altă parte, s-au făcut sute de mii de înregistrări video, spunea Petra Davies, reportera coordonatoare a emisiunii. Benzile din camerele de supraveghere, camerele video personale rămase în funcțiune, înregistrările din studiourile TV — inclusiv propriile noastre benzi de arhivă, pe care le înregistrăm aici, la CNN, fiindcă așa ne cere Comisia Federală de Comunicații — și multe altele. Am presupus că ne vor arăta foarte clar cum a leșinat toată lumea, cum au căzut trupurile la pământ...

Lloyd și Jake schimbară o privire.

— Dar, continuă Davies, pe nici una dintre ele nu se vede nimic. Sau, mai exact, nimic altceva decât purici — pistrui negri și albi care roiesc pe ecran. Din câte știm noi, în toate înregistrările video făcute oriunde în lume pe durata *Flashforward*[1]-ului apar purici, timp de exact un minut și patruzeci și trei de secunde. În mod similar, toate celelalte aparate de înregistrare, cum ar fi cele atașate la echipamentele meteorologice, nu au înregistrat absolut nici o informație în perioada în care a leșinat toată lumea. Dacă vreunul dintre telespectatorii noștri *deține* o înregistrare din perioada respectivă pe care apar imagini, este rugat să ne anunțe. Ne puteți telefona gratuit la...

— Incredibil, spuse Lloyd. Te face să te întrebi ce s-a petrecut de fapt în tot acel timp.

Jake încuviință.

— Da, chiar așa.

— *„Flashforward"*, ei? zise Lloyd, savurând termenul folosit de reporteră. Nu e un nume tocmai rău.

Jake dădu din cap.

— E cu siguranță mai bun decât „dezastrul de la CERN", sau decât orice altceva de același gen.

Lloyd se încruntă.

— Da, chiar așa.

Theo se lăsă pe spătarul scaunului din biroul său, cu mâinile la ceafă, fixând cu privirea constelațiile de găuri din plăcile plafonului acustic, cu gândul la tot ce-i spusese DeVries.

---

[1] Procedeu literar sau cinematografic prin care secvența cronologică a evenimentelor este întreruptă de inserția unui eveniment viitor.

Nu era ca și cum ai fi știut c-o să mori într-un accident. Dacă erai avertizat c-o să fii lovit de o mașină pe strada cutare la ora cutare, atunci te fereai pur și simplu să te afli în locul respectiv în momentul respectiv și — *voilà!* — criză anulată. Dar dacă cineva era al naibii de hotărât să te ucidă, asta avea să se întâmple mai curând sau mai târziu. Dacă Theo voia să se salveze, nu era întru totul suficient să evite să se afle acolo — sau oriunde altundeva urma să fie săvârșită crima; reportajul din *Johannesburg Star* nu menționa de fapt cu exactitate locul — pe data de 21 octombrie 2030.

Doctorul Procopides și-a lăsat în urmă...

Pe cine? Părinții? Tatăl ar fi avut optzeci și doi de ani, iar mama șaptezeci și nouă. Tatăl lui Theo avusese un infarct cu câțiva ani în urmă și de atunci își ținea cu scrupulozitate colesterolul sub control, renunțând la *saganaki*[1] și la salatele cu brânză feta după care se dădea în vânt. Bineînțeles că amândoi ar fi putu fi încă în viață la data respectivă.

Cum avea să suporte tatăl lui? Nimeni nu se așteaptă ca un tată să-i supraviețuiască fiului său. Oare avea să considere că avusese deja parte de o existență frumoasă, îndelungată? Avea să renunțe la ea, murind peste câteva luni și lăsând-o pe mama lui Theo să meargă mai departe cu desăvârșire singură? Grecul spera, cu siguranță, că părinții săi aveau să fie în viață în 2030, dar...

Doctorul Procopides și-a lăsat în urmă...

... soția și copiii?

---

[1] Aperitiv grecesc care are drept ingredient principal brânza prăjită în unt sau în ulei de măsline.

Așa ceva se spune de obicei în necrologuri. Soția lui — soția lui *Anthoula*, poate, o fată frumoasă din Grecia. Asta l-ar fi făcut fericit pe tatăl lui.

Numai că...

Numai că Theo nu cunoștea nici o fată frumoasă din Grecia — sau de altă naționalitate. Cel puțin — în minte îi veni un gând, dar se luptă să-l alunge — cel puțin nici una care să fie liberă.

Se devotase muncii lui. Mai întâi străduindu-se să ia note destul de bune ca să poată merge la Oxford. Pe urmă ca să-și obțină doctoratul. Pe urmă ca să i se atribuie un post la CERN. Oh, fuseseră și femei, firește — eleve americane din Atena, aventuri de o noapte cu alte studente și o singură dată, în Danemarca, o prostituată. Dar se gândise întotdeauna că avea să fie mai târziu timp pentru dragoste, pentru o soție, pentru copii.

Însă când urma să vină timpul ăla?

Se întrebase într-adevăr dacă articolul avea să înceapă cu „laureat al Premiului Nobel". Nu începuse, dar el *se întrebase* — și, ca să fie sincer cu sine însuși, se întrebase foarte serios. Un Nobel însemna nemurire; însemna să fii ținut minte pentru totdeauna. Dar el nu reușise.

Reușita — ca și cum el s-ar fi mulțumit cu o singură reușită.

Mort peste douăzeci și unu de ani. Cine avea să-și aducă aminte de el?

Totul era atât de nebunesc. Atât de incredibil.

El era Theodosios Procopides, pentru numele lui Dumnezeu. Era nemuritor.

Bineînțeles că era. Bineînțeles. Ce om de douăzeci și șapte de ani nu era?

O soție. Copii. Necrologul îi menționa cu siguranță. Dacă ar fi derulat pagina, Kathleen DeVries le-ar fi văzut cu siguranță numele, poate chiar și vârstele.

Dar stai — stai!

Care era numărul de pagini tipic pentru un ziar dintr-un oraș mare? Două sute, să zicem. Și numărul cititorilor? Tirajul tipic pentru un cotidian important putea fi de o jumătate de milion de exemplare. Desigur, DeVries spusese că citea ziarul de ieri. Totuși, nu putea fi ea singura persoană care citea articolul ăla în timpul celor două minute în care întrezăriseră viitorul.

În plus, se părea că Theo avea să fie ucis acolo, în Elveția — articolul se referea la un eveniment petrecut în Geneva — dar reportajul apăruse într-un ziar din Africa de Sud. Ceea ce însemna că apăruse și în alte ziare, din întreaga lume, și pe grupurile de știri de pe Internet, poate relatând evenimentele sub o altă formă. În *Tribune de Genève* apăruse, cu siguranță, un articol cu mult mai amănunțit. Trebuiau să existe sute — sau poate mii — de oameni care citiseră reportaje despre moartea lui.

Putea să-i caute dând anunțuri pe Internet și în cele mai importante ziare. Putea să afle mai multe — și avea să afle, cu siguranță, dacă în spusele lui DeVries exista vreo urmă de adevăr.

— Uită-te la asta, spuse Jake Horowitz.

Își trânti datapad-ul pe biroul lui Lloyd; afișa o pagină web.

— Ce reprezintă?

— Niște chestii de la Centrul de Cercetări Geologice al Statelor Unite. Înregistrările seismografului.

— Da?

— Uită-te la înregistrările făcute azi, ceva mai devreme, zise Jake.

— Oh, Doamne.

— Exact. Vreme de două minute, începând de la cinci după-amiaza, ora noastră, înregistratoarele n-au detectat absolut nimic. Fie n-au existat perturbații — ceea ce e imposibil, Pământul se cutremură ușor în permanență, fie și numai datorită interacțiunilor mareice cu luna — fie n-au înregistrat nimic. Exact la fel cum s-a întâmplat cu camerele video: nici o înregistrare a celor petrecute de fapt în intervalul ăla de două minute. Și am făcut verificări la mai multe instituții meteorologice naționale. Aparatura lor — pentru măsurarea vitezei vântului, a temperaturii, a presiunii atmosferice, și așa mai departe — n-a înregistrat nimic în timpul *Flashforward*-ului. Iar NASA și ESA[1] raportează o perioadă moartă în activitatea de telemetrie a sateliților lor pe perioada celor două minute.

— Cum e posibil? întrebă Lloyd.

— Nu știu, spuse Jake, trecându-și mâna prin părul roșu. Dar, într-un fel sau altul, toate camerele de luat vederi, toți senzorii și toată aparatura de înregistrare din întreaga lume și-au întrerupt pur și simplu funcționarea în timpul *Flashforward*-ului.

---

[1] *European Space Agency*, Agenția Spațială Europeană.

*

Așezat la biroul lui, sub privirile atente ale unui Donald Rățoiul de plastic cocoțat pe monitor, Theo se gândea cum să formuleze ceea ce dorea să spună. Se hotărî să aleagă ceva simplu și direct. La urma urmelor, trebuia să-și plaseze mesajul, sub forma unui anunț de mică publicitate, în sute de ziare din întreaga lume; dacă nu era concis, putea să-l coste o avere. Avea la dispoziție trei tastaturi — o AZERTY franțuzească, o QWERTY englezească și una grecească. O folosi pe cea englezească:

> Theodosios Procopides, născut la Atena și angajat la CERN, va fi ucis luni, 21 octombrie 2030. Dacă viziunea dumneavoastră a avut vreo legătură cu această crimă, anunțați vă rog la procopides@cern.ch.

Se gândi să se oprească aici, însă apoi adăugă încă un rând: „Sper să-mi pot împiedica propria moarte."

Putea să traducă el însuși anunțul în greacă și în franceză și, teoretic, computerul i l-ar fi putut traduce în alte limbi, dar, dacă învățase măcar un singur lucru în timpul petrecut la CERN, atunci aflase că traducerile făcute de computer erau adesea inexacte — încă își mai aducea aminte de incidentul groaznic de la petrecerea de Crăciun. Nu, avea să apeleze la diverse persoane de la CERN, solicitându-le ajutorul — și rugându-i de asemenea să-i spună care erau cele mai importante ziare din țările lor.

Dar exista un lucru pe care-l putea face imediat: postarea anunțului pe mai multe grupuri de știri. Îl plasă înainte de a se duce acasă, la culcare.

*

La ora unu dimineața, Lloyd și Michiko plecară în sfârșit de la CERN. Abandonară din nou Toyota ei în parcare — pentru angajații de la CERN nu era neobișnuit să-și lase mașinile acolo toată noaptea.

Michiko lucra la Sumitomo Electric; era inginer specializat în tehnologia accelerării cu supraconductori, detașat pe termen lung la CERN, care cumpărase de la Sumitomo mai multe componente ale acceleratorului. Patronul ei făcuse rost de un apartament minunat, situat pe malul drept al Lacului Geneva, pentru ea și pentru Tamiko. Lloyd nu era chiar atât de bine plătit și nu primea nici o bonificație pentru chiria locuinței; apartamentul lui se afla în orășelul St. Genis. Îi plăcea să locuiască în Franța în timp ce lucra cu precădere în Elveția; CERN avea propriul său punct de frontieră, care îi permitea personalului să treacă granița dintre cele două țări fără să-și facă griji în privința verificării pașaportului.

Lloyd închiriase un apartament mobilat; deși era la CERN de doi ani, nu îl privea ca pe un cămin și i se părea lipsită de sens ideea de a cumpăra mobilă, al cărei transport la întoarcerea în America de Nord avea să fie o povară. Mobilierul oferit era puțin cam prea de modă veche și cam prea ornamentat pentru gustul lui, dar cel puțin totul se asorta: lemnul aproape negru, covorul de un portocaliu foarte închis, pereții de un roșu întunecat. Crea o senzație de confort și de căldură, cu prețul de a face spațiul să pară mai restrâns decât în realitate. Dar nu se atașase emoțional de apartament — nu fusese căsătorit niciodată și nu locuise niciodată împreună cu cineva de sex opus și, în cei douăzeci și

cinci de ani scurși de când plecase din orașul lui natal, avusese unsprezece adrese diferite. Însă în noaptea aceea nu se îndoiau că era de preferat să meargă la el, nu la ea. În apartamentul din Geneva aveau să regăsească prea mult din Tamiko, prea mult ca să poată fi înfruntat atât de curând.

Lloyd locuia într-o casă construită cu patruzeci de ani în urmă, încălzită cu radiatoare electrice. Stăteau pe canapea. El îi înconjurase umerii cu brațul și încerca s-o liniștească.

— Îmi pare rău, îi spuse.

Fața lui Michiko continua să fie umflată. Avea perioade de calm, dar lacrimile reîncepeau să-i curgă pe neașteptate și păreau să se prelingă la nesfârșit. Dădu încet din cap.

— Așa ceva nu putea fi prevăzut, continuă Lloyd. Și nu putea fi împiedicat.

Dar Michiko clătină din cap.

— Ce fel de mamă sunt? zise ea. Mi-am dus fetița la o jumătate de lume distanță de bunicii ei, de căminul ei.

Lloyd nu spuse nimic. Ce-ar fi putut spune? Că, la vremea respectivă, ideea păruse excelentă? Studiile în Europa, chiar și la numai opt ani, erau o experiență extraordinară pentru orice copil. Aducerea lui Tamiko în Elveția fusese opțiunea corectă.

— Ar trebui să mai încerc să-l sun pe Hiroshi, adăugă Michiko — Hiroshi era fostul ei soț. Să m-asigur c-a primit e-mailul.

Lloyd se gândi să remarce că, probabil, fiica lui moartă n-avea să trezească interesul lui Hiroshi mai mult decât o făcuse când trăia. Deși nu-l întâlnise niciodată, Lloyd îl ura pe Hiroshi, pe mai multe niveluri. Îl ura fiindcă întristase existența lui Michiko a lui — nu numai o dată sau de două

ori, ci ani de-a rândul. Îl durea gândul la ea, înaintând cu greutate prin viață cu chipul lipsit de orice umbră de zâmbet, fără nici un strop de bucurie în suflet. Și, dacă era brutal de sincer cu sine însuși, îl ura pe Hiroshi fiindcă el o avusese primul. Dar nu scoase nici un cuvânt. Se mulțumi să-i mângâie părul lucios și negru.

— El n-a vrut s-o aduc aici, se smiorcăi Michiko. Voia s-o las la Tokyo, să meargă la o școală japoneză. Își șterse ochii. „La o școală potrivită", zicea el. Făcu o pauză, apoi: Măcar dacă l-aș fi ascultat.

— Fenomenul s-a petrecut în toată lumea, spuse Lloyd, cu blândețe. N-ar fi fost mai în siguranță la Tokyo decât la Geneva. N-ai de ce să te-nvinuiești.

— Nu mă-nvinuiesc, zise Michiko. Dar...

Și se opri. Lloyd nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva avusese de gând să spună „Dar te-nvinuiesc pe tine".

Michiko nu venise la CERN ca să fie cu Lloyd, dar nici unul dintre ei nu se îndoia că el fusese motivul pentru care se hotărâse să rămână. Ea îi ceruse firmei Sumitomo s-o păstreze acolo și după instalarea echipamentului de care fusese responsabilă. În primele două luni, Tamiko stătuse în Japonia dar, odată ce se hotărâse să-și prelungească șederea, Michiko avusese grijă ca fiica ei să fie adusă în Europa.

Și Lloyd o iubise pe Tamiko. Știa că e dificil să fii tată vitreg, dar el și fetița se înțelegeau foarte bine. Copiii nu sunt întotdeauna încântați când un părinte divorțat își găsește un partener nou; propria lui soră rupsese o legătură pentru că fiii săi, doi băieți încă mici, nu arătau nici un interes față de noul bărbat din viața ei. Dar Tamiko îi spusese

la un moment dat lui Lloyd că îl plăcea fiindcă îi făcea mama să râdă.

Își privi logodnica. Era atât de tristă încât se întrebă dacă avea s-o mai vadă vreodată zâmbind. Și el simțea nevoia să plângă, dar ceva stupid și masculin nu-l lăsa s-o facă atâta vreme cât plângea ea. Își reținu lacrimile.

Se întrebă care avea să fie impactul asupra apropiatei lor căsătorii. O ceruse de nevastă pentru simplul motiv că o iubea, cu desăvârșire și întru totul. Și nu se îndoia de dragostea ei pentru el dar, cu toate acestea, trebuia să existe, într-o oarecare măsură, și o altă cauză pentru care își dorea să se mărite. Indiferent cât de modernă și de emancipată ar fi fost, și, cel puțin după standardele japoneze, Michiko era *foarte* modernă, căuta totuși, într-o anumită proporție, un tată pentru copilul ei, căuta pe cineva care s-o ajute să-i poarte de grijă lui Tamiko, care să aducă o prezență masculină în viața fetiței.

Oare Michiko își căutase într-adevăr un soț? O, da, ea și Lloyd se simțeau extraordinar de bine împreună — dar multe cupluri se simțeau bine alături fără să se căsătorească sau să-și ia vreun alt angajament pe termen lung. De ce și-ar mai fi dorit acum să se mărite cu el?

Și, firește, exista cealaltă femeie, cea din viziunea lui, dovada clară, deplină...

Dovada că relația în care era de așteptat să intre el și Michiko avea să-și găsească sfârșitul printr-un divorț, exact așa cum se întâmplase cu căsătoria părinților lui.

7

Ziua a doua: miercuri, 22 aprilie 2009

SUMAR DE ȘTIRI

După fenomenul *Flashforward* de ieri, numărul pierderilor de vieți omenești continuă să crească. În Caracas, Venezuela, Guillermo Garmendia, 36 de ani, aparent neconsolat după moartea soției sale Maria, 34 de ani, și-a împușcat letal cei doi fii, Ramon, 7 ani, și Salvador, 5 ani, apoi a îndreptat arma către el însuși.

•

Ca urmare a fenomenului *Flashforward*, guvernul de la Queensland, Australia, a declarat oficial starea de urgență.

•

Corporația Bondplus din San Rafael, California, e într-un adevărat haos. Directorul general, directorul financiar și întregul consiliu de conducere și-au găsit moartea în urma prăbușirii avionului directorial, care a decolat în momentul *Flashforward*-ului. Bondplus se afla în plin proces de contracarare

a unei oferte agresive de preluare din partea principalului său rival, Jasmine Adhesives.

•

Un proces colectiv, prin care se solicită despăgubiri de un miliard de dolari (canadieni), a fost intentat ieri împotriva companiei de transport public Toronto Transit Commission, în numele călătorilor răniți sau uciși în timpul *Flashforward*-ului. Compania e acuzată de neglijență, fiindcă nu a capitonat podelele de la baza treptelor și a scărilor rulante, pentru a proteja pasagerii în eventualitatea unei căderi.

•

Indicațiile oferite de *Flashforward* cu privire la scăderea monedei japoneze, în 2030, la numai jumătate din valoarea sa curentă comparativ cu dolarul american, au generat o vânzare masivă de yeni la curs de schimb scăzut, precipitând apariția unei alte crize a economiei japoneze.

Cursa începuse.

Theo stătea aplecat, studiind cu atenție hârtiile cu datele înregistrate de computer împrăștiate pe biroul său. Trebuia să existe un răspuns, o explicație rațională a celor petrecute. În întreg campusul CERN, fizicienii examinau, explorau și dezbăteau toate interpretările posibile.

Ușa biroului se deschise și intră Michiko Komura, ținând în mână câteva bucăți de hârtie.

— Am auzit că ești în căutare de informații despre propria ta asasinare, spuse ea.

Theo își simți bătăile inimii accelerându-se.

— Știi ceva?

— Eu? Michiko se încruntă. Nu. Nu, îmi pare rău.

— Oh. Tăcu o clipă. Atunci de ce-ai adus vorba?

— Păi, am o idee, atâta tot. Nu se poate să fii singurul care se străduiește cu disperare să afle cât mai multe despre propriul viitor.

— Cred că ai dreptate.

— Și, ei bine, mă gândesc că ar trebui să existe o modalitate centralizată de coordonare a acestor încercări. Vreau să spun că am văzut azi-dimineață postarea ta de pe grupul de știri — și nu e nicidecum singura de genul ăsta.

— Da?

— O grămadă de oameni caută informații despre viitorul lor. Bineînțeles că nu vor să afle cu toții în ce împrejurări au murit, dar... ei, uite, lasă-mă să-ți citesc câteva solicitări. Se așeză și începu să citească de pe bucățile de hârtie. „Oricine este în posesia unor informații despre locul unde se va afla în viitor Marcus Whyte este rugat să ia legătura cu..." „Student dornic de sfaturi legate de carieră: dacă viziunea dumneavoastră oferă indicații referitoare la meseriile căutate în 2030, vă rog să mă anunțați." „Informații referitoare la viitorul Comitetului Internațional al Crucii Roșii..."

— Fascinant, zise Theo.

Știa ce făcea Michiko. Se adâncea în ceva — în indiferent ce — mai degrabă decât să se gândească la pierderea lui Tamiko.

— Nu-i așa? spuse ea. Și pe Web sunt deja o mulțime de reclame — chestii atrăgătoare, plasate de marile companii în căutare de informații care le-ar putea fi de folos. Nu știam că un banner cu reclame poate apărea într-un timp atât de

scurt, dar presupun că orice e posibil când ești dispus să plătești. Se întrerupse și se uită în altă parte; fără îndoială că gândul la Tamiko revenise în prim-plan — din nefericire, unele lucruri erau imposibile, oricât de mult ai fi plătit. Continuă o clipă mai târziu: De fapt, știi, n-ar trebui să faci publică informația despre moartea ta într-un viitor relativ apropiat. În dimineața asta îi spuneam lui Lloyd că toate companiile de asigurări adună deja informații despre persoanele care vor muri în următorii douăzeci de ani, ca să le refuze cererile de asigurare.

Theo își simți stomacul vibrând. La asta nu se gândise.

— Prin urmare, tu ești de părere că ar trebui să coordoneze cineva toate astea? întrebă el.

— Ei, nu și ceea ce ține de corporații — n-aș vrea să mă audă șefii mei de la Sumitomo, dar puțin îmi pasă ce companie se îmbogățește. Însă problemele personale — oamenii care încearcă să afle ce le rezervă viitorul, care încearcă să-și înțeleagă viziunile. Cred că ar trebui să-i ajutăm.

— Noi doi?

— Ei, nu numai noi. Tot CERN-ul.

— Béranger n-o să facă niciodată așa ceva, spuse Theo, clătinând din cap. Nu vrea să recunoaștem sub nici o formă că suntem implicați.

— Nu e necesar. Ne putem oferi pur și simplu să coordonăm o bază de date. Putem crea cu siguranță programul și, la urma urmelor, CERN are în spate o istorie în ceea ce privește realizarea unor programe altruiste. World Wide Web a luat de fapt ființă aici.

— Și care e propunerea ta? întrebă Theo.

Ea ridică ușor din umeri.

— Mă gândeam la un depozit central. Un site web cu un formular: descrieți viziunea dumneavoastră în, nu știu, poate în două sute de cuvinte. Putem indexa toate descrierile, astfel încât să existe posibilitatea de a face căutări apelând la cuvinte-cheie și la operatori booleeni. Înțelegi? De exemplu, toate viziunile care se referă la orașul Aberdeen, dar nu și la evenimente sportive. Lucruri de genul ăsta. Bineînțeles că programul de indexare va face automat referințe încrucișate, termeni ca hochei, *baseboru*[1], și așa mai departe, legați de alții, generali, ca „evenimente sportive".

Theo se pomeni dând din cap.

— Are sens. Dar de ce să limităm lungimea intrărilor? Vreau să spun că spațiul de stocare e ieftin. Eu aș încuraja oamenii să facă relatări cât mai amănunțite. La urma urmelor, ce i se pare irelevant persoanei care a avut viziunea poate fi de o importanță vitală pentru altcineva.

— E un punct corect de vedere, zise Michiko. Atâta timp cât e în vigoare moratoriul lui Béranger în privința folosirii acceleratorului, n-am prea multe de făcut, așa că aș vrea să lucrez la asta. Dar o să am nevoie de ajutor. Lloyd nu e de nici un folos când e vorba de programare; mă gândeam că tu m-ai putea ajuta.

Parteneriatul dintre Lloyd și Theo începuse fiindcă primul avusese nevoie de cineva cu mai multă experiență de programator care să-i codifice ideile din domeniul fizicii, transformându-le astfel în experimente rulate cu ALICE.

---

[1] Versiunea japoneză a baseball-ului.

Theo se gândea deja la un comunicat de presă — femeia de la relațiile cu publicul care se lovise la cap în timpul viziunii îl putea trimite oriunde putea să ajungă. Iar în comunicatul de presă puteau folosi chiar cazul său drept exemplu — era metoda perfectă de a se asigura că problema lui se bucura de atenție în întreaga lume.

— Bineînțeles, spuse. S-a făcut.

După plecarea lui Michiko, Theo se întoarse la computerul lui și își verifică e-mailurile. Erau cele obișnuite, inclusiv spam-ul de la o firmă din Mauritania. Guvernul mauritanian dăduse o lovitură remarcabilă: fiind una dintre puținele națiuni care nu condamna spam-ul din partea companiilor pe de teritoriul său, atrăsese mii de societăți de afaceri pe coastele sale.

Theo deschise pe rând celelalte mesaje. Un bilet de la un prieten din Sorrento. Solicitarea unui exemplar dintr-o lucrare la care fusese coautor; pentru un cercetător de la MIT[1], cel puțin afacerile reintraseră în normal. Și...

Da! Mai multe informații despre uciderea lui.

Mesajul era de la o femeie din Montréal. Era franțuzoaică și se născuse în Franța, nu în Canada, așa că urmărea știrile din țara ei de baștină. CERN era amplasat, firește, pe granița dintre Elveția și Franța și, cu toate că Geneva era cel mai apropiat oraș, crima din campus era un reportaj din Franța în aceeași măsură în care era din Elveția. În viziunea ei, femeia citise un articol din *Le Monde* despre uciderea lui Theo. Faptele

[1] *Massachusetts Institute of Technology*, Institutul de Tehnologie din Massachusetts.

se potriveau cu ceea ce îi povestise Kathleen DeVries — erau prima confirmare că telefonul din Africa de Sud nu fusese o farsă. Dar cuvintele din relatare, așa cum le reda ea, erau cu totul altele. Nu era vorba de o simplă traducere a articolului văzut de DeVries; era mai degrabă un altul, cu totul diferit. Și conținea o informație care atrăgea atenția și care lipsea din articolul de la Johannesburg. După cum spunea franțuzoaica, numele detectivului care avea să ancheteze asasinarea lui Theo era Helmut Drescher, de la poliția din Geneva.

Femeia își încheia articolul cu urarea *„Bonne chance!"*

Bonne chance. Noroc. Da, avea cu siguranță nevoie de foarte mult noroc.

Theo știa pe dinafară numărul pentru urgențe al poliției din Geneva: 1-1-7; într-adevăr, era tipărit pe o etichetă adezivă lipită pe toate aparatele telefonice de la CERN. Dar n-avea idee care era numărul de la informații. Folosi tastatura telefonului său, află numărul, apoi îl formă.

— *Allo,* spuse el. *Détective Helmut Drescher, s'il vous plaît.*

— N-avem nici un detectiv cu numele ăsta, răspunse vocea bărbătească a interlocutorului său.

— E posibil să aibă o altă funcție. Cu mult inferioară.

— Aici nu e nimeni cu numele ăsta, spuse vocea.

Theo chibzui.

— Aveți un repertoriu al celorlalte secții de poliție din Elveția? Există vreo modalitate de verificare?

— N-am nimic de genul ăsta aici; ar trebui să facem niște săpături.

— Ar fi posibil?

— Despre ce e vorba?

Theo decise că adevărul — sau măcar semiadevărul — era cea mai bună tactică.

— Investighează o crimă, și eu am niște informații.

— Bine; o să-l caut. Cum pot da de dumneavoastră?

Theo îi spuse numele său și numărul de telefon, îi mulțumi și închise. Se hotărî să încerce o abordare mai directă, formând numele lui Drescher pe tastatura telefonului.

Succes. În Geneva exista un singur Helmut Drescher; locuia pe Rue Jean-Dassier.

Theo formă numărul.

8

SUMAR DE ȘTIRI

Angajații spitalelor din Polonia, aflați în grevă, au votat azi, în unanimitate, în favoarea întoarcerii la lucru. „Susținem o cauză dreaptă și ne vom relua acțiunea grevistă — dar, pe moment, datoria noastră față de oameni trebuie să fie pe primul loc", a spus Stefan Wyszynski, liderul sindicatului.

•

Cineplex /Odeon, un mare lanț de cinematografe, a anunțat că toți spectatorii care vizionau filme în timpul *Flashforward*-ului vor primi bilete gratuite. Deși, după toate aparențele, filmele au continuat să ruleze în timpul fenomenului, publicul și-a pierdut cunoștința, pierzând astfel și două minute din acțiune. E de așteptat ca alte lanțuri de cinematografe să-i urmeze exemplul.

•

După ce, în ultimele douăzeci și patru de ore, a primit un număr record de cereri, Oficiul de Brevete din Statele Unite a

fost închis până la noi dispoziții, așteptând o hotărâre a Congresului în ceea ce privește brevetarea invențiilor apărute în urma viziunii.

•

Comitetul de Investigare Științifică a Pretinselor Evenimente Paranormale a transmis un comunicat de presă care subliniază faptul că, deși încă nu există o explicație a *Flashforward*-ului, nu avem nici un motiv de invocare a unor cauze supranaturale.

•

European Mutual, cea mai mare companie de asigurări din Uniunea Europeană, s-a declarat falimentară.

Venise sorocul, mai devreme decât se așteptau. Ca urmare a șocului din ziua precedentă, Marie-Claire Béranger intrase în durerile facerii. Gaston își duse soția la spitalul din Thoiry: soții Béranger locuiau în Geneva, dar nașterea fiului lor pe pământ francez era, pentru amândoi, de o mare importanță emoțională.

Ca director general al CERN-ului, Gaston era bine plătit, iar Marie-Claire, care era avocată, avea de asemenea un venit considerabil. Însă era liniștitor să știe că, indiferent de posibilitățile lor financiare, Marie-Claire urma să se bucure de toată îngrijirea medicală de care avea nevoie în timpul sarcinii. Gaston auzise că, în Statele Unite, multe femei gravide ajungeau pentru prima oară la doctor abia în ziua nașterii. Nu era de mirare că acolo rata mortalității infantile era de mai multe ori mai mare decât în Elveția sau în Franța. Nu, ei aveau de gând să-i ofere fiului lor tot ce era mai bun, în toate

privințele. Știau că era băiat, și asta nu numai datorită viziunii. Marie-Claire avea patruzeci și doi de ani și doctorul lor recomandase efectuarea unei serii de ecografii în timpul sarcinii; văzuseră foarte clar mica bărbăție a micului bărbat.

Bineînțeles că nu avusese cum să-și ascundă viziunea de Marie-Clare; Gaston nu era oricum genul care are secrete față de soție, iar în cazul acela era imposibil. Ea avusese o viziune corespunzătoare — aceeași ceartă cu Marc, dar din punctul ei de vedere. Gaston se bucura că Lloyd Simcoe reușise să dovedească existența sincronizării viziunilor discutând cu doctorandul lui și cu femeia din Canada; el și Marie-Claire juraseră să nu-și facă publică viziunea.

Apăruseră totuși probleme, cu toate că amândoi luaseră parte la aceeași scenă. Marie-Claire îl rugase să-i descrie înfățișarea ei de după douăzeci de ani. Gaston înfrumusețase câteva amănunte, printre care și faptul că ea câștigase în greutate; se plângea de luni de zile că sarcina o făcea să se simtă imensă și era hotărâtă să-și recapete silueta cu repeziciune.

La rândul lui, fusese surprins să afle că în 2030 avea să poarte barbă; nu și-o lăsase niciodată să crească în tinerețe, iar acum, cât favoriții începuseră deja să-i încărunțească, presupusese că n-avea s-o facă nici în viitor. Marie-Claire îi spusese că nu urma să chelească — dar el nu știa dacă era adevărat, dacă îl mințise din bunătate, sau dacă primiseră un indiciu că, la sfârșitul celui de al treilea deceniu al secolului, aveau să existe remedii simple și la îndemâna oricui împotriva calviției.

Spitalul gemea de pacienți, mulți stăteau pe coridoare, întinși pe tărgi; se părea că ajunseseră acolo imediat după evenimentul din ziua precedentă. Însă majoritatea rănilor

fuseseră fie fatale, provocând instantaneu moartea și neimplicând o vizită la spital, fie oase rupte sau arsuri; pacienții internați erau relativ puțini. Și, slavă Domnului, secția de obstetrică era doar cu puțin mai aglomerată ca de obicei. Marie-Claire era transportată într-un scaun cu rotile împins de o infirmieră; Gaston mergea alături, ținându-și soția de mână.

Gaston era fizician, firește — sau cel puțin fusese cândva; numeroasele lui portofolii administrative îl împiedicau, de mai bine de doisprezece ani, să se mai ocupe personal cu adevărat de știință. N-avea idee ce provocase viziunile. Oh, era cu siguranță posibil să fie legate de experimentul din LHC; precizia cu care coincideau în timp era prea mare ca să fie ignorată. Dar, indiferent ce le-ar fi provocat, și indiferent cât de neplăcută ar fi fost a lui, Gaston nu și-o regreta. Fusese un avertisment, un apel de trezire, un semn prevestitor. Și el avea să-i acorde atenție — n-avea să lase lucrurile să evolueze astfel. Avea să fie un tată bun; intenționa să-și facă o mulțime de timp pentru fiul lui.

Strânse mâna lui Marie-Claire.

Și se îndreptară spre sala de nașteri.

Casa era mare și plăcută la vedere — și, fiind atât de aproape de lac, fără îndoială foarte scumpă. Liniile exterioare sugerau o cabană, ceea ce era, evident, numai o poză: locuințele din Geneva cosmopolitană se deosebeau tot atât de mult de cabanele elvețiene ca Manhattanul de ferme. Theo sună la ușă și așteptă, cu mâinile în buzunare, până când i se deschise.

— Trebuie să fiți domnul de la CERN, spuse femeia.

Cu toată că Geneva se afla în partea de limbă franceză a Elveției, accentul ei era german. Fiind sediul a numeroase organizații internaționale, metropola atrăgea oameni din întreaga lume.

— Întocmai, *Frau* Drescher, spuse Theo, ghicind formula potrivită de adresare.

Femeia avea probabil patruzeci și cinci de ani, era zveltă, foarte frumoasă, cu un păr blond a cărui culoare i se păru naturală.

— Mă numesc Theo Procopides. Vă mulțumesc că mi-ați permis să vin.

Frau Drescher ridică din umerii ei înguști.

— În mod normal n-aș fi făcut-o, firește — un străin care dă telefon. Dar sunt două zile atât de stranii.

— Într-adevăr, încuviință Theo. *Herr* Drescher e acasă?

— Nu încă. Munca îl reține uneori până târziu.

Theo zâmbi cu indulgență.

— Îmi imaginez. Munca de poliție trebuie să fie foarte solicitantă.

Femeia se încruntă.

— Munca de poliție? Cu ce credeți de fapt că se ocupă soțul meu?

— E polițist, nu?

— Helmut? Vinde pantofi; are un magazin pe Rue du Rhône.

Oamenii își pot schimba meseria în douăzeci de ani, firește — dar de la comerciant la detectiv? Nu se ridica la înălțimea unei povești de Horatio Alger[1], dar era totuși al

[1] Horatio Alger, Jr. (1832–1899), autor de romane și povestiri pentru tineret.

naibii de improbabil. Și, pe deasupra, magazinele de o ostentativă strălucire de pe Rue du Rhône aveau prețuri piperate pe măsură. Theo nu și-ar fi permis nimic mai mult decât să se uite la produsele din vitrine. Ar fi trebuit să accepți o reducere substanțială a veniturilor dacă te făceai polițist după ce lucraseși în acea parte a orașului.

— Îmi cer scuze. Am făcut o simplă presupunere — soțul dumneavoastră e singurul Helmut Drescher din cartea de telefon din Geneva. Mai cunoașteți pe altcineva cu același nume?

— Nu, dacă nu vă referiți cumva la fiul meu.

— Fiul dumneavoastră?

— Îi spunem Moot, dar se numește de fapt Helmut, Jr.

Bineînțeles, bătrânul lucra într-un magazin de pantofi, iar fiul era polițist. Și absența numărului unui polițist din cartea de telefon era firească.

— Ah, a fost greșeala mea. El trebuie să fie. Îmi puteți spune cum aș putea intra în legătură cu fiul dumneavoastră?

— E sus, în camera lui.

— Adică mai locuiește încă aici?

— Desigur. N-are decât șapte ani.

Theo se imaginã dându-și cu pumnii în cap; încă se mai lupta cu realitatea privirilor aruncate în viitor — și poate faptul că el însuși nu avusese ocazia să întrezărească nimic îl scuza fiindcă nu realizase cu adevărat că implicau scurgerea unor ani, dar se simțea totuși ca un idiot.

Dacă micul Moot avea șapte ani în momentul acela, urma să aibă douăzeci și opt la data morții lui Theo — cu un an mai mult decât avea el însuși în prezent. Și era lipsit de sens

să-l întrebe dacă voia s-ajungă polițist când avea să fie mare — toți băieții de șapte ani și-o doresc.

— Nu-mi place să abuzez, zise el, dar, dacă nu aveți nimic împotrivă, aș vrea să-l văd.

— Nu știu. Poate-ar trebui s-aștept până se-ntoarce soțul meu.

— Dacă preferați, zise Theo.

Femeia arăta ca și cum s-ar fi așteptat la insistențe; faptul că era dispus să aștepte păru să-i spulbere temerile.

— Bine, acceptă, haideți înăuntru. Dar trebuie să vă previn: Moot e foarte rezervat de când... după ceea ce s-a petrecut ieri, indiferent ce-o fi fost. Și n-a dormit bine azi-noapte, așa că e cam agitat.

Theo dădu din cap.

— Înțeleg.

Ea îl lăsă să intre. Casa era luminoasă, cu un aer vesel, și oferea o priveliște uimitoare a Lacului Léman; după toate aparențele, Helmut senior vindea o grămadă de pantofi.

Scara era alcătuită din trepte orizontale de lemn, fără părțile verticale. *Frau* Drescher se opri la baza ei și strigă:

— Moot! Moot! A venit cineva care dorește să te vadă! Pe urmă se întoarse spre Theo. Nu vreți să luați loc?

Arătă către un fotoliu scund din lemn, cu perne albe; se asorta cu canapeaua de alături. Theo se așeză. Femeia se duse din nou la baza scării, acum în spatele lui, și strigă iarăși:

— Moot! Vino-ncoace! Cineva vrea să te vadă.

Reveni într-un loc aflat în raza vizuală a lui Theo și își ceru scuze cu o ridicare grăitoare din umeri, gen „ce poate să facă o mamă?".

În cele din urmă se auzi zgomotul unor pași ușori pe treptele de lemn. Băiatul cobora repede; poate că nu-l trăgea inima să dea atenție solicitării mamei sale, dar, ca toți copiii, părea să aibă obiceiul de a fugi în josul scărilor.

— Ah, Moot, spuse mama lui, dânsul este *Herr* Proco...

Theo se răsucise să-l privească pe băiat peste umăr. În clipa când îl văzu, Moot țipă și fugi imediat înapoi, în susul scărilor, atât de repede încât treptele dezgolite se cutremurară.

— Ce s-a-ntâmplat? strigă femeia către băiatul care se îndepărta.

Odată ajuns la etaj, Moot trânti o ușă în urma lui.

— Îmi pare atât de rău, spuse *Frau* Drescher, întorcându-se spre Theo. Nu știu ce l-a apucat.

Grecul închise ochii.

— Cred că știu eu. Nu v-am spus totul, *Frau* Drescher. Eu... peste douăzeci și unu de ani de acum înainte, eu voi fi mort. Iar fiul dumneavoastră, Helmut Drescher, va fi detectiv la poliția din Geneva. Și va ancheta asasinarea mea.

Fața lui *Frau* Drescher căpătă culoarea crestetului alb al Mont Blanc-ului.

— *Mein Gott,* făcu ea. *Mein Gott.*

— Trebuie să mă lăsați să stau de vorbă cu Moot, o rugă el. M-a recunoscut — ceea ce înseamnă că viziunea lui trebuie să fi avut legătură cu mine.

— Nu e decât un băiețel.

— Desigur — dar e în posesia unor informații despre uciderea mea. Trebuie să aflu ce știe, indiferent ce-ar fi.

— Un copil nu poate înțelege nimic din toate astea.

— Vă rog, *Frau* Drescher. Vă rog — vorbim despre viața *mea.*

— N-a spus nimic despre... despre viziunea lui, zise femeia. E evident că l-a speriat, dar n-a vorbit despre ea.

— Vă rog, trebuie să aflu ce-a văzut.

Ea se gândi câteva clipe, apoi spuse, ca și cum ar fi făcut-o împotriva rațiunii:

— Veniți cu mine.

Începu să urce scara. Theo o urmă la o distanță de câțiva pași. La etaj erau patru camere: o baie, cu ușa deschisă; două dormitoare, tot cu ușile deschise; și o a patra încăpere, cu un poster din versiunea originală a filmului *Rocky* lipit pe partea exterioară a ușii închise. *Frau* Drescher îi făcu semn lui Theo să rămână pe coridor, ceva mai departe. El o ascultă și ea bătu în ușă cu încheieturile degetelor.

— Moot! Moot, sunt mama. Pot să intru?

Nu primi nici un răspuns.

Întinse mâna spre mânerul de culoarea alamei și îl răsuci încet, apoi întredeschise cu prudență ușa.

— Moot?

O voce înăbușită, de parcă băiatul ar fi stat cu fața în jos, cu nasul în pernă.

— Omul ăla e încă aici?

— N-o să intre la tine. Îți promit.

O pauză.

— Îl cunoști de undeva?

— I-am văzut fața. Bărbia aia.

— Unde?

— Într-o cameră. Era întins pe-un pat. Apoi, după o scurtă tăcere: Numai că nu era pat, era făcut din metal. Și avea în el o chestie, ca platoul ăla pe care servești friptura.

— Un jgheab? întrebă *Frau* Drescher.

— Avea ochii închiși, dar era el, și...

— Și ce?

Tăcere.

— E OK dacă povestești, Moot. E OK dacă-mi povestești mie.

— Nu purta nici cămașă, nici pantaloni. Și mai era un tip în halat alb, cum purtăm noi la cursul de artă. Însă avea un cuțit, și tocmai...

Pe coridor, Theo își ține răsuflarea.

— Avea un cuțit, un soi de cuțit, și tocmai... tocmai...

Mă deschidea, se gândi Theo. O autopsie, cu detectivul privindu-l pe medicul legist.

— Era atât de scârbos, spuse băiatul.

Theo înaintă în tăcere, ajungând în cadrul ușii, în spatele lui *Frau* Drescher. Copilul stătea într-adevăr întins pe burtă.

— Moot..., spuse grecul, cu extrem de multă blândețe. Moot, îmi pare rău că ai văzut așa ceva, dar... dar trebuie să știu. Trebuie să știu ce ți-a spus omul acela.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse băiatul.

— Știu, știu. Dar e foarte important pentru mine. Te rog, Moot. Te rog. Bărbatul ăla în halat alb era doctor. Te rog, povestește-mi ce spunea.

— Trebuie? o întrebă băiatul pe mama lui.

Theo văzu lupta emoțiilor pe fața femeii. Pe de-o parte, voia să-și protejeze copilul de o situație neplăcută; pe de altă parte, în joc era evident altceva, mult mai important.

— Nu, spuse ea într-un târziu, nu trebuie — dar *ar fi* de ajutor.

Traversă camera, se așeză pe marginea patului și mângâie părul scurt și blond al băiețelului.

— Vezi, *Herr* Procopides, aici de față, are necazuri mari. Cineva o să-ncerce să-l ucidă. Poate reușești să-l ajuți să-mpiedice asta. Ți-ar plăcea să-l ajuți, nu-i așa, Moot?

Era rândul copilului să se lupte cu propriile gânduri.

— Cred că da, zise în cele din urmă.

Își ridică puțin capul, se uită spre Theo, apoi își feri imediat privirea.

— Moot? spuse mama lui, înghiontindu-l ușor.

— Își vopsește părul, spuse băiatul, ca și cum ar fi fost vorba de ceva scandalos. De fapt e cărunt.

Theo dădu din cap. Micul Helmut nu înțelesese. Cum ar fi putut? La șapte ani, transportat brusc de oriunde s-ar fi aflat — poate de pe terenul de joacă, sau din clasă, sau poate chiar de acolo, din adăpostul sigur al dormitorului său. Mutat de acolo la morgă, unde văzuse un cadavru disecat, privise sângele gros și negru scurgându-se prin canalul mesei de morgă.

— Te rog, spuse Theo. Îți — ei, îți promit că n-o să-mi mai vopsesc părul.

Băiatul mai rămase o vreme tăcut, apoi vorbi cu prudență, ezitând.

— Foloseau o mulțime de cuvinte fanteziste. Au spus foarte multe lucruri pe care nu le-am înțeles.

— Vorbeau franțuzește?

— Nu, nemțește. Tipul celălalt n-avea nici un accent, așa cum n-am nici eu.

Theo zâmbi ușor; accentul lui Moot era de fapt destul de puternic, se gândi el. Însă două treimi din populația Elveției vorbea limba germană, în timp ce un procent de optsprezece la sută vorbea de obicei în franceză. Geneva se afla desigur în partea unde se vorbea franceza, dar n-ar fi fost câtuși de puțin neobișnuit ca doi vorbitori nativi de limba germană s-o folosească dacă erau singuri.

— Au spus ceva despre o rană de intrare? întrebă Theo.

— O ce?

— O rană de intrare.

În momentul acela, Theo și Moot vorbeau în franțuzește. Grecul spera că folosise expresia corectă.

— Știi, locul pe unde a intrat glonțul.

— Gloanțele, spuse băiatul.

— Poftim?

— Gloanțele. Au fost trei. Se uită la mama lui. Asta spunea bărbatul în halat.

Trei gloanțe, se gândi Theo. *Cineva m-a vrut* mai mort *decât toți morții.*

— Și rănile de intrare? întrebă Theo. Au spus pe unde intraseră gloanțele?

— Prin piept.

Înseamnă că l-am văzut pe ucigaș, cugetă Theo.

— Îmi mai poți povesti și altceva?

— Eu am spus ceva, zise băiatul.

— Ce?

— Adică, am avut impresia că am spus-o eu. Dar nu era vocea mea. Era foarte groasă.

Se maturizase. Bineînțeles că era groasă.

— Ce-ai spus?

— Am spus că ai fost împușcat de aproape.

— De unde știai?

— Habar n-am — habar n-am de ce am spus așa. A fost ca și cum cuvintele ar fi ieșit singure.

— Medicul legist — bărbatul în halat — a răspuns ceva când ai spus asta?

Băiatul se ridicase între timp, stătea în pat, cu fața către ei.

— Nu, a dat doar din cap, sau cam așa ceva. Ca și cum ar fi fost de acord cu mine.

— Bine, atunci a spus ceva care te-a-ndemnat să remarci că am fost împușcat de aproape?

— Nu înțeleg, zise băiatul. Mami, chiar trebuie să fac asta?

— Te rog, spuse *Frau* Drescher. O s-avem înghețată la desert. Te rog să-l ajuți pe acest om cumsecade încă vreo câteva minute.

Băiatul se încruntă, ca și cum s-ar fi întrebat cât de atrăgătoare putea fi înghețata. Apoi:

— A zis că ai fost ucis într-un meci de box.

Theo fu uluit. Poate că o fi fost arogant, poate că o fi avut o ambiție agresivă, dar în viața lui de adult nu lovise niciodată o altă ființă omenească. Se considera un pacifist și, după absolvirea facultății, refuzase mai multe oferte de angajare din partea unor firme din domeniul apărării. Și nu fusese niciodată la un meci de box; pentru el nu era un sport, ci mai degrabă o afișare a instinctelor animalice.

— Ești sigur că așa a spus? întrebă.

Se uită din nou la posterul din filmul *Rocky* de pe ușă, apoi la peretele de deasupra patului lui Moot, acoperit de un alt

poster, de data asta cu Evander Holyfield, boxerul de categoria grea. Oare băiatul își amesteca visurile cu viziunea?

— Îhî, încuviință Moot.

— Dar de ce să fi fost împușcat în timpul unui meci de box?

Copilul ridică din umeri.

— Îți mai amintești și altceva?

— A spus despre ceva că era într-adevăr mic.

— Ceva era mic?

— Da. Doar nouă milimetri.

Theo se uită la mama băiatului.

— Asta e o dimensiune a armei. Cred că se referă la diametrul interior al țevii.

— Detest armele, răspunse *Frau* Drescher.

— Și eu, zise Theo. Se uită din nou la băiat. Ce altceva au mai spus?

— „Glock". Omul ăla spunea întruna „Glock".

— Ăsta-i un tip de armă. Și altceva?

— Niște chestii despre dalistică...

— Dal...? Adică balistică?

— Cred că da. Aveau de gând să trimită gloanțele la balistică. E un oraș?

Theo clătină din cap.

— Au mai vorbit și altceva despre gloanțe?

— Erau americane. Bărbatul a spus că pe cartușe scria „Remington", iar eu am spus „Americane", ca și cum aș fi știut despre ce vorbeam și el a dat din cap.

— Au mai spus ceva? În timp ce se uitau în pieptul meu?

Băiatul era palid.

— Era atât de mult sânge. Atât de multe mațe. Eu...

Frau Drescher își trase fiul mai aproape.

— Îmi pare rău, *Herr* Procopides, însă cred că trebuie să ne oprim.

— Dar...

— Nu. Acum trebuie să plecați.

Theo expiră prelung. Își duse mâna la buzunar, scoase o carte de vizită și o întinse către patul copilului.

— Moot, uite cum poți să dai de mine. Păstrează, te rog, cartea de vizită. Oricând — adică nu contează peste cât timp, chiar și peste câțiva ani — oricând o să-ți vină în minte ceva pe care-o să crezi că ar trebui să-l știu, te rog să-mi dai un telefon. Pentru mine e foarte important.

Băiatul se uită la micul dreptunghi; probabil că nu i se mai oferise nici o carte de vizită, în toată viața lui.

— Ia-o. Ia cartea de vizită. E a ta, trebuie s-o păstrezi.

Moot o luă nesigur din mâna lui Theo.

El îi dădu o altă carte de vizită mamei, le mulțumi celor doi Drescher și plecă.

9

SUMAR DE ȘTIRI

Darren Sunday, vedeta serialului de televiziune *Dale Rice*, difuzat de NBC, a încetat din viață astăzi, ca urmare a rănilor căpătate într-o cădere din timpul fenomenului. Producerea serialului, care continuase în absența lui Sunday, s-a întrerupt.

•

Comisia Autostrăzilor din statul New York raportează că locul coliziunii în lanț a celor șaptezeci și două de vehicule din apropierea Ieșirii 44 (Canandaigua) nu a fost degajat și autostrada către sud-vest continuă să fie blocată în această zonă. Șoferii sunt sfătuiți să aleagă trasee alternative.

•

Un grup de zece mii de musulmani din Londra, Anglia, ale căror rugăciuni în intimitate au fost întrerupte de *Flashforward*, au venit astăzi împreună în Piccadilly Circus ca să se roage *en masse*, cu fața către Mecca.

•

Papa Benedict al XVI-lea a anunțat un program istovitor de vizite internaționale. I-a invitat pe credincioși, catolici sau nu, să ia parte la liturghiile sale, menite să ofere alinare pentru pierderea celor dragi în timpul *Flashforward*-ului. Când a fost întrebat dacă fenomenul reprezintă un miracol, pontiful a preferat să nu se pronunțe.

•

Fundația ONU pentru copii a venit în ajutorul agențiilor naționale de adopție suprasolicitate, alăturându-se străduaniilor acestora de a găsi cămine noi pentru copiii rămași orfani în timpul *Flashforward*-ului.

Deși CERN era în plină efervescență — fiecare cercetător avea câte o teorie preferată în privința celor petrecute — Lloyd și Michiko se întoarseră acasă devreme; nimeni nu-i putea condamna, după ceea ce se întâmplase cu fiica lui Michiko. „Acasă" însemna din nou, fără discuție — nu era nevoie de așa ceva —, apartamentul lui din St. Genis.

Michiko continua să plângă la fiecare câteva ore și, în timp ce se afla la serviciu, Lloyd găsise în sfârșit un răgaz în care închisese ușa, își sprijinise capul pe birou și plânsese la rândul lui cu disperare. Plânsul îl ajuta uneori să-și alunge durerea; dar nu și de data asta.

Cinară devreme; Lloyd prăji niște cotlete pe care le avea în frigider. Michiko, evident dornică să-și găsească o îndeletnicire — oricare — ca să-și țină mintea ocupată, făcu ordine în apartament.

Și, după ce terminară de mâncat, după ce ea își bău ceaiul și el cafeaua, întrebarea de care se temea Lloyd fu în sfârșit rostită iarăși.

— Ce-ai văzut?

El deschise gura să răspundă, dar o închise imediat.

— Ei, haide, spuse Michiko, evident citindu-i pe chip. Nu se poate să fi fost chiar atât de rău.

— A fost, zise el.

— Ce-ai văzut? repetă ea.

— Eram... Lloyd închise ochii. Eram cu o altă femeie.

Michiko clipi de mai multe ori.

— Mă înșelai? spuse în cele din urmă, cu o voce de gheață.

— Nu... nu.

— Atunci?

— Eram — Doamne, iubito, îmi pare *atât* de rău — eram căsătorit cu altă femeie.

— De unde știi că erați căsătoriți?

— Eram în pat împreună; aveam verighete identice. Și ne aflam într-o cabană din Noua Anglie.

— Poate era locuința ei.

— Nu. Am recunoscut o parte din mobilă.

— Erai căsătorit cu altcineva, spuse Michiko, de parcă ar fi încercat să digere ideea.

Avusese de curând un asemenea șoc încât probabil că orice altceva însemna prea mult, nu mai putea fi absorbit.

Lloyd dădu din cap.

— Probabil că noi — tu și cu mine — divorțaserăm între timp. Sau...

— Sau?

El ridică din umeri.

— Sau poate nici măcar nu ne căsătorisem vreodată.

— Nu mă mai iubești? întrebă Michiko.

— Bineînțeles că te iubesc. Bineînțeles. Dar — știi, nu mi-am dorit să am viziunea aia. Nu mi-a făcut nici un fel de plăcere. Îți aduci aminte când am vorbit despre legămintele noastre? Ții minte că ne-am întrebat dacă să păstrăm sau nu formula „până când moartea ne va despărți"? Tu ai spus că e de modă veche; ai spus că n-o mai folosește nimeni. Și, ei, tu *ai mai fost* căsătorită o dată. Iar eu am spus că ar trebui s-o lăsăm la locul ei. Asta îmi doresc. Îmi doresc o căsătorie care să dureze pe vecie. Nu ca a părinților mei — nu cum a fost primul tău mariaj.

— Erai în Noua Anglie, repetă Michiko, încă străduindu-se să accepte ideea. Și eu... eu eram la Kyoto.

— Cu o fetiță, zise Lloyd.

Tăcu, neștiind dacă să dea sau nu glas întrebării care îl sâcâia. Dar o făcu, fără să se uite de-a dreptul în ochii ei.

— Cum arăta fetița?

— Avea părul lung, negru, răspunse Michiko.

— Și...?

Ea își feri privirea.

— Și trăsături asiatice. Părea japoneză. Se întrerupse o clipă. Dar asta nu-nseamnă nimic; o mulțime de copii ai cuplurilor mixte seamănă mai mult cu un părinte decât cu celălalt.

Lloyd își simți inima zbătându-i-se în piept.

— Credeam că suntem făcuți unul pentru altul, spuse el, cu blândețe. Credeam...

Vocea i se frânse, nu reuși să spună: „Credeam că ești sufletul meu pereche." Simțea că-l usturau ochii; și ea părea să aibă aceeași senzație. Își freca pleoapele cu dosurile palmelor.

— Te iubesc, Lloyd, spuse.

— Și eu te iubesc, dar...

— Da, zise ea. Dar...

El se întinse și îi atinse mâna, așezată în clipa aceea pe masă. Ea îi strânse degetele. Rămaseră așa, împreună, tăcuți, vreme îndelungată.

Theo rămase o vreme în mașina lui, pe stradă, lângă casa familiei Drescher, cu mintea alergând. Fusese împușcat cu un Glock de 9 milimetri; știa cu certitudine, din filmele polițiste pe care le văzuse, că Glock era un pistol semiautomat, agreat de forțele polițienești din întreaga lume. Însă muniția fusese americană; poate că pe trăgaci apăsase un american. Bineînțeles că probabil încă nu-l întâlnise pe acela, oricine ar fi fost, care avea să-i dorească într-o bună zi moartea. Cu siguranță că n-avea să existe nici o suprapunere între actualul lui cerc de prieteni, cunoștințe și colegi și persoanele care urmau să facă parte din aceste categorii peste două decenii.

Însă Theo cunoștea deja o mulțime de americani.

Dar pe nici unul destul de bine. Pe nici unul, cu excepția lui Lloyd Simcoe.

Firește că Lloyd nu era de fapt american. Se născuse în Canada. Și nici canadienilor nu le plăceau armele — nu aveau un Al Doilea Amendament, sau indiferent ce-o fi fost blestemăția aia care-i făcea pe americani să creadă că puteau umbla peste tot înarmați.

Însă, înainte de a veni la CERN, Lloyd locuise vreme de șaptesprezece ani în Statele Unite, mai întâi la Harvard, apoi lângă Chicago, făcând experiențe cu Tevatron[1]-ul la Fermilab. Și, după cum recunoștea el însuși, avea să se afle din nou în SUA în momentul viziunilor. Ar fi putut face rost de o armă cu destulă ușurință.

Dar nu — Lloyd avea un alibi. Se afla în Noua Anglie în momentul când — cum spuneau americanii? În momentul *lichidării* lui Theo.

Numai că...

Numai că Theo fusese/avea să fie ucis pe 21 octombrie — iar viziunea lui Lloyd era, ca toate celelalte, din 23 octombrie.

Lloyd îi descrisese lui Theo viziunea lui — spusese că încă nu i-o povestise nici lui Michiko, dar el insistase și Lloyd se lăsase înduplecat, deși îi ceruse tânărului grec să jure că avea să păstreze secretul. Îi mărturisise că în viziune făcea dragoste cu o femeie bătrână, probabil soția lui din momentul respectiv.

Fără îndoială că bătrânii nu fac dragoste prea des, se gândi Theo. De fapt, probabil că se-ntâmpla numai în ocazii speciale. Ca atunci când unul dintre ei se reîntorcea, după o absență îndelungată. Pentru o călătorie cu avionul din Noua Anglie până în Elveția nu era nevoie decât de șase ore... și asta în prezent. Peste douăzeci de ani ar fi putut dura mult mai puțin.

Da, Lloyd s-ar fi putut afla cu ușurință luni la CERN, iar miercuri din nou acasă, în New Hampshire, sau unde naiba

---

[1] Accelerator de particule, al doilea ca mărime, după LHC.

o fi locuit. Ceea ce nu însemna că Theo se putea gândi la vreun motiv pentru care ar fi dorit Lloyd să-l ucidă.

Doar că, desigur, în 2030, nu Lloyd, ci Theo era, după toate aparențele, directorul a ceea ce părea un accelerator de particule incredibil de avansat de la CERN: Coliziunatorul de Tahioni-Tardioni. De-a lungul anilor, invidia academică și profesională condusese la nu doar o singură crimă.

Mai era, firește, și faptul că Lloyd și Michiko se despărțiseră. Dacă era sincer cu sine însuși, Theo recunoștea că Michiko îl atrăgea. Ce bărbat n-ar fi fost atras? Era superbă, inteligentă, prietenoasă și amuzantă. Și, ei bine, *era* mai apropiată de vârsta lui decât de a lui Lloyd. Oare el însuși ar fi putut juca un rol în despărțirea celor doi?

Așa cum îl îndemnase pe Lloyd să-i împărtășească viziunea lui, Theo insistase și pe lângă Michiko: era dornic să arunce o privire, încerca să zărească prin intermediul altora ceea ce avuseseră toți ceilalți norocul să vadă. În viziunea ei, Michiko se afla, după cum spunea ea, probabil la Kyoto, unde își dusese fetița în vizită la unchiul ei. Era posibil ca Lloyd să fi așteptat până la plecarea ei temporară din Geneva ca să vină și să-ncheie o veche socoteală cu Theo?

Grecul se detesta pentru simplu fapt că lua în considerare astfel de posibilități. Lloyd fusese mentorul lui, asociatul lui. Discutaseră întotdeauna despre împărțirea unui premiu Nobel. Dar...

Dar în cele două articole despre propria sa moarte nu exista nici o referire la un premiu Nobel. Bineînțeles că asta nu însemna că Lloyd nu l-ar fi putut primi, dar...

Mama lui Theo suferea de diabet; când fusese diagnosticată, el făcuse cercetări legate de istoria bolii. Și dăduse mereu peste numele Banting și Best — numele canadienilor care descoperiseră insulina. Cei doi reprezentau un alt cuplu cu care erau uneori comparați Lloyd și Theo: aidoma lui Crick și Watson, Banting și Best erau de vârste diferite — Banting era evident cercetătorul mai vârstnic. Dar, deși Crick și Watson primiseră Nobelul împreună, Banting și-l împărțise cu J.R.R. Macleod, șeful său, nu cu tânărul Best, adevăratul său partener de cercetare. Poate că Lloyd *avea* să primească un Nobel — nu pentru descoperirea bosonului Higgs, care nu se materializase, ci mai degrabă pentru o explicație a efectului de deplasare în timp. Și poate că n-avea să-l împartă cu tânărul său asociat, ci mai degrabă cu șeful lui — cu Béranger, sau cu altcineva din ierarhia CERN. Cum avea să le afecteze asta prietenia, parteneriatul? Ce soi de invidie și ce soi de ură aveau să supureze la un moment dat între clipa prezentă și anul 2030?

Nebunie. Paranoia. Și totuși...

Și totuși, în cazul în care urma să fie omorât în incinta CERN-ului — împușcarea într-o arenă sportivă, așa cum sugerase Moot Drescher, părea o presupunere dubioasă — atunci ucigașul avea să fie cineva care reușise să aibă acces în campus. CERN nu era nicidecum o instituție de securitate maximă, dar nici nu-i era permis oricui să treacă de poartă.

Nu, probabil că îl ucisese cineva care putea intra în campusul CERN. Cineva pe care avea să-l întâlnească față în față. Și cineva care nu voia pur și simplu să-l omoare, ci care își dezlănțuise furia, trăgând în el un glonț după altul.

*

Lloyd și Michiko se mutaseră pe canapeaua din camera de zi; spălatul vaselor putea rămâne pe mai târziu.

Fir-ar să fie, se gândi Lloyd, de ce a fost nevoie să se întâmple toate astea? Totul mergea atât de bine, și acum...

Și acum totul părea gata să se facă zob.

Lloyd nu mai era tânăr. Nu intenționase niciodată să aștepte atât de mult înainte de a se însura, dar...

Dar munca îi stătuse în drum, și...

Nu. Nu, nu era asta. Trebuia să fie sincer. Să privească lucrurile în față.

Se considera un om bun, amabil și prietenos, dar...

Dar, respectând adevărul, nu era cizelat, nu era abil; lui Michiko îi fusese ușor să-i îmbunătățească garderoba, fiindcă, firește, orice schimbare nu putea fi decât în bine.

Oh, desigur, femeile — și bărbații, din același punct de vedere — susțineau că era un bun ascultător, dar Lloyd știa că asta nu se datora într-o prea mare măsură înțelepciunii sale, ci mai degrabă faptului că, pur și simplu, nu știa ce să spună. Așa că stătea și asculta, înregistra suișurile și coborâșurile altora, succesele și prăbușirile, încercările și strădaniile celor care duceau o existență mai variată, mai excitantă, mai tulburătoare decât a lui însuși.

Lloyd Simcoe nu era un bărbat care caută și atrage compania femeilor; nu spunea anecdote; nu avea reputația unui orator. Nu era decât un savant, un specialist în plasmă quark-gluon, tipul reprezentativ al omului inteligent, dar obsedat de munca lui, care începuse prin a fi un puști incapabil să arunce o minge de baseball și care își petrecuse adolescența cu nasul în cărți, în timp ce alții, tot de vârsta lui, ieșeau în

lume, perfecționându-și abilitățile necesare în societate într-o mie și una de situații diferite.

Și anii alunecaseră pe lângă el — împlinise douăzeci, treizeci, și acum, iată, trecuse de patruzeci și cinci. Oh, munca lui fusese încununată de succes, avusese din când în când câte o aventură, și mai fusese și Pam, cu atât de mulți ani în urmă, dar nimic nu păruse că ar fi putut să devină permanent, nici o legătură nu păruse destinată să treacă testul timpului.

Până la relația lui cu Michiko.

Totul îi crease senzația că se potriveau atât de bine. Râsetele ei la glumele lui; râsetele lui la ale ei. Deși se maturizaseră în societăți total diferite — el în zona rurală din Nova Scotia; ea în cosmopolitanul și copleșitorul Tokio —, aveau opinii și convingeri politice și morale comune, de parcă *ar fi fost* suflete-pereche — termen ce apăruse nepoftit, de la sine —, menite dintotdeauna să fie împreună. Da, ea fusese măritată și divorțase, da, avea — avusese — un copil, dar, cu toate astea, păreau să se sincronizeze cu desăvârșire, să fie atât de potriviți unul pentru altul.

Dar acum...

Acum se părea că nici asta nu fusese nimic altceva decât o iluzie. Poate că lumea se mai străduia încă să decidă ce realitate reflectau viziunile, presupunând că reflectau într-adevăr una, dar Lloyd le acceptase deja drept fapte împlinite, drept descrieri ale zilei de mâine, ale continuumului spațiu-timp unic și inalterabil în care știuse întotdeauna că sălășluia.

Însă trebuia să-i explice ei ce simțea el — el, Lloyd Simcoe, omul ale cărui cuvinte dădeau greș întotdeauna, omul care știa să asculte, omul demn de încredere, către care se

întorceau ceilalți când aveau dubii. Trebuia să-i explice ei ce se petrecea în mintea lui, de ce viziunea unei căsătorii destrămate, plasată într-un moment de care îi despărțea un drum de douăzeci și unu de ani — douăzeci și unu! —, îl paraliza în clipa aceea, otrăvind în ochii lui ceea ce crezuse că aveau împreună.

Se uită la Michiko, își coborî privirea, încercă din nou să-i întâlnească ochii, apoi îi îndreptă pe ai săi către un punct golaș de pe pereții întunecați, de culoarea vinului.

Nu-i mai vorbise nimănui despre asta — nici măcar surorii lui, Dolly, sau cel puțin n-o mai făcuse de când erau copii. Respiră adânc și începu, cu privirea încă nedezlipită de perete.

— Când aveam opt ani, părinții mei ne-au chemat, pe mine și pe sora mea, jos, în camera de zi. Înghiți în sec. Era în după-amiaza unei zile de sâmbătă. În casa noastră, atmosfera era încordată de săptămâni întregi. „Atmosferă încordată" e o expresie pe care-o folosesc adulții ca să descrie o astfel de situație. Copil fiind, eu nu știam decât că mama și tata nu-și vorbeau. Oh, se adresau unul altuia atunci când erau nevoiți s-o facă, dar întotdeauna cu voci ridicate. Și discuțiile se încheiau adesea cu fraze trunchiate. „Dacă așa stau lucrurile...!", „Eu în nici un caz...!" „Să nu cumva...!" În stilul ăsta. Se străduiau să nu depășească limitele bunei-cuviințe când știau că-i puteam auzi, dar noi auzeam mult mai multe decât își închipuiau.

Privirea lui Lloyd se îndreptă pentru o clipă spre Michiko, apoi el își întoarse ochii din nou spre perete.

— Oricum, ne-au chemat jos, în camera de zi. „Lloyd, Dolly — veniți încoace!" Era tata. Și, știi, când striga la noi să venim, însemna de obicei că o-ncurcaserăm. Nu ne strânseserăm jucăriile; vreun vecin se plânsese de vreo poznă de-a noastră; cine știe ce altceva. Ei, și am ieșit din camera mea, și Dolly a ieșit dintr-a ei, și ne-am uitat, într-un fel, unul la altul, știi, doar o privire fulgerătoare, împărțind pur și simplu o clipă de neliniște. Lloyd se uită la Michiko, exact așa cum se uitase la sora lui, cu atâția ani în urmă. Apoi continuă: Am coborât la parter, iar ei erau acolo: mama și tata. Stăteau amândoi în picioare, așa că nu ne-am așezat nici noi. Am rămas tot timpul așa, de parc-am fi așteptat un afurisit de autobuz. Ei au tăcut o vreme, ca și cum n-ar fi știut ce să spună. Pe urmă, într-un târziu, a vorbit mama. A spus: „Tatăl vostru se mută." Așa, pur și simplu. Fără preambul, fără să-ndulcească lovitura. „Tatăl vostru se mută." Pe urmă ni s-a adresat el: „O să-mi iau o locuință în apropiere. O să mă puteți vedea în weekenduri." Iar mama a adăugat, de parcă ar fi fost necesar: „Eu și tatăl vostru nu ne mai înțelegem."

Lloyd amuți.

Michiko căpătă o expresie compătimitoare.

— L-ați văzut des după ce s-a mutat? întrebă ea în cele din urmă.

— Nu s-a mutat.

— Dar părinții tăi *sunt* divorțați.

— Da — au divorțat șase ani mai târziu. Dar, după marea înștiințare, el nu s-a mutat. N-a plecat.

— Adică părinții tăi s-au împăcat?

Lloyd ridică ușor din umeri.

— Nu. Nu, certurile au continuat. Dar n-au mai spus niciodată că el o să se mute. Noi — eu și Dolly — am tot așteptat să se întâmple, să se mute tata. Luni de-a rândul — de fapt șase ani, cât a mai durat căsnicia lor după aceea — ne-am gândit că putea pleca în orice clipă. La urma urmelor, nimeni nu spusese vreodată ceva despre un moment anume — nu spuseseră când urma să plece. În final, când s-au despărțit, a fost aproape ca o ușurare. Îl iubesc pe tata, și o iubesc pe mama, dar să stăm atât de mult cu o asemenea amenințare deasupra capului a fost o povară prea mare. Lloyd făcu o pauză. Și o astfel de căsătorie, una care să iasă prost... îmi pare rău, Michiko, dar nu cred că aș mai fi în stare să trec vreodată prin așa ceva.

10

Ziua a treia: joi, 23 aprilie 2009

SUMAR DE ȘTIRI

Pentru a-și degreva personalul, care trebuie să facă față potopului de noi acuzații legate de jafurile din perioada imediat următoare *Flashforward*-ului, Biroul Procurorului Districtual din Los Angeles a întrerupt urmărirea tuturor cazurilor de infracțiune în așteptare.

•

Catedra de filozofie a Universității din Witwatersrand, Africa de Sud, raportează un număr record de cereri pentru cataloage de prezentare a cursurilor sale.

•

Antrak din Statele Unite, Via Rail din Canada și British Rail au raportat creșteri enorme ale numărului de pasageri. Nici unul dintre trenurile acestor companii de transport n-a fost distrus în timpul *Flashforward*-ului.

•

Biserica Sfintei Viziuni, care a luat ființă ieri în Suedia, la Stockholm, pretinde acum că are 12.000 de adepți în întreaga lume, devenind astfel religia cu cea mai rapidă dezvoltare de pe planetă.

•

Baroul American anunță o creștere uriașă a numărului de solicitări de întocmire și de modificare de testamente.

În ziua următoare, Theo și Michiko lucrau împreună la noul lor site web, destinat persoanelor dornice să-și relateze viziunile. Hotărâseră să-l numească Proiectul Mozaic, atât în amintirea primului program popular (dar abandonat de multă vreme) de navigare pe Internet, cât și ca o recunoaștere a faptului — deja bine stabilit, mulțumită cercetătorilor și reporterilor din întreaga lume — că fiecare viziune reprezenta într-adevăr o dală din vastul portret mozaicat al anului 2030.

Theo avea o cană cu cafea. Luă o înghițitură, apoi:

— Pot să-ți pun o-ntrebare despre viziunea ta?

Michiko privea munții pe fereastră.

— Desigur.

— Fetița cu care erai. E fiica ta, așa crezi?

Fusese cât pe ce să spună „noua ta fiică", dar, din fericire, își cenzurase gândul înainte de a-l lăsa să scape în cuvinte.

Michiko își săltă ușor umerii înguști.

— După toate aparențele.

— Și... și fiica lui Lloyd, nu?

Ea păru surprinsă de întrebare.

— Bineînțeles, spuse, dar în voce i se simțea o ușoară ezitare.

— Pentru că Lloyd...

Michiko se crispă.

— Ți-a povestit viziunea lui, nu-i așa?

Theo își dădu seama că făcuse o gafă.

— Nu, nu tocmai. Mi-a spus doar că se afla în Noua Anglie...

— Cu o femeie care nu eram eu. Da, știu.

— Sunt sigur că nu înseamnă nimic. Și că viziunile nu se vor adeveri.

Michiko privi din nou munții; Theo se pomeni făcând același lucru. Aveau ceva — ceva durabil, permanent, neschimbător. Descoperi că era liniștitor să-i privească, să știe că existau lucruri care dăinuiau nu doar vreme de decenii, ci chiar de-a lungul mileniilor.

— Uite ce e, zise ea, eu am mai divorțat o dată. Nu sunt suficient de naivă ca să-mi imaginez că toate căsniciile durează la nesfârșit. Poate eu și Lloyd ne *vom* despărți la un moment dat. Cine poate ști?

Theo își feri privirea, simțind că nu era în stare să-i întâlnească ochii, neștiind cum avea să reacționeze la cuvintele pe care le simțea clocotind în el.

— Ar fi un idiot dacă te-ar lăsa să pleci, spuse.

Își ținea mâna pe birou. O simți pe neașteptate pe a lui Michiko atingându-i-o, bătându-i-o cu afecțiune.

— Ei, mulțumesc, răspunse ea.

Theo o privi și văzu că zâmbea.

— E cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

Ea își retrase mâna... dar nu înainte de a se scurge câteva secunde delicioase.

*

Lloyd Simcoe ieșise din centrul de control al LHC-ului și mergea către clădirea administrativă principală. Drumul îi lua de obicei cincisprezece minute, dar de data asta se întinse pe durata unei jumătăți de oră, fiindcă fu oprit de trei ori de fizicieni apăruți din direcția opusă și dornici să-i pună întrebări despre experimentul LHC care fi putut declanșa deplasarea în timp, sau să-i sugereze modele teoretice de explicare a *Flashforward*-ului. Era o zi frumoasă de primăvară — răcoroasă, dar cu munții uriași de nori cumulonimbus pe cerul de un albastru strălucitor rivalizând cu piscurile din estul campusului.

În cele din urmă intră în clădirea administrativă și se îndreptă spre biroul lui Béranger. Bineînțeles că solicitase întrevederea (la care întârziase deja cincisprezece minute; volumul activităților desfășurate la CERN era imens, așa că nu puteai, sub nici o formă, să treci oricând pe la directorul său general).

Secretara lui Béranger îi spuse să intre imediat și el o făcu. Încăperea de la etajul al doilea avea vedere către complexul CERN. Directorul se ridică de la biroul său și se așeză la masa lungă de ședințe, acoperită în mare parte de diagrame experimentale legate de *Flashforward*. Lloyd se așeză în fața lui.

— *Oui?* făcu Béranger. Ce s-a-ntâmplat?

— Vreau să fac o declarație publică, zise Lloyd. Să-i spun întregii lumi care a fost rolul nostru în cele petrecute.

— *Absolument pas*, se opuse directorul. Nici gând.

— Ce naiba, Gaston, la un moment dat tot va trebui să dezvăluim adevărul.

— Nu știi dac-a fost vina noastră, Lloyd. N-o poți dovedi, și nimeni altcineva nu poate. Telefoanele au sunat,

firește, fără să ne acuze cineva. Presupun că toți fizicienii din lume primesc telefoane de la reporteri care le solicită opinia despre cele întâmplate. Dar nimeni n-a făcut încă legătura cu noi — și să sperăm că nici n-o va face.

— Ei, haide! Theo mi-a spus că ai dat buzna ca o furtună în centrul de control imediat după *Flashforward* — ai știut din prima clipă că noi eram cauza.

— Asta a fost când credeam că e un fenomen local. Dar mi-am revizuit părerea imediat ce am aflat că s-a manifestat la scară globală. Crezi că suntem singurul centru experimental care făcea ceva interesant în momentul respectiv? Am verificat. La KEK[1] se desfășura o experiență care începuse cu numai cinci minute înainte de *Flashforward*; și la SLAC[2] aveau loc coliziuni de particule. Observatorul de Neutrini de la Sudbury a remarcat o rafală chiar înainte de 17h00; și, tot cu foarte puțin înainte de ora respectivă, în Italia a avut loc un cutremur de trei virgulă două grade pe scara Richter. În Indonezia a fost pus în funcțiune, exact la 17h00, ora noastră, un reactor de fuziune. Iar la Boeing se făceau o serie de teste ale motoarelor de rachetă.

— Nici KEK, nici SLAC nu pot genera energie la un nivel cât de cât apropiat de ceea ce facem aici, cu LHC, zise Lloyd. Iar celelalte evenimente nu sunt nicidecum neobișnuite. Te agăți de fire de paie.

— Nu, îl contrazise Béranger. Conduc o investigație corectă. Nu ești sigur — n-ai nici măcar certitudinea morală —

---

[1] Organizație japoneză de cercetare în domeniul fizicii particulelor.

[2] *Stanford Linear Accelerator Center*, Centrul de Accelerare Liniară Stanford (Universitatea Stanford, California, SUA).

că noi am fost cauza și, până când o să fii, nu spui nici măcar un cuvânt.

Lloyd clătină din cap.

— Știu că-ți petreci zilele punând hârtiile în mișcare, dar credeam că, măcar în adâncul inimii, ai rămas om de știință.

— Sunt om de știință, spuse Béranger. Și aici e vorba de știință — cercetare științifică de bună calitate, așa cum și trebuie să fie. Tu ești gata să faci un anunț înainte de a cunoaște toate circumstanțele. Nu eu. Tăcu, trase aer în piept. Uite ce e, adăugă, încrederea oamenilor în știință s-a zdruncinat destul de-a lungul anilor. Prea multe evenimente științifice s-au dovedit a fi fraude, șarlatanii.

Lloyd se uită la el.

— Percival Lowell — care n-avea nevoie decât de niște lentile mai bune și de o imaginație mai puțin activă — a pretins că vede canale pe Marte. Dar acolo nu era nici un canal. Încă ne mai confruntăm cu urmările faptei unui idiot din Roswell, care-a decis să declare că avea în fața ochilor rămășițele unei nave extraterestre, nu ale unui balon meteorologic. Îți aduci aminte de Tasaday? Tribul din epoca de piatră descoperit în Noua Guinee în anii 1970, din vocabularul căruia lipsea cuvântul „război"? Antropologii se dădeau peste cap să-l studieze. N-a existat decât o singură problemă — toată povestea era o înșelătorie. Dar savanții erau prea grăbiți să ajungă în talk-show-uri ca să se obosească să ia în considerare evidența.

— Eu nu vreau s-ajung în nici un talk-show, spuse Lloyd.

— Pe urmă am anunțat lumii existența fuziunii la rece, continuă Gaston, ignorându-l. Ții minte? Gata cu criza

energetică, gata cu sărăcia! Mai multă energie decât va avea vreodată nevoie omenirea. Numai că nu era real — nu erau decât Fleischmann și Pons, care o luau la fugă înainte de start. După care am început să vorbim despre viața pe Marte — meteoritul antarctic, cu presupusele lui microfosile, dovadă că evoluția începuse și pe o altă planetă, în afară de Pământ. Numai că s-a dovedit că savanții se grăbiseră din nou să vorbească, și fosilele nu erau nicidecum fosile, ci doar niște formațiuni de rocă naturale. Gaston se opri să răsufle, apoi continuă: Trebuie să avem foarte multă grijă, Lloyd. Ai ascultat vreodată pe cineva de la Institutul de Cercetări asupra Creației? Țin discursuri teatrale și în păsărește despre originea vieții, dar o să vezi că oamenii din public dau din cap, fiind de acord cu ei — creaționiștii susțin că oamenii de știință nu știu despre ce vorbesc, și au dreptate, în jumătate de timp nu știm. Deschidem gura prea devreme, dintr-o dorință disperată de a fi primii, de a căpăta credit. Dar, de fiecare dată când greșim — de fiecare dată când susținem că am făcut un progres semnificativ în lupta contra cancerului și am rezolvat unul dintre misterele fundamentale ale universului și apoi, peste o săptămână, peste un an sau peste un deceniu, e cazul să ne întoarcem cu o sută optzeci de grade și să spunem: hait! ne-am înșelat, n-am verificat faptele, n-am știut despre ce vorbim — de fiecare dată când se întâmplă asta venim în sprijinul astrologilor, și al creaționiștilor, și al adepților New Age, al tuturor celorlalți artiști din domeniul șarlataniei și al simplilor țicniți. Noi *suntem* savanți, Lloyd — din partea noastră e de așteptat să fim ultimul bastion al gândirii raționale, al dovezilor verificabile,

reproductibile și irefutabile, dar suntem cei mai mari dușmani ai noștri. Tu vrei să faci o declarație publică — vrei să spui că a făcut-o CERN, că am deplasat conștiința omenească în timp, că putem vedea viitorul, că putem oferi ziua de mâine în dar. Însă eu nu sunt convins, Lloyd. Tu crezi că nu sunt decât un administrator care încearcă să-și salveze fundul, ba chiar să salveze fundul colectivului, al nostru, al tuturor, și asigurările noastre. Dar nu e vorba de asta, sau, ca să fiu sincer, nu e vorba numai de asta. La naiba, Lloyd — îmi pare rău, într-o mult mai mare măsură decât îți poți imagina, pentru cele întâmplate cu fiica lui Michiko. Marie-Claire a născut ieri; nici măcar n-ar trebui să fiu aici — slavă Domnului că sora ei stă cu noi — dar sunt atât de multe de făcut. Acum am un fiu și, cu toate că n-a venit pe lume decât de câteva ore, n-aș suporta să-l pierd vreodată. Michiko a trecut prin ceva — tu treci prin ceva — care depășește puterea imaginației mele. Dar vreau o lume mai bună pentru fiul meu. Vreau o lume în care știința *e* respectată, în care savanții vorbesc bazându-se pe informații solide, nu pe speculații nebunești, în care, ori de câte ori raportează cineva o descoperire științifică, publicul își îndreaptă spatele și ia notă, pentru că este dezvăluit ceva nou și fundamental despre mersul universului — nu își rostogolește ochii spunând: Doamne, mă întreb ce-au de gând să pretindă săptămâna *asta*. Nu știi cu certitudine — nu poți jura — că *există* vreo legătură între CERN și cele petrecute... și, până când n-o să fii — până când n-o să fiu *eu* — sigur de asta, nimeni nu ține nici o conferință de presă. E clar?

Lloyd deschise gura să protesteze, o închise, apoi o deschise din nou.

— Și dacă pot dovedi că există o legătură între CERN și povestea asta?

— N-o să reactivezi acceleratorul — nu la nivelul de 1150 TeV[1]. Modific ordinea în care se fac experiențele. Odată ce încheiem toate diagnosticările, oricine vrea să folosească LHC pentru coliziuni proton-proton poate s-o facă, dar nimeni nu repornește acceleratorul ăla pentru coliziuni nucleare înainte de a spune eu.

— Dar...

— Nici un dar, Lloyd, zise Béranger. Acum, uite, am o tonă de probleme de rezolvat. Dacă nu mai e și altceva...

Lloyd clătină din cap și ieși din birou, ieși din clădirea administrației și făcu cale-ntoarsă.

În drum spre Centrul de Control, îl opriră alți oameni; se părea că la fiecare câteva minute apărea o teorie nouă, iar cele vechi erau excluse cu aceeași frecvență. Într-un târziu ajunse în biroul lui. Pe masa de lucru îl aștepta primul raport al echipei de ingineri care străbătuse întreaga lungime de douăzeci și șapte de kilometri a tunelului acceleratorului, căutând o anomalie a utilajului capabilă să genereze deplasarea în timp; până în momentul acela, nu apăruse nimic neobișnuit. Iar detectoarele ALICE și CMS aveau de asemenea certificate de sănătate curate, trecuseră cu bine toate testele de diagnosticare rulate până în momentul respectiv.

---

[1] Tera electron volt.

Îl mai aștepta și un exemplar din prima pagină a ziarului *Tribune de Genève*; cineva i-l pusese acolo și încercuise un articol:

Moartea unui bărbat care a avut o viziune

Viitorul nu e de neschimbat, afirmă o profesoară

MOBILE, ALABAMA (AP[1]): James Punter, 47 de ani, a fost ucis astăzi într-un accident de mașină, pe I-65. Punter îi descrisese fratelui său, Dennis Punter, 44 de ani, viziunea sa prevestitoare.

„Jim mi-a povestit viziunea lui", a spus Dennis. „Era acasă — aceeași casă în care locuia acum —, în viitor. Se bărbierea, și a tras cea mai mare spaimă din viața lui când s-a văzut în oglindă, bătrân și zbârcit."

Moartea lui Punter are implicații diverse, afirmă Jasmine Rose, profesoară de filosofie la Universitatea Statului New York din Brockport.

„Imediat după viziuni, am avut dezbateri, întrebându-ne dacă descriau un viitor real sau numai un viitor posibil, sau, firește, dacă ar fi putut fi simple halucinații", a spus ea. „Moartea lui Punter denotă, fără nici un dubiu, că viitorul nu e de neschimbat; a avut o viziune, dar nu se mai află printre noi ca s-o vadă devenind realitate."

Lloyd continua să fie furios după discuția cu Béranger, și se pomeni mototolind ziarul și aruncându-l către peretele opus.

O profesoară de filosofie!

Bineînțeles că moartea lui Punter nu dovedea nimic. Articolul era cu desăvârșire anecdotic. Nu exista nici o dovadă

[1] Associated Press.

care să-l susțină — nici un ziar și nici o emisiune TV nu întrezărise ideea de a-i compara relatarea cu ale altora și, după toate aparențele, tipul nu apăruse în viziunea nimănui altcuiva. Un om de patruzeci și șapte de ani putea muri cu ușurință în următorii douăzeci și unu. Și-ar fi putut inventa viziunea — și chiar era foarte lipsită de imaginație — mai degrabă decât să dezvăluie că nu avusese nici una. Și, așa cum spusese Michiko, mărturisind lipsa viziunii, Theo își anulase probabil orice șansă de a-și mai face vreodată o asigurare de viață. Punter ar fi putut decide că era mai bine să pretindă că avusese viziune decât să admită că urma să moară în curând.

Lloyd oftă. Nu putuseră găsi un om de știință căruia să-i prezinte problema? Un om care pricepe ce anume poate constitui de fapt o dovadă?

O profesoară de filosofie. Mai slăbiți-mă.

Michiko făcea cea mai mare parte a muncii legate de înființarea noului site web; Theo rula simulări computerizate ale coliziunii din LHC pe un alt PC din aceeași încăpere, fiind disponibil ori de câte ori avea ea nevoie de ajutor. CERN dispunea, firește, de toate programele de ultimă oră, dar mai rămâneau destul de multe lucruri pe care trebuia să le facă operatorul, inclusiv înregistrarea descrierilor unei multitudini de variabile necesare pentru conectarea la diversele motoare de căutare disponibile în lume. Ea apreciase că totul avea să fie gata după încă o zi.

Pe monitorul lui Theo se suprapuse o fereastră, anunțând primirea unui nou mesaj. În mod normal, l-ar fi ignorat până într-un moment mai potrivit, dar subiectul afișat solicita

atenția lui imediată: *„Betreff: Ihre Ermordung"*, ceea ce echivala, în limba germană, cu *„Re: Uciderea dumneavoastră"*.

Theo îi ceru computerului să deschidă mesajul. Era în întregime în nemțește, dar el îl putea înțelege fără probleme. Însă Michiko, care privea peste umărul său, nu cunoștea limba, așa că traduse pentru ea.

— E de la o femeie din Berlin. Spune cam așa: „Am văzut anunțul dumneavoastră, retransmis către un grup de știri, și l-am citit. Căutați oameni care ar putea ști ceva despre uciderea dumneavoastră. Ei bine, o persoană care locuiește în blocul meu deține câteva informații despre asta. Ne-am" — aici spune că s-au întrunit, s-au adunat, sau cam așa ceva — „ne-am adunat cu toții în hol după cele întâmplate și ne-am povestit viziunile. Un tip — nu-l cunosc foarte bine, dar stă cu un etaj deasupra mea — a avut o viziune în care se uita la televizor, la o emisiune de știri despre uciderea unui fizician de la Lucerne — așa am crezut că spusese, dar, după ce v-am citit anunțul, mi-am dat seama că de fapt era CERN, de care recunosc că n-am auzit niciodată. Oricum, i-am retransmis o copie a mesajului dumneavoastră, dar nu știu dacă v-a căutat sau nu. Se numește Wolfgang Rusch și îl puteți găsi la..." Asta e tot ce spune.

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă Michiko.

— Ce-aș putea face? Iau legătura cu tipul ăsta.

Ridică receptorul și formă codul lui de acces pentru convorbiri personale internaționale, apoi tastă numărul care continua să strălucească pe ecran.

II

SUMAR DE ȘTIRI

În Filipine a fost declarată o zi națională de doliu, ca omagiu adus președintelui Maurice Maung și celorlalți filipinezi morți în timpul *Flashforward*-ului.

•

O grupare autointitulată Coaliția 21 Aprilie face deja lobby pe lângă Congres, solicitând aprobarea construirii unui monument comemorativ în National Mall din Washington D.C., pentru a cinsti memoria americanilor morți în timpul *Flashforward*-ului. Membrii grupării propun realizarea unui mozaic gigantic, care să înfățișeze Times Square din New York, așa cum s-ar părea că va arăta în anul 2030, în baza relatărilor miilor de oameni cărora le-a apărut în viziuni. În mozaic va exista câte o dală pentru fiecare persoană care și-a pierdut viața în timpul evenimentului, pe fiecare dală fiind inscripționat, cu laser, numele unei persoane.

•

Compania de film și televiziune Castle Rock Entertainment a anunțat o amânare a lansării mult așteptatei sale producții de mare succes, *Catastrofa* „până într-un moment mai potrivit."

•

Un sondaj de opinie publicat de *Maclean's* relevă faptul că tendințele separatiste ale locuitorilor Québec-ului au atins minimul de până acum: „Informația aparent sigură conform căreia Québec-ul va continua să facă parte din Canada peste douăzeci și unu de ani i-a determinat pe mulți separatiști înverșunați să renunțe la luptă", remarcă un editorial al revistei.

•

Ca măsură de urgență menită să-i degreveze pe medicii care au nevoie de mai mult timp pentru a acorda asistență persoanelor rănite în timpul *Flashforward*-ului, Administrația Alimentelor și Medicamentelor din Statele Unite a aprobat punerea în vânzare fără rețetă a unsprezece antidepresive, pe întreg teritoriul țării și pe o perioadă de un an.

În noaptea aceea, Lloyd și Michiko stăteau din nou pe canapeaua din apartamentul lui, cu o serie de documente tipărite la imprimantă și de rapoarte, toate aduse de el, stivuite pe măsuță într-un teanc de cinci centimetri. De când ajunseseră acasă. Michiko nu plânsese nici măcar o singură dată, dar Lloyd știa că avea să adoarmă cu siguranță din nou plângând, așa cum se întâmplase în ultimele două nopți. El se străduia să facă așa cum era mai bine: nu voia să evite discuțiile despre Tamiko, ceea ce ar fi fost totuna cu a nega că fetița existase vreodată — dar nu vorbea despre ea decât dacă Michiko îi rostea numele.

Și bineînțeles că nu voia să discute nici despre căsătoria și despre viziunile lor, nici despre toate dubiile care i se învolburau în minte. Așa că stăteau unul lângă altul, el fiind gata s-o cuprindă cu brațul ori de câte ori avea ea nevoie de sprijin, și discutau despre alte lucruri.

— Gaston Béranger mi-a tot vorbit despre rolul științei în ziua de azi, spuse Lloyd. Și, la naiba, m-a făcut să mă gândesc că e posibil să aibă dreptate. Noi, savanții, facem afirmații speculative. Folosim cu bună știință cuvinte cu încărcătură emoțională, făcând publicul să creadă că facem ceea ce de fapt nu facem.

— Sunt de acord că lucrurile n-au ieșit întotdeauna bine în privința prezentării adevărurilor științifice în fața publicului, încuviință Michiko. Dar, dacă răspunderea e purtată de CERN... dacă tu...

Dacă tu porți răspunderea...

Fără îndoială că asta începuse să spună înainte de a se controla. Dacă *tu* porți răspunderea...

Da, dacă el purta răspunderea — dacă experimentul lui, al lui și al lui Theo, fusese, cumva, răspunzător pentru toate viețile curmate, pentru toate distrugerile, pentru moartea lui Tamiko...

Jurase că n-avea s-o întristeze niciodată pe Michiko, că n-avea să-i facă niciodată ceea ce îi făcuse Hiroshi. Dar, dacă experimentul lui condusese, oricât de accidental, oricât de indirect, la moartea lui Tamiko, atunci îi făcuse mult mai mult rău decât îi făcuseră vreodată indiferența și neglijența fostului ei soț.

*

Wolfgang Rush nu părea câtuși de puțin dornic de o discuție telefonică, așa că, în cele din urmă, Theo îl anunță cu hotărâre că avea să vină în Germania. Berlinul era la numai opt sute șaptezeci de kilometri de Geneva. Putea să facă drumul cu mașina într-o zi, dar se decise să sune mai întâi la o agenție de voiaj, mizând pe ideea că avea o șansă minimă să găsească un bilet ieftin.

Și se dovedi că putea găsi o mulțime.

Da, numărul avioanelor din lume scăzuse într-o oarecare măsură — unele se prăbușiseră, cu toate că, dintre cele trei mii cinci sute aflate în aer în timpul *Flashforward*-ului, marea majoritate își continuaseră cu voie bună zborul fără intervenția pilotului. Și, da, exista un influx de oameni care n-aveau de ales, erau nevoiți să călătorească pentru a-și rezolva urgențele din familie.

Dar, conform spuselor funcționarului de la agenție, toți ceilalți stăteau acasă. Sute de mii de oameni din întreaga lume refuzau să se urce în avioane — și cine putea să le-o ia în nume de rău? Dacă leșinul se repeta, alte aeronave aveau să se zdrobească de pistele aeroporturilor. Swissair renunța la toate restricțiile de călătorie obișnuite — nu mai era nevoie de rezervarea biletelor în avans, nu mai era necesar un interval minim de rămânere la destinație — clienții primeau de patru ori mai multe puncte de fidelitate, iar locurile la clasa întâi se distribuiau respectând principiul primul sosit, primul servit, fără să implice costuri suplimentare. Theo își luă bilet și ajunse în Germania în mai puțin de nouăzeci de minute. Și găsi o întrebuințare folositoare a timpului de zbor, rulând pe laptopul său alte simulări de coliziuni ale nucleelor atomice.

Când sosi la locuința lui Rusch, trecuse cu puțin de opt seara.

— Vă mulțumesc că ați acceptat să mă primiți, îi spuse.

Rusch avea în jur de treizeci de ani, era slab, blond, cu ochii de culoarea grafitului. Se trase într-o parte, lăsându-l să intre în micul apartament, dar nu părea nicidecum încântat că are un oaspete.

— Trebuie să vă spun, mărturisi el, în engleză, că mi-aș fi dorit să nu veniți. Trec printr-un moment foarte dificil.

— Oh?

— Mi-am pierdut soția în timpul acestui... indiferent cum vreți să-l numiți. Presa germană îi spune *Der Zwischenfall* — „incidentul". Clătină din cap. Găsesc că e un nume extrem de nepotrivit.

— Îmi pare rău.

— Eu eram aici, acasă, când s-a întâmplat. Joia n-am cursuri.

— Cursuri?

— Predau chimia, sunt profesor asociat. Dar soția mea... și-a găsit moartea pe drumul de întoarcere de la serviciu.

— Îmi pare atât de rău, spuse Theo, cu toată sinceritatea.

Rusch ridică din umeri.

— Asta n-o aduce înapoi.

Theo dădu din cap, aprobându-i punctul de vedere. Însă se bucură că, până în momentul acela, Béranger se opusese dorinței lui Lloyd de a face cunoscută legătura dintre CERN și accident — se îndoia că Rusch ar mai fi stat de vorbă cu el dacă ar fi știut de existența unei asemenea relații.

— Cum m-ați găsit?

— Cineva mi-a oferit un pont — am primit foarte multe. Oamenii par intrigați de... cercetările mele. Cineva mi-a trimis

un e-mail și mi-a spus că v-a auzit povestindu-vă viziunea, în care ați auzit de moartea mea urmărind la televizor o emisiune de știri.

— Cine?

— Unul dintre vecinii dumneavoastră. Nu cred că are importanță care anume.

Theo nu promisese să păstreze secretul, dar nu i se părea prudent să-și dezvăluie sursa.

— Vă rog, adăugă, am făcut un drum lung, care a implicat un cost considerabil, numai ca să vă vorbesc. Trebuie s-aveți de povestit mai multe decât mi-ați spus la telefon.

Rusch păru să se mai înmoaie puțin.

— Cred că da. Ei, îmi cer scuze. N-aveți idee cât de mult mi-am iubit soția.

Theo își roti ochii prin încăpere. Pe un corp scund de bibliotecă era o fotografie: Rusch, părând cu zece ani mai tânăr, alături de o femeie frumoasă, cu părul negru.

— Ea e? întrebă.

Rusch arăta de parcă i-ar fi stat inima — ca și cum Theo ar fi arătat către soția lui, în carne și oase, printr-un miracol iarăși vie și nevătămată. Însă apoi dădu cu ochii de fotografie.

— Da, răspunse.

— E foarte frumoasă.

— Mulțumesc, murmură el.

Theo așteptă câteva clipe, apoi continuă pur și simplu.

— Am stat de vorbă cu câteva persoane care-au citit în ziare sau în articole online despre... despre uciderea mea, dar dumneavoastră sunteți primul despre care am aflat că a văzut ceva la televizor. Vă rog, ce-mi puteți povesti despre asta?

Rusch îl invită în sfârșit să stea jos și el se așeză alături de fotografia răposatei *Frau* Rusch. Pe o măsuță era un castron plin cu struguri — probabil unul dintre noile soiuri obținute prin inginerie genetică, cu boabe care rămâneau suculente chiar și fără să fi fost păstrate în frigider.

— Nu sunt prea multe de spus, începu Rusch. Deși, dacă mă gândesc bine, ceva mi s-a părut straniu. Emisiunea de știri nu era în limba germană, era în franceză. Aici, în Germania, nu auzim prea multe buletine de știri în franceză.

— Nu apărea indicativul sau sigla postului de televiziune?

— Oh, probabil — dar nu i-am dat atenție.

— Dar crainicul — l-ați recunoscut?

— Era o femeie. Necunoscută. Însă eficientă. Foarte vioaie. Dar nu e de mirare că n-am recunoscut-o; avea cu siguranță mai puțin de treizeci de ani, ceea ce înseamnă că în prezent n-are nici măcar zece.

— N-avea numele suprapus peste imagine? Probabil că viziunea ei a fost despre prezentarea buletinului de știri și, dacă aș găsi-o în prezent, poate și-ar aminti lucruri pe care nu le-ați reținut dumneavoastră.

— Emisiunea nu era live; era o înregistrare. Viziunea mea a început când o derulam; numai că nu foloseam o telecomandă. Videocasetofonul părea să răspundă la comenzile mele verbale. Și era pe derulare rapidă. Aparatul nu folosea o casetă video; imaginile se succedau rapid, dar trecerea era extrem de lină, fără purici, fără zvâcniri. Rush făcu o pauză, apoi continuă: Oricum, imediat ce în spatele ei a apărut o imagine, reprezentând o fotografie — ei, cred că era a dumneavoastră, deși erați mai bătrân, firește — am oprit

derularea rapidă și am început să urmăresc emisiunea. Sub imagine scria *„Un Savant tué"* — „moartea unui savant". Cred că titlul m-a intrigat, știți, fiind eu însumi om de știință.

— Și ați văzut tot reportajul?

— Da.

Prin mintea lui Theo trecu un gând. Dacă Rusch văzuse tot reportajul, însemna că nu durase nici măcar două minute. Bineînțeles că la televizor două minute erau o eternitate, dar...

Dar toată viața lui, prezentată în mai puțin de un minut și patruzeci și trei de secunde...

— Ce-a spus prezentatoarea? întrebă el. Orice vă puteți aminti o să-mi fie de folos.

— Adevărul e că nu-mi amintesc prea multe. Sinele meu din viitor o fi fost intrigat, dar, ei bine, cred că eu am intrat în panică. Cu alte cuvinte — ce naiba se întâmpla? Stăteam la masa din bucătărie, acolo, bând cafea și citind lucrările unor studenți, și totul s-a schimbat dintr-odată. Amănuntele unui reportaj despre o persoană necunoscută erau ultimul lucru care mă interesa.

— Înțeleg că ați fost probabil foarte dezorientat, zise Theo, deși, fiindcă nu avusese el însuși o viziune, bănuia că de fapt nu putea să înțeleagă. Totuși, cum vă spuneam, orice detaliu pe care vi-l puteți aminti mi-ar fi de folos.

— Ei bine, femeia relata că erați om de știință — fizician, cred. E corect?

— Da.

— Și spunea că aveați — că o să aveți — patruzeci și opt de ani.

Theo dădu din cap.

— Și că fuseserăți împușcat.

— A spus unde?

— A, cred că în piept.

— Nu, nu. Unde am fost împușcat — unde mă aflam?

— Mă tem că n-a spus.

— S-a întâmplat la CERN?

— A spus că lucrați la CERN, dar... dar nu-mi aduc aminte să fi spus unde ați fost ucis. Îmi pare rău.

— A spus ceva despre o arenă sportivă? Despre un meci de box?

Rusch păru surprins de întrebare.

— Nu.

— Vă mai amintiți și altceva?

— Îmi pare rău, nu.

— Ce reportaj a urmat după cel despre mine?

Nu știa de ce pusese întrebarea — poate ca să afle ce loc ocupa în ierarhia știrilor.

— Îmi pare rău, nu știu. N-am urmărit restul buletinului de știri. Când s-a terminat partea care vorbea despre dumneavoastră, a început o reclamă — despre o companie care îți oferea ocazia să-ți proiectezi copilul. Asta m-a fascinat *într-adevăr* — pe mine, cel din 2009 — dar sinele meu din 2030 nu părea să manifeste absolut nici un interes. A închis pur și simplu televi... ei, bineînțeles că de fapt nu era tocmai un televizor; era un ecran plat, agățat de perete. Dar el l-a închis — a spus „închidere" și s-a făcut negru, cât ai clipi; fără să pălească mai întâi. Iar el — eu — noi ne-am întors cu spatele și — cred că eram într-o cameră de hotel; existau două paturi mari. M-am întins pe unul dintre ele, complet

îmbrăcat. Mi-am petrecut restul timpului holbându-mă pur și simplu la tavan, până când mi s-a terminat viziunea și m-am trezit din nou la masa din bucătărie. Făcu o pauză. Aveam, firește, o lovitură urâtă în frunte; mă izbisem cu capul de masă la începutul viziunii. Și îmi vărsasem cafea fierbinte pe mână; probabil că dădusem peste cană când mă înclinasem în față; am fost norocos că nu m-am ales cu o arsură serioasă. Am avut nevoie de un răstimp în care să-mi limpezesc mintea, și pe urmă am aflat că toată lumea din clădire avusese halucinații. Și am încercat să-mi sun soția, numai ca să aflu că... să aflu că... Înghiți în sec, cu greutate. Le-a luat ceva timp ca s-o găsească, sau cel puțin ca să ia legătura cu mine. Tocmai urca pe un șir de trepte abrupte, la ieșirea din metrou. Aproape că ajunsese sus, după cum spun alții care au văzut-o, când a leșinat și a căzut pe spate, în josul a șaizeci sau șaptezeci de trepte. Și-a frânt gâtul în cădere.

— Dumnezeule, spuse Theo. Îmi pare rău.

De data asta, Rusch dădu din cap, acceptând pur și simplu comentariul.

Nu mai aveau ce altceva să-și spună și, în plus, Theo trebuia să se întoarcă la aeroport; nu voia să-și sporească datoriile cu costul unei camere de hotel din Berlin.

— Mii de mulțumiri pentru timpul dumneavoastră. Theo își duse mâna la buzunar și își scoase caseta cu cărți de vizită. Dacă vă mai aduceți aminte ceva despre care credeți că ar putea fi util, aș aprecia dacă mi-ați da telefon sau mi-ați trimite un e-mail.

Îi întinse lui Rusch o carte de vizită.

Acesta o luă, dar nu-i aruncă nici o privire. Theo plecă.

*

Lloyd se întoarse în biroul lui Gaston Béranger în ziua următoare. De data asta, drumul dură încă și mai mult: îl acostă un grup de adepți ai teoriei unificării câmpurilor, aflat în drum spre Centrul de Control Computerizat. Când ajunse în sfârșit în biroul directorului, intră direct în subiect:

— Îmi pare rău, Gaston, și dacă vrei poți încerca să mă oprești, dar eu dau totul publicității.

— Credeam că mi-am exprimat clar...

— Trebuie să dăm totul publicității. Uite, tocmai am stat de vorbă cu Theo. Știi c-a fost ieri în Germania?

— Nu pot ține evidența deplasărilor unui număr de trei mii de angajați.

— S-a dus în Germania — ca urmare a unei hotărâri de moment, și l-a costat o nimica toată. De ce? *Fiindcă oamenilor le e frică să meargă cu avionul.* Toată lumea e încă paralizată, Gaston. Toată lumea se teme că deplasarea în timp se va repeta. Dacă nu mă crezi, citește ziarele sau uită-te la televizor; eu am făcut-o. Evită să facă sport, conduc mașina numai când e neapărat necesar, se feresc de deplasările pe calea aerului. E ca și cum... ca și cum ar aștepta să cadă drobul de sare.

Lloyd își aminti din nou cum își anunțase tatăl lui plecarea.

— Dar asta n-o să se întâmple, nu-i așa? Atâta vreme cât nu repetăm experimentul, nici deplasarea în timp nu se poate repeta. Nu putem lăsa lumea în suspans. Am făcut deja destul rău. Nu putem lăsa oamenii să se teamă să-și continue viețile, să le fie frică să se-ntoarcă — în măsura în care e cu putință — la starea de lucruri de mai înainte.

Béranger părea să-i cântărească spusele.

— Ei, haide, Gaston. Mai curând sau mai târziu cineva tot o să scape oricum ceva.

Directorul expiră zgomotos.

— Știu. Crezi că nu știu? Nu vreau să fiu obstrucționist. Dar trebuie să ne gândim la consecințe — la complicațiile legale.

— E cu siguranță mai bine să dezvăluim adevărul de bunăvoie decât s-așteptăm să fim arătați cu degetul.

Béranger se uită o vreme în tavan.

— Știu că nu mă găsești pe placul tău, spuse, fără să privească în ochii lui Lloyd.

Canadianul deschise gura să protesteze, dar el ridică mâna.

— Nu te osteni să negi. N-am mers niciodată umăr la umăr; n-am fost niciodată prieteni. Bineînțeles că, în parte, e firesc să fie așa — se întâmplă în toate laboratoarele din lume. Savanți care sunt de părere că administratorii există doar ca să le pună bețe-n roate. Administratori care se poartă ca și cum savanții ar fi un inconvenient, nu însuși sufletul acelui loc. Dar aici e ceva care merge mai departe, nu-i așa? Indiferent ce posturi am ocupa, tot nu ți-aș fi pe plac. M-am tot gândit la asta și înainte. Am cunoscut întotdeauna oameni cărora nu le-am plăcut și nici n-aveam să le plac vreodată, însă nu mi-am închipuit niciodată că vina ar putea fi a mea. Tăcu, apoi ridică ușor din umeri. Dar poate este. Nu ți-am spus ce mi-a dezvăluit viziunea... și nici n-am de gând să-ți spun. Poate *mă opun* dorințelor tale mai mult decât e cazul. Crezi că ar trebui să dăm totul publicității? Hristoase, nu știu dacă e sau nu corect s-o facem. Dar nu știu nici dacă e corect să *n-o* facem. Se întrerupse. Apoi: Apropo, am găsit

o paralelă — care să-i poată fi servită presei dacă transpiră ceva, o analogie care să demonstreze că n-avem nici o vină.

Lloyd înălță din sprâncene.

— Prăbușirea podului de peste Strâmtoarea Tacoma, spuse Béranger.

Lloyd dădu din cap. În dimineața zilei de 7 noiembrie 1940, pavajul podului suspendat peste Strâmtoarea Tacoma, din statul Washington, începuse să se vălurească. În scurt timp, întregul pod începuse să oscileze în sus și în jos, tresăltând puternic până când, în cele din urmă, se prăbușise. Orice elev de pe Pământ care învățase fizică în liceu văzuse filmul celor petrecute și toată lumea încercase, decenii de-a rândul, să găsească explicația cea mai apropiată de realitate: vântul provocase probabil intrarea podului în rezonanță, motiv pentru care începuse să se onduleze.

La vremea respectivă, toată lumea susținuse, firește, că proiectanții podului ar fi trebuit să ia în calcul această posibilitate; la urma urmelor, rezonanța era un fenomen cunoscut cel puțin de când se inventase diapazonul. Numai că intrarea în rezonanță era o explicație eronată; rezonanța implică o foarte mare precizie — altminteri orice cântăreț ar sparge câte un pahar cu vin — și e cât se poate de sigur că vânturile aleatorii nu-i pot da naștere. Nu, în 1990 se demonstrase că podul peste Strâmtoarea Tacoma se prăbușise datorită unei neliniarități fundamentale a podurilor suspendate, o consecință a teoriei haosului — o ramură a științei care nici măcar nu exista la data construirii podului. Proiectanții nu aveau nici o vină; cunoștințele de care dispuneau nu le ofereau nici o metodă de a prevedea sau de a împiedica prăbușirea.

— Știi, dacă ar fi fost numai viziunile, zise Béranger, n-ar fi fost necesar să ne acoperim fundurile; bănuiesc că aproape toată lumea ți-ar fi mulțumit. Dar au fost toate accidentele alea de mașină, toți oamenii care au căzut de pe scări, și așa mai departe. Ești pregătit să-ți asumi vina? Pentru că n-o să cadă asupra mea, nici asupra CERN. Când se va ajunge la esența faptelor, indiferent cât de mult vom vorbi despre Strâmtoarea Tacoma și despre consecințele imprevizibile, lumea va dori totuși să găsească un țap ispășitor și știi că acela o să fii tu, Lloyd. A fost experimentul tău.

Directorul general tăcu. Lloyd cântări o vreme totul, apoi spuse:

— Sunt în stare să mă descurc.

Béranger dădu scurt din cap.

— *Bien.* O să convocăm o conferință de presă. Se uită pe fereastră. Presupun că e timpul să dezvăluim adevărul.

CARTEA A DOUA

Primăvara anului 2009

Libertatea de voință e o iluzie.
E sinonimă cu o percepție incompletă.

— Walter Kubilius

12

Ziua a cincea: sâmbătă, 25 aprilie 2009

Clădirea administrației din complexul CERN avea o mulțime de săli pentru seminarii și o mulțime de spații destinate întrunirilor. Pentru conferința de presă foloseau o sală de prelegeri cu două sute de locuri — și toate erau ocupate. Departamentul de relații cu publicul nu avusese de făcut nimic mai mult decât să anunțe intenția CERN-ului de a da publicității un comunicat de mare importanță, referitor la cauzele deplasării în timp, și sosiseră reporteri din întreaga Europă, plus unul din Japonia, unul din Canada și șase din Statele Unite.

Béranger se ținu de cuvânt: îl lăsă pe Lloyd să dețină rolul principal; dacă urma să existe un țap ispășitor, atunci el avea să fie acela. Canadianul se urcă la pupitrul oratorului și își drese glasul.

— Bună ziua tuturor, spuse el. Mă numesc Lloyd Simcoe.

Cineva din departamentul PR îl instruise, sfătuindu-l să-și spună numele pe litere, ceea ce și făcu.

— Adică S-I-M-C-O-E, iar Lloyd începe cu doi de „L".

Reporterii urmau să primească DVD-uri cu comentariile și cu biografia lui, dar mulți ar fi putut dori să-și scrie imediat reportajele, fără a avea timp să-și consulte kitul de presă. Lloyd continuă.

— Specialitatea mea e studiul plasmei quark-gluon. Sunt cetățean canadian, dar am lucrat multă vreme în Statele Unite, la Laboratorul Acceleratorului Național Fermi. Iar în ultimii doi ani m-am aflat aici, la CERN, punând la punct un experiment de mare importanță, desfășurat cu ajutorul Marelui Accelerator de Particule.

Se opri; își făcea rost de timp, încerca să-și liniștească stomacul. Nu se temea să vorbească în public; își petrecuse prea mult timp predând cursuri la universitate pentru a mai rămâne cu o cât de mică spaimă în această privință. Dar n-avea cum să știe ce reacție urmau să stârnească spusele sale.

— Vi-l prezint pe colaboratorul meu, doctorul Theodosios Procopides, continuă el.

Theo se săltă pe jumătate din scaunul său, aflat alături de pupitru.

— Theo, precizează el, cu un mic zâmbet adresat mulțimii. Spuneți-mi Theo.

O mare familie fericită, se gândi Lloyd. Spuse numele și prenumele lui Theo pe litere, apoi inspiră adânc și trecu mai departe:

— Am condus împreună un experiment care a avut loc aici, pe data de 21 aprilie, exact la ora 16, ora meridianului Greenwich.

Se întrerupse din nou și se uită de la un chip la altul. Declarația sa nu avu nevoie de prea mult timp ca să-și facă efectul. Ziariștii începură imediat să-și strige întrebările și flash-urile aparatelor de fotografiat asaltară ochii lui Lloyd. El își ridică mâinile, cu palmele în afară, așteptând să se liniștească reporterii.

— Da, spuse, da, bănuiesc că aveți dreptate. Avem motive să credem că fenomenul de deplasare în timp a avut legătură cu ceea ce făceam aici, cu Marele Accelerator de Particule.

— Cum e cu putință? întrebă Klee, un membru al echipei CNN.

— Sunteți siguri? zbieră Jonas, un corespondent al BBC.

— De ce n-ați dezvăluit asta mai devreme? strigă reporterul de la Reuters.

— O să vă răspund mai întâi la ultima întrebare, spuse Lloyd. Sau, mai exact, o să-l las pe doctorul Procopides să răspundă.

— Mulțumesc, zise Theo, ridicându-se și apropiindu-se de microfon. Nu am, ăăă, dezvăluit acest lucru până acum fiindcă n-am avut un model teoretic care să ofere o explicație pentru cele petrecute. Făcu o pauză. Ca să fiu sincer, încă nu îl avem, la urma urmelor de la *Flashforward* n-au trecut decât patru zile. Dar fapt este că am realizat coliziunea de particule care-a generat cea mai mare energie din istoria planetei și care a avut loc exact — în aceeași secundă — când s-a declanșat fenomenul. Nu putem ignora posibilitatea existenței unei relații cauzale.

— Cât de siguri sunteți că aceste două evenimente sunt legate? întrebă o femeie de la *Tribune de Genève*.

Theo ridică din umeri.

— Nu ne putem gândi la nici un element al experimentului nostru care ar fi putut provoca *Flashforward*-ul. Pe de altă parte, nici nu ne putem gândi la nimic altceva care ar fi putut să-l provoace. S-ar părea, pur și simplu, că activitatea noastră e cel mai probabil candidat.

Lloyd se uită la Béranger, a cărui figură de șoim era impasibilă. Când făcuseră repetiția pentru conferința de presă, Theo spusese „cel mai probabil vinovat", iar directorul protestase cu o revărsare pripită de cuvinte, nemulțumit de termenul ales. Dar se dovedi că modificarea nu avusese nici o importanță.

— Deci admiteți că sunteți responsabili? întrebă Klee. Admiteți că toate decesele au avut loc din vina dumneavoastră?

Lloyd își simți stomacul înnodându-se și văzu fața lui Béranger încrețindu-se într-o expresie încruntată. Directorul general părea gata să intervină, preluând conducerea conferinței de presă.

— Admitem că experimentul nostru pare să fie cauza cea mai probabilă, spuse Lloyd, venind alături de Theo. Dar susținem că nu exista nici o modalitate — absolut nici una — prin care am fi putut prevedea, chiar și pe departe, cele întâmplate ca o consecință a acțiunii noastre. Evenimentul a fost pe de-a-ntregul neprevăzut — și imprevizibil. A fost, pur și simplu, ceea ce numesc companiile de asigurări un act divin.

— Dar toate decesele..., strigă un reporter.

— Și toate pagubele materiale..., strigă un altul.

Lloyd își ridică din nou mâinile.

— Da, da, știm. Credeți-mă, inimile noastre sunt alături de toți cei care au fost răniți sau au pierdut pe cineva drag. O fetiță la care țineam foarte mult și-a găsit sfârșitul când s-a răsucit o mașină scăpată de sub control; aș da orice ca s-o pot aduce înapoi. Dar preîntâmpinarea acestui fapt nu ar fi fost posibilă...

— Ba da, bineînțeles că ar fi fost, strigă Jonas. Dacă n-ați fi făcut experimentul, nu s-ar fi întâmplat niciodată.

— Cu tot respectul, domnule, ceea ce spuneți e irațional, zise Lloyd. Oamenii de știință fac experiențe tot timpul, iar noi am luat toate precauțiile rezonabile. După cum știți, CERN deține un record demn de invidiat în privința siguranței. Iar oamenii nu se pot pur și simplu opri să facă anumite lucruri — știința nu poate înceta să meargă înainte. N-am știut că se va întâmpla așa ceva; nu *puteam* s-o știm. Dar dezvăluim adevărul; i-l spunem lumii. Știu că oamenii se tem că fenomenul s-ar putea repeta, că, în orice clipă, conștientul fiecăruia dintre ei ar putea fi transportat în viitor. Dar nu va fi așa; noi am fost cauza și noi vă asigurăm — asigurăm pe toată lumea — că nu există pericolul de a se mai întâmpla vreodată ceva similar.

Bineînțeles că din rândurile presei se înălțară strigăte scandalizate — editoriale despre savanții care voiau să afle lucruri pe care oamenii nu erau meniți să le cunoască. Dar, oricât ar fi încercat, nici măcar publicațiile de scandal de cea mai joasă speță nu reușiră să găsească vreun fizician demn de încredere dornic să pretindă că ar fi existat ceva care să sugereze că experimentul de la CERN putea provoca deplasarea în timp

a zonei conștiente a minții. Ceea ce dădu firește naștere unor comentarii șovăielnice despre fizicienii care se protejau reciproc. Însă opinia publică trecu rapid de la învinuirile aduse echipei de la CERN la acceptarea faptului că fenomenul fusese cu desăvârșire imprevizibil, că reprezentase o noutate absolută.

Însă Lloyd și Michiko continuau să treacă prin clipe grele. Ea plecase cu avionul la Tokio, să ducă trupul neînsuflețit al lui Tamiko. El se oferise, firește, să o însoțească, dar nu știa limba japoneză. În circumstanțe obișnuite, japonezii cunoscători ai limbii engleze s-ar fi străduit, cu toată politețea, să-l ajute să se simtă în largul lui, însă, în acea situație cumplită, era evident că ar fi fost exclus din aproape toate conversațiile. Fapt la care se adăuga și aspectul cel mai stânjenitor: Lloyd nu era tatăl vitreg al lui Tamiko; nu era soțul lui Michiko. Era momentul ca Michiko și Hiroshi, indiferent ce neînțelegeri ar fi avut în trecut, să-și jelească fiica și să o conducă la locul odihnei de veci. Oricât de zdrobit s-ar fi simțit el însuși din pricina celor întâmplate cu Tamiko, Lloyd trebuia să admită că în Japonia nu-i putea fi de prea mare ajutor lui Michiko.

Așa că, în timp ce ea zbura spre est, către locurile natale, Lloyd rămase la CERN, încercând s-ajute o lume derutată să-nțeleagă fenomenul fizic aflat la baza celor petrecute.

— Doctore Simcoe, spuse Bernard Shaw, puteți să ne explicați ce s-a întâmplat?

— Desigur, răspunse Lloyd, așezându-se confortabil.

Se afla în sala de teleconferințe de la CERN, cu o cameră cât un degetar îndreptată către el din vârful unui trepied

firav. Shaw era, firește, la sediul CNN din Atlanta. Pe toată durata zilei, Lloyd avea programate alte cinci interviuri similare, dintre care unul în franceză.

— Cei mai mulți dintre noi au auzit termenul „spațiu-timp", sau „continuum spațio-temporal". Se referă la o combinație a celor trei dimensiuni, lungimea, lățimea și înălțimea, cu o a patra dimensiune, care este timpul. Îi făcu semn unei tehniciene aflate în afara câmpului vizual al camerei și pe monitorul din spatele lui apăru imaginea imobilă a unui bărbat alb, cu părul negru. Iată-l pe Hermann Minkowski, continuă el. Omul care a propus pentru prima oară folosirea conceptului de continuum spațio-temporal. O pauză. E greu să-l ilustrăm direct pe un model cu patru dimensiuni, dar e simplu dacă îl simplificăm, înlăturând una dintre dimensiunile spațiale. Lloyd dădu iarăși din cap și imaginea se schimbă. Iată o hartă a Europei. Bineînțeles că Europa e tridimensională, dar ne-am obișnuit cu toții să folosim hărți bidimensionale. Iar Hermann Minkowski s-a născut în anul 1864 aici, în Kaunas, pe teritoriul Lituaniei de astăzi.

În interiorul granițelor Lituaniei apăru un punct luminos.

— Iată-l. Însă haideți să pretindem că lumina nu reprezintă orașul Kaunas, ci e mai degrabă însuși Minkowski, născându-se în anul 1864.

În colțul din dreapta jos al hărții apăru legenda: „1864 d.H."

— Dacă ne-ntoarcem cu câțiva ani înapoi, vedem că înaintea acelui moment nu există nici un Minkowski.

Data de pe hartă se schimbă în 1863 d.H., apoi în 1862 d.H., și bineînțeles că Minkowski nu se vedea nicăieri.

— Acum să revenim în 1864.

Harta îi făcu pe plac și lumina care-l simboliza pe Minkowski reapăru, strălucitoare, la latitudinea și longitudinea orașului Kaunas.

— În 1878, zise Lloyd, Minkowski s-a mutat la Berlin, ca să meargă la Universitate.

Harta din 1864 se desprinse ca o filă de calendar; cea de sub ea purta eticheta 1865. Apoi, într-o succesiune rapidă, se desprinseră alte hărți, etichetate drept 1866 până la 1877, toate cu lumina Minkowski în Kaunas sau în imediata sa apropiere, dar, când apăru harta din 1878, lumina se mutase cu patru sute de kilometri către vest, ajungând în Berlin.

— Minkowski n-a rămas în Berlin, continuă Lloyd. În 1881 s-a transferat la Königsberg, în apropierea granițelor de astăzi ale Poloniei.

Se desprinseră încă trei hărți și, când apăru cea etichetată 1881, lumina Minkowski își schimbase din nou locul.

— Vreme de nouăsprezece ani, Hermann al nostru a sărit de la o universitate la alta, parcă jucând bebop, întorcându-se la Königsberg în 1894, venind apoi la Zürich, aici, în Elveția, în 1896, și mutându-se apoi în centrul Germaniei, la universitatea din Göttingen, în 1902.

Hărțile care se succedau reflectară mutările.

— Și a rămas în Göttingen până la data morții sale, 12 ianuarie 1909.

Se desprinseră mai multe hărți, dar lumina rămase în același loc.

— Și bineînțeles că, după 1909, n-a mai existat.

Hărțile echitate „1910", „1911" și „1912" se desprinseră pe rând, dar pe nici una dintre ele nu apărea nici o lumină.

— Acum, zise Lloyd, ce se întâmplă dacă luăm hărțile și le stivuim înapoi, în ordine cronologică, dar le înclinăm puțin, astfel încât să le vedem înșiruindu-se oblice?

Computerul care genera imaginea din spatele lui i se supuse, făcând exact ceea ce spunea el.

— După cum vedeți, lumina dată de mișcările lui Minkowski lasă o dâră prin timp. Începe de aici, aproape de jos, din Lituania, trece prin Germania și Elveția și se încheie aici, sus, în Göttingen.

Hărțile erau așezate una peste alta, alcătuind un cub, iar traseul vieții lui Minkowski șerpuia în interiorul acestuia, zărindu-se prin el, ca o vizuină strălucitoare de gofer ce urca spre suprafața de deasupra.

— Acest mod de a reprezenta traseul vieții cuiva prin spațiu-timp se numește cubul lui Minkowski: bunul Hermann însuși a fost primul care a desenat așa ceva. Bineînțeles că putem desena câte unul pentru oricine. Iată-l pe al meu.

Harta se modifică, reprezentând întreaga lume.

— M-am născut în Nova Scotia, Canada, în anul 1964, m-am mutat la Toronto și apoi la Harvard ca să-mi fac studiile universitare, am lucrat câțiva ani la Fermilab, în Illinois, și am sfârșit prin a ajunge aici, la CERN, pe granița dintre Elveția și Franța.

Hărțile se stivuiră una peste alta, alcătuind un cub cu un traseu luminos șerpuind în interior.

— Și, firește, puteți reprezenta traseul vieții altor persoane în același cub.

Alte cinci trasee, fiecare de o altă culoare, străpunseră cubul, urcând spre suprafață. Unele începeau mai devreme decât al lui Lloyd și unele se încheiau fără să atingă suprafața.

— Latura de sus a cubului, cea de aici, spuse el, reprezintă ziua de astăzi, 25 aprilie 2009. Și suntem, firește, cu toții de acord că astăzi *e* astăzi. Adică ne amintim cu toții ziua de ieri, dar suntem de acord că a trecut; și nici unul dintre noi nu știe nimic despre ziua de mâine. Ne uităm, cu toții, la această secțiune particulară prin cub.

Suprafața de deasupra se lumină.

— Vă puteți imagina ochiul minții colective a omenirii privind această secțiune.

Schița unui ochi omenesc complet, cu tot cu gene, plutea în exteriorul cubului, paralelă cu fața sa superioară.

— Dar în timpul *Flashforward*-ului s-a întâmplat următorul lucru: ochiul minții omenirii s-a deplasat în susul cubului, către viitor, și, în loc să privească secțiunea care reprezintă anul 2009, a privit-o pe cea care reprezintă anul 2030.

Cubul se extinse în sus, transformându-se într-un bloc, și majoritatea traseelor colorate de vieți continuară să urce în interiorul său. Ochiul plutitor se înălță dintr-un salt, iar planul luminat se afla acum foarte aproape de partea de sus a blocului de hărți prelungit.

— Vreme de două minute, am privit un alt punct de pe traseele vieților noastre.

Bernard Shaw se foi în scaun.

— Cu alte cuvinte, spuneți că spațiul-timp este ca un grup de cadre de film stivuite unele peste altele, iar „acum" este cadrul luminat în momentul respectiv?

— E o analogie corectă, răspunse Lloyd. De fapt, mă ajută să-mi continui explicația, după cum urmează: Să presupunem că vă uitați la *Casablanca*, care este filmul meu preferat. Și să presupunem că pe ecran se află acum un anume moment al filmului.

În spatele lui Lloyd, Humphrey Bogart spunea:

— L-ai cântat pentru ea, cântă-l și pentru mine. Dacă ea îl suportă, îl suport și eu.

Dooley Wilson se feri să-l privească pe Bogey în ochi.

— Nu-mi amintesc cuvintele.

Bogart, printre dinții încleștați:

— Cântă-l!

Wilson își înălță privirea către tavan și începu să cânte „Cum trece timpul", cu degetele dansându-i pe clapele pianului.

— Ei, continuă Lloyd, stând în fața ecranului, simplul fapt că acum vă uitați la *acest* cadru — și, când spuse „acest cadru", Dooley Wilson încremeni în imagine — nu înseamnă că *această* altă parte e mai puțin definită sau mai puțin reală.

Imaginea se schimbă brusc. Un avion dispărea în ceață. Un Claude Rains energic se uită la Bogart.

— Ar putea fi o idee bună să dispari o vreme din Casablanca, spuse el. În Brazzaville e o garnizoană franceză. Pot fi convins să-ți aranjez plecarea acolo.

Bogey schiță un zâmbet.

— Scrisoarea mea de tranzit? Mi-ar prinde bine o călătorie. Dar pariul nostru e valabil în continuare. Îmi datorezi zece mii de franci.

Rains ridică din sprâncene.

— Și acești zece mii de franci ar trebui să acopere cheltuielile noastre.

— Ale *noastre*? întrebă Bogart, surprins.

Rains dădu din cap.

— Îhî.

Lloyd îi privi pe cei doi din spate, în timp ce se pierdeau umăr la umăr în întunericul nopții.

— Louis, spuse Bogart — într-o replică din afara cadrului, despre care Lloyd știa că fusese adăugată după filmare — cred că ăsta ar putea fi începutul unei prietenii frumoase.

— Vedeți? continuă canadianul, întorcându-se ca să se uite la cameră și la Shaw. Poate că tocmai îl priviți pe Sam cântând pentru Rick „Cum trece timpul", dar sfârșitul *e deja hotărât*. Când urmăriți pentru prima oară *Casablanca*, stați pe marginea scaunului, întrebându-vă dacă Elsa o să plece cu Victor Laszlo sau o să rămână cu Rick Blaine. Însă răspunsul este și va fi întotdeauna același: problemele pe care le au doi oameni neînsemnați nu înseamnă de fapt mare lucru în lumea asta nebună[1].

— Vreți să spuneți că viitorul e la fel de inflexibil ca trecutul? întrebă Shaw, părând să aibă mai multe îndoieli decât de obicei.

— Exact.

— Dar, doctore Simcoe, cu tot respectul, pare o afirmație lipsită de sens. Cu alte cuvinte, cum rămâne cu liberul-arbitru?

Lloyd își încrucișă brațele la piept.

— Nu există așa ceva.

---

[1] O altă replică din film.

— Bineînțeles că există, zise Shaw.

Lloyd zâmbi.

— Știam că o să spuneți asta. Sau, mai exact, oricine privește cuburile lui Minkowski din exterior știa c-o s-o spuneți — pentru că era deja dăltuit în piatră.

— Cum ar fi cu putință? În fiecare zi luăm un milion de decizii; oricare dintre ele ne modelează viitorul.

— Ați luat un milion de decizii ieri, dar sunt imuabile — nu se mai pot schimba în nici un chip, indiferent cât de mult ați regreta o parte dintre ele. Și veți lua un milion de decizii mâine. Nu există nici o diferență. *Credeți* că aveți un liber-arbitru, dar nu e așa.

— Dați-mi voie să văd dacă v-am înțeles corect, doctore Simcoe. Susțineți că viziunile n-au fost ale *unui* viitor posibil. Au fost mai degrabă ale *viitorului* — ale singurului viitor care există.

— Categoric. Trăim cu adevărat într-un univers de tipul blocului Minkowski, iar ceea ce înțelegem prin „acum" e de fapt o iluzie. Viitorul, prezentul și trecutul sunt, toate, exact la fel de reale și exact la fel de imuabile.

13

— Doctore Simcoe?

Începea să se lase seara. Lloyd terminase în sfârșit ultimul interviu din ziua aceea și, cu toate că avea de citit un teanc de rapoarte înainte de a merge la culcare, se plimba acum pe una dintre străzile monotone din St. Genis. Se îndrepta către o brutărie și către un magazin de brânzeturi, să-și cumpere pâine și un calup de brânză Appenzeller pentru micul dejun din ziua următoare.

Un bărbat masiv, de vreo treizeci și cinci de ani, se apropia de el. Purta ochelari — fapt destul de neobișnuit într-o lume avansată, unde keratotomia cu laser atinsese perfecțiunea — și un pulover albastru întunecat. Era tuns scurt, ca și Lloyd, în pas cu moda.

Canadianul simți împunsătura panicii. Era probabil nebun fiindcă ieșea de unul singur în public după ce o jumătate de lume îi văzuse fața la televizor. Se uită în dreapta și

în stânga, încercând să-și dea seama unde ar fi putut să fugă. Nu avea unde.

— Da? răspunse el cu prudență.

— Doctorul Lloyd Simcoe?

Bărbatul vorbea englezește, dar cu accent franțuzesc.

Lloyd înghiți în sec.

— Eu sunt.

A doua zi trebuia să discute cu Béranger despre asigurarea unei gărzi de corp.

Mâna bărbatului o găsi pe neașteptate pe a lui și începu să i-o scuture cu furie.

— Doctore Simcoe, vreau să vă mulțumesc! Omul își ridică palma stângă, ca și cum ar fi vrut să împiedice o obiecție. Da, da, știu că n-ați avut intenția să se petreacă tot ce s-a petrecut, și cred că unii au avut de suferit. Dar trebuie să vă spun că viziunea asta a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Mi-a schimbat cu desăvârșire viața.

— Ah, zise Lloyd, retrăgându-și mâna. E un lucru bun.

— Da, domnule, înainte de viziune eram cu totul alt om. N-am crezut niciodată în Dumnezeu — absolut niciodată, nici măcar când eram copil. Dar viziunea mea — în viziune eram într-o biserică, rugându-mă împreună cu o întreagă congregație.

— Vă rugați într-o seară de miercuri?

— Întocmai, doctore Simcoe! Adică, nu în timp ce aveam viziunea, dar după ce s-a anunțat la știri ce au fost viziunile. Mă rugam într-o seară de miercuri! Eu! Tocmai eu, din toți oamenii. Ei bine, nu puteam să neg că asta se întâmpla, că, la un moment dat, între acum și atunci, o să-mi găsesc calea.

Așa că am luat o Biblie — am intrat într-o librărie și am cumpărat una. Nu știusem niciodată că sunt de atât de multe feluri! Atâtea traduceri diferite! Oricum, am luat-o pe aceea în care cuvintele lui Iisus sunt tipărite cu roșu și am început s-o citesc. M-am gândit, OK, mai curând sau mai târziu tot o să fac asta, așa că aș putea să aflu acum despre ce e vorba. Și am citit pur și simplu — am citit până și toți acei arbori genealogici, toate numele acelea minunate, ca o muzică: Obadia, Șebania — ce nume extraordinare! Oh, desigur, doctore Simcoe, dacă n-aș fi avut viziunea, aș fi descoperit oricum toate astea peste douăzeci și unu de ani, dar dumneavoastră m-ați făcut să le găsesc acum, în 2009. Nu m-am simțit niciodată mai împăcat, mai iubit. Mi-ați făcut într-adevăr o mare favoare.

Lloyd nu știa ce să spună.

— Mulțumesc.

— Nu, domnule, eu vă mulțumesc!

Și îi scuturâ din nou mâna, apoi își continuă grăbit drumul.

Lloyd ajunse acasă în jurul orei nouă. Michiko îi lipsea foarte mult, și se gândi s-o sune, dar la Tokio era cinci dimineața — prea devreme pentru un telefon. Puse pâinea și brânza deoparte și se așeză să se uite la televizor — să se destindă pentru câteva minute înainte de a aborda ultimul teanc de rapoarte.

Trecu de pe un canal pe altul, până când îi atrase atenția ceva de pe un program elvețian de știri: o discuție despre *Flashforward*. O reporteră obținuse legătura prin satelit cu Statele Unite. Lloyd îl recunoscu pe bărbatul intervievat

după coama bogată de păr roșu: era Uluitorul Alexander, iluzionist de mare clasă și ridiculizator al presupuselor puteri psihice. Lloyd îl văzuse adesea la televizor de-a lungul anilor, inclusiv la *The Tonight Show*. De fapt, se numea Raymond Alexander și era profesor la Universitatea Duke.

Interviul nu era în direct, fără nici o îndoială: reportera vorbea în franceză, iar Alexander răspundea în engleză și vocea lui era acoperită de a unui translator care oferea versiunea franceză a spuselor americanului. Cuvintele lui Alexander abia dacă se distingeau în fundal.

— L-ați auzit, fără nici o îndoială, pe savantul de la CERN care susține că viziunile au înfățișat singurul viitor posibil.

Lloyd își îndreptă spatele.

— *Oui*, răspunse vocea translatorului. Dar e evident absurd. Se poate demonstra cu ușurință că viitorul e adaptabil. Alexander se foi pe scaun. În viziune, mă aflam în apartamentul meu. Și aveam pe birou, atunci ca și acum, acest obiect.

În studio, în fața lui, se afla o masă. Întinse mâna și luă un prespapier. Camera se apropie de obiect. Era un bloc de malahit, cu un mic Triceratops auriu în interior.

— Ei, o fi părând de două parale, spuse el, dar eu țin realmente mult la acest flecușteț; e un suvenir dintr-o excursie la Monumentul Național al Dinozaurilor, care mi-a făcut mare plăcere. Însă țin într-o mult mai mare măsură la raționalitate.

Întinse mâna sub masă, de unde scoase o bucată de pânză de sac. O întinse și așeză prespapierul pe ea. Pe urmă extrase de sub aceeași masă un ciocan și, continuând să se afle în obiectivul camerei, începu să distrugă suvenirul, și malahitul se sparse și se fărâmiță, iar micul dinozaur — care nu putea

fi din metal masiv — fu strivit, transformându-se într-un bulgăre imposibil de recunoscut.

Alexander zâmbi triumfător către cameră: rațiunea își dovedise încă o dată supremația.

— Prespapierul a apărut în viziunea mea; un prespapier care nu mai există. Prin urmare, tot ceea ce au dezvăluit viziunile nu reprezintă nicidecum imaginea unui viitor imuabil.

— Dar cuvântul dumneavoastră este, firește, singura dovadă că prespapierul a apărut în viziune, spuse intervievatoarea.

Alexander păru tulburat, iritat că integritatea lui era pusă la îndoială. Însă în final dădu din cap.

— Aveți dreptate să fiți sceptică — lumea ar deveni un loc mai bun dacă am fi cu toții ceva mai puțin creduli. Adevărul este că oricine poate face un experiment similar. Dacă în viziunea dumneavoastră ați văzut o piesă de mobilier pe care o dețineți acum, distrugeți-o — sau vindeți-o. Dacă v-ați văzut propria mână, faceți-vă un tatuaj pe mâna aceea. Dacă v-au văzut alții, și aveați barbă, apelați la o electroliză facială, ca să nu vă mai crească barba niciodată.

— Electroliză facială! exclamă reportera. Pare o măsură extremă.

— Dacă viziunea dumneavoastră v-a răvășit și dacă vreți să vă asigurați că n-o să se adeverească niciodată, poate fi un mod de a vă convinge. Dar cel mai eficient mod de a demonstra pe scară largă falsitatea viziunilor este, firește, găsirea unui punct de reper pe care l-au văzut mii de oameni — cum ar fi, să zicem, Statuia Libertății — și distrugerea lui. Însă presupun că Serviciul Parcurilor Naționale n-o să ne-ngăduie să facem asta.

Lloyd se lăsă pe spătarul canapelei. Ce minciuni. Nici unul dintre lucrurile sugerate de Alexander nu reprezenta o dovadă autentică — și toate erau subiective; depindeau de relatările propriilor viziuni. Și, ei bine, ce metodă excelentă de a ajunge la televizor — nu numai pentru Alexander, ci și pentru oricine altcineva care își dorea să fie intervievat. Era suficient să pretinzi că nu erai de acord cu imuabilitatea viitorului.

Lloyd se uită la ceasul de pe unul dintre rafturile fixate pe pereții de un roșu întunecat ai apartamentului său. Era 21h30 — adică numai 1:30 după-amiaza la granița dintre Colorado și Utah, unde se afla Monumentul Național al Dinozaurilor; îl vizitase o dată el însuși. Se mai gândi câteva minute, apoi luă telefonul, vorbi cu o operatoare de la informații și, în final, cu o vânzătoare de la magazinul de suveniruri al Monumentului Dinozaurilor.

— Bună ziua, spuse el. Caut un obiect anume — un prespapier din malahit.

— Malahit?

— E un mineral verde — știți, o piatră ornamentală.

— Oh, da, sigur. Ale noastre sunt cu dinozauri micuți în interior. Avem cu *Tyrannosaurus Rex*, cu *Stegosaurus* și cu *Triceratops*.

— Cât costă cel cu *Triceratops*?

— Paisprezece dolari și nouăzeci și cinci de cenți.

— Faceți livrări prin poștă?

— Sigur că da.

— Aș vrea să cumpăr unul și să-l trimit în...

Se opri să se gândească: unde naiba era Universitatea Duke?

— În Carolina de Nord.

— OK. Care e adresa completă?

— Nu sunt sigur. Puneți doar „Profesor Raymond Alexander, Universitatea Duke, Durham, Carolina de Nord". Nu mă-ndoiesc c-o să ajungă.

— Prin UPS[1]?

— Ar fi excelent.

Zgomot de taste.

— Transportul e opt dolari și cincizeci de cenți. Cum preferați să plătiți?

— Cu cardul Visa.

— Numărul, vă rog.

Își scoase portofelul și îi citi șirul de cifre; îi spuse și data expirării și numele său. Și apoi închise telefonul, se așeză din nou pe canapea și își încrucișă brațele pe piept, simțindu-se cât se putea de satisfăcut.

Stimate doctore Simcoe,

Îmi cer scuze fiindcă vă deranjez cu un e-mail nesolicitat; sper că o să treacă prin filtrul dumneavoastră antispam. Știu că de când ați apărut la televizor sunteți probabil asaltat de mesaje, dar trebuia pur și simplu să vă scriu și să vă spun ce impact a avut viziunea asupra mea.

Am optsprezece ani și sunt gravidă. Nu de foarte mult timp — doar de vreo două luni. Încă nu le spusesem, nici prietenului meu, nici părinților mei. Credeam că să rămân însărcinată era cel mai cumplit lucru care mi s-ar fi putut întâmpla: sunt încă la liceu, iar

[1] *United Parcel Service.*

prietenul meu începe facultatea la toamnă. Încă mai locuim amândoi cu părinții și n-avem bani. Mă gândeam că nu e deloc timpul potrivit să aducem un copil pe lume... așa că intenționam să fac un avort. Eram deja programată.

Și apoi am avut viziunea — și a fost incredibil! Eram eu, și Brad (prietenul meu), și fiica noastră, eram cu toții împreună, locuind într-o casă frumoasă, peste douăzeci și unu de ani de acum înainte. Fiica mea crescuse — era chiar cu puțin mai mare decât sunt eu acum — și era atât de frumoasă, și ne povestea că se întâlnește cu un coleg de școală, și ne întreba dacă ar putea să-l aducă într-o seară la cină, fiindcă știa că o fim pur și simplu încântați de el, și bineînțeles că noi am spus da, fiindcă ea era fiica noastră și era vorba de ceva important pentru ea, și...

Ei, trăncănesc prea mult. Esența este că viziunea mi-a permis să-mi dau seama că lucrurile aveau să meargă. Am anulat programarea pentru avort, și eu și Brad căutăm un mic apartament unde să locuim împreună, și, spre surprinderea mea, părinții mei nu s-au enervat și au chiar de gând să ne-ajute puțin în privința cheltuielilor.

Știu că o mulțime de oameni vor spune că viziunile le-au distrus viețile. Eu am vrut doar să știți că în a mea a adus o îmbunătățire enormă, că a salvat pur și simplu viața fetiței pe care o port acum în mine.

Vă mulțumesc... pentru toate.

Jean Alcott

*

Doctore Simcoe,

Am auzit, la știri, despre oameni care-au avut viziuni fascinante. Eu nu. În viziune eram exact în casa în care locuiesc acum. Eram singur, ceea ce nu e neobișnuit — copiii cresc și soția mea e adesea foarte ocupată la serviciu. Deși câteva lucruri arătau diferit — mobila ușor rearanjată, un tablou nou pe perete — nu exista într-adevăr nimic care să-mi sugereze că mă aflam în viitor.

Și știți ce? Asta-mi place. Sunt un bărbat fericit; am avut o viață bună. E extrem de liniștitor să mă gândesc că existența mea va fi exact la fel vreme de încă două decenii.

Viziunea a întors, în aparență, viețile multor oameni cu susul în jos — dar nu și pe a mea. Am vrut pur și simplu să știți asta.

Cele mai bune urări,
Tony DiCiccio

POSTĂRI PE SITE-UL WEB PROIECTUL MOZAIC

Brooklyn, New York: OK, în viziunea mea a apărut steagul american, da? Și avea, cred, 52 de stele: un rând de 7, apoi un rând de 6, apoi 7, apoi 6, și tot așa, până la un total de 52. Ei, îmi imaginez că a 51-a stea trebuie să fie Puerto Rico, corect? Dar înnebunesc încercând să ghicesc care ar putea fi a 52-a. Dacă știți, trimiteți vă rog un e-mail...

•

Edmonton, Alberta: Nu sunt inteligent. Sufăr de sindromul Down, dar sunt un om bun. În viziunea mea, vorbeam folosind cuvinte mari, așa că eram probabil inteligent. Vreau să fiu inteligent din nou.

•

Indianopolis, Indiana: Vă rog să nu-mi mai trimiteți e-mailuri în care spuneți că-n 2030 o să fiu Președintele Statelor Unite; mi-au inundat căsuța poștală. Știu c-o să fiu președinte — și, când o s-ajung la putere, o să trimit IRS[1]-ul în inspecție la toată lumea care-mi mai spune asta...

•

Islamabad, Pakistan (traducere automată din limba urdu a originalului): În viziunea mea, am două brațe — însă în prezent nu am decât unul (sunt veteran din războiul dintre India și Pakistan). În viziune n-am avut senzația că era o proteză. Aș fi interesat să primesc vești de la oricine deține informații despre membrele artificiale sau poate chiar despre regenerarea membrelor peste douăzeci și unu de ani.

•

Changzhou, China (traducere automată din limba mandarină a originalului): După toate aparențele, peste douăzeci și unu de ani voi fi mort, ceea ce nu mă surprinde, fiindcă acum sunt foarte bătrân. Dar sunt interesat de orice vești despre succesele copiilor, nepoților și chiar strănepoților mei. Numele lor sunt...

•

Buenos Aires, Argentina: Aproape toată lumea cu care am vorbit celebra o sărbătoare sau avea o zi liberă în timpul

[1] *Internal Revenue Service* (Fiscul).

Flashforward-ului. Ei bine, a treia zi de miercuri din octombrie nu e zi de sărbătoare în nici unul dintre locurile din America de Sud pe care le știu, de aceea mă gândesc că poate o s-ajungem la săptămâna de lucru de patru zile, cu miercurea liberă. Știe cineva ceva sigur?

•

Auckland, Noua Zeelandă: Știu patru dintre numerele câștigătoare la extragerea din 19 octombrie 2030 a loteriei Super Opt din Noua Zeelandă — în viziunea mea, încasam 200 de dolari pentru un bilet cu aceste patru numere câștigătoare. Dacă știți alte numere câștigătoare de la aceeași loterie, mi-ar plăcea să ne punem informațiile cap la cap.

•

Geneva, Elveția (postat în paisprezece limbi): Oricine deține informații despre uciderea lui Theodosios (Theo) Procopides, este rugat să mă caute la...

14

Ziua a șasea: duminică, 26 aprilie 2009

Lloyd și Theo își luau prânzul împreună în vastul bufet cu autoservire din centrul de control al LHC. În jurul lor, alți fizicieni discutau în contradictoriu, emițând teorii și interpretări ale *Flashforward*-ului — o pistă promițătoare, legată de presupusa defectare a unuia dintre cuadripolii magnetici, fusese torpilată în ultima oră. Se dovedise că magnetul funcționa foarte bine; defectul fusese al aparaturii de testare.

Lloyd avea în față o salată; Theo mânca un chebap pe care-l pregătise cu o seară înainte, încălzit la microunde.

— Oamenii par să facă față evenimentelor mult mai bine decât mi-aș fi imaginat, spuse Lloyd.

Fereastra dădea în curtea interioară, unde se deschideau florile de primăvară.

— Atâta moarte, și toate distrugerile. Însă oamenii se scutură de praf, se întorc la muncă, își continuă viețile.

Theo dădu din cap.

— În dimineața asta am ascultat un tip, la radio. După cum spunea el, s-a dovedit că serviciile de consiliere psihologică sunt mult mai puține decât se prevăzuse. De fapt, s-ar părea că, după *Flashforward*, o mulțime de oameni și-au anulat programările la ședințele de terapie.

Lloyd înălță din sprâncene.

— De ce?

— El spunea că din cauza catharsisului. Theo zâmbi. Îți spun eu, bătrânul Aristotel știa foarte bine despre ce vorbea: dă-le oamenilor o șansă să-și descarce emoțiile, după care vor sfârși prin a fi mult mai sănătoși. Atât de mulți oameni au pierdut în timpul *Flashforward*-ului pe câte cineva la care țineau; din punct de vedere psihologic, răbufnirea durerii le-a făcut bine. Tipul de la radio spunea că acum doisprezece ani, când a murit prințesa Diana, s-a petrecut ceva similar: în întreaga lume s-a constatat o scădere imensă a numărului ședințelor de terapie, timp de câteva luni după eveniment. Catharsisul s-a manifestat, firește, în cea mai mare măsură în Anglia, dar, imediat după uciderea lui Di, chiar și douăzeci și șapte la sută dintre americani au avut senzația că pierduseră pe cineva pe care-l cunoșteau personal. Făcu o pauză. Bineînțeles că nu poți trece ușor peste pierderea soțului, a soției sau a unui copil, dar când e vorba de un unchi? De un văr de departe? De un actor care-ți plăcea? De un coleg de serviciu? E o mare eliberare.

— Dar dacă toată lumea trece prin așa ceva...

— Tocmai asta e esența, zise Theo. Vezi, în mod normal, dacă pierzi pe cineva într-un accident, ești zdrobit, și asta continuă vreme de câteva luni, sau chiar de ani... cu toată lumea

din jur întărindu-ți convingerea că ai dreptul să suferi. „E nevoie de ceva timp", spun toți. Toată lumea te susține din punct de vedere emoțional. Însă când toți ceilalți se confruntă cu câte o pierdere, nu mai apare același efect de cârjă, nu mai are cine să-ți spună cuvinte mângâietoare. Și n-ai de ales, trebuie să-ți vii în fire și să te-ntorci la muncă. E ca atunci când supraviețuiești unui război — în linii mari, orice război e cu mult mai devastator decât orice tragedie personală izolată, dar, după ce se termină, cea mai mare parte a oamenilor își continuă viețile. Toată lumea a trecut prin aceleași suferințe; trebuie pur și simplu să te rupi de ele, să le uiți și să mergi mai departe. După câte s-ar părea, asta se întâmplă acum.

— Nu cred că Michiko o să treacă vreodată peste pierderea lui Tamiko.

Michiko urma să se-ntoarcă din Japonia în seara aceea.

— Nu, nu, sigur că nu. Nu în sensul că va înceta vreodată să doară. Dar *își continuă* viața. Ce altceva ar putea face? Pur și simplu nu există altă opțiune.

În momentul acela, Franco della Robbia, un fizician bărbos, de vârstă mijlocie, își făcu apariția la masa lor, cu o tavă în mâini.

— Vă deranjează dacă stau cu voi?

Lloyd își ridică privirea.

— Salut, Franco. Nu, nicidecum.

Theo își târșâi scaunul către dreapta și della Robbia se așeză.

— Știi, te înșeli în privința lui Minkowski, spuse acesta din urmă, uitându-se la Lloyd. Viziunile nu pot fi dintr-un viitor real.

Lloyd luă o furculiță de salată.

— De ce nu?

— Păi, uite: să luăm premisa ta. Peste douăzeci și unu de ani de acum înainte, o să existe o conexiune între sinele meu viitor și sinele meu din trecut. Adică sinele meu din trecut vede exact ce face sinele meu din viitor. Acum, poate că sinele meu din viitor n-o să primească un semn clar care să-i indice începerea conexiunii, dar asta n-are nici o importanță, o să știu cu o precizie de ordinul unei secunde când începe și când se termină. Nu știu ce ți-a arătat viziunea ta, Lloyd, dar într-a mea mă aflam într-o localitate care cred că era Sorrento, stând pe un balcon și privind de sus Golful Neapole. Foarte frumos, foarte plăcut — dar nicidecum ceea ce aș fi făcut pe 23 octombrie 2030 dacă aș fi știut că sunt în contact cu mine, cel din trecut. Aș fi fost mai degrabă într-un loc unde să nu existe nimic care să distragă atenția sinelui meu din trecut — să zicem într-o cameră goală, sau holbându-mă pur și simplu la un perete gol. Și, în ziua aceea, exact la 19h21, ora meridianului Greenwich, aș fi început să recit cu voce tare fapte pe care aș fi vrut să le afle sinele meu din trecut. „Pe 11 martie 2012, fii atent când traversezi Via Colombo, ca nu cumva să te-mpiedici și să-ți rupi un picior." „În timpul tău, acțiunile Bertelsmann se vând cu patruzeci și doi de euro bucata, dar în 2030 o acțiune va valora șase sute nouăzeci de euro, prin urmare cumpără foarte multe acum, ca să-ți asiguri pensia." „Uite care sunt câștigătorii Campionatului Mondial, în toții anii dintre timpul tău și al meu." Lucruri de genul ăsta; aș fi scris totul pe o bucată de hârtie și aș fi citit pur și simplu, îngrămădind cât mai multe

informații utile cu putință într-un minut și patruzeci și trei de secunde. Fizicianul italian făcu o pauză. Faptul că nimeni n-a raportat o viziune în care să se fi întâmplat ceva de genul ăsta înseamnă că tot ceea ce am văzut noi nu poate fi viitorul real de pe linia de timp pe care ne aflăm.

Lloyd se încruntă.

— Poate unii chiar au făcut-o. Adevărul e că publicul nu cunoaște decât conținutul unui procentaj infim de viziuni din miliardele care trebuie să fi existat. Dacă aș fi vrut să-mi dau un sfat legat de piața de capital și nu aș fi știut că viitorul e imuabil, primul lucru pe care i l-aș fi spus sinelui meu din trecut ar fi fost: „Nu dezvălui asta nimănui." Poate aceia care au făcut ceea ce sugerezi păstrează pur și simplu tăcerea.

— Așa ceva ar fi fost posibil, zise della Robbia, dacă numai câteva zeci de oameni ar fi avut viziuni. Dar când e vorba de miliarde? Cineva ar fi povestit că o făcea. De fapt, sunt ferm convins că aproape toată lumea ar fi încercat să comunice cu propriul sine din trecut.

Lloyd se uită la Theo, apoi din nou la della Robbia.

— Nu și dacă ar fi știut că e inutil; nu și dacă ar fi știut că, indiferent ce ar fi spus, nu putea schimba lucruri deja dăltuite în piatră.

— Sau poate că toată lumea a uitat, spuse Theo. Poate, între momentul de față și 2030, amintirea viziunilor se va estompa. La urma urmelor, amintirea unui vis pălește. Ți-l poți aduce aminte imediat ce te-ai trezit, dar peste câteva ore dispare cu desăvârșire. Poate amintirea viziunilor se va șterge în următorii douăzeci și unu de ani.

Della Robbia scutură din cap cu vehemență.

— Chiar dacă lucrurile ar sta așa — dar nu există nici un motiv care să mă facă să cred asta — toate relatările din mass-media despre viziuni vor supraviețui până în anul 2030. Toate știrile, toate reportajele televizate, tot ce scriu oamenii despre ei înșiși în jurnalele intime și în scrisorile către prieteni. Psihologia nu e domeniul meu; n-am de gând să polemizez pe tema imperfecțiunilor memoriei. Dar oamenii *vor ști* ce se va întâmpla pe 23 octombrie 2030 și mulți *vor încerca* să comunice cu sinele din trecut.

— Stați o clipă, spuse Theo. Avea sprâncenele înălțate. Stați o clipă!

Lloyd și della Robbia se întoarseră spre el.

— Nu vă dați seama? Acționează legea lui Niven.

— Ce? zise Lloyd.

— Cine e Niven? întrebă della Robbia.

— Un scriitor american de science-fiction. El a spus că în orice univers în care e posibilă călătoria în timp, nu va fi niciodată inventată o mașină a timpului. A scris și o scurtă povestire, ca să-și dramatizeze ideea: un savant construiește o mașină a timpului și, exact când o termină, își ridică privirea și vede că soarele devine novă — universul îl distruge, ca să nu permită apariția paradoxurilor inerente călătoriei în timp.

— Așa, și? zise Lloyd.

— Și comunicarea cu propriul sine din trecut e o formă de călătorie în timp — înseamnă să trimiți informații înapoi, în trecut. Și, în cazul celor care au încercat să o facă, universul ar fi putut bloca încercarea — nu prin ceva atât de grandios cum e explozia soarelui, ci pur și simplu împiedicând comunicarea. Își plimbă privirea de la Lloyd la della Robbia și înapoi.

Nu înțelegeți? Probabil că asta am încercat eu să fac în 2030 — am vrut să comunic cu mine, cel din trecut, și în loc să reușesc, am sfârșit pur și simplu prin a nu avea nici o viziune.

Lloyd încercă să-și pună cât mai multă blândețe în voce.

— Theo, s-ar părea că viziunile altora dovedesc din plin că în 2030 vei fi mort.

Grecul deschise gura, ca și cum ar fi vrut să protesteze, dar apoi o închise. O clipă mai târziu vorbi din nou.

— Ai dreptate. Ai dreptate. Scuze.

Lloyd dădu din cap; până atunci nu înțelesese cu adevărat cât de dificil trebuia să fi fost totul pentru Theo. Se întoarse spre della Robbia.

— Păi, Franco, dacă viziunile n-au fost din viitorul nostru, atunci ce anume-au descris?

— O linie de timp alternativă, bineînțeles. Ceea ce este complet rezonabil, dacă ținem cont de ILM.

Interpretarea lumilor multiple din fizica cuantică susține că, ori de câte ori un eveniment se poate desfășura în două moduri diferite, în loc ca una singură dintre cele două versiuni să fie transpusă în realitate, au loc amândouă, fiecare într-un alt univers.

— În particular, viziunile descriu un univers care s-a desprins de acesta în momentul experimentului vostru din LHC; arată viitorul dintr-un univers în care *nu* s-a manifestat efectul deplasării în timp.

Însă Lloyd clătina din cap.

— Nu continui să crezi în ILM, nu-i așa? IT o distruge.

Un argument-standard în favoarea interpretării lumilor multiple este experimentul mental cu pisica lui Schrödinger: puneți

o pisică într-o cutie închisă ermetic, cu un flacon cu otravă care are cincizeci la sută șanse să fie spart într-un interval de o oră[1]. După o oră, deschideți cutia ca să vedeți dacă pisica e încă în viață. Conform interpretării Copenhaga — versiunea standard a mecanicii cuantice — până în clipa când se uită cineva înăuntru, se presupune că pisica nu e nici vie, nici moartă, ci mai degrabă într-o suprapunere a celor două stări posibile; când cineva intră în acțiune, privind înăuntru — constatând —, se produce colapsul funcției de undă[2], silind pisica să aleagă unul dintre cele două rezultate posibile. Numai că, de vreme ce există două posibilități, adepții ILM susțin că, în realitate, universul se divide în momentul când se face constatarea. Un univers își continuă existența cu o pisică moartă; celălalt, cu o pisică vie.

---

[1] Este vorba de un dispozitiv alcătuit dintr-un container plin cu o substanță otrăvitoare, un contor Geiger, un ciocan și o mostră de material radioactiv; pe măsură ce acesta suferă fenomenul de descompunere radioactivă (o particulă alfa este emisă), contorul Geiger pune în mișcare „trăgaciul" radioactiv care eliberează în cele din urmă ciocanul; ca urmare a căderii ciocanului se sparge sticla umplută cu o substanță toxică. (Explicație preluată de pe Scientia.ro — http://www.scientia.ro/fizica/50-mecanica-cuantica/270-pisica-lui-schrodinger.html)

[2] Interpretarea Copenhaga reprezintă un model teoretic care încearcă o descriere unitară a conceptelor din mecanica cuantică. O caracteristică foarte importantă a mecanicii cuantice se referă la faptul că fiecare particulă elementară poate fi descrisă sub forma unei funcții de undă, o expresie matematică cu ajutorul căreia se poate calcula, simplificând lucrurile, probabilitatea ca o particulă să se afle într-o anumită zonă a spațiului.

Fizicienii care sunt de acord cu această interpretare susțin că intervenția observatorului uman face ca acest set de probabilități dat de funcția de undă să se „prăbușească", să fie redus la o anume valoare, cea stabilită în urma măsurării. Efectul care apare în urma măsurării este numit „colapsul funcției de undă". (Explicație preluată de pe Scientia.ro — http://www.scientia.ro/fizica/50-mecanica-cuantica/270-pisica-lui-schrodinger.html)

Lui John G. Cramer, un fizician care a lucrat adesea la CERN, dar care își desfășoară de obicei activitatea la Universitatea Washington din Seattle, i-a displăcut accentul pe care-l pune interpretarea Copenhaga pe observator. În anii 1980, a propus o explicație alternativă: IT, interpretarea tranzacțională. În anii nouăzeci și apoi, IT a căpătat o popularitate din ce în ce mai mare printre fizicieni.

Să luăm în considerare nefericita pisică a lui Schrödinger, în momentul când este închisă în cutie, și ochiul observatorului, într-un alt moment, cu o oră mai târziu, când se uită la pisică. În IT, pisica transmite efectiv o undă fizică „ofertă", care călătorește în timp, înainte, către viitor, *și* înapoi, în trecut. Când unda ofertă ajunge la ochi, acesta emite o undă „de confirmare", care călătorește înapoi, în trecut, și înainte, în viitor. Unda ofertă și unda de confirmare se anulează una pe alta oriunde în univers, cu excepția liniei directe dintre pisică și ochi, unde se consolidează reciproc, dând naștere unei tranzacții. De vreme ce pisica și ochiul comunică în timp, nu există nici o ambiguitate și nici o necesitate de colaps al fronturilor de undă: pisica există în cutie exact în starea în care va fi observată în final. Și nici nu se desparte universul în două; de vreme ce tranzacția acoperă întreaga perioadă relevantă, ramificația nu e necesară: ochiul vede pisica așa cum a fost întotdeauna, fie moartă, fie vie.

— Ți-ar plăcea IT, spuse della Robbia. Distruge liberul-arbitru. Fiecare foton emis știe ce anume îl va absorbi în final.

— Sigur, zise Lloyd, recunosc că IT consolidează conceptul de univers-bloc — însă interpretarea lumilor multiple, pe care o susții tu, distruge de fapt liberul-arbitru.

— Cum poți să spui așa ceva? făcu della Robbia, cu o exasperare expresivă, tipic italiană.

— În universul lumilor multiple nu există nici o ierarhie, răspunse Lloyd. Să spunem că ajung la o bifurcație a drumului. Pot s-o iau la stânga sau la dreapta. Ce aleg?

— Orice vrei! exclamă încântat della Robbia. Liberul-arbitrul!

— Absurdități, ripostă Lloyd. Conform interpretării lumilor multiple, aleg ceea ce *n-a ales* celălalt eu. Dacă el o ia la dreapta, eu trebuie s-o iau la stânga; dacă o iau eu la dreapta, trebuie s-o ia el la stânga. Și numai aroganța m-ar putea face să cred că alegerea pe care o fac eu în acest univers e întotdeauna cea luată în considerare, că posibilitatea cealaltă e întotdeauna o simplă alternativă care trebuie să se manifeste în celălalt univers. Interpretarea lumilor multiple creează iluzia alegerii, dar în realitate e deterministă.

Della Robbia se întoarse spre Theo, desfăcându-și brațele într-un apel la o judecată sănătoasă.

— Dar IT depinde de unde care călătoresc înapoi în timp!

Vocea lui Theo era blajină:

— În momentul de față, am demonstrat, cred eu, din abundență că deplasarea informației înapoi în timp e o realitate, Franco. În plus, Cramer a spus de fapt că tranzacția e atemporală — se petrece în afara timpului.

— Și, adăugă Lloyd, luptând cu mai multă înfierbântare acum, când avea un aliat, versiunea ta despre cele întâmplate e cea care implică o călătorie în timp.

Della Robbia păru uluit.

— Ce? Cum? Viziunile descriu pur și simplu un univers paralel.

— Orice univers paralel care ar putea exista conform interpretării lumilor multiple ar fi cu siguranță sincronizat cu al nostru din punct de vedere temporal: dacă ai putea privi într-un univers paralel, ai vedea ziua de azi, 26 aprilie 2009; întregul concept de calcul cuantic se bazează pe universuri paralele perfect sincronizate cu universul nostru. Așa că, da, dacă ai putea să privești într-un univers paralel, ai vedea o lume în care te-ai dus să stai cu Michael Burr, acolo, în loc să stai aici, cu mine și cu Theo, dar momentul ar fi fost tot cel de *acum*. Ceea ce sugerezi tu este *adăugarea* contactului cu lumile paralele la posibilitatea de a privi în viitor; e suficient de greu să accepți una dintre acestea două idei fără a trebui s-o mai accepți pe deasupra și pe cealaltă, și...

Jake Horowitz își făcuse apariția lângă masa lor.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, zise el, dar ești chemat la telefon, Theo. Cică e în legătură cu mesajul tău de pe site-ul web Mozaic.

Theo se grăbi să se ridice, abandonându-și chebapul numai pe jumătate mâncat.

— Linia trei, spuse Jacob, mergând ca melcul în urma lui.

Chiar lângă bufetul expres era un birou gol; Theo se repezi înăuntru. Interlocutorul era identificat printr-un simplu „din exterior". Grecul ridică receptorul.

— Alo, spuse el. Aici Theo Procopides.

— Dumnezeule, spuse, în engleză, vocea de bărbat de la celălalt capăt al firului. E bizar — să vorbești cu cineva despre care știi c-o să fie mort.

Theo n-avea nici un răspuns pentru asta, așa că întrebă, pur și simplu:

— Aveți informații despre uciderea mea?

— Da, cred că da. În viziunea mea citeam ceva despre asta.

— Ce scria?

Bărbatul îi povesti esența articolului pe care îl citise. Nu conținea fapte noi.

— Era ceva despre supraviețuitori? întrebă Theo.

— Cum adică? N-a fost un accident de avion.

— Nu, nu, nu. Voiam să știu dacă scria ceva despre cei care mi-au supraviețuit — știți, dacă aveam soție și copii.

— Oh, da. Să vedem dacă reușesc să-mi aduc aminte...

Să vedem dacă reușesc să-mi aduc aminte. Viitorul lui era cu totul insignifiant; nimănui nu-i păsa cu adevărat. Nu li se părea important, nu era real. Nu era decât un tip despre care citiseră.

— Da, spuse vocea. Da, or să rămână un fiu și soția.

— Ziarul le dădea numele?

Interlocutorul suflă aer în receptor în timp ce se gândea.

— Fiul era... Constantin, cred.

Constantin. Numele tatălui lui; da, Theo se gândise întotdeauna că și-ar fi putut boteza astfel un fiu.

— Și mama băiatului? Soția mea?

— Îmi pare rău. Nu-mi aduc aminte.

— Încercați, vă rog.

— Nu, îmi pare rău. Pur și simplu nu-mi amintesc.

— Ați putea încerca sub hipnoză...

— Dumneata ești nebun? N-am de gând să fac așa ceva. Uite ce e, am sunat ca să te-ajut; mi-am închipuit c-o să-ți fac un serviciu, știi? M-am gândit că ar fi fost frumos să procedez

așa. Dar n-am de gând să mă las hipnotizat, sau îndopat cu medicamente, sau orice altceva de genul ăsta.

— Dar soția mea... văduva mea... Trebuie să aflu cine este.

— De ce? Eu nu știu cu cine-o să fiu căsătorit peste douăzeci și unu de ani; dumneata de ce-ar trebui să știi?

— Ea mi-ar putea oferi un indiciu în privința motivului pentru care am fost ucis.

— Da, cred că da. Poate. Însă am făcut tot ce-am putut pentru dumneata.

— Dar ați văzut numele! Știți numele!

— Cum spuneam, nu mi-l amintesc. Îmi pare rău.

— Vă rog — o să vă plătesc.

— Serios, omule, nu-mi amintesc. Dar, uite, dacă o să-mi revină în minte, o să te caut din nou. Însă asta e tot ce pot să fac.

Theo își impuse să nu mai protesteze. Își țuguie buzele și dădu din cap cu un aer solemn.

— Bine. Vă mulțumesc. Vă mulțumesc pentru timpul acordat. Totuși, îmi puteți spune numele dumneavoastră, pentru notițele mele?

— Îmi pare rău, omule. Cum spuneam, dacă-mi mai amintesc ceva, o să sun.

Și legătura se întrerupse.

15

Michiko se întoarse în seara aceea de la Tokio. Părea, dacă nu liniștită, cel puțin în afara pericolului de a se prăbuși în orice clipă.

Lloyd, care își petrecuse după-amiaza trecând în revistă un nou set de simulări pe computer, o luă de la aeroportul din Geneva, conduse doisprezece kilometri, până la apartamentul lui din St. Genis, și apoi...

Și apoi făcură dragoste, pentru prima oară în cele cinci zile de după *Flashforward*. Era prima parte a serii; luminile din cameră erau stinse, dar lumina de afară se infiltra din belșug pe lângă jaluzele. Lloyd fusese întotdeauna mai aventuros decât ea, deși Michiko recupera minunat decalajul. Poate că gusturile lui erau puțin cam prea sălbatice, prea apusene pentru gusturile ei inițiale, dar sugestiile lui o înfierbântaseră pe măsură ce trecuse timpul, iar el încerca întotdeauna să fie un amant atent. Însă în ziua aceea fusese superficial; poziția misionarului, nimic mai mult. Cearșafurile erau de obicei ude de sudoare

când terminau, dar de data asta rămaseră aproape uscate. Pe o margine continuau chiar să fie îndoite sub saltea.

Lloyd stătea întins pe spate, privind în sus, la tavanul întunecat. Michiko era alături de el, cu un braț palid peste pieptul lui gol, păros. Rămaseră tăcuți o vreme, fiecare cu gândurile lui.

— Te-am văzut la CNN când eram la Tokio, spuse într-un târziu Michiko. Crezi într-adevăr că nu avem liber-arbitru?

Lloyd fu surprins.

— Păi, răspunse el în cele din urmă, credem că îl avem, ceea ce cred că e același lucru. Dar inevitabilul apare constant în toate religiile. Uită-te la Cina cea de Taină. Iisus i-a spus lui Petru — lui Petru, ia seama, piatra pe care a zis că-și va zidi Biserica — i-a spus c-o să se lepede de el de trei ori. Petru a protestat, spunând că așa ceva n-avea să se-ntâmple niciodată, dar bineînțeles că a făcut-o. Iar Iuda Iscarioteanul — un personaj tragic, așa l-am considerat întotdeauna, a fost menit să-l dea pe Hristos pe mâna autorităților, indiferent dacă o voia sau nu. Conceptul rolului pe care îl ai de jucat, al destinului pe care îl ai de îndeplinit, e mai vechi decât cel de liber-arbitru. O pauză. Da, cred într-adevăr că viitorul e la fel de bine stabilit ca și trecutul. Și *Flashforward*-ul confirmă cu siguranță asta; dacă viitorul n-ar fi fost de neschimbat, cum ar fi putut avea toată lumea viziunea unui mâine coerent? N-ar fi fost toate viziunile diferite — sau, mai mult decât atât, n-ar fi fost imposibil să aibă cineva vreo viziune?

Michiko se încruntă.

— Nu știu. Nu sunt sigură. Adică, dacă totul e deja stabilit, ce rost are să mergem înainte?

— Ce rost are să citești un roman al cărui sfârșit a fost deja scris?

Ea își mușcă buza de jos.

— Conceptul universului-bloc e singurul care are sens într-un univers relativ, spuse Lloyd. Și într-adevăr nu e nimic altceva decât relativitate, cât se poate de clară: relativitatea spune că nici un punct din spațiu nu e mai important decât altul; nu există nici un sistem de coordonate de referință față de care să măsori alte poziții. Ei bine, universul-bloc spune că nici un timp nu e mai important decât altul — „acum" e o iluzie totală, desăvârșită, și, dacă nu există un „acum" universal, dacă viitorul e deja scris, atunci liberul-arbitru e, evident, tot o iluzie.

— Eu nu sunt atât de sigură ca tine, spuse Michiko. Se pare că am totuși un liber-arbitru.

— Chiar și după asta? întrebă Lloyd, și vocea îi devenea ceva cam ascuțită. Chiar și după *Flashforward*?

— Există alte explicații despre coerența viziunilor din viitor, zise ea.

— Da? Ca de exemplu?

— Cum ar fi faptul că nu e decât *un* viitor posibil, o aruncare a zarurilor. Dacă *Flashforward*-ul s-ar repeta, s-ar putea să vedem un viitor cu totul diferit.

Lloyd clătină din cap, cu părul foșnindu-i pe pernă.

— Nu, spuse el, nu există decât un singur viitor, așa cum nu există decât un singur trecut. Nici o altă interpretare n-are sens.

— Dar să trăiești fără liber-arbitru...

— Așa stau lucrurile, e bine? se răsti Lloyd. Fără liber-arbitru. Fără a avea de ales.

— Dar...

— *Nici un dar.*

Michiko amuți.

Pieptul lui Lloyd se sălta și cobora rapid, și ea îi simțea, fără nici o îndoială, inima bătând cu putere. Între ei se lăsă tăcerea pentru foarte multă vreme, și apoi, într-un târziu, Michiko spuse:

— Ah.

Lloyd înălță din sprâncene, cu toate că Michiko nu putea să-i vadă expresia feței. Dar ea trebuia să-și fi dat cumva seama că mușchii lui faciali se mișcau.

— Înțeleg, spuse.

Lloyd era iritat, și își lăsă vocea să-i arate iritarea.

— Ce?

— Înțeleg de ce ești inflexibil în privința viitorului imuabil. De ce crezi că nu există liber-arbitru.

— Și de ce, mă rog?

— Din cauza celor întâmplate. Din cauza tuturor oamenilor care-au murit, a tuturor oamenilor care-au avut de suferit. Tăcu, ca și cum ar fi așteptat să spună el restul. Și, fiindcă nu o făcu, ea continuă. Dacă am avea liber-arbitru, atunci ar trebui să te simți vinovat pentru ceea ce s-a petrecut; ar trebui să-ți asumi responsabilitatea. Tot sângele ar fi pe mâinile tale. Dar dacă nu avem... dacă nu avem, atunci nu e vina ta. *Que sera es.* Indiferent ce va fi, este deja. Ai apăsat butonul care a pornit experimentul pentru că întotdeauna l-ai apăsat și îl vei apăsa întotdeauna; momentul e înghețat în timp, ca oricare altul.

Lloyd nu spuse nimic. Nu era nimic de spus. Ea avea dreptate, bineînțeles. I se împurpurară obrajii.

Era chiar atât de superficial? Atât de disperat?

În nici o teorie a fizicii nu exista nimic care ar fi putut să prezică *Flashforward*-ul. El nu era un medic care nu fusese în stare să se mențină la curent cu efectele secundare; nu era vorba de malpraxis în domeniul fizicii. Nimeni — nici Newton, nici Einstein, nici Hawking — nu ar fi putut prezice rezultatul experimentului din LHC.

Nu greșise nimic.

Nimic.

Și totuși...

Și totuși ar fi dat orice ca să schimbe cele petrecute. Orice.

Știa că, dacă ar fi admis măcar pentru o singură secundă că rezultatul *putea* fi schimbat, că experimentul putea evolua în alt mod, că ar fi putut evita toate accidentele de mașină și de avion, toate intervențiile chirurgicale făcute varză și toate căderile de pe scări, că ar fi putut împiedica moartea micuței Tamiko, atunci și-ar fi petrecut restul vieții fiind copleșit de vinovăție pentru cele întâmplate. Minkowski îl absolvise de asta.

Și el avea nevoie de absolvirea aceea. Avea nevoie de ea ca să poată merge înainte, ca să-și poată urmări traseul luminos în susul cubului fără să se simtă torturat.

Cei care doreau să creadă că viziunile nu descriau adevăratul viitor speraseră că, privite în ansamblu, aveau să fie contradictorii: că în viziunea cuiva, președintele Statelor Unite avea să fie un democrat, în timp ce în a altcuiva, Biroul Oval avea

să fie ocupat de un republican. Că, într-o viziune, mașinile zburătoare aveau să se afle pretutindeni, pe când într-alta toate vehiculele personale fuseseră interzise, în favoarea transportului în comun. Că, poate, într-o viziune extratereștrii veniseră să viziteze Pământul; iar în alta descoperiserăm că eram cu adevărat singuri în Univers.

Dar Proiectul Mozaic al lui Michiko era un succes imens, cu peste o sută de mii de postări în fiecare zi, și toate se combinau ca să descrie un 2030 logic, coerent și plauzibil, fiecare viziune raportată fiind o dală dintr-un întreg grandios.

În 2017, la vârsta de nouăzeci și unu de ani, murise Elisabeta a II-a, regina Angliei, a Scoției, a Irlandei de Nord, a Canadei, a Arhipelagului Bahamas și a nenumărate altor teritorii. Fiul ei, Charles, la data aceea în vârstă de șaizeci și nouă de ani, era nebun de legat, și, îmboldit de consilierii săi, alese să nu urce pe tron. William, fiul cel mai mare al lui Charles, următorul succesor, șocase pe toată lumea renunțând la tron și îndrumând Parlamentul să declare monarhia dizolvată.

Quebécul continua să facă parte din Canada, secesioniștii fiind reduși la o minoritate infimă, dar care se făcea întotdeauna auzită.

În 2019, Africa de Sud încheiase, în cele din urmă, toate procesele post-Apartheid care judecau crimele împotriva umanității, condamnând peste cinci mii de oameni. Președintele Desmond Tutu, în vârstă de optzeci și opt de ani, îi grațiase pe toți, un act, spusese el, nu doar de iertare creștinească, ci de încheiere.

Nimeni nu pusese piciorul pe Marte — viziunile care sugerau contrariul se dovediseră a fi simulări din realitatea virtuală, de la Disney World.

Președintele Statelor Unite era un bărbat, un afroamerican; după toate aparențele, funcția nu fusese ocupată între timp de nici o femeie. Însă Biserica Catolică hirotonisea într-adevăr femei.

Cuba nu mai era comunistă. Ultima țară comunistă existentă era China; și, la douăzeci și unu de ani distanță în viitor, își ținea populația într-o strânsoare la fel de fermă ca în prezent.

Împuținarea ozonului era substanțială; oamenii purtau pălării și ochelari de soare chiar și în zilele noroase.

Mașinile nu puteau zbura — dar puteau levita la circa doi metri distanță de sol. Pe de-o parte, lucrările legate de construcția și întreținerea drumurilor fuseseră reduse în toate țările. Mașinile nu mai aveau nevoie de o suprafață netedă și dură; în unele locuri, drumurile erau chiar desființate, fiind înlocuite cu zone verzi. Pe de altă parte, drumurile se uzau atât de puțin încât cele rămase intacte aproape nu mai aveau nevoie decât de reparații infime.

Hristos nu venise a doua oară.

Inteligența artificială era un vis încă neîmplinit. Deși exista o adevărată abundență de computere vorbitoare, nici unul nu demonstra că ar fi avut vreun strop de conștiință.

Degenerarea vertiginoasă a spermei continuase pe tot globul; în lumea dezvoltată, inseminarea artificială devenise o practică obișnuită și era susținută prin programe de ajutor social în Canada, în Uniunea Europeană și chiar în Statele

Unite. În țările din lumea a treia, rata natalității era pentru prima oară în scădere.

Pe 6 august 2030 — la a optzeci și cincea comemorare a bombardamentului atomic de la Hiroshima — în acest oraș se desfășurase o ceremonie care anunța interzicerea construirii armelor nucleare în întreaga lume.

Deși vânătoarea lor era interzisă, în 2030 extincția cașaloților era deplină. Mai bine de o sută se sinuciseseră în 2022, eșuând pe plaje din diverse zone ale lumii, din motive necunoscute.

Ca o victorie a raționalității pe plan mondial, paisprezece dintre cele mai prestigioase ziare din America de Nord încetaseră simultan să mai publice horoscoape, declarând că tipărirea unor asemenea absurdități venea în contradicție cu scopul lor fundamental, difuzarea adevărului.

În anul 2014 sau 2015 fusese descoperit un tratament anti-SIDA. La nivel mondial, numărul deceselor provocate de această molimă era estimat la șaptezeci și cinci de milioane, similar cu numărul victimelor făcute de ciuma neagră cu șapte sute de ani înainte. Leacul cancerului continua să fie necunoscut, dar cele mai multe forme de diabet puteau fi diagnosticate și vindecate din uter, înainte de naștere.

Nanotehnologia încă nu dădea rezultate.

George Lucas încă nu terminase cea de a noua parte din epopeea *Războiul Stelelor.*

Fumatul era acum ilegal în spațiile publice, inclusiv în cele aflate în aer liber, din Statele Unite și Canada. O coaliție a țărilor din lumea a treia dăduse în judecată Statele Unite la Tribunalul Internațional de la Haga pentru promovarea intenționată a folosirii tutunului în țările în curs de dezvoltare.

Bill Gates își pierduse averea: acțiunile Microsoft avuseseră o cădere urâtă în 2027, determinată de o nouă versiune a crizei Y2K. Programele Microsoft vechi stocau datele în șiruri de treizeci și doi de biți, bazându-se pe numărul de secunde scurse de la 1 ianuarie 1970; în 2027 rămăseseră fără spațiu de stocare. Încercările angajaților companiei aflați în poziții-cheie de a scăpa de propriile stocuri de acțiuni conduseseră la o și mai mare scădere a prețurilor. În final, în 2029, compania ceruse oficial înscrierea în Capitolul Unsprezece[1].

Venitul mediu în Statele Unite părea să fie de 157.000 dolari pe an. O pâine costa patru dolari.

Cel mai bine vândut film al tuturor timpurilor părea să fie un remake din 2026 al *Războiului Lumilor*.

Învățarea limbii japoneze era obligatorie pentru toți studenții care își obțineau masteratul în Administrarea Afacerilor la Școala de Afaceri Harvard.

Culorile la modă în 2030 aveau să fie galbenul pal și portocaliul violent. Femeile purtau din nou părul lung.

Rinocerii erau crescuți în ferme, special pentru cornurile lor, încă la mare preț în Est. Nu se mai aflau în pericol de extincție.

În Zair, uciderea unei gorile era un delict pasibil de pedeapsa capitală.

Donald Trump construia în deșertul Nevada o piramidă pentru rămășițele sale pământești. Odată terminată, avea să fie cu trei metri mai înaltă decât Marea Piramidă din Gizeh.

---

[1] Parte a Legii Falimentului din Statele Unite, care permite reorganizarea activității și protecția împotriva creditorilor. Se referă la societăți comerciale care propun un plan de reorganizare ce permite menținerea afacerii și eșalonarea plății datoriilor.

Campionatul Mondial de baseball din 2029 avea să fie câștigat de Vulcanii din Honolulu.

Insulele Turks și Caicos se uniseră cu Canada în 2023 sau 2024.

După ce testele ADN dovediseră fără drept de apel existența a o sută de cazuri de execuție a unor nevinovați, Statele Unite aboliseră pedeapsa cu moartea.

Pepsi câștigase „războaiele cola".

Bursa avea să sufere o altă cădere dezastruoasă; cei care știau în ce an urma să se petreacă intenționau, după toate aparențele, să păstreze informația pentru ei.

Statele Unite adoptaseră în cele din urmă sistemul metric.

Guatemala și Ecuadorul erau în plin război.

În 2030, populația lumii avea să fie de unsprezece miliarde; dintre care patru miliarde se născuseră după 2009, deci nu putuseră avea vreodată vreo viziune.

Michiko și Lloyd luau o cină târzie în apartamentul lui. Lloyd făcuse *raclette* — brânză topită turnată peste cartofi fierți —, o mâncare elvețiană tradițională pe care ajunsese s-o aprecieze foarte mult. O însoțeau cu o sticlă de *Blauburgunder*[1]; Lloyd nu fusese niciodată un mare băutor, dar vinul curgea atât de liber în Europa, iar el se afla la vârsta la care un pahar sau două pe zi reprezentau o binefacere pentru inimă.

— N-o să știm niciodată cu certitudine, nu-i așa? spuse Michiko, după ce mâncase o bucățică de cartof. N-o să știm

[1] Pinot Noir produs în Austria sau în Germania.

niciodată cine era femeia cu care erai tu, sau cine era tatăl copilului meu.

— Oh, ba da, o să știm, răspunse Lloyd. Probabil că, peste vreo treisprezece sau paisprezece ani, tu o să știi cine e tatăl, înainte de a se naște copilul. Iar eu o să știu cine e femeia indiferent când o s-o-ntâlnesc — o s-o recunosc cu siguranță, chiar dacă o să fie cu mulți ani mai tânără decât în viziunea mea.

Michiko dădu din cap, ca și cum tot ce spusese el ar fi fost evident.

— Voiam să spun că n-o s-o aflăm în timp util pentru căsătoria noastră, zise ea, cu voce firavă.

— Nu, încuviință Lloyd. N-o s-o aflăm.

Ea oftă.

— Ce vrei să faci?

Lloyd își ridică ochii din farfurie și o privi. Buzele ei erau strânse cu putere; poate încerca să le împiedice să tremure. Purta inelul de logodnă — cu atât de mult mai puțin decât ar fi dorit el să-i ofere și cu atât de mult mai mult decât își putea de fapt permite.

— Nu e corect, spuse el. Adică, Hristoase, probabil că până și Elizabeth Taylor s-a gândit, de fiecare dată când s-a măritat, că o să fie „până când moartea ne va despărți"; nimeni n-ar trebui să se căsătorească știind că mariajul e menit să eșueze.

Știa că Michiko se uita la el, știa că încerca să-i prindă privirea.

— Și care e decizia ta? întrebă ea. Vrei să anulăm logodna?

— Te iubesc, zise în cele din urmă Lloyd. Știi asta.

— Atunci care e problema?

Care *era* problema? Oare divorțul îl speria într-o asemenea măsură — un divorț *murdar*, ca acela prin care trecuseră părinții lui? Cine s-ar fi putut gândi că un lucru atât de simplu cum era împărțirea bunurilor comune se putea ridica la înălțimea unui război deplin, cu acuzații mustind de răutate din ambele părți? Cine ar fi crezut că doi oameni care își reduseseră cheltuielile ca să facă economii și se sacrificaseră an după an ca să-și cumpere unul altuia daruri generoase de Crăciun, ca dovezi ale iubirii lor, aveau să sfârșească prin a folosi ghearele legii ca să recupereze acele daruri smulgându-le din mâinile singurei persoane din lume pentru care însemnau ceva? Cine ar fi crezut că un cuplu care alesese cu atâta drăgălășenie pentru copiii săi nume ce reprezentau fiecare anagrama celuilalt — Lloyd și Dolly — avea să se schimbe într-o asemenea măsură încât să folosească aceiași copii drept pioni și drept arme?

— Îmi pare rău, iubito, răspunse el. Mi se sfâșie inima, dar pur și simplu nu știu ce vreau să fac.

— Părinții tăi și-au rezervat cu mult timp înainte bilete de avion ca să vină la Geneva, așa cum a făcut și mama, zise Michiko. Dacă nu mai facem nunta, e cazul să anunțăm oamenii. Trebuie să iei o hotărâre.

Ea n-a înțeles, se gândi Lloyd. Nu înțelesese că decizia lui era deja luată, că indiferent ce ar fi făcut era deja trasat, odată pentru totdeauna, în universul-bloc. Nu *trebuia* să ia o hotărâre; ci, mai degrabă, hotărârea care existase dintotdeauna trebuia scoasă pur și simplu la lumină.

Așa că...

16

Pentru Theo venise timpul să plece acasă. Nu în apartamentul din Geneva pe care-l considerase căminul lui în ultimii doi ani, ci acasă, la Atena. Acasă, la rădăcinile sale.

Și, sincer, era totodată mai înțelept din partea lui să nu se afle o vreme în apropierea lui Michiko. Ea apărea în gânduri nebunești, care îi alergau întruna prin minte.

Theo nu bănuia pe nimeni din propria-i familie că ar fi avut vreo legătură cu moartea lui — deși, de când începuse să citească despre astfel de lucruri, descoperise că *se întâmplau* de obicei, de când îl omorâse Cain pe Abel, de când îl otrăvise Livia pe Augustus, de când își ucisese O.J.[1] soția, de când fusese arestat un astronaut aflat la bordul unei stații spațiale, fiindcă, în ciuda unui alibi aparent perfect, își omorâse sora.

Dar nu, Theo nu îl suspecta pe nici unul dintre membrii propriei familii. Totuși, dacă existau viziuni care ar fi putut

[1] O.J. Simpson, celebru jucător american de fotbal.

arunca lumină asupra morții sale, oare acestea nu ar fi fost, cu siguranță, ale rudelor apropiate? Oare nu se putea spune că, peste douăzeci și unu de ani de atunci încolo, unele dintre ele făceau cu siguranță investigații pe cont propriu asupra morții sale?

Theo plecă spre Atena cu un avion al companiei Olympic Airlines. Toate biletele se vânduseră; fiind asigurați că deplasările în timp ale conștientului lor n-aveau să se mai repete, oameni reîncepuseră să călătorească pe calea aerului la fel ca mai înainte. Își petrecu timpul făcând șvaițer un model al *Flashforward*-ului care fusese transmis prin e-mail de o echipă de la DESY, *Deutsches Elektronen-Synchrotron*, un alt accelerator de particule de importanță majoră din Europa.

Theo nu mai fusese acasă de patru ani, și regreta asta. Hristoase, ar fi putut să moară peste douăzeci și unu de ani — și el lăsase să treacă un interval egal cu o cincime din timpul acela fără să-și vadă mama și fără să-i guste mâncărurile, fără să-și vadă fratele, fără să se bucure de frumusețea incredibilă a locurilor sale de baștină. Da, Alpii îți tăiau răsuflarea, dar aveau ceva steril, pustiu. În Atena puteai să te uiți oricând în sus, puteai să vezi oricând Acropolele conturându-se deasupra orașului, sclipirile soarelui amiezii reflectate de marmura lucioasă a Partenonului restaurat. Locuri în care oamenii locuiau de mii de ani; milenii de gândire, de cultură, de artă.

Bineînțeles că în prima tinerețe vizitase multe dintre siturile arheologice celebre. Se revăzu la șaptesprezece ani: un autobuz școlar îl dusese, împreună cu toți colegii lui de clasă, la Delphi, locul oracolului antic. Ploua, și nu voise să coboare din mașină. Dar profesoara lui, doamna Megas, insistase.

Se cățăraseră pe pietroaie alunecoase, de culoare întunecată, din pădurea luxuriantă, până ce ajunseseră în locul unde se presupunea că se aflase cândva oracolul, împrăștiindu-și viziunile criptice asupra viitorului.

Genul acela de oracol fusese mai bun, se gândi Theo: profeții care făceau obiectul interpretărilor și al dezbaterilor, în locul realităților reci și crude pe care le văzuse de curând lumea.

Fuseseră și la teatrul antic din Epidaurus, imensul bol adâncit în pământ, cu scaune pe inele concentrice. Văzuseră acolo *Oedipus Tyrannos* — Theo refuza să-i spună *Oedipus Rex*, cum o numeau turiștii; *„Rex"* era un cuvânt latin, nu grecesc, și reprezenta o bastardizare enervantă a titlului piesei.

Spectacolul era în greaca veche; pentru Theo, era ca și cum ar fi fost în chineză, replicile aveau tot atât de puțin sens. Dar studiaseră povestea în clasă; știa ce se petrecea pe scenă. Și lui Oedip i se dezvăluise viitorul: o să te-nsori cu mama ta și o să-ți ucizi tatăl. Iar el se gândise, ca și Theo, că putea înșela destinul. Înarmat cu cunoașterea lucrurilor pe care se presupunea că avea să le facă, nu trebuia decât să le evite și să trăiască o viață îndelungată și fericită alături de regina lui, Iocasta.

Numai că...

Numai că, după cum avea să se dovedească, Iocasta îi *era* mamă, iar bărbatul pe care-l omorâse cu ani în urmă, în timpul unei certe de pe drumul către Teba, fusese într-adevăr tatăl lui.

Sofocle scrisese acea versiune a poveștii lui Oedip cu două mii patru sute de ani în urmă, dar elevii continuau s-o studieze

ca pe cel mai important exemplu de ironie dramatică din literatura occidentală. Și ce putea fi mai ironic decât faptul că un grec din lumea modernă se confrunta cu dilema anticilor — o profeție despre viitor, o prezicere tragică, o soartă inevitabilă? Bineînțeles că toți eroii tragediilor din Grecia Antică aveau o *hamartia* — un viciu fatal — din cauza căreia căderea lor era inevitabilă. Pentru unii, această *hamartia* era evidentă: lăcomia, sau desfrâul, sau inabilitatea de a respecta legea.

Dar ce viciu fatal avusese Oedip? Ce trăsătură a caracterului său îl condusese la ruină?

Discutaseră pe larg despre asta în timpul orelor de curs; forma narativă folosită de autorii tragediilor grecești era inviolabilă — exista întotdeauna o *hamartia*.

Și a lui Oedip era... care?

Nici lăcomia, nici prostia, nici lașitatea.

Nu, dacă exista vreuna, atunci era aroganța lui, convingerea lui că putea înfrânge voința zeilor.

Dar, protestase Theo, era vorba de un cerc vicios; Theo fusese întotdeauna un logician, chiar și în privința studiilor umanistice. Aroganța lui Oedip, spusese el, era evidențiată numai prin încercarea de a-și evita soarta; dacă n-ar fi avut parte de una atât de cruntă, nu s-ar fi revoltat niciodată împotriva ei și, ca urmare, n-ar fi fost considerat arogant.

Nu, îl contrazise profesoara, aroganța era acolo, într-o mie de lucruri mărunte făcute de Oedip în piesă. Și, într-adevăr, glumise ea, deși Oedip însemna „Picior Umflat" — o aluzie la rana cu care se alesese în copilărie, când tatăl lui îi legase picioarele și îl lăsase să moară — s-ar fi putut numi, cu aceeași ușurință, și „Cap Umflat".

Dar Theo nu putea s-o vadă — nu putea să-i vadă aroganța, nu putea să-i vadă condescendența. Pentru el, Oedip, care găsise răspunsul ghicitorii exasperante a Sfinxului, reprezenta un intelect impozant, un mare gânditor — exact așa cum simțea că era el însuși.

Ghicitoarea Sfinxului: ce umblă în patru picioare dimineața, în două la prânz și în trei seara? Păi, omul, bineînțeles, care se târăște la începutul vieții, merge drept la maturitate și are nevoie de un baston la bătrânețe. Ce mostră de raționament incisiv oferise Oedip!

Dar Theo n-avea să trăiască suficient de mult ca să aibă nevoie de al treilea picior, n-avea să vadă niciodată apusul firesc al vieții sale. În schimb, avea să fie ucis la vârsta mijlocie — exact ca adevăratul tată al lui Oedip, regele Laios, care rămăsese, mort, pe marginea unui drum bătut de prea mulți pași.

Asta, firește, dacă nu cumva reușea să schimbe viitorul; dacă nu reușea să păcălească zeii și să-și evite destinul.

Aroganță? se gândi Theo. Aroganță? E o ironie.

Avionul își începu coborârea către peisajul nocturn al Atenei.

— Părinții tăi și-au rezervat cu mult timp înainte bilete de avion ca să vină la Geneva, așa cum a făcut și mama, spusese Michiko. Dacă nu mai facem nunta, e cazul să anunțăm oamenii. Trebuie să iei o hotărâre.

— Tu ce vrei să faci? o întrebă Lloyd, încercând să câștige timp.

— Ce vreau eu să fac? repetă ea, părând uluită de întrebare. Vreau să ne căsătorim; nu cred într-un viitor imuabil.

Viziunile se adeveresc numai dacă le faci să se adeverească — dacă le transformi în profeții care se autoîmplinesc.

Mingea era din nou în terenul lui. Lloyd ridică din umeri.

— Îmi pare atât de rău, iubito. Îmi pare sincer rău, dar...

— Ascultă, zise Michiko, împiedicându-l să pronunțe cuvinte pe care ea nu voia să le audă. Știu că părinții tăi au făcut o greșeală. Dar ei sunt ei și noi suntem noi.

— Viziunile...

— Noi *suntem noi*, repetă ea, cu hotărâre. Ne potrivim unul cu altul. Suntem *meniți* unul altuia.

Lloyd păstră o vreme tăcerea. Pe urmă spuse, cu blândețe:

— Ai zis mai înainte că poate eu am îmbrățișat prea repede ideea unui viitor imuabil. Dar nu e așa. Nu caut pur și simplu un mod de a scăpa de vinovăție — și cu siguranță nu caut un mod de a evita căsătoria cu tine, iubito. Dar faptul că viziunile sunt reale e singura concluzie posibilă, bazată pe fizica pe care o știu. Matematica e absconsă, sunt de acord cu tine, dar e o bază teoretică excelentă pentru susținerea interpretării lui Minkowski.

— Fizica se poate schimba în douăzeci și unu de ani, spuse Michiko. În 1988 fizicienii credeau o serie de chestii despre care acum știm că nu sunt adevărate. O paradigmă nouă, un model nou, le-ar putea înlocui pe cele create de Minkowski sau de Einstein.

Lloyd nu știa ce să spună.

— S-ar putea întâmpla, adăugă cu sinceritate Michiko.

El încercă să-și îndulcească tonul.

— Am nevoie... am nevoie de ceva mai mult decât dorința ta arzătoare. Am nevoie de o explicație rațională; am nevoie de

o teorie fundamentată, care să poată explica de ce viziunile ar fi altceva decât unicul viitor imuabil. Făcu o pauză înainte de a adăuga: Un viitor în care nu ne este menit să fim împreună.

În vocea lui Michiko începea să se simtă disperarea.

— Ei, OK, foarte bine, poate că viziunile sunt ale unui viitor real — dar nu din 2030.

Lloyd știa că n-ar fi trebuit să forțeze lucrurile; știa că era vulnerabilă — la naiba, știa că *el* era vulnerabil. Dar Michiko trebuia să-nfrunte realitatea.

— Dovezile din ziare par suficient de convingătoare, spuse, cu blândețe.

— Nu... nu, nu e așa. Michiko părea din ce în ce mai fermă pe poziție. Viziunile ar putea fi dintr-un viitor mult mai îndepărtat.

— Ce vrei să spui?

— Știi cine e Frank Tipler[1]?

Lloyd se încruntă.

— Un bețiv franc?

— Cum? Oh, am înțeles — dar e Tipler cu un singur „P"[2]. A scris *Fizica Nemuririi.*

— A *cui* fizică?

— A nemuririi. A vieții veșnice. Asta e ceea ce ți-ai dorit întotdeauna, nu-i așa? Tot timpul din lume; tot timpul de care ai nevoie ca să faci tot ceea ce ți-ai dori să faci. Ei bine, Tipler susține că în Punctul Omega — sfârșitul timpului — vom învia cu toții și vom trăi veșnic.

---

[1] Frank Jennings Tipler (n. 1947), matematician, fizician și cosmolog american.

[2] În limba engleză, *tippler* înseamnă bețiv.

— Ce soi de absurditate mai e și asta?

— Admit că e o minciună gogonată, spuse Michiko. Dar el știe cum să-și susțină cauza.

— Da? făcu Lloyd, cu tot scepticismul care încăpea într-o singură silabă.

— Tipler susține că viața bazată pe computere va înlocui în final viața biologică și că posibilitățile de procesare a informațiilor vor continua să se dezvolte an de an, până la un anumit moment din viitorul îndepărtat, când orice problemă de calcul matematic imaginabilă va fi rezolvabilă. N-o să mai existe nimic care să nu poată fi calculat cu puterea și resursele de care va dispune viitoarea viață mecanică.

— Presupun că așa va fi.

— Acum, să luăm în considerare o descriere exactă, specifică, a fiecărui atom dintr-un corp omenesc: de ce tip este, unde e localizat și în ce mod interacționează cu ceilalți atomi din organism. Dacă știi asta, poți reînvia în totalitate o persoană: poți obține un duplicat identic, mergând până la amintirile sale unice, stocate în creier, și la secvența exactă de nucleotide care constituie ADN-ul său. Tipler spune că, într-un moment destul de îndepărtat din viitor, un computer suficient de avansat va putea să te recreeze cu ușurință, construind pur și simplu un simulacru care va conține aceleași informații — aceiași atomi, în aceleași locuri.

— Dar nu există nici o înregistrare a mea. Nu pot fi reconstruit fără — cum să spun — să trec printr-un soi de *scanare*... ceva de genul ăsta.

— N-are importanță. O să poți fi reprodus fără nici o informație *specifică* despre tine.

— Ce tot spui?

— Tipler afirmă că există în jur de 100.000 de gene active din care este alcătuită o ființă omenească. Ceea ce înseamnă că toate permutările posibile ale acestor gene — toate ființele umane distincte din punct de vedere biologic care se presupune că pot exista — sunt în număr egal cu circa zece la puterea a zece totul la puterea șase. Așa că, dacă simulezi toate aceste permutări...

— Să simulezi un număr de ființe umane egal cu zece la a zecea totul la a șasea? zise Lloyd. Ei, haide!

— Totul rezultă din ipoteza că ai la dispoziție capabilități în esență infinite de procesare a informațiilor, spuse Michiko. Probabil că există o multitudine de ființe umane posibile, dar *e* vorba totuși de un număr finit.

— E *aproape* infinit.

— Există de asemenea un număr finit de amintiri. Având o capacitate de stocare suficientă, poți nu numai să reproduci orice ființă omenească posibilă, ci și orice set de amintiri pe care le-ar putea avea fiecare dintre ele.

— Dar ai avea nevoie de câte un om simulat pentru fiecare amintire, precizează Lloyd. Un simulacru al meu care a mâncat aseară pizza — sau cel puțin își amintește că a mâncat. Un altul care a mâncat un hamburger. *Et cetera, et cetera, ad nauseam*[1].

— Exact. Dar Tipler spune că s-ar putea reproduce toți oamenii care au existat vreodată, plus toate amintirile pe care e posibil să le fi avut, în zece la puterea zece totul la puterea a douăzeci și trei de biți.

---

[1] Repetat până când ți se face greață (lb. latină).

— Zece la a zecea totul la...

— Zece la a zecea totul la a douăzeci și treia.

— E o nebunie, spuse Lloyd.

— E o cantitate finită. Și totul ar putea fi reprodus pe un computer suficient de avansat.

— Dar de ce-ar face cineva așa ceva?

— Ei, Tipler spune că Punctul Omega ne iubește și...

— Ne *iubește*?

— Adevărul e că ar trebui să citești cartea; el reușește să facă totul să sune mult mai rezonabil decât sunt în stare eu.

— Ar fi cazul să fie așa, spuse impasibil Lloyd.

— Și nu uita că timpul se va scurge din ce în ce mai încet pe măsură ce universul se va apropia de sfârșit, dacă în cele din urmă va ajunge la Marele Colaps...

— Conform majorității studiilor, asta nu se va întâmpla, știi, chiar luând în considerare și materia întunecată[1], nu există suficientă masă pentru închiderea universului.

— Dar dacă se va ajunge la colaps, insistă Michiko, timpul se va extinde într-o asemenea măsură încât va părea să dureze o veșnicie. Ceea ce înseamnă că oamenii resuscitați vor părea să trăiască o veșnicie: vor fi nemuritori.

— Oh, haide. Dacă sunt norocos, poate într-o bună zi o să iau un Nobel. Ceea ce reprezintă singura formă de nemurire la care poate spera cineva.

— Nu și după părerea lui Tipler.

— Și tu crezi asta?

---

[1] Materia întunecată (o substanță cosmică foarte puțin cunoscută) și energia întunecată nu au fost încă detectate, dar dovezile teoretice ale existenței lor au fost descoperite recent.

— Eiiii, nu, nu întru totul. Dar chiar și dacă respingi conotațiile religioase din afirmațiile lui Tipler, nu-ți poți oare imagina un viitor foarte, foarte îndepărtat în care... știu și eu, în care un elev de liceu plictisit o să se hotărască să simuleze toate ființele umane și toate amintirile posibile?

— Ba cred că da. Poate.

— De fapt, nici nu e nevoie să simuleze toate amintirile posibile — ar putea alege doar una, la întâmplare.

— Oh, înțeleg. Vrei să spui că tot ceea ce am văzut noi — viziunile — nu reprezintă adevăratul moment situat la douăzeci și unu de ani în viitor, ci mai degrabă acest experiment din viitorul foarte îndepărtat. O simulare, una dintre încercările posibile. Unul dintre infinitele — scuză-mă, *aproape* infinitele — viitoruri posibile.

— Exact!

Lloyd clătină din cap.

— E destul de greu de acceptat.

— Oare? Chiar așa să fie? E mai greu de acceptat decât ideea că am văzut viitorul, și că acest viitor e imuabil, și că nici măcar faptul că l-am văzut nu va fi suficient ca să-l putem împiedica să se adeverească? Adică, uite: dacă ai o viziune care spune că peste douăzeci și unu de ani o să fii în Mongolia, tot ce trebuie să faci ca să nu se realizeze e să *nu* te duci în Mongolia. Cu siguranță că n-o să spui că vei fi forțat să te duci acolo, împotriva voinței tale? Avem cu siguranță voință.

Lloyd încercă să-și păstreze blândețea vocii. Era obișnuit să discute în contradictoriu pe teme științifice cu alte persoane, dar nu cu Michiko. Până și o dezbatere intelectuală avea ceva personal.

— Dacă în viziune apari în Mongolia, vei sfârși prin a ajunge acolo. Oh, s-ar putea să ai intenția să nu te duci nici în ruptul capului, dar se va întâmpla și, la momentul respectiv, va părea cât se poate de firesc. Știi la fel de bine ca mine că oamenii sunt lamentabili când e vorba să-și realizeze dorințele. Poți să promiți azi că o să ții regim și să ai toate intențiile să-l continui și peste o lună, dar, cumva, fără să ți se pară că ești lipsit de liberul-arbitru, o să renunți între timp la regimul respectiv.

Michiko păru să se îngrijoreze.

— Crezi că ar fi necesar să țin regim? Însă pe urmă zâmbi: Glumeam.

— Dar înțelegi ce vreau să spun. Nu există nici o dovadă că, fie și pe termen scurt, putem evita o serie de lucruri printr-un simplu act de voință; de ce ne-am imagina că după un interval de câteva decenii vom fi capabili de autodeterminare?

— Pentru că *trebuie*, răspunse ea, din nou serioasă. Fiindcă altminteri nu mai există nici o cale de scăpare. Îi căută privirea. Nu înțelegi? Tipler *trebuie* să aibă dreptate. Sau, dacă nu are, atunci trebuie să existe o altă explicație. Ăla nu poate fi viitorul. Tăcu o clipă. Nu poate fi viitorul *nostru*.

Lloyd oftă. O iubea, dar — la naiba, la naiba, la naiba. Se pomeni clătinând din cap.

— Nici eu nu vreau să fie viitorul nostru, spuse el, blând.

— Atunci nu-l lăsa să fie, zise ea, luându-i mâna, împletindu-și degetele cu ale lui. Nu-l lăsa.

17

— Alo?

O voce plăcută, de femeie.

— Ah, alo, ești... ești doctorul Tompkins?

— La telefon.

— Ah, salut. Sunt... Jake Horowitz. Știi, de la CERN?

Jake nu știa ce se așteptase să audă la celălalt capăt al firului. Afecțiune? Ușurare fiindcă făcuse el primul pas? Surpriză? Dar vocea lui Carly nu transmitea nici una dintre aceste emoții.

— Da? spuse ea, pe un ton egal.

Atât și nimic mai mult; un simplu „da".

Jacob simți o strângere de inimă. Poate-ar fi trebuit să-nchidă pur și simplu, să plece naibii de la telefon. N-ar fi stricat nimic; dacă Lloyd avea dreptate, le era *sortit* să fie până la urmă împreună. Dar nu se putu convinge s-o facă.

— Îmi... îmi cer scuze că te deranjez, se bâlbâi el.

Nu se pricepuse niciodată să le telefoneze femeilor. Și, de fapt, nu mai dăduse nici un telefon — nu unul ca acela —

din liceu, din vremea când se străduia să-și adune curajul ca s-o sune pe Julie Cohan și să-i propună o întâlnire. Avusese nevoie de zile întregi ca să se pregătească și încă își mai aducea aminte cum îi tremurase degetul când apăsa tastele telefonului din subsolul casei părinților săi. Îl auzea pe fratele lui mai mare mergând încoace și-ncolo la parter, podeaua de lemn scârțâia la fiecare pas apăsat, ca al lui Ahab pe punte. Se gândise cu groază că David ar fi putut încerca să coboare în timp ce vorbea el la telefon.

Îi răspunsese tatăl lui Julie, apoi îi strigase ei să vorbească la un alt aparat — nu acoperise microfonul receptorului și i se adresase cu asprime. Nicidecum așa cum ar fi tratat-o el pe Julie. Și pe urmă ea ridicase receptorul și tatăl ei îl lăsase pe al lui să cadă la loc în furcă, și ea spusese, cu vocea ei minunată:

— Alo?

— Ah, bună, Julie. Sunt Jake... știi, Jake Horowitz.

Tăcere, nimic.

— Suntem în aceeași clasă la istoria americană.

Un ton perplex, ca și cum tocmai i-ar fi cerut să calculeze ultima cifră a numărului *pi*.

— Da?

— Mă întrebam, spusese el, străduindu-se să pară nonșalant, străduindu-se să nu lase impresia că întreaga lui viață depindea de asta, că inima era gata să-i explodeze, mă întrebam dacă nu ți-ar plăcea, știi, să ieși cu mine, poate sâmbătă... dacă nu ai alt program.

Din nou tăcere; își amintise că, în copilăria lui, pe liniile telefonice se auzeau pârâind paraziți. În clipa aceea le simțise lipsa.

— Poate la un film, spusese, umplând golul.

Alte câteva bătăi de inimă, și apoi:

— Ce te face să crezi că aș vrea să ies cu tine?

I se încețoșase vederea, stomacul i se zvârcolise, plămânii i se goliseră de aer. Nu-și amintea ce spusese după aceea, dar plecase cumva de la telefon, reușise cumva să nu plângă, stătuse cumva pur și simplu acolo, la subsol, ascultând pașii fratelui său mai mare care se foia deasupra.

Fusese ultima dată când sunase o femeie ca să-i ceară o întâlnire. Oh, nu era virgin — sigur că nu, sigur că nu. Cincizeci de dolari îl scăpaseră de acel handicap, într-o noapte petrecută la New York. Pe urmă se simțise cumplit, ieftin și murdar, dar într-o bună zi avea să fie cu femeia dorită și era dator față de ea, indiferent cine ar fi fost — ei bine, nu neapărat să pară experimentat, dar cu siguranță să nu se poarte cu stângăcie, să știe măcar ce avea de făcut.

Iar acum, acum se părea că avea să fie cu o femeie, cu Carly Tompkins. Își amintea că era frumoasă, că avea părul castaniu-roșcat și ochii verzi sau cenușii. Îi plăcuse s-o privească și îi plăcuse s-o asculte la conferința Societății Americane de Fizică atunci când își prezentase lucrarea. Dar amănuntele exacte ale înfățișării ei îi scăpau. Își aducea aminte de pistrui — da, avea cu siguranță pistrui, deși nu la fel de mulți ca el, ci doar câțiva, delicați, risipiți pe șaua nasului mic și pe obrajii plini. Nu erau rodul imaginației lui, cu siguranță...

„Da?"-ul ei perplex continua să-i răsune în urechi. Trebuia să știe de ce o suna. Trebuia...

— O să fim împreună, spuse, lăsând prostește să-i scape cuvintele și dorindu-și să și le retragă imediat ce i se desprinseseră de pe buze. Peste douăzeci de ani o să fim împreună.

Ea rămase tăcută o clipă, apoi:

— Cred că da.

Jake se simți ușurat; se temuse că avea să-și nege viziunea.

— Așa că mă gândeam, spuse el, mă gândeam că poate-ar trebui să ne cunoaștem. Știi, poate să mergem la o cafea.

Inima îi bătea cu putere; i se zvârcolea stomacul. Avea din nou șaptesprezece ani.

— Jacob, zise ea.

Jacob, îi rostise numele — nimeni nu începe să-ți dea o veste bună rostindu-ți numele. Jacob, reamintindu-i cine era de fapt. Jacob, ce te face să crezi că aș vrea...

— Jacob, continuă ea, mă văd cu cineva.

Bineînțeles, se gândi el. Bineînțeles că se vede cu cineva. O frumusețe cu părul șaten și cu pistruii ăia. Bineînțeles.

— Îmi pare rău, spuse el.

Ar fi vrut ca ea să înțeleagă că îi părea rău c-o deranjase, dar el simțea și una, și alta. Îi părea rău că ea se vedea cu cineva.

— În plus, adăugă ea, eu sunt aici, la Vancouver; tu ești în Elveția.

— O să vin la Seattle către sfârșitul săptămânii; îmi pregătesc doctoratul aici, dar specializarea mea e modelarea computerizată a reacțiilor HEP[1], și CERN mă trimite la Microsoft, la un seminar. Aș putea... ei, așa m-am gândit, știi, să vin în America de Nord cu o zi sau două mai devreme, poate trecând prin Vancouver. Am tone de puncte de fidelitate; n-o să mă coste nimic.

— Când? întrebă Carly.

---

[1] *High energy particles*, particule de înaltă energie.

— Aș... aș putea să ajung acolo cel mai devreme poimâine. Încercă să vorbească pe un ton degajat. Seminarul meu începe joi; lumea o fi fiind în criză, dar Microsoft merge înainte.

Cel puțin pe moment, se gândi.

— S-a făcut, zise Carly.

— S-a făcut?

— S-a făcut. Vino la TRIUMF, dacă vrei. O să-mi facă plăcere să ne-ntâlnim.

— Și tipul... prietenul tău?

— Cine-a zis că e un tip?

— Oh. O pauză. *Oh.*

Dar ea râse.

— Nu, glumeam. Da, e un tip — îl cheamă Bob. Dar nu e ceva chiar atât de serios și...

— Da?

— Și, ei, cred că ar *trebui* să ne cunoaștem mai bine.

Jacob se bucură că zâmbetul cu gura până la urechi nu implica nici un sunet. Stabiliră ora întâlnirii, apoi își spuseră la revedere.

Inima îi bătea cu putere. Știuse întotdeauna că femeia potrivită o să-și facă în cele din urmă apariția; nu renunțase niciodată la speranță. N-avea să-i ducă flori — nu le-ar fi putut trece niciodată prin vamă. Nu, avea să-i ofere ceva decadent, de la Chocolats Micheli; Elveția era, la urma urmelor, țara ciocolatei.

Însă, cu norocul lui, n-ar fi exclus să afle că ea era diabetică.

*

Fratele mai mic al lui Theo, Dimitrios, locuia împreună cu alți trei tineri în suburbiile Atenei, dar, când îl vizită Theo, seara târziu, era singur acasă.

Dim studia literatura europeană la Universitatea Națională Kapodistrian din Atena; își dorise încă din copilărie să fie scriitor. Ajunsese să stăpânească alfabetul înainte de a merge la școală și scria fără încetare povești pe computerul familiei. Theo îi promisese cu ani în urmă că avea să-i transfere toate poveștile de pe dischetele de 3,5 inchi pe discuri optice; nici un computer personal nu mai era dotat cu unitate de dischete, dar centrul de calcul de la CERN avea câteva calculatoare vechi, încă aflate în uz. Se gândi să-și repete oferta, dar nu știa dacă era mai bine ca Dim să creadă că uitase, sau să-și dea seama că toți acei ani —ani! — trecuseră fără ca fratele lui să găsească trei minute în care să-i ceară o asemenea favoare cuiva din departamentul de calcul.

Dim îi deschisese ușa purtând blugi — ce retro! — și un tricou galben cu logoul serialului *Anaheim*, popular la televiziunea din Statele Unite; se părea că nici măcar un student la Literatură europeană nu se putea împiedica să cadă în robia culturii pop americane.

— Bună, Dim, spuse Theo.

Nu-și îmbrățișase niciodată fratele mai mic, însă acum se simțea îmboldit să-l strângă în brațe; recunoștea că acceptarea propriului caracter muritor dăduse naștere unor astfel de sentimente. Însă se întreba dacă Dim ar fi știut cum să răspundă la un asemenea gest; tatăl lor, Constantin, nu era un bărbat afectuos. Chiar și atunci când lichiorul de anason curgea în cantități mai mari decât ar fi trebuit, se putea

întâmpla să ciupească o chelneriță de fund, dar nu ciufulea niciodată părul băieților săi.

— Sal', Theo, răspunse Dimitrios, ca și cum de când nu se mai văzuseră n-ar fi trecut decât o zi.

Se trase într-o parte ca să-și lase fratele să intre.

Casa arăta exact așa cum te-ai fi așteptat să arate locuința a patru tipi între douăzeci și douăzeci și cinci de ani — o cocină cu haine aruncate pe mobile, cutii de semipreparate stivuite pe masa din sufragerie și tot soiul de gadgeturi, inclusiv aparatură stereo sofisticată și console de realitate virtuală.

Era bine să poată vorbi din nou grecește; se săturase de franceză și de engleză, cea dintâi cu excesul ei de verbiaj, iar cea de-a doua cu sunetele sale aspre, neplăcute.

— Ce mai faci? întrebă el. Cum merge școala?

— Vrei să spui cum merge facultatea, îl corectă Dim.

Theo dădu din cap. Se referise la propriile sale studii de după liceu numindu-le facultate, dar fratele lui, care studia arta, era doar la școală. Desconsiderarea fusese probabil intenționată; îi despărțeau opt ani, un timp îndelungat, dar care nu reușea totuși să fie un amortizor destul de puternic ca să asigure lipsa rivalității dintre frați.

— Scuze. Cum merge facultatea?

— E OK. Întâlni ochii lui Theo. Unul dintre profesorii mei a murit în timpul *Flashforward*-ului, iar unul dintre prietenii mei cei mai buni a trebuit să renunțe la studii ca să se ocupe de familie, după ce-au fost răniți părinții lui.

Nu era nimic de spus.

— Îmi pare rău, zise Theo. A fost ceva imprevizibil.

Dim dădu din cap și își feri privirea.

— I-ai văzut pe mama și pe tata?

— Încă nu. Mai târziu.

— Le-a fost greu, să știi. Toți vecinii lor știu că lucrezi la CERN — „fiul meu, omul de știință", obișnuia tata să spună. „Băiatul meu, noul Einstein." Dimitrios făcu o pauză. Acum n-o mai spune. S-au ales cu multe vorbe rele din partea celor care-au pierdut pe cineva.

— Îmi pare rău, repetă Theo.

Își roti privirea prin camera dezordonată, căutând ceva care să-l ajute să schimbe subiectul.

— Bei ceva? întrebă Dimitrios. Bere? Apă minerală?

— Nu, mulțumesc.

Dimitrios păstră tăcerea pentru câteva clipe. Trecu în camera de zi; Theo îl urmă. Dim se instală pe canapea, împingând niște hârtii și niște haine pe podea ca să-și facă loc. Theo găsi un scaun cu ceva mai puține obiecte învălmășite pe el și se așeză.

— Mi-ai distrus viața, spuse Dimitrios, întâlnind și apoi evitând privirea fratelui său. Vreau să știi asta.

Theo își simți inima zvâcnind.

— Cum?

— Viziunile... viziunile astea. La naiba, Theo, nu știi ce greu e să înfrunți tastatura în fiecare zi? Nu știi ce ușor e să te descurajezi?

— Dar tu ești un scriitor fantastic, Dim. Ți-am citit scrierile. Jonglezi cu cuvintele într-un mod superb. Povestea aia pe care ai scris-o despre vara petrecută în Creta — ai surprins perfect Knossosul.

— N-are importanță, nimic din toate astea nu contează. Nu înțelegi? Peste douăzeci de ani de acum înainte n-o să fiu celebru. N-o să reușesc. O să lucrez într-un restaurant, servind turiștii cu *souvlaki*[1] și *tzatziki*[2].

— Poate-a fost un vis — poate visai în 2030.

Dim clătină din cap.

— Am găsit restaurantul; e în apropiere de Turnul Vânturilor. L-am întâlnit pe administrator; e același tip care-o să se-ocupe de local în 2030. M-a recunoscut din viziunea lui, așa cum l-am recunoscut eu dintr-a mea.

Theo încercă să fie amabil.

— Mulți scriitori nu-și câștigă traiul din scris. Știi asta.

— Dar câți ar continua, an după an, dacă nu și-ar închipui că într-o bună zi — poate nu azi, poate nu peste un an, dar în cele din urmă — vor ieși la lumină? Că vor reuși?

— Nu știu. Nu m-am gândit niciodată la asta.

— E un vis care îi ajută pe artiști să meargă mai departe. Câți actori aflați la început de carieră nu renunță la ea azi — chiar acum — fiindcă viziunile lor le-au dovedit că nu vor reuși niciodată? Câți pictori de pe străzile Parisului nu și-au aruncat paletele în ultima săptămână fiindcă știu că nici măcar peste câteva decenii de acum înainte nu vor fi recunoscuți? Câte formații rock care exersau în garajele părinților nu s-au destrămat? Ne-ai lăsat pe milioane dintre noi fără visuri. Unii au fost norocoși — dormeau în viitor. Fiindcă visau atunci, visurile lor din realitate nu s-au sfărâmat.

---

[1] Șiș chebap.

[2] Sos de salată grecesc, răcoritor și picant.

— Nu... nu am privit niciodată lucrurile din perspectiva asta.

— Bineînțeles că nu. Ești atât de obsedat de descoperirea celui care te-a ucis, încât nu mai raționezi. Dar am vești pentru tine, Theo. Nu ești singurul care-o să fie mort în 2030. Și eu o să fiu mort — un chelner într-un local piperat pentru turiști! Și eu voi fi mort și sunt sigur că tot așa vor fi și alții, milioane. Și tu i-ai ucis: le-ai ucis speranțele, visurile, viitorul.

18

Ziua a opta: marți, 28 aprilie 2009

Jake și Carly Tompkins s-ar fi putut întâlni la TRIUMF, dar hotărâseră să n-o facă. Se întâlniră în schimb la supermarketul Chapters din Burnaby, o suburbie a Vancouverului. Magazinul continua să dedice jumătate din spațiul său cărților tipărite aflate în vânzare: bestselleruri garantate, de Stephen King, John Grisham și Coyote Rolf. Dar restul era ocupat de exemplare unice ale volumelor care puteau fi tipărite la cerere. Era nevoie de numai cincisprezece minute pentru realizarea unui singur exemplar din orice carte, fie broșată, fie în ediție cartonată in-octavo. Se puteau obține și ediții tipărite cu font mare și, de asemenea, ediții traduse de computer în douăzeci și patru de limbi, după o așteptare suplimentară de numai câteva minute. Și bineînțeles că nici un titlu nu se epuiza vreodată.

Ca mostră strălucită de preadaptare la o viitoare evoluție, supermarketurile cu cărți incluseseră deja de douăzeci de ani cafenele în incintele lor — oferindu-le clienților ocazia să-și

petreacă în mod plăcut timpul necesar pentru tipărirea cărților personalizate. Jake ajunse la Chapters devreme, intră în localul Starbucks atașat, își comandă o cafea Sumatra mare, fără cofeină, și își găsi un loc.

Carly sosi cu vreo zece minute întârziere. Purta un trenci London Fog, cu un cordon șic; pantaloni largi, albaștri; și pantofi cu tocul jos. Jake se ridică s-o întâmpine. Când se apropie, constată cu surprindere că nu era atât de frumoasă cum și-o aducea aminte.

Dar era ea, fără nici o îndoială. Se uitară o clipă unul la altul, el întrebându-se, după cum se aștepta să se întrebe și ea, cum trebuia să saluți pe cineva cu care știi sigur că o să faci sex într-o bună zi. Erau deja cunoștințe vechi; Jake se întâlnise de mai multe ori cu persoane pe care nu le cunoștea atât de bine și le sărutase pe obraz, sau fusese sărutat — mai ales în Franța, firește. Însă Carly decise, întinzându-i mâna dreaptă. El reuși să zâmbească și i-o luă; strângerea ei era fermă și pielea era rece la atingere.

Un angajat de la Chapters își făcu apariția și o întrebă pe Carly ce voia să bea; Jake își aduse aminte de vremurile când la Starbucks erai servit numai la tejghea, însă firește că era nevoie de cineva care să-ți aducă volumele tipărite. Ea comandă o cafea mare, Ethiopia Sidamo.

Apoi deschise geanta să-și pescuiască portofelul. Jake își lăsă privirea să se strecoare în interior. În cafenea nu se fuma; în zilele acelea, așa stăteau lucrurile în toate localurile din America de Nord; reguli similare începeau să fie aplicate chiar și la Paris. Dar se simți ușurat văzând că în geantă nu

se ascundea nici un pachet de țigări; nu știa ce-ar fi făcut dacă ea ar fi fost fumătoare.

— Ei, spuse Carly.

Jake se sili să zâmbească. Situația *era* stânjenitoare. Știa cum arăta dezbrăcată. Bineînțeles — bineînțeles că într-un moment aflat la douăzeci de ani în viitor. Acum era cam de vârsta lui, avea douăzeci și doi sau douăzeci și trei de ani. Două decenii mai târziu, avea să aibă între patruzeci și patruzeci și cinci; nicidecum scofâlcită, nicidecum o babă. Și totuși...

Fusese frumoasă atunci, când avea cu douăzeci de ani mai mult; însă era cu siguranță mai frumoasă acum. Cu siguranță...

Da, da, încă mai exista anticipare, încă mai exista uimire, încă mai exista tensiune.

Bineînțeles că și ea îl văzuse gol, tot peste douăzeci de ani de atunci încolo. Știa cum arăta ea — culoarea părului castaniu-roșcat era naturală, sau cel puțin era vopsit în ambele locuri; sfârcurile erau de culoarea vinului roșu; aceiași pistrui încântători îi desenau pe piept constelații. Dar el? Cum arăta el peste douăzeci de ani? Nici măcar acum nu avea înfățișarea unui atlet. Dacă se îngrășase? Dacă îi încărunțise părul de pe piept?

Poate ezitarea ei din prezent se baza pe ceea ce văzuse din el, cel din viitor. Nu putea să promită că avea să facă gimnastică, nu putea să promită că o să rămână suplu, nu putea să promită nimic — ea știa cum urma să arate el în 2030, iar el însuși n-avea habar.

— Îmi pare bine că te revăd, spuse el, încercând să pară calm, prietenos.

— Și mie, zise ea.

Apoi zâmbi.

— Ce e?

— Nimic.

— Ei, haide. Spune-mi.

Ea zâmbi din nou, apoi își lăsă ochii în jos.

— Tocmai îmi închipuiam cum arătăm dezbrăcați, spuse.

El își simți trăsăturile destinzându-se într-un zâmbet larg.

— Și eu.

— E straniu, adăugă ea. Și apoi: Știi, nu mă culc niciodată cu nimeni la prima întâlnire. Adică...

Jake își ridică mâinile de pe tăblia mesei.

— Nici eu.

Ea îi răspunse cu un zâmbet. La urma urmelor, poate era exact la fel de frumoasă cum și-o aducea aminte.

Proiectul Mozaic nu dezvăluia numai viitorul individual al fiecărei persoane. Avea multe de spus și despre viitorul guvernelor, al companiilor, al organizațiilor — inclusiv despre însuși CERN.

Se părea că, în 2022, o echipă de la CERN — din care făceau parte Theo și Lloyd — avea să creeze o unealtă cu totul nouă pentru fizicieni: Coliziunatorul de Tahioni-Tardioni. Tahionii erau particule care se deplasau cu o viteză mai mare decât a luminii; viteza lor scădea, tinzând către valoarea acesteia din urmă, pe măsură ce se încărcau cu mai multă energie. Însă mișcarea li se accelera pe măsura reducerii energiei — până la viteze aproape infinite.

Tardionii, pe de altă parte, erau materie obișnuită: se deplasau cu viteze mai mici decât a luminii. Cu cât pompai mai

multă energie într-un tardion, cu atât se mișca mai repede. Însă, după cum spusese bătrânul Einstein, un tardion devine cu atât mai masiv cu cât se deplasează mai repede. Acceleratoarele de particule de tipul LHC-ului de la CERN lucrau distribuindu-le tardionilor energii imense, aducându-i astfel la viteze mari și izbindu-i unii de alții, cu eliberarea întregii cantități de energie în momentul impactului. Instalațiile necesare erau gigantice.

Dar imaginați-vă că luați un tardion care stă pe loc — un proton, să zicem, imobilizat cu ajutorul unui câmp magnetic, și faceți un tahion să intre în coliziune cu el. Nu aveți nevoie de inelele enorme ale unui accelerator ca să aduceți tahionul la viteza dorită — se deplasează de la sine cu viteze superluminice. Nu trebuie decât să vă asigurați că se ciocnește cu tardionul.

Și așa s-a născut Coliziunatorul TT.

Nu avea nevoie de un tunel circular lung de douăzeci și șapte de kilometri, ca LHC-ul.

Construcția nu costa miliarde de dolari.

Și nu era nevoie de mii de oameni pentru întreținere și pentru operare.

Un CTT era de dimensiunile unui cuptor mare cu microunde. Primele modele — cele disponibile în 2030 — costau în jur de patruzeci de milioane de dolari americani, și în întreaga lume nu existau decât nouă bucăți. Dar previziunile spuneau că în cele din urmă aveau să se ieftinească suficient de mult pentru ca fiecare universitate să dispună de câte unul.

Efectul asupra CERN-ului era devastator: fuseseră concediați mai bine de două mii șapte sute de oameni. Impactul asupra orașelor St. Genis și Thoiry era de asemenea imens —

peste o mie de case și de apartamente deveniseră brusc disponibile, fiind părăsite de ocupanți. După toate aparențele, LHC rămăsese funcțional, dar era utilizat extrem de rar; experimentele erau mult mai simplu de făcut, și de refăcut, cu un CTT.

— Știi că e o nebunie, spuse Carly Tompkins, după ce sorbi din cafeaua etiopiană.

Jake Horowitz se uită la ea, cu sprâncenele înălțate.

— Ceea ce s-a întâmplat în viziunea aia, spuse Carly, lăsându-și ochii în jos, a fost *pătimaș*. Nu era vorba de doi oameni care sunt împreună de douăzeci de ani.

El ridică din umeri.

— Nu mi-a plăcut niciodată să fie ceva răsuflat, să se învechească. Oamenii pot avea o viață sexuală frumoasă timp de mai multe decenii.

— Dar nu așa. Nu rupându-și unul altuia hainele la serviciu.

Jake se încruntă.

— Nu se știe niciodată.

Ea rămase o vreme tăcută, apoi:

— Vrei să vii la mine? Știi, doar pentru o cafea...

Dar firește că se aflau într-o cafenea, așa că invitația părea destul de lipsită de sens. Inima lui Jake bătea cu putere.

— Desigur, răspunse el. Mi-ar face plăcere.

19

O altă noapte în apartamentul lui Lloyd, cu Lloyd și Michiko stând pe canapea, fără să schimbe nici un cuvânt.

Lloyd strânse din buze, meditând. De ce nu putea pur și simplu să meargă înainte și să se lege de femeia asta? O iubea *cu adevărat*. De ce nu putea să ignore ceea ce văzuse? La urma urmei, milioane de oameni o făceau — pentru cea mai mare parte a lumii, ideea unui viitor imuabil era ridicolă. Văzuse asta de mii de ori, în spectacole televizate și în filme. Jimmy Stewart își dă seama că viața e minunată după ce vede lumea continuându-și existența fără el. Înfuriat de moartea lui Lois Lane, Superman zboară în jurul Pământului atât de repede încât îl face să se rotească în sens invers și să-i permită astfel să se întoarcă în timp, înainte de decesul ei, și s-o salveze. Caesar, fiul cimpanzeilor savanți Zira și Cornelius, aduce lumea pe o cale a frăției dintre specii, sperând să evite astfel distrugerea Pământului într-un holocaust nuclear.

Până și oamenii de știință vorbeau în termenii unei evoluții neprevăzute. Preluând o metaforă din filmul cu Jimmy Stewart, Stephen Jay Gould[1] îi spusese lumii că, dacă ai putea să depeni timpul înapoi, lucrurile ar evolua fără îndoială altfel, având drept produs final ceva cu totul diferit de ființele omenești.

Însă Gould nu era fizician; experimentul mental propus de el era imposibil. Cel mai bun lucru pe care-l puteai face era o variațiune a celor petrecute în timpul *Flashforward*-ului — mutarea cursorului din clipa numită „acum" într-o alta. Timpul era imuabil; toate cadrele peliculei de pe rolă erau deja expuse. Viitorul nu reprezenta o lucrare în progres; era o afacere încheiată și, indiferent de câte ori s-ar fi uitat Stephen Jay Gould la filmul *O viață minunată*, Clarence avea să își primească de fiecare dată aripile...

Lloyd mângâie părul lui Michiko, întrebându-se ce era scris deasupra acelei secțiuni din blocul spațiu-timp.

Jake stătea întins pe spate, cu un braț îndoit sub cap. Carly era lipită de el, jucându-se cu părul lui de pe piept. Erau dezbrăcați amândoi.

— Știi, spuse ea, avem o șansă să primim ceva într-adevăr minunat.

Jake ridică din sprâncene.

— Oh?

— Câte cupluri au așa ceva, în vremurile astea și la vârsta asta? O garanție că vor fi împreună încă douăzeci de ani? Și nu doar împreună, ci punând pasiune în...

---

[1] Paleontolog și biolog evoluționist american (1941–2002).

Vocea i se stinse; să discuți despre viitor era una, dar, după toate aparențele, să pronunți cuvântul care începea cu litera „I" era cu totul altceva.

Rămaseră o vreme în tăcere.

— Nu există altcineva, nu-i așa? întrebă în final Carly, cu glas firav. La Geneva?

Jack clătină din cap, cu părul lui roșu foșnind pe pernă. Pe urmă înghiți în sec, adunându-și curajul.

— Dar există altcineva aici, nu-i așa? Prietenul tău... Bob.

Catly expiră zgomotos.

— Îmi cer scuze, spuse ea. Știu că e cumplit să-ncepi o relație cu o minciună. Nu... uite, nu știam nimic despre tine. Și fizicienii sunt agresivi ca niște păsări de pradă, chiar așa e. Mi-am făcut rost până și de o verighetă veche, pe care-o port uneori la conferințe. Nu există nici un Bob; l-am inventat ca să mă pot retrage cu ușurință, înțelegi, dacă aș fi avut impresia că lucrurile nu merg cum ar trebui.

Jake nu știa dacă să se simtă ofensat sau nu. Cândva, când avea șaisprezece sau șaptesprezece ani, sporovăise într-o seară de iulie cu prietena vărului său Howie, în fața casei acestuia. În jurul lor era un grup de oameni; făceau friptură la grătar în spatele casei. Era întuneric, și era senin, și fata începuse o discuție cu el după ce îl văzuse uitându-se la stele. Ea nu le știa nicidecum numele și era uluită fiindcă Jake îi putea arăta Polarisul, plus cele trei colțuri ale Triunghiului Verii, Vega, Deneb și Altair. El începuse să-i arate Cassiopeia, dar era greu de deslușit, copacii din spatele casei o ascundeau pe jumătate. Însă ar fi vrut ca ea s-o vadă — W-ul imens de pe cer, una

dintre constelațiile cel mai ușor de observat odată ce îți era arătată. Așa că spusese, uite, hai să traversăm strada, și-o s-o poți vedea din partea cealaltă. Era o stradă frumoasă din suburbii, necirculată la ora aceea, cu case luminate dincolo de peluzele tunse cu grijă.

Ea se uitase la el și spusese:

— Nu.

Jake nu înțelesese — nu în prima jumătate de secundă. Fata se gândise că ar fi putut să-i facă vânt în spatele unui tufiș, să-ncerce s-o violeze. Emoțiile îl străbătuseră în goană: ofensă fiindcă ea se gândise la așa ceva — la urma urmei, era vărul lui Howie! Dar și o tristețe: regretul pentru ceea ce trebuia să însemne să fii femeie, întotdeauna cu ochii în patru, întotdeauna speriată, întotdeauna asigurându-te că există căi de scăpare.

Ridicase ușor din umeri și se îndepărtase, atât de uluit încât nu-i trecuse prin minte ce-ar mai fi putut spune. La scurt timp după aceea apăruseră norii, ascunzând stelele.

— Oh, îi spuse lui Carly; nu-i venea în gând nici un alt răspuns la minciuna ei despre Bob.

Ea dădu din umeri.

— Îmi cer scuze. O femeie trebuie să fie prudentă.

Jake nu se gândise să se însoare, însă... ce chilipir! Era acolo, o femeie frumoasă, inteligentă, lucrând în același domeniu ca el, plus certitudinea că, peste două decenii de acum înainte, aveau să fie încă împreună, încă fericiți.

— La ce oră trebuie să te duci mâine la lucru? o întrebă.

— Cred c-o să dau un telefon, să anunț că m-am îmbolnăvit, răspunse Carly.

Jake își schimbă poziția, întorcându-se cu fața spre ea.

*

Dimitrios Procopides stătea pe canapeaua plină de obiecte în dezordine, holbându-se la un perete. Se gândea la asta de două zile, de când îl vizitase fratele lui, Theo. Faptul că mii — poate chiar milioane — de oameni meditau la același lucru nu-l făcea mai ușor de suportat pentru el.

Trebuia să fie atât de simplu: cumpărase somnifere fără rețetă și nu-i fusese greu să afle, de pe World Wide Web, cât de mare trebuia să fie doza ca să ai certitudinea că e fatală. Pentru cineva care cântărea, ca el, șaptezeci și cinci de kilograme, șaptesprezece pastile trebuiau să fie suficiente, dar douăzeci și două rezolvau cu siguranță problema, însă treizeci ar fi produs voma, anulându-i tentativa.

Da, putea face să se întâmple asta. Și ar fi fost fără durere — doar o cădere într-un somn adânc, care ar fi durat o veșnicie.

Dar exista un Alineat 22[1] — unul dintre puținele romane americane pe care le citise îl familiarizase cu acest concept. Comițând sinuciderea — nu-i era frică să rostească în gând cuvântul — putea dovedi că viitorul lui nu era predestinat; la urma urmelor, apărea, viu, peste douăzeci de ani, nu numai în viziunea lui, ci și într-a managerului restaurantului. Prin urmare, dacă se sinucidea în ziua aceea, dacă înghițea pastilele chiar atunci — demonstra, în mod concludent, că viitorul nu era prestabilit. Dar ar fi fost ceva de genul înfrângerii romanilor de către Pirus la Heraclea și Asculum, genul de victorie care îi poartă încă numele, obținută contra unui preț

[1] *Catch 22*, roman de Joseph Heller, ecranizat în 1970.

îngrozitor[1]. Fiindcă, dacă *reușea* să se sinucidă, viitorul care îl deprima atât de mult nu era inevitabil — însă el unul, firește, n-avea să mai existe ca să-și urmărească visul.

Probabil că existau și metode mai puțin drastice de a testa realitatea viitorului. Putea să-și scoată un ochi, să-și taie un braț, să-și facă un tatuaj pe față — orice i-ar fi modificat permanent înfățișarea, făcând-o să difere de cea apărută în viziune.

Dar nu. N-avea să meargă.

N-avea să meargă fiindcă nici unul dintre aceste lucruri nu *era* permanent. Un tatuaj putea fi îndepărtat; un braț putea fi înlocuit cu o proteză; un ochi de sticlă ar fi umplut orbita goală.

Nu: nu putea avea un ochi de sticlă; în viziunea din restaurantul ăla blestemat avea vedere normală, stereoscopică. Prin urmare, scoaterea unui ochi *ar fi fost* un test convingător, dovedind dacă viitorul era sau nu imuabil.

Numai că...

Numai că atât crearea protezelor când și genetica făceau tot timpul progrese. Cine putea spune dacă peste două decenii nu avea să existe cumva posibilitatea de a i se clona un ochi sau un braț? Și cine putea spune că avea să refuze așa ceva, șansa de a repara răul provocat de un act impetuos din tinerețe?

Fratele lui, Theo, își dorea cu disperare să creadă că viitorul nu era imuabil. Însă colegul lui — tipul înalt, canadianul — cum îl chema? Simcoe, asta era. Simcoe spusese exact

---

[1] Pirus a suferit pierderi atât de grele încât a spus apoi: „Încă o asemenea victorie și voi fi pierdut" — de aici, expresia „victorie à la Pirus".

contrariul — Dim îl văzuse la televizor, susținându-și teoria, care afirma că viitorul era dăltuit în piatră.

Și dacă era așa — dacă el unul nu avea să fie niciodată un scriitor de succes — Dim nu voia să meargă mai departe. Cuvintele erau iubirea lui, singura lui pasiune — și, ca să fie sincer, singurul lui talent. La matematică se descurca mizerabil (cât de greu îi fusese să treacă în urma lui Theo prin aceleași școli, unde profesorii se așteptau să împărtășească talentul fratelui său mai mare!), nu era bun la sport, nu era în stare nici să cânte, nici să deseneze, și se dădea bătut când era vorba de computere.

Bineînțeles că, dacă avea să se simtă nefericit în viitor, se putea sinucide atunci.

Dar, după toate aparențele, n-o făcuse.

Sigur că nu. Zilele și săptămânile se scurg destul de ușor; oamenii nu realizează neapărat că viața lor nu înaintează, că nu face progrese, că nu devine așa cum au visat întotdeauna să fie.

Nu, era prea ușor să o sfârșești trăind *astfel* — ducând viața deșartă care îi apăruse în viziune — dacă o lăsai să te cuprindă pe furiș, o zi mohorâtă după alta.

Însă i se oferise un dar, ocazia de a arunca o privire. Simcoe vorbise despre viață comparând-o cu un film deja expus — numai că operatorul pusese din greșeală o altă bobină în proiector și avusese nevoie de două minute ca să-și descopere eroarea. Fusese o discontinuitate, un transfer brusc într-un mâine îndepărtat, și apoi o reîntoarcere. Perspectiva fusese diferită de cea a vieții derulate de la un cadru la altul. Putuse să vadă, foarte clar, că viața care i se așternea înainte nu era aceea pe care și-o dorea — că, într-un sens foarte real, servea musaca grecească și flamba brânza *saganaki* fiind deja mort.

Se uită din nou la flaconul cu pastile. Da, nenumărați alții, din lumea întreagă, își contemplau fără îndoială viitorul întrebându-se dacă acum, când știau ce le rezerva ziua de mâine, merita să meargă mai departe.

Dacă unul dintre ei chiar o făcea — dacă își lua într-adevăr viața — asta ar fi dovedit, cu certitudine, că viitorul se putea schimba. Ideea trecuse, fără nici o îndoială, și prin mintea altora. Fără îndoială că mulți așteptau s-o facă altcineva — așteptau anunțul care avea să inunde cu siguranță rețelele de televiziune: „Bărbat văzut de alte persoane în 2030 găsit mort." „Sinuciderea dovedește fluiditatea viitorului."

Dim ridică din nou flaconul de culoarea chihlimbarului, îl roti într-o parte și într-alta, auzi pastilele zornăind când se loveau una de alta în interior.

Avea să fie atât de ușor să-i scoată capacul, să și-l apese în palmă — ceea ce și făcu — și să-l răsucească, forțând mecanismul de siguranță și lăsând pilulele să se reverse.

Oare ce culoare aveau? se întrebă. Ce nebunie: voia să-și ia viața, însă nu știa ce culoare avea instrumentul potențial al decesului său. Scoase capacul. Înăuntru era niște vată, dar nu destul de multă ca să imobilizeze pastilele. O scoase afară.

Ei bine, voi fi...

Pastilele erau verzi. Cine s-ar fi gândit la asta? Pastile verzi; o moarte verde.

Înclină flaconul, îi înclină fundul, până când îi căzu în palmă o pastilă. Avea o crestătură în mijloc, unde o apăsare a degetului mare ar fi putut probabil s-o rupă în două, pentru obținerea unei doze mai mici.

Dar el nu voia o doză mică.

Avea la îndemână apă îmbuteliată; era neacidulată — în contrast cu preferințele lui obișnuite — ca nu cumva acidul carbonic să interfereze cu acțiunea somniferelor. Își aruncă pastila în gură. Se așteptase să aibă aromă de lămâie sau de mentă, dar nu avea absolut nici una. Era acoperită cu o peliculă subțire — așa cum au aspirinele de calitate superioară. Ridică sticla cu apă și luă o înghițitură. Pelicula își făcu datoria; pastila îi alunecă lin pe gât.

Înclină din nou flaconul, îl lovi ușurel ca să scoată încă trei tablete, și le azvârli pe toate trei în gură și le trimise la vale cu o înghițitură generoasă de apă minerală.

Adică în total patru; doza maximă pentru un adult, trecută pe flacon, era de două pastile, și consumatorul era avertizat să nu le folosească în două nopți consecutive.

Trei alunecaseră, cu ușurință, cu o singură înghițitură de apă. Își plasă un alt trio în palmă, și le lăsă să cadă în gură și sorbi din nou din apă.

Șapte. Un număr norocos. Așa se spunea.

Chiar voia să facă asta? Încă mai avea timp să se oprească. Putea să sune la salvare. Sau își putea vârî un deget în gât.

Sau...

Sau putea să se mai gândească. Să-și mai ofere câteva minute în care să reflecteze.

Probabil că șapte pastile erau prea puține ca să-i facă rău cu adevărat. Sigur că n-aveau cum. Se întâmpla cu siguranță tot timpul să ia câte cineva o mică supradoză. Da, pe site-ul web scria că ar fi trebuit să mai înghită cel puțin încă zece...

Își răsturnă alte pastile în palmă și se holbă la ele, un morman de zece pietricele verzi.

20

Ziua a noua: miercuri, 29 aprilie 2009

— Vreau să-ți arăt ceva, zise Carly.

Jake zâmbi și o îndemnă cu un semn al mâinii s-o facă. Se aflau la TRIUMF, Tri-University Meson Facility[1], cel mai important laborator de fizica particulelor din Canada.

Ea o porni de-a lungul unui coridor; Jake o urmă. Trecură pe lângă uși identificate cu denumiri științifice scrise pe cartonașe lipite cu bandă adezivă. Trecură și pe lângă câțiva oameni, putând fiecare câte un dozimetru cilindric care servea aceluiași scop, dar nu semăna nicidecum cu insignele subțiri pe care le avea toată lumea la CERN.

În cele din urmă, Carly se opri. Ajunsese în fața unei uși. Într-o parte era un furtun pentru stingerea incendiilor, încolăcit în spatele unui capac de sticlă; în partea cealaltă se afla un dozator de apă. Ea bătu în ușă cu încheieturile degetelor. Nu se auzi nici un răspuns, așa că răsuci mânerul și o

[1] Fabrica de mezoni a celor trei universități.

deschise. Intră și îl invită pe Jake s-o urmeze, făcându-și degetul cârlig și adresându-i un zâmbet. El se supuse și, odată ce ajunse înăuntru, Carly închise ușa.

— Ei? spuse ea.

Jake ridică neajutorat din umeri.

— Nu recunoști locul? întrebă Carly.

El se uită în jur. Era un laborator de mărime potrivită, cu pereți bej și...

— *Oh, Doamne!*

Da, pereții erau bej, dar cândva, în următorii douăzeci de ani, aveau să fie revopsiți în galben.

Era încăperea din viziune. Tabelul periodic al elementelor se afla acolo, exact așa cum îl văzuse. Și bancul ăla de lucru — era cel pe care o făcuseră.

Jake își simți obrajii împurpurându-se.

— Frumos, nu? zise Carly.

— Aici e, spuse el.

Bineînțeles că nu puteau inaugura încăperea atunci; erau la jumătatea zilei de lucru...

Dar în viziunea lui... ei bine, dacă timpul fusese corect estimat, atunci era 7:21 P.M., ora Genevei, ceea ce însemna — cât? — 2:21 P.M. în New York — să vedem — 11:21A.M. acolo, în Vancouver. Unsprezece douăzeci și unu dimineața... într-o zi de *miercuri.* TRIUMF era cu siguranță și atunci în plină activitate. Cum de fusese posibil să facă dragoste acolo, la ora aia, într-o zi de lucru? Oh, fără îndoială că moravurile sexuale aveau să devină tot mai lipsite de constrângeri în următorii douăzeci de ani, exact așa cum se întâmplase în ultimii cincizeci, dar cu siguranță că nici măcar

în îndepărtatul *Anno Domini* 2030 nu aveai să-ți întrerupi programul de lucru pentru o partidă de sex cu iubita. Dar poate 23 octombrie era o sărbătoare; poate toți ceilalți erau liberi. Jake își amintea vag că, în Canada, ziua de Thanksgiving era în octombrie.

Se plimbă în jurul încăperii, comparând realitatea din prezent cu viziunea. Exista o cabină de duș pentru urgențe, fapt destul de obișnuit în laboratoarele unde se foloseau substanțe chimice, și câteva dulapuri pentru echipamente, și un mic computer. Și în viziune existase, plasat exact în același loc, un computer personal, dar un cu totul alt model, firește. Iar alături de el...

Alături se aflase un dispozitiv de formă cubică, cu latura cam de o jumătate de metru, cu două plăci plate înălțându-i-se din capac, față în față.

— Obiectul ăla care era aici, spuse Jake. Adică obiectul ăla care-*o să fie* aici. Ai idee ce-o fi fost?

— Poate un Coliziunator de Tahioni-Tardioni?

Jake înălță din sprâncene.

— Asta ar putea...

Ușa se deschise și intră un canadian masiv.

— O, scuzați-mă, zise el. N-am vrut să vă deranjez.

— Nu e nici un deranj, răspunse Carly. Îi zâmbi lui Jake. O să ne-ntoarcem mai târziu.

— Vrei o dovadă? întrebă Michiko. Vrei să știi sigur dacă ar trebui să ne căsătorim sau nu? Există un mod în care te poți convinge.

Lloyd fusese singur în biroul lui de la CERN, unde examina o serie de liste cu date referitoare la experimentele făcute cu un an în urmă în LHC, cu energii de 14 TeV, căutând orice indiciu de instabilitate dinaintea primei activări la nivelul de 1150 TeV — cea care produsese deplasarea în timp. Michiko abia intrase și acelea erau primele ei cuvinte.

Lloyd o privi cu sprâncenele înălțate.

— Un mod de a obține o dovadă? Cum?

— Repetați experimentul. Vezi dacă dă aceleași rezultate.

— Nu putem face asta, ripostă el, uluit.

Se gândea la toți oamenii care muriseră ultima oară. Lloyd nu crezuse niciodată în preceptul filosofic „există unele lucruri pe care omenirea nu e menită să le cunoască", dar, dacă exista vreo experiență care nu trebuia repetată, era cu siguranță aceea.

— Va trebui s-anunțați noua tentativă în avans, bineînțeles, continuă Michiko. Avertizați pe toată lumea, asigurați-vă că nu zboară nici un avion, că nu conduce nimeni mașina, că nu înoată nimeni, că nu e nimeni pe vreo scară. Asigurați-vă că întreaga specie omenească stă pe scaun sau în poziție orizontală când se-ntâmplă.

— N-avem cum.

— Ba da, îl contrazise ea. Există CNN. NHK. BBC. CBC.

— În lume sunt locuri unde nu există televizoare, ba nici chiar aparate de radio. N-am reușit să avertizăm pe toată lumea.

— N-o să fie *ușor* să avertizăm pe toată lumea, spuse Michiko, dar se poate face, cu o rată a succesului de nouăzeci și nouă la sută.

Lloyd se încruntă.

— Nouăzeci și nouă la sută, eh? Sunt șapte miliarde de oameni. Dacă ne scapă un singur procent, e vorba totuși de șaptezeci de milioane care nu vor fi avertizați.

— Putem face mai mult decât atât. Sunt sigură că putem. Putem reduce numărul celor neanunțați la câteva sute de mii — și, să recunoaștem, aceștia vor fi oricum în zone netehnologizate. Nu există riscul să conducă mașini sau să zboare cu avioanele.

— Ar putea fi mâncați de animale.

Michiko încremeni o clipă.

— Oare? Interesantă problemă. Cred că animalele nu și-au pierdut cunoștința în timpul *Flashforward*-ului, nu-i așa?

Lloyd se scărpină în creștet.

— E sigur că n-am văzut pământul presărat cu păsări moarte, picate din cer. Și, judecând după reportajele de la știri, nimeni n-a găsit girafe care să-și fi rupt picioarele căzând. Fenomenul pare să aibă legătură cu zona conștientă a creierului; am citit în *Tribune* că gorilele și cimpanzeii cărora li s-au pus întrebări prin limbajul semnelor au vorbit despre un soi de efect — mulți au spus că se aflau în alte locuri — dar le lipsește vocabularul și cadrul psihologic de referință ca să confirme sau ca să nege că și-au văzut de fapt propriul viitor.

— N-are importanță. Oricum majoritatea animalelor sălbatice nu mănâncă prăzi inconștiente; vor crede că sunt morți și selecția naturală a exclus carnea putredă din hrana majorității speciilor. Nu, cu siguranță că nu vom putea ajunge la toată lumea, dar probabilitatea ca puținii oameni neanunțați să se afle în vreo postură riscantă e oricum infimă.

— Toate bune și frumoase, spuse Lloyd, dar nu putem anunța pur și simplu c-o să repetăm experimentul. Dacă n-o va face altcineva, ne vor opri autoritățile franceze sau elvețiene.

— Nu și dacă obținem permisiunea lor. Nu și dacă obținem permisiunea tuturor.

— Oh, haide! Savanții ar putea fi curioși să vadă dacă rezultatul e reproductibil, dar de ce i-ar păsa oricui altcuiva? De ce și-ar da întreaga lume acordul — bineînțeles în afara cazului că ar avea nevoie de reproducerea rezultatelor ca poată trage concluzia că vina îmi aparține mie, sau CERN-ului.

Michiko strânse din pleoape.

— Nu gândești, Lloyd. Toată lumea vrea să arunce încă o privire în viitor. E extrem de puțin probabil să fim noi singurii care-au rămas cu amănunte decisive nelămurite. Oamenii vor să afle mai multe despre ceea ce ascunde ziua de mâine. Dacă le spui că îi poți face să vadă din nou viitorul, n-o să-ți stea nimeni în cale. Dimpotrivă, vor muta munții din loc pentru ca să fie posibil.

Lloyd tăcea, digerându-i spusele.

— Crezi asta? o întrebă în cele din urmă. Eu îmi imaginez că vom întâmpina foarte multă rezistență.

— Nu, categoric! Toată lumea e curioasă. Tu nu vrei să știi cine e femeia? Făcu o pauză. Nu vrei să știi, cu certitudine, cine era tatăl copilului cu care mă aflam eu? În plus, dacă te-nșeli cumva în privința imuabilității viitorului, poate vom vedea un mâine cu totul diferit, în care Theo nu moare. Sau poate vom arunca o privire într-un alt moment: peste cinci ani de acum înainte, sau peste cincizeci. Dar esența e că

pe planetă nu există nici măcar o singură persoană care să nu-și dorească o altă viziune.

— Nu știu, spuse Lloyd.

— Bine, atunci privește lucrurile altfel: te chinuiești singur, crezându-te vinovat. Dacă încerci să generezi din nou *Flashforward*-ul și nu reușești, atunci înseamnă că, la urma urmelor, n-are nici o legătură cu LHC. Și că te poți relaxa.

— Poate ai dreptate, admise Lloyd. Dar cum obținem permisiunea de a reproduce experimentul? Cine ne-o poate da?

Ea ridică din umeri.

— Cel mai apropiat oraș e Geneva. Și pentru ce e celebru?

Lloyd se încruntă, derulând în minte o litanie a posibilelor răspunsuri corecte. Și găsi unul: acolo fusese fondată, în 1920, Liga Națiunilor, predecesoarea Națiunilor Unite.

— Sugerezi că trebuie să ne adresăm Națiunilor Unite?

— Bineînțeles. Te poți duce la New York, să-ți susții cauza.

— Națiunile Unite nu reușesc niciodată să cadă de acord, în nici o privință.

— De data asta vor reuși, spuse Michiko. Propunerea e prea seducătoare ca să fie refuzată.

Theo stătuse de vorbă cu părinții lui și cu vecinii familiei, dar nici unul dintre ei nu părea să fi întrezărit ceva semnificativ legat de moartea lui din viitor. Așa că prinse un 7117 al companiei Olympic Airlines și se întoarse la Cointrin, Aeroportul Național din Geneva. La plecare, îl adusese la aeroport Franco della Robbia, însă Theo luă acum un taxi până la campus — la prețul piperat de treizeci de franci elvețieni. Fiindcă

în avion nu-i oferiseră nimic de mâncare, se decise să meargă, pentru o gustare, direct la bufetul din centrul de control al LHC-ului. Spre surpriza lui, imediat ce intră o zări pe Michiko Komura, singură la o masă din fundul sălii. Își luă o sticluță cu suc de portocale și o porție de cârnați *longeole*[1] și se îndreptă spre ea, trecând pe lângă mai multe grupuri de fizicieni preocupați să aducă, printre îmbucături, argumente în favoarea teoriilor care ar fi putut explica *Flashforward*-ul. Și înțelese de ce stătea Michiko singură; orice gând la evenimentul care dusese la moartea fiicei sale era ultimul lucru pe care și-l dorea.

— Bună, Michiko, spuse el.

Ea își ridică privirea.

— Oh, bună, Theo. Bine-ai revenit.

— Mulțumesc. Te deranjează dacă stau la masa ta?

Michiko îi arătă locul gol din fața ei cu un gest al mâinii.

— Cum a fost călătoria? îl întrebă.

— N-am aflat mare lucru.

Se gândi să nu-i mai povestească nimic altceva, dar, ei bine, ea îl *întrebase.*

— Fratele meu, Dimitrios — spune că viziunile i-au distrus visul. Vrea s-ajungă mare scriitor, dar s-ar părea că n-o să reușească niciodată.

— Ce trist, spuse Michiko.

— Tu ce mai faci? Cum te descurci?

Ea își desfăcu vag brațele, ca și cum nu i-ar fi fost ușor să răspundă.

---

[1] Cârnați de porc cu fenicul.

— Supraviețuiesc. Trec literalmente minute întregi în care nu mă gândesc ce s-a-ntâmplat cu Tomiko.

— Îmi pare atât de rău, zise Theo, pentru a o suta oară. Făcu o pauză, apoi: Altminteri, cum merge?

— OK.

— Doar OK?

Michiko mânca o quiche cu brânză *Bleu de Gex*, de dimensiunea unei tarte. Și avea o cană cu cafea, din care băuse jumătate; sorbi din ea, adunându-și gândurile.

— Nu știu. Lloyd... nu e sigur că vrea să facem nunta.

— Serios? Dumnezeule.

Ea se uită în jur, apreciind intimitatea de care se bucurau; cea mai apropiată persoană se afla la patru mese distanță, aparent absorbită de ceea ce citea pe un datapad. Oftă, apoi ridică ușor din umeri.

— Îl iubesc pe Lloyd — și știu că și el mă iubește. Dar nu reușește să treacă peste posibilitatea eșuării căsniciei noastre.

Theo înălță din sprâncene.

— Ei, el e dintr-o familie destrămată. Și s-ar părea că despărțirea a fost destul de urâtă.

Michiko dădu din cap.

— Știu, și încerc să-nțeleg. Mă străduiesc cu adevărat. Tăcu pentru o clipă. Cum e mariajul părinților tăi?

Întrebarea îl surprinse pe Theo. Se gândi la un răspuns, încruntându-se.

— Excelent, așa cred; par încă fericiți. Tata n-a fost niciodată foarte expansiv, dar se pare că asta n-a deranjat-o nicidecum pe mama.

— Tatăl meu a murit, zise Michiko. Dar presupun c-a fost un japonez tipic pentru generația lui. Nu s-a exteriorizat niciodată și munca a fost viața lui. Tăcu pentru o clipă. Atac de cord; la patruzeci și șapte de ani. Când aveam eu douăzeci și doi.

Theo își căută cuvintele potrivite.

— Cred că ar fi fost foarte mândru dacă ar fi trăit să vadă ce ai devenit.

Ea păru să-i ia spusele în considerare cu toată seriozitatea, în loc să le respingă ca pe o platitudine.

— Poate. În concepția lui tradițională, femeile nu urmăresc reușita în cariera inginerească.

Theo se încruntă. De fapt, nu știa prea multe despre cultura japoneză. În Japonia se țineau conferințe la care-ar fi putut aranja să ia parte, dar, deși fusese în toată Europa, o dată în America și, în adolescență, în Hong Kong, nu se simțise niciodată tentat să călătorească în Japonia. Însă Michiko era atât de fascinantă — fiecare dintre gesturile ei, fiecare expresie a feței, felul în care vorbea, zâmbetul, modul în care își încrețea nasul mic, râsul cu note înalte perfecte. Cum putea să fie fascinat de ea, dar nu și de cultura din care provenea? N-ar fi trebuit să-și dorească să afle cum era poporul ei, cum era țara ei, să descopere toate fațetele creuzetului în care se formase ea?

Sau era cazul să fie sincer? Să recunoască adevărul, să admită că interesul lui era de natură pur sexuală? Michiko era cu siguranță frumoasă, dar la CERN lucrau trei mii de oameni, dintre care jumătate erau femei; ea nu era nicidecum singura femeie frumoasă.

Și totuși *avea* ceva — ceva exotic. Și, ei bine, bărbații albi îi plăceau cu siguranță...

Nu, nu era asta. Fascinația ei nu consta în asta. Nu și atunci când evalua situația cu atenție; nu și atunci când privea totul drept în față, fără să caute scuze. Michiko îl fascina mai ales fiindcă îl alesese pe Lloyd Simcoe, colaboratorul lui. Amândoi erau necăsătoriți, amândoi erau disponibili. Lloyd era cu zece ani mai bătrân decât Michiko; el era cu opt mai tânăr.

Nu se putea spune nici că Theo era preocupat exclusiv de munca lui, în timp ce Lloyd găsea când să se bucure de frumusețea lumii. Theo închiria adesea câte o barcă și ieșea pe Lacul Léman; juca badminton și crochet în echipele CERN-ului; își făcea timp să asculte jazz la restaurantul Au Chat Noir din Geneva și să savureze un spectacol de teatru alternativ la L'Usine, când ajungea ocazional la Grand Casino.

Însă femeia aceasta fascinantă, frumoasă, inteligentă, îl alesese pe seriosul și tăcutul Lloyd.

Iar acum, după toate aparențele, Lloyd nu era pregătit să i se dedice întru totul.

Bineînțeles că ăsta nu era un motiv ca s-o vrea el. Dar inima n-avea legătură cu fizica; n-avea reacții previzibile. O voia într-adevăr și, ei bine, dacă Lloyd avea s-o lase să-i scape printre degete...

— Totuși, ți-ar fi admirat cu siguranță inteligența, răspunse el, în sfârșit, comentariului lui Michiko despre tatăl ei, care nu ar fi aprobat-o fiindcă-și alesese cariera inginerească.

Ea ridică din umeri.

— Presupun că da, în măsura în care buna lui reputație ar fi avut de câștigat. Făcu o pauză. Dar n-ar fi aprobat căsătoria mea cu un bărbat alb.

Lui Theo îi stătu inima, dar n-ar fi putut spune dacă se gândise la Lloyd sau la el însuși.

— Oh.

— N-avea încredere în Occident. N-am idee dacă știi asta, dar printre tinerii din Japonia, hainele pe care sunt inscripționate fraze în limba engleză se bucură de o mare popularitate. Mesajul n-are nici o importanță — important e să fie văzuți adoptând cultura americană. De fapt, sloganurile sunt de-a dreptul amuzante pentru cei care vorbesc fluent limba engleză. „Cu Partea Asta în Sus", „A se consuma înainte de data de pe fund", „Cu scopul de a forma o ceapă cât mai perfectă"[1]. Îi adresă zâmbetul ei frumos, încrețindu-și nasul. „Ceapă." Prima dată când am văzut-o pe asta, nu mă mai puteam opri din râs. Dar într-o zi am venit acasă cu o cămașă pe care erau scrise cuvinte englezești — doar cuvinte, nici măcar o singură frază, cuvinte de diferite culori pe fond negru: „cățeluș", „ketchup", „hochei" „foarte" și „scop". Tata m-a pedepsit fiindcă purtam o cămașă de genul ăla.

Theo încercă să pară compătimitor în timp ce se întreba ce formă ar fi putut lua o asemenea pedeapsă. Suprimarea banilor de buzunar — oare și copiii japonezilor îi primeau de la părinți? Fusese trimisă în camera ei? Se hotărî să nu întrebe.

— Lloyd e un om bun, spuse.

---

[1] Citat din Constituția SUA în care cuvântul *union* (uniune) a fost înlocuit cu *onion* (ceapă).

Rostise cuvintele fără să le gândească mai întâi; poate izvorâseră dintr-un simț interior al cavalerismului, și se bucură să afle că îl poseda.

Și Michiko se gândi la asta; avea stilul ei de a căuta adevărul din spatele fiecărui comentariu.

— Oh, da, răspunse. E un om foarte bun. Își face griji din cauza acelei viziuni stupide, care spune că mariajul nostru nu va dura la nesfârșit — dar sunt atâtea lucruri pentru care știu că, fiind cu el, *eu* nu va trebui să-mi fac niciodată griji. Nu o să mă bată niciodată, de asta sunt sigură. N-o să mă umilească niciodată, n-o să mă pună niciodată în situații jenante. Și ține foarte bine minte detaliile. Acum câteva luni i-am spus, în treacăt, numele nepoatelor mele. Săptămâna trecută a venit din nou vorba despre ele, și le-a știut fără ezitare. Așa că pot fi sigură că n-o să uite niciodată aniversarea noastră sau ziua mea de naștere. Am mai avut relații cu bărbați — și japonezi, și străini — dar n-a mai existat nici unul care să mă facă să fiu atât de sigură, atât de convinsă că va fi întotdeauna politicos și tandru.

Theo se simți stânjenit. Se considera el însuși un om bun și cu siguranță n-ar fi ridicat niciodată mâna asupra unei femei. Dar, ei bine, avea temperamentul tatălui său; da, ca să fie sincer, într-o ceartă ar fi putut spune lucruri menite să rănească. Și poate că-ntr-o bună zi cineva ar fi ajuns într-adevăr să-l urască suficient de mult ca să-l omoare. Oare Lloyd — Lloyd cel bun — i-ar fi trezit vreodată asemenea sentimente unei alte ființe omenești?

Clătină ușor din cap, împrăștiindu-și gândurile.

— Ai făcut o alegere bună, spuse.

Ea își aplecă fruntea, acceptând complimentul. Apoi adăugă:

— Așa cum a făcut și Lloyd.

Replica îl surprinse pe Theo. Nu stătea în firea ei să fie lipsită de modestie. Însă următoarele cuvinte lămuriră lucrurile:

— N-ar fi putut alege pe cineva mai potrivit drept cavaler de onoare.

De asta nu sunt chiar atât de sigur, își spuse Theo, dar nu-și lăsă gândul să capete glas.

Bineînțeles că nu putea s-alerge după Michiko. Era logodnica lui Lloyd.

În plus...

În plus, aici nu era vorba de ochii ei frumoși, ochii ei captivanți, de japoneză.

Nu era vorba nici măcar de gelozie, sau de fascinația creată de faptul că îl alesese pe Lloyd și nu pe el.

În adâncul ființei sale, știa care era adevăratul motiv al interesul lui subit pentru Michiko. Bineînțeles că știa. Își imagina că, aruncându-se într-o viață nouă, nebunească, dând o turnură demențială existenței sale, făcând o mutare cu desăvârșire imprevizibilă — de exemplu, fugind cu logodnica lui Lloyd și căsătorindu-se cu ea — avea să-i dea cumva cu tifla sorții, schimbându-și atât de radical viitorul încât să nu sfârșească niciodată având în fața ochilor țeava unei arme încărcate.

Michiko era copleșitor de inteligentă, și era foarte frumoasă. Dar n-avea s-alerge după ea. Ar fi fost o nebunie.

Theo fu surprins când se auzi chicotind — dar, într-un fel, *era* amuzant. Poate Lloyd avea dreptate — poate universul era un bloc solid, cu timpul imuabil. Oh, Theo se gândise să întreprindă ceva de-a dreptul nebunesc, însă apoi, după ceea ce păruse o luare atentă în considerare a situației, cântărindu-și opțiunile și reflectând asupra propriilor motive, sfârșise prin a face exact ceea ce ar fi făcut dacă o asemenea problemă n-ar fi apărut niciodată.

Filmul vieții lui continua să se deruleze, cadru după cadru, toate deja expuse.

21

Michiko și Lloyd plănuiseră să se mute împreună abia după nuntă, dar, cu excepția timpului petrecut de ea la Tokio, Michiko sfârșise prin a sta la Lloyd în toate nopțile de după moartea lui Tamiko. Și, în cele opt zile de după *Flashforward*, chiar nu trecuse pe acasă decât de două ori, pentru foarte scurt timp. Tot ce văzuse acolo o făcuse să izbucnească în lacrimi: pantofii minusculi ai lui Tamiko pe rogojina de la ușă; păpușa ei Barbie, cocoțată pe un scaun din camera de zi (Tamiko o lăsa întotdeauna într-o poziție confortabilă); picturile făcute de ea cu degetul, agățate cu magneți de ușa frigiderului; chiar și pata rămasă pe perete în locul unde își scrisese cu carioca numele, pe care Michiko nu reușise niciodată să-l șteargă pe deplin.

Așa că stăteau la Lloyd, evitând amintirile.

Cu toate acestea, ea adormea adesea după ce privea îndelung în gol. El nu mai putea îndura s-o vadă atât de tristă, dar

știa că nu era nimic de făcut. Avea să jelească — ei bine, probabil la nesfârșit.

Și bineînțeles că el nu era un ignorant; citise o mulțime de articole de psihologie și despre relații, își văzuse chiar și porția lui din emisiunile lui *Oprah* și *Giselle*. Știa că n-ar fi trebuit s-o spună, dar cuvintele izvorau uneori singure, rostogolindu-se, rostite fără să fi fost mai întâi gândite. Încercase pur și simplu să umple tăcerea dintre el și Michiko.

— Știi, spusese el, o să ai o altă fiică. Viziunea ta...

Dar ea îl amuțise cu o privire.

Nu pronunțase nici un cuvânt, dar îi citise răspunsul în ochi. Fiecare copil e special.

Lloyd știa asta; o știa, deși nu fusese — încă — niciodată părinte. Cu ani în urmă, văzuse un film vechi, numit *Comedia umană*, dar nicidecum amuzant și, în final, se gândi el, nici foarte uman. În film, un soldat american, pe nume Marcus, pleacă peste ocean în Al Doilea Război Mondial și primește o mulțime de scrisori de la familie și de la iubita rămasă acasă. Îi arată scrisorile colegului lui de buncăr, un orfan pe nume Tobey, care, prin ele, ajunge să-i cunoască indirect familia. Marcus e ucis în luptă și Tobey le duce rudelor lucrurile lui. Când îl întâlnește pentru prima oară pe fratele mai mic al lui Marcus, interpretat de Mickey Rooney, e ca și cum acesta l-ar fi cunoscut de-o viață. Rooney intră în casă strigând:

— Mamă — s-a-ntors soldatul!

Și pe ecran începe să se deruleze genericul de la sfârșitul filmului.

Și se așteaptă ca publicul să accepte că acel Tobey, străinul, o să ia cumva locul fiului mort al femeii, al fiului împușcat mortal în Europa.

Era o amăgire; până și ca adolescent — avea probabil șaisprezece ani când văzuse filmul la televizor — știuse că era un truc, știuse că un om nu-l poate înlocui niciodată pe altul.

Iar acum sugerase prostește, pentru o scurtă clipă, că viitoarea fiică a lui Michiko putea să ia cumva locul sărmanei Tamiko.

— Îmi cer scuze, spusese el.

Michiko nu zâmbise, dar dăduse din cap, aproape imperceptibil.

Lloyd nu știa dacă era momentul potrivit — inabilitatea de a simți acest lucru îl chinuise toată viața: nu știuse care era momentul potrivit pentru o mișcare decisivă în relația cu o colegă de liceu, momentul potrivit ca să ceară o mărire de salariu, momentul potrivit ca să se prezinte, întrerupând discuția altor două persoane la o petrecere, momentul potrivit pentru retragere când alte două persoane voiau evident să rămână singure. Unii aveau un simț înnăscut care-i ghida în asemenea cazuri, dar nu și Lloyd.

Și totuși....

Și totuși problema *trebuia* rezolvată.

Lumea se scuturase de praf; oamenii își continuau viețile. Da, mulți mergeau în cârje; da, o serie de companii de asigurare intraseră deja în faliment; da, exista un număr colosal de morți. Dar viața trebuia să meargă înainte, și oamenii trebuiau să se ducă la lucru, să se întoarcă acasă, să mănânce, să se

uite la filme și să se străduiască să facă progrese, bucurându-se de succes într-o mai mare sau mai mică măsură.

— În legătură cu nunta..., zise el, și lăsă vocea să i se stingă, lăsă cuvintele să plutească între ei.

— Da?

Lloyd expiră pe îndelete.

— Nu știu cine e femeia — femeia din viziunea mea. N-am idee cine e.

— Și crezi că ar putea fi mai presus decât mine, asta e?

— Nu, nu, nu. Sigur că nu. Doar că...

Tăcu. Dar Michiko îl cunoștea mult prea bine.

— Te gândești că pe planetă sunt șapte miliarde de oameni, nu-i așa? Și că simplul fapt că ne-am întâlnit a fost un noroc chior.

El dădu din cap; accepta acuzația.

— Poate, adăugă Michiko. Dar, când iei în considerare sorții care erau potrivnici întâlnirii noastre, cred că e mai mult decât atât. Nu e ca și cum tu te-ai fi îndrăgostit pur și simplu de mine, sau eu de tine. Tu locuiai la Chicago; eu locuiam la Tokio — și am sfârșit prin a ne afla împreună, aici, la granița franco-elvețiană. E un fapt aleatoriu, sau e destin?

— Nu sunt sigur că poți să crezi în destin, crezând în același timp în liberul-arbitru, spuse Lloyd, cu blândețe.

— Cred că nu. Ea își lăsă ochii în jos. Și, ei, poate că de fapt nu ești încă pregătit pentru căsătorie. De-a lungul anilor, atât de mulți prieteni de-ai mei s-au căsătorit numai fiindcă s-au temut că era ultima lor șansă. Înțelegi: ajunseseră la o anumită vârstă și își închipuiau că, dacă nu se căsătoreau cât mai curând, n-aveau s-o mai facă niciodată. Dacă

viziunea ta a demonstrat ceva, atunci a arătat că eu *nu* sunt ultima ta șansă. Cred că asta îndepărtează presiunea, nu? Nu mai e nevoie să te miști repede.

— Nu e vorba de așa ceva, o contrazise Lloyd, dar vocea îi tremura.

— Nu e? spuse Michiko. Atunci hotărăște-te. Acum. Ia-ți un angajament. Ne căsătorim?

Ea avea dreptate, Lloyd o știa. Credința lui într-un viitor imuabil îl ajutase să scape de vinovăție în privința celor întâmplate — dar, cu toate acestea, era vorba despre poziția pe care o adoptase întotdeauna, ca fizician: spațiul-timp e un cub Minkowski imuabil. Ceea ce urma să facă era deja făcut; viitorul era tot atât de imposibil de șters ca și trecutul.

Din câte știa el, nimeni nu relatase vreo viziune care să confirme că Michiko Komura și Lloyd Simcoe fuseseră vreodată căsătoriți; nimeni nu povestise că s-ar fi aflat într-o cameră care conținea o fotografie de nuntă în ramă costisitoare, înfățișând un bărbat alb înalt, cu ochi albaștri, și o femeie asiatică frumoasă, mai scundă.

Da, indiferent ce ar fi spus acum fusese întotdeauna spus. Dar nu avea cum să vadă ce răspuns fusese înregistrat în spațiu-timp. Atunci, în momentul acela, în acea secțiune, în acea pagină, în acel cadru de film, răspunsul lui era necunoscut, nedezvăluit. Indiferent ce cuvinte ar fi urmat să-i iasă printre buze, nu îi era ușor să le dea glas, chiar știind că orice avea să spună/spusese era inevitabil.

— Ei? întrebă Michiko. Care e hotărârea ta?

*

Theo era încă la lucru, seara târziu, rula o altă simulare a experimentului său și al lui Lloyd, când primi telefonul.

Dimitrios era mort.

Frățiorul lui. Mort. Se sinucisese.

Își reprimă lacrimile, își reprimă furia.

Prin minte îi trecură amintiri despre Dim. Momentele în care fusese bun cu el, când era copil, și cele în care fusese răutăcios. Și cât de îngrozită fusese întreaga familie cu atâția ani în urmă, când merseseră în Hong Kong și Dim se pierduse. Theo nu fusese niciodată mai fericit la vederea cuiva decât atunci când îl zărise pe Dim cocoțat pe umărul unui polițist care străbătea trotuarul aglomerat, venind către ei.

Dar acum, acum murise. Theo avea de făcut o altă călătorie la Atena, pentru înmormântare.

Nu știa ce ar fi trebuit să simtă.

O parte din el — imensă — era incredibil de întristată de moartea fratelui său.

Și o altă parte...

O altă parte era în culmea fericirii.

Nu fiindcă murise Dim, firește.

Dar faptul că murise schimba totul.

Pentru că Dimitrios avusese o viziune, o viziune confirmată de a unei alte persoane — și ca să ai o viziune trebuia să fii viu peste douăzeci și unu de ani de atunci înainte.

Dar, dacă era mort atunci, în 2009, n-avea cum să fie viu în 2030.

Așa că universul-bloc se spulberase. Ceea ce văzuseră oamenii alcătuia într-adevăr o imagine coerentă a zilei de mâine... dar nu era decât un mâine posibil și, într-adevăr,

de vreme ce îl inclusese pe Dimitrios Procopides, nu mai era nici măcar atât — nu mai era nici măcar posibil.

Teoria haosului spunea că schimbările minore ale condițiilor inițiale trebuiau să aibă efecte majore în decursul timpului. Cu siguranță că acum lumea anului 2030 nu mai putea să fie așa cum o descriau miliardele de priviri fugare aruncate deja de oameni în viitor.

Theo străbătu coridoarele centrului de control al LHC: trecu pe lângă marele mozaic, pe lângă placa pe care era înscris numele original, întreg, al instituției, pe lângă birouri, pe lângă laboratoare, pe lângă toalete.

Dacă viitorul era acum nesigur — firește, cu siguranță nu mai putea să fie exact așa cum îl descriseseră viziunile — poate că trebuia să renunțe la cercetările lui. Da, într-un viitor cândva posibil, cineva fusese hotărât să îl ucidă. Dar în următorii douăzeci de ani urmau să se petreacă atât de multe schimbări încât cu siguranță n-avea să se mai ajungă la același rezultat. Era foarte posibil să nu-l cunoască niciodată pe omul care îl omorâse, să nu se întâlnească unul cu altul niciodată. Sau persoana respectivă ar fi putut să moară înainte de 2030. În ambele cazuri, uciderea lui Theo nu mai era nicidecum inevitabilă.

Și totuși...

Și totuși, încă s-ar mai fi putut întâmpla. O serie de lucruri aveau să se dovedească a fi așa cum le indicase viziunea. Durata vieții celor pe care nu-i aștepta o moarte nenaturală avea să fie aceeași; cei care ocupau posturi sigure și le puteau păstra până atunci; căsniciile bune, solide, bazate pe sinceritate, nu aveau de ce să nu reziste.

Nu.

Destule îndoieli, destul timp irosit.

Theo se hotărî să-și continue viața, să renunțe la cercetările lui prostești, să înfrunte cu capul sus ziua de mâine, indiferent ce i-ar fi adus. Bineînțeles că avea să fie prudent — nu-și dorea, cu siguranță, ca unul dintre punctele de convergență dintre anul 2030 din viziuni și anul 2030 care avea să vină să fie propria lui moarte. Dar avea să meargă înainte, încercând să obțină tot ce se putea de la timpul, indiferent cât de scurt, care-i rămânea la dispoziție.

Măcar dacă și-ar fi propus și Dimitrios același lucru.

Plimbarea îl adusese înapoi, în biroul lui. Trebuia să-i telefoneze cuiva, cuiva care trebuia să afle asta de la un prieten, înainte de a i-o arunca în față mass-media din întreaga lume.

Cuvintele lui Michiko atârnau între ei: „Care e hotărârea ta?"

Sosise timpul, Lloyd o știa. Timpul iluminării cadrului predestinat; momentul adevărului, clipa în care avea să fie dezvăluită decizia deja înregistrată în spațiu-timp. Se uită în ochii lui Michiko, deschise gura și...

Ţrrrrrrrrr! Ţrrrrrrrrr!

Lloyd înjură, aruncând o privire spre telefon. Identitatea afișată a apelantului era „CERN LHC". Nimeni n-ar fi sunat de la serviciu la o oră atât de târzie dacă n-ar fi fost o urgență. Ridică receptorul.

— Alo?

— Lloyd, sunt Theo.

Se pregăti să-i spună că nu era un moment potrivit, să-i spună să sune mai târziu, dar, înainte de a apuca s-o facă, Theo se grăbi să continue:

— Lloyd, tocmai am primit un telefon. Fratele meu Dimitrios a murit.

— Oh, Doamne, spuse Lloyd. Oh, Doamne.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Michiko, cu ochii măriți de îngrijorare.

Lloyd acoperi receptorul.

— A murit fratele lui Theo.

Michiko își duse o mână la gură.

— S-a sinucis, continuă Theo, la telefon. O supradoză de somnifere.

— Îmi pare atât de rău, Theo, zise Lloyd. Pot să... te pot ajuta cu ceva?

— Nu. Nu. Cu nimic. Dar m-am gândit că e bine să te-anunț imediat.

Lloyd nu înțelese unde voia să ajungă Theo.

— Ah, mulțumesc, spuse, cu o tentă de nedumerire în glas.

— Lloyd, Dimitrios a avut o viziune.

— Cum? Oh. Apoi, după o pauză prelungită: *Oh.*

— Mi-a povestit-o chiar el.

— Probabil c-a inventat-o.

— Lloyd, vorbim despre *fratele* meu; n-a inventat nimic.

— Dar n-ai cum să...

— Știi că nu e singurul caz; au mai fost anunțate și altele. Dar de data asta... de data asta există o confirmare. Era la lucru, într-un restaurant din Grecia; tipul care administra restaurantul în 2030 îl administrează și acum, în 2009. Dim a fost în viziunea lui, și el într-a lui Dim. Când vor da asta la televizor...

— Păi... ah, rahat, zise Lloyd, și inima îi bătea cu putere. Rahat.

— Îmi pare rău, spuse Theo. Presa o să aibă o zi bogată. O pauză. Cum spuneam, m-am gândit că ar trebui să știi.

Lloyd încercă să se calmeze. Cum se putuse înșela într-o asemenea măsură?

— Mulțumesc, zise în cele din urmă. Apoi: Uite, uite, asta nu contează. Cum te simți tu? Ești OK?

— O să-mi revin.

— Fiindcă, dacă nu vrei să fii singur, eu și Michiko putem veni acolo.

— Nu, e OK. Franco della Robbia e încă aici, la CERN; o să-mi petrec o parte din timp cu el.

— OK. OK. O altă pauză. Uite, eu trebuie să...

— Știu, spuse Theo. La revedere.

— La revedere.

Lloyd puse receptorul în furcă.

Nu-l întâlnise niciodată pe Dimitrios Procopides; de fapt, Theo nu-l pomenea prea des. Ceea ce nu părea surprinzător; nici el nu amintea prea des la serviciu despre Dolly, sora lui. Dacă se gândea mai bine, nu era vorba decât de un alt deces dintr-o săptămână în care muriseră nenumărați alți oameni, dar...

— Bietul Theo, spuse Michiko. Clătină încet din cap, înainte și înapoi. Și fratele lui — bietul om.

Lloyd o privi. Își pierduse propria fiică, dar atunci, în clipa aceea, găsea în sufletul ei loc să se întristeze pentru un om pe care nu-l cunoscuse niciodată.

Inima lui continua să bată în ritm alert. Cuvintele pe care avusese de gând să le rostească înainte de a suna telefonul continuau să-i răsune în minte. La ce se gândea acum? Că nu voia încă să se dedice unei singure femei? Că nu era pregătit să se însoare? Că trebuia s-o cunoască pe femeia aceea albă, s-o găsească, s-o întâlnească, să aleagă în mod rațional, echilibrat, între ea și Michiko?

Nu.

Nu, nu era asta. Nu putea fi asta.

Prin gând îi trecea altceva: Sunt un idiot.

Și: Ea are incredibil de multă răbdare.

Și: Poate avertizarea că mariajul lui s-ar fi putut să nu dureze de la sine era cel mai bun lucru care i s-ar fi putut întâmpla. Ca orice cuplu, avea să presupună că se uneau până când avea să-i despartă moartea. Însă el aflase, încă din prima zi, așa cum n-o mai aflase nimeni vreodată, nici măcar cei care erau, ca el, copii dintr-o familie destrămată, aflase că nu era neapărat pentru totdeauna. Că avea să dureze numai dacă se lupta, se zbătea și se străduia pentru asta în fiecare clipă a vieții sale. Aflase că, dacă se căsătorea, asta urma să fie prima lui prioritate. Nu cariera, nu al naibii de nesigurul premiu Nobel, nu evaluarea activității profesionale a colegilor, nu prietenii.

Ci ea.

Michiko.

Michiko Komura.

Sau... sau Michiko Simcoe.

În anii 1970, în adolescența lui, se părea că femeile aveau să se lipsească pentru totdeauna de prostia care era preluarea

numelui altcuiva. Însă cele mai multe încă mai *continuau* să adopte numele de familie ale soților; discutaseră deja despre asta și Michiko spusese că avea într-adevăr intenția să preia numele lui. Bineînțeles că Simcoe nu suna tot atât de melodios precum Komura, dar sacrificiul era minor.

Dar nu.

Nu, nu trebuia să ia numele lui. Cât de multe femei divorțate nu mai purtau numele familiei în care se născuseră, ci pe al familiei cuiva care aparținea unui trecut rămas cu decenii în urmă, un memento zilnic al greșelilor tinereții, al unei iubiri care se sfârșise prost, al unor vremuri dureroase? De fapt, numele de fată al lui Michiko nu era Komura — ci Okawa; Komura era numele de familie al lui Hiroshi.

Însă trebuia să-l păstreze. Trebuia să rămână o Komura pentru ca Lloyd să-și amintească astfel, zi și noapte, că ea nu-i aparținea; că trebuia să se ocupe de căsnicia lor; că ziua de mâine nu se afla în mâinile lui.

Se uită la ea — la tenul fără cusur, la ochii ademenitori, la părul atât de negru.

Toate aveau să se schimbe cu timpul, firește. Dar el voia să fie de față, să savureze fiecare clipă, să se bucure de toate anotimpurile vieții alături de ea.

Da, alături de *ea.*

Lloyd Simcoe făcu ceva pe care nu-l făcuse prima oară — oh, de gândit, se gândise și atunci, dar respinsese ideea, considerând-o prostească, de modă veche, de prisos.

Însă era ceea ce voia să facă, ceea ce trebuia să facă.

Se lăsă într-un genunchi.

Și luă mâna lui Michiko într-a lui.

Și își ridică privirea spre fața ei frumoasă, răbdătoare.
Și spuse:
— Vrei să te măriți cu mine?
Și momentul se prelungi, cu Michiko evident uluită.
Și apoi pe fața ei înflori încet un zâmbet.
Și ea răspunse, aproape în șoaptă:
— Da.
Lloyd clipi cu iuțeală, cu ochii începțoșându-i-se.
Viitorul avea să fie superb.

22

Zece zile mai târziu: miercuri, 6 mai 2009

Gaston Béranger fusese surprinzător de ușor de convins că ar trebui să-ncerce o repetare a experimentului LHC. Dar intuise, firește, că n-aveau absolut nimic de pierdut și totul de câștigat dacă tentativa eșua; dacă a doua încercare nu genera nici o deplasare în timp, ar fi fost extrem de greu de dovedit responsabilitatea CERN-ului pentru pagubele produse prima oară.

Și acum sosise momentul adevărului.

Lloyd se îndreptă spre podiumul din lemn lustruit. În spatele lui se lățea sigla imensă a Națiunilor Unite, globul și frunza de laur. Aerul era uscat; Lloyd avu un șoc când atinse marginea metalică a podiumului. Inspiră adânc, liniștindu-se. Și se aplecă spre microfon.

— Vreau să vă mulțumesc...

Fu surprins când își auzi vocea răgușită. Dar, la naiba, le vorbea unora dintre cei mai puternici politicieni din lume. Înghiți în sec și încercă din nou.

— Vreau să-i mulțumesc domnului Secretar General Stephen Lewis fiindcă mi-a permis să vă vorbesc astăzi.

Cel puțin jumătate dintre delegați ascultau traduceri ale cuvintelor lui, cu ajutorul căștilor fără fir.

— Doamnelor și domnilor, mă numesc Lloyd Simcoe și sunt doctor în fizică. Sunt canadian, locuiesc în prezent în Franța și lucrez la CERN, centrul european de fizică a particulelor. Tăcu, înghiți în sec. După cum ați aflat deja, fără nici o îndoială, cauza fenomenului de deplasare în timp a conștiinței a fost, după toate aparențele, un experiment efectuat la CERN. Și, doamnelor și domnilor, știu că în prima clipă sună nebunește, dar am venit aici să vă cer dumneavoastră, în calitate de reprezentanți ai guvernelor dumneavoastră, permisiunea de a repeta experimentul.

Urmă o erupție de cuvinte — o babilonie de limbi mult mai diverse chiar și decât ceea ce se poate auzi în bufetele cu autoservire de la CERN. Bineînțeles că delegații aflaseră, în avans și în linii mari, despre ce avea să vorbească Lloyd — nimeni nu ajungea să ia cuvântul în plenul Națiunilor Unite decât după o serie de discuții preliminare. Sala Adunării Generale semăna cu o cavernă; ochiul lui nu reușea să deslușească prea multe fețe. Cu toate acestea, zări furia de pe chipurile delegaților ruși și ceva care părea groază pe ale nemților și pe ale japonezilor. Simcoe se uită la Secretarul General, un bărbat alb frumos, în vârstă de șaptezeci și doi de ani. Lewis îi adresă un zâmbet încurajator, și el continuă:

— Poate nu avem nici un motiv s-o facem. S-ar părea că acum există dovezi clare că viitorul descris de primul set de viziuni nu se va îndeplini — cel puțin nu cu exactitate. Cu

toate acestea, nu există nici o îndoială că acele priviri fugare au ajutat un număr foarte mare de oameni să afle multe despre ei înșiși.

Urmă o pauză, apoi:

— Îmi aduc aminte de *Colind de Crăciun*, nuvela scriitorului englez Charles Dickens. Personajul său, Ebenezer Scrooge, a avut o viziune a Crăciunului ce urma să vină, viziune în care acțiunile lui aveau drept urmare nenorocirile multor alți oameni, iar el ajungea să fie detestat și disprețuit după moarte. Și firește că o asemenea viziune ar fi fost îngrozitoare — dacă ar fi fost a unui viitor unic, cu adevărat imuabil. Dar lui Scrooge i s-a spus că nu, că viitorul pe care-l văzuse nu era decât o extrapolare logică a vieții sale, continuată așa cum se desfășura în prezent. Putea schimba, în bine, existența lui și pe a tuturor celor din jur; acea întrezărire a viitorului s-a dovedit a fi un lucru minunat.

O înghițitură de apă, apoi continuă.

— Dar viziunea lui Scrooge a fost dintr-un moment cu totul aparte — ziua de Crăciun. Noi nu am avut, nu cu toții, viziunea unor evenimente semnificative; mulți au văzut lucruri banale, frustrant de ambigue, iar unii, aproape o treime dintre noi, au văzut fie niște vise, fie doar beznă — dormeau în intervalul de două minute plasat la douăzeci și unu de ani în viitor. Tăcu și înălță din umeri, ca și cum el unul n-ar fi știut care era opțiunea corectă. Credem că putem reface experimentul care a generat viziunile; îi putem oferi omenirii o altă ocazie de a întrezări viitorul. Ridică o mână. Știu că o serie de guverne privesc cu suspiciune lucrurile astfel dezvăluite, dar acum, când știm că viitorul *nu* e de neschimbat,

sperăm că ne veți îngădui să le facem încă o dată oamenilor din întreaga lume acest dar, însoțit de binefacerile efectului Ebenezer. Bucurându-ne de cooperarea dumneavoastră, doamnelor și domnilor, și de a guvernelor dumneavoastră, credem că putem acționa fără nici un risc. Decizia rămâne la latitudinea dumneavoastră.

Lloyd ieși prin ușile înalte de sticlă ale clădirii Adunării Generale. Ochii începură să-l usture la contactul cu aerul New Yorkului — la naiba, trebuia făcut ceva în legătură cu asta, cât de curând; viziunile spuneau că în 2030 avea să fie mai rău. Pe cerul cenușiu se intersectau dârele lăsate de avioane. Un grup de reporteri — probabil vreo cincizeci în total — se grăbi să-i iasă în întâmpinare, întinzând spre el camerele de televiziune portabile și microfoanele.

— Doctore Simcoe! strigă o femeie albă, de vârstă mijlocie. Doctore Simcoe! Ce se-ntâmplă dacă nu mai revine conștiența în prezent? Ce se întâmplă dacă rămânem cu toții blocați la douăzeci și unu de ani în viitor?

Lloyd era obosit. Nu mai fusese într-o asemenea tensiune nervoasă în timpul unui discurs public de când își susținuse teza de doctorat. Singurul lucru pe care și-l dorea cu adevărat era să se întoarcă în camera lui de hotel, să-și toarne un pahar de scotch și să se strecoare în pat.

— N-avem nici un motiv să credem că s-ar putea întâmpla așa ceva, răspunse el. Pare să fie un fenomen pe de-a-ntregul temporar, care începe în momentul coliziunii particulelor și se încheie în momentul când punem capăt acestei coliziuni.

— Și cum rămâne cu familiile oamenilor care s-ar putea să moară de data asta? Vă asumați personal responsabilitatea?

— Și cum rămâne cu aceia care-au murit deja? Nu credeți că aveți o datorie față de ei?

— Nu e doar o încercare de a obține gloria fără prea mare efort?

Lloyd inspiră adânc. *Era* obosit și capul îl durea atât de tare încât îi zvâcneau tâmplele.

— Domnilor și doamnelor — și folosesc această expresie eliberând-o din forma sa rigidă — s-ar părea că sunteți obișnuiți să intervievați politicieni, care nu-și permit să fie văzuți ieșindu-și din fire, așa că le puteți adresa întrebări apelând la tonul virulent. Ei bine, eu *nu* sunt politician; sunt, printre altele, profesor universitar, și sunt obișnuit cu discuțiile civilizate. Dacă nu puteți formula întrebări politicoase, punem capăt acestei discuții.

— Dar, doctore Simcoe — nu este adevărat că toate decesele și distrugerile s-au petrecut din vina dumneavoastră? N-ați realizat de fapt un experiment care a mers anapoda?

Lloyd își păstră tonul egal.

— Nu glumesc, oameni buni. Am avut deja parte de o doză suficientă de expunere în fața mijloacelor de informare în masă; încă o întrebare care denaturează astfel adevărul, și am plecat.

— Dar toate decesele..., începu cineva.

— Asta a fost, se răsti Lloyd. Am plecat.

Începu să se îndepărteze.

— Așteptați! strigă un reporter.

— Opriți-vă! țipă un altul.

Lloyd făcu stânga împrejur.

— Numai dacă puteți formula întrebări inteligente, civilizate.

După o clipă de ezitare, o americancă melanică ridică mâna, aproape cu sfială.

— Da? spuse Lloyd, înălțând din sprâncene.

— Doctore Simcoe, ce decizie credeți că vor lua Națiunile Unite?

Lloyd dădu din cap, recunoscând că întrebarea era acceptabilă.

— Sincer, nu știu. Eu, unul, am senzația că ar trebui într-adevăr să încercăm o reiterare a rezultatelor — dar eu sunt om de știință și reproducerea experiențelor e meseria mea. Cred într-adevăr că populația lumii își dorește acest lucru, dar nu am de unde să știu dacă liderii popoarelor sunt dispuși să-i îndeplinească dorința.

Și Theo venise la New York și, în seara aceea, el și Lloyd savurară o cină extravagantă, cu preparate din pește și moluște, la Ambassador Grill, în hotelul UN Plaza-Park Hyatt.

— Se apropie ziua lui Michiko, spuse Theo, rupând cleștele unui homar.

Lloyd dădu din cap.

— Știu.

— Ai de gând să pregătești o petrecere-surpriză pentru ea?

Lloyd rămase o clipă nemișcat.

— Nu, răspunse apoi.

Theo îi aruncă o privire gen „dacă ai iubi-o cu adevărat, ai face-o". Dar Lloyd n-avea dispoziția necesară ca să-i ofere

explicații. De fapt, nu se mai gândise niciodată la asta, dar răspunsul îi veni în minte pe deplin justificat, ca și cum l-ar fi știut dintotdeauna. Petrecerile-surpriză erau o înșelăciune. Lăsai pe cineva care-ți era drag să creadă că uitaseși de ziua lui. Îl dezamăgeai cu bună știință, îl făceai să se creadă neglijat, dat uitării, lipsit de dragoste și de apreciere. Și îl mințeai — îl mințeai! — săptămâni de-a rândul, în timp ce pregăteai terenul pentru eveniment. Toate astea ca să se simtă iubit în clipa când invitații strigau „Surpriză!".

În mariajul lui cu Michiko, Lloyd nu intenționa s-o facă să se simtă iubită apelând la situații prefabricate. Avea să simtă dragostea lui în fiecare zi — în fiecare minut; încrederea ei în dragostea lui n-avea să se zdruncine niciodată. Avea să fie fără încetare perechea lui, dragostea lui, până în ziua morții ei.

Și bineînțeles că n-avea s-o mintă niciodată — nici măcar când s-ar fi putut spune că o făcea pentru binele ei.

— Ești sigur? întrebă Theo. Te-aș ajuta cu plăcere s-o organizezi.

— Nu, răspunse el, clătinând din cap; Theo era atât de tânăr, atât de naiv. Nu, mulțumesc.

23

Dezbaterile Națiunilor Unite continuau. În timp ce se afla la New York, Theo primi un alt e-mail ca reacție la anunțul prin care solicita informații despre propria moarte. Avea de gând să trimită un răspuns scurt, politicos — intenționa să renunțe la cercetări, era intenția lui sinceră — dar, fir-ar să fie, mesajul era, pur și simplu, atât de incitant: „N-am luat inițial legătura cu dumneavoastră, pentru că ajunsesem să cred că viitorul e imuabil și că tot ce urma să se întâmple, inclusiv rolul meu în povestea asta, era inevitabil. Dar acum am aflat contrariul, așa că trebuie să vă solicit ajutorul."

Mesajul era din Toronto — la o distanță de numai o oră de zbor din Big Apple[1]. Theo decise să facă drumul și să se-ntâlnească față-n față cu bărbatul care îi trimisese scrisoarea. Era prima lui vizită în Canada și nu se așteptase la o asemenea căldură în timpul verii. Oh, după standardele

[1] Mărul cel Mare, denumire argotică a orașului New York.

mediteraneene nu era cald — temperatura se ridica rareori la peste treizeci și cinci de grade Celsius. Dar îl surprinse.

Ca să obțină un bilet de avion mai ieftin, trebuia să rămână peste noapte, în loc să facă drumul dus-întors în aceeași zi. Așa că era nevoit să-și omoare timpul într-o seară petrecută în Toronto. La agenția de voiaj i se sugerase că ar fi putut savura șederea la un hotel de pe Danforth — o porțiune a axei est-vest a orașului; acolo se afla centrul celei mai mari comunități grecești. Theo fusese de acord și, spre încântarea lui, descoperi că, în acea parte a metropolei, numele străzilor erau scrise atât cu alfabetul latin cât și cu cel grecesc.

Însă întâlnirea la care trebuia să ajungă nu era în Danforth. Avea să aibă loc în North York, după toate aparențele cândva un oraș de sine stătător, inclus apoi în Toronto, a cărui populație se ridica la trei milioane de oameni. A doua zi, ajunse acolo cu metroul. Se amuză descoperind că sistemul de transport public din Toronto era numit CTT (de la Comisia de Transport din Toronto); o prescurtare fără îndoială valabilă pentru Coliziunatorul de Tahioni-Tardioni, pe care se presupunea că avea să-l coordoneze într-o bună zi.

Vagoanele metroului erau spațioase și curate, deși auzise că deveneau supraaglomerate la orele de vârf. Dar peste măsură îl impresionă, printre altele, trecerea peste Don Valley Parkway — pe niște șine speciale, suspendate peste Danforth, la vreo sută de metri deasupra solului. Peisajul era spectaculos — dar cel mai memorabil aspect era podul de peste Don Valley, construit cu decenii înaintea primei linii de metrou din Toronto, însă conceput în așa fel încât să poată găzdui două rânduri de șine. Nu vedeai prea des un

asemenea exemplu de proiectare a orașelor în perspectiva viitorului îndepărtat.

Schimbă metroul în stația Yonge și se îndreptă spre North York Centre. Descoperi cu surprindere că nu trebuia să iasă din stație ca să intre în blocul de apartamente în care era așteptat; accesul se făcea direct. Același complex adăpostea o megalibrărie (din lanțul numit Indigo), un multiplex și un magazin alimentar imens, a cărui specialitate părea să fie o linie de produse numite Preferințele Președintelui. Și asta îl surprinse pe Theo; în țara aceea, s-ar fi așteptat să se numească Preferințele Prim-Ministrului.

Se duse direct la portar, care îl călăuzi prin holul de marmură până la lifturi, după care urcă până la etajul treizeci și patru. Acolo găsi cu ușurință apartamentul căutat și bătu la ușă.

Aceasta se deschise și în cadrul ei apăru un asiatic bătrân.

— Salut, spuse el, într-o engleză perfectă.

— Vă salut, domnule Cheung, răspunse Theo. Vă mulțumesc că ați fost de acord să ne întâlnim.

— Nu vreți să intrați?

Bărbatul, care trebuia să fi avut vreo șaizeci și cinci de ani, se trase într-o parte și îl lăsă să treacă. Theo își scoase pantofii și pătrunse în apartamentul superb. Cheung îl conduse în camera de zi. Avea vedere spre sud. Theo zări în depărtare centrul orașului Toronto, cu zgârie-norii săi, cu acul zvelt al Turnului CN[1] și, dincolo de el, Lacul Ontario, întinzându-se spre orizont.

---

[1] Turnul Național Canadian.

— Am apreciat faptul că mi-ați scris, spuse Theo. După cum vă puteți imagina, îmi este foarte greu să trec prin asta.

— Nu mă îndoiesc, zise Cheung. Serviți un ceai? O cafea?

— Nu, nimic, mulțumesc.

— Cum doriți, spuse bătrânul. Luați loc, vă rog.

Theo se așeză pe o canapea tapisată cu piele portocalie. La capătul mesei era un vas de porțelan pictat.

— E superb, comentă el.

Cheung încuviință cu o înclinare a capului.

— Din timpul Dinastiei Ming, firește, de acum aproape cinci sute de ani. Sculptura e cea mai grandioasă artă. Un text își pierde înțelesul odată ce limba iese din uz, dar un obiect care dăinuie de secole sau de milenii — e ceva care poate fi apreciat. În zilele noastre, oricine poate savura frumusețea artefactelor chinezești, egiptene sau aztece; eu le colecționez pe oricare dintre ele. Meșteșugarii care le-au făurit continuă să trăiască prin munca lor.

Theo scoase un sunet nedefinit și se lăsă pe spătarul canapelei. Pe peretele opus se afla un tablou înfățișând portul Kowloon. Dădu din cap în direcția lui.

— Hong Kong, spuse.

— Da. Cunoașteți orașul?

— În 1996, când aveam paisprezece ani, părinții mei ne-au dus acolo în vacanță. Voiau să-l vedem — eu și fratele meu — înainte de a reintra în mâinile Chinei Comuniste.

— Da, acei ultimi doi ani au fost excepționali pentru turism, zise Cheung. Dar au fost și foarte potriviți pentru a părăsi țara; eu însumi am plecat atunci și am venit în Canada. Peste două sute de mii de nativi din Hong Kong s-au

mutat aici înainte ca Marea Britanie să le-napoieze chinezilor țara noastră.

— Îmi imaginez că și eu m-aș fi mutat, spuse Theo, cu toată înțelegerea.

— Toți cei care și-au putut permite au făcut-o. Și, judecând după viziunile pe care le-au avut oamenii, în China lucrurile nu se vor îmbunătăți în următorii douăzeci și unu de ani, așa că mă bucur într-adevăr că am plecat; nu suport ideea de a-mi pierde libertatea. Bătrânul făcu o pauză. Dar dumneavoastră, tinere prieten, riscați să pierdeți mult mai mult, nu-i așa? În ceea ce mă privește, mă așteptam să fiu mort peste douăzeci și unu de ani de acum înainte; am fost încântat să aflu că, dacă am avut o viziune, înseamnă că mă voi afla încă în viață. Într-adevăr, fiindcă mă simt rezonabil de agil, încep să bănuiesc că mi-a mai rămas de trăit chiar mai mult de atât. Însă timpul vieții dumneavoastră ar putea fi scurtat — așa cum vă spuneam în e-mail, în viziunea mea v-a fost rostit numele. Nu mai auzisem de dumneavoastră până atunci — iertați-mă că o spun. Dar numele a fost suficient de melodios — Theodosios Procopides — ca să mi se întipărească în minte.

— Ați spus că, în viziunea dumneavoastră, cineva v-a vorbit despre planurile sale de a mă ucide.

— Pe un ton de rău augur, cu siguranță. Dar, tot după cum am spus, în afară de asta nu mai știu mare lucru.

— Nu mă îndoiesc de dumneavoastră, domnule Cheung. Dar, dacă aș putea găsi persoana cu care stăteați de vorbă în viziune, evident că aș putea afla mai multe.

— Însă, așa cum vă spuneam, nu știu cine era.

— Mi-o puteți descrie?

— Bineînțeles. Era alb. Alb, ca un european din nord, nu cu pielea măslinie, ca a dumneavoastră. În viziunea mea nu avea mai mult de cincizeci de ani, ceea ce înseamnă că sunteți cam de aceeași vârstă. Vorbeam în engleză și el avea accent american.

— Sunt mai multe feluri de accente americane, zise Theo.

— Da, da, încuviință Cheung. Vreau să spun că vorbea ca în New England — poate ca în Boston.

Viziunea lui Lloyd îl plasa, aparent, tot în New England; bineînțeles că n-avea cum să fie el interlocutorul lui Cheung — în momentul respectiv făcea sex cu baba...

— Ce altceva îmi mai puteți spune despre modul în care vorbea? Părea un tip educat?

— Ei, acum, după ce ați pomenit de asta, cred că da. A folosit cuvântul „aprehensiv" — nu e un termen extrem de elevat, dar e puțin probabil să fie folosit de un incult.

— De fapt, ce-a spus? Îmi puteți reda discuția?

— O să-ncerc. Ne aflam undeva, în interior. În America de Nord. Asta se poate spune după forma prizelor; întotdeauna mă gândesc că acolo seamănă cu niște bebeluși mirați. Oricum, individul ăla mi-a spus: „El l-a ucis pe Theo."

— Bărbatul cu care discutați m-a ucis?

— Nu. Nu. Am citat cuvintele lui. A spus: „el" — adică altcineva — „l-a ucis pe Theo."

— Sunteți sigur că a spus „el"?

— Da.

Ei, asta însemna oricum ceva: patru miliarde de suspecți potențiali fuseseră eliminați dintr-o lovitură.

Cheung își reluă povestea.

— A spus: „L-a ucis pe Theo", iar eu am întrebat: „Care Theo?" Și el a răspuns: „Știi, Theodosios Procopides." Iar eu am spus: „Oh, aha." Mă tem că engleza mea spontană încă n-a ajuns la un asemenea grad de familiaritate, dar s-ar părea că în următorii douăzeci și unu de ani o s-ajungă. În orice caz, era clar că vă cunoșteam — sau că măcar numele dumneavoastră îmi era cunoscut — în anul 2030.

— Continuați.

— Ei, și pe urmă interlocutorul meu a spus: „În privința lui, ne-a luat-o înainte."

— Po... poftim?

— A spus: „În privința lui, ne-a luat-o înainte." Cheung își lăsă capul în jos. Da, știu cum sună — ca și cum eu și asociatul meu am fi plănuit de asemenea să vă ucidem. Își desfăcu brațele. Eu sunt un om bogat, doctore Procopides — ba chiar un om foarte bogat. N-o să vă spun că se poate ajunge la nivelul meu fără să dai dovadă de cruzime, fiindcă știm amândoi că nu e adevărat. Mi-am tratat cu foarte multă duritate rivalii de-a lungul anilor și probabil că acțiunile mele au încălcat uneori legea. Dar nu sunt doar om de afaceri. Sunt și creștin. Își ridică o mână. Vă rog, nu vă alarmați; n-o să vă țin o predică — știu că, în anumite cercuri occidentale, creezi o situație stânjenitoare declarându-ți pe față credința, ca și cum ai aduce în discuție un subiect pe care e de preferat să nu-l abordezi niciodată în compania persoanelor bine-crescute. Am făcut această mențiune numai ca să subliniez un aspect important: poate că sunt un om dur, dar sunt și un om cu frica lui Dumnezeu — și n-aș aproba niciodată o crimă. Și

vă puteți imagina că, la vârsta mea înaintată, am obiceiuri rigide; nu-mi vine să cred că, în ultimii ani ai vieții, o să încalc un cod moral după care am trăit încă din copilărie. Știu la ce vă gândiți — înțelesul evident al cuvintelor „în privința lui, ne-a luat-o înainte" este că altcineva v-a ucis înainte de a o fi făcut eu și asociatul meu. Însă repet că nu sunt un criminal. În plus, știu că dumneavoastră sunteți fizician, iar eu fac foarte puține afaceri în acest domeniu — în afară de proprietățile imobiliare, în care bineînțeles că ar trebui să investească toată lumea, investițiile mele se îndreaptă în principal către cercetarea biologică: domeniul farmaceutic, ingineria genetică, și așa mai departe. Înțelegeți, eu unul nu sunt om de știință — doar capitalist. Dar cred că sunteți de acord că un fizician nu poate fi un obstacol pe calea către genul de lucruri pe care le urmăresc, și, cum spuneam, nu sunt criminal. Totuși, acestea au fost cuvintele, pe care vi le redau întocmai: „În privința lui, ne-a luat-o înainte."

Theo se uită la el, luând în considerare totul.

— Dacă așa stau lucrurile, spuse în cele din urmă, alegându-și cu grijă cuvintele, de ce-mi povestiți mie toate astea?

Cheung dădu din cap, ca și cum s-ar fi așteptat la întrebare.

— Firește că, în mod normal, nimeni cu discută despre planurile unei crime tocmai cu victima. Dar, cum vă spuneam, doctore Procopides, eu sunt creștin; de aceea, cred că în pericol nu se află numai viața dumneavoastră, ci și sufletul meu nemuritor. N-am nici un interes să mă văd implicat, fie și numai periferic, într-un păcat de genul complicității unei crime. Și, de vreme ce viitorul poate fi schimbat, vreau să se schimbe. Dumneavoastră vă aflați pe urmele celui care o să vă ucidă; dacă

reușiți să vă descurcați cumva și să nu muriți de mâna acelui individ, indiferent cine ar fi, ei bine, atunci respectivul n-o să ne-o mai ia înainte, mie și asociatului meu. V-am făcut această mărturisire cu speranța că veți evita nu doar să fiți împușcat — era vorba de moarte prin împușcare, nu-i așa? — de această altă persoană, ci și să fiți ucis de oricine altcineva care ar avea legătură cu mine. Nu vreau să am mâinile pătate de sângele dumneavoastră — sau de al oricui altcuiva.

Theo expiră zgomotos. Gândul că, într-o bună zi, cineva avea să-i dorească moartea, era suficient de cutremurător — dar să afle acum că mai multe grupuri voiau să-l vadă mort era șocant.

Poate bătrânul era nebun — deși nu părea. Totuși, peste douăzeci și unu de ani avea să fie... ei bine, cât de bătrân?

— Iertați-mi impolitețea, spuse el, dar pot să vă întreb când v-ați născut?

— Firește: pe 29 februarie 1932. Ceea ce înseamnă că am nouăsprezece ani.

Theo se simți făcând ochii mari. Stătea de vorbă cu un *smintit*...

Dar Cheung zâmbi.

— Pentru că m-am născut pe 29 februarie, înțelegeți — o dată care nu există decât din patru în patru ani. Serios vorbind, am șaptezeci și șapte de ani.

Ceea ce însemna că era mult mai bătrân decât apreciase Theo și că — Dumnezeule! — în 2030 avea să fie în vârstă de nouăzeci și opt de ani.

Lui Theo îi trecu prin minte un alt gând: discutase cu destul de mulți oameni care visau în 2030; de obicei nu era greu

să distingi visul de realitate. Dar, dacă în viitor Cheung avea nouăzeci și opt de ani, nu era oare posibil să sufere de Alzheimer? Ce fel de gânduri treceau printr-un asemenea creier?

— O să vă scutesc de întrebare, zise Cheung. Nu am gena care favorizează apariția bolii Alzheimer. Sunt la fel de surprins ca dumneavoastră când mă gândesc că voi fi încă în viață peste douăzeci și unu de ani și tot atât de șocat de faptul că, după ce voi fi trăit deja o viață întreagă, îi voi supraviețui, după cum s-ar părea, unui om tânăr, ca dumneavoastră.

— V-ați născut într-adevăr pe 29 februarie? întrebă Theo.

— Dar, dar nu e nicidecum o caracteristică unică; în prezent, sunt în viață în jur de cinci milioane de oameni care își sărbătoresc ziua de naștere la această dată.

Theo îi luă în considerare spusele, apoi i se adresă:

— Deci bărbatul acela a spus: „În privința lui, ne-a luat-o înainte." Și dumneavoastră ce ați mai spus?

— Am spus, și vă rog din nou să-mi iertați cuvintele: „E bine și așa."

Theo se încruntă.

— Pe urmă, continuă Cheung, am adăugat: „Cine urmează?" La care asociatul meu a răspuns: „Korolov." Korolov, care cred că se scrie K-O-R-O-L-O-V. Un nume rusesc, nu? Vă spune ceva?

Theo clătină din cap.

— Nu. Făcu o pauză. Așa că urma — urmează — să-l eliminați și pe acest Korolov?

— E o interpretare evidentă, da. Dar n-am idee cine ar putea fi — el sau ea.

— El.

— Parcă spuneați că nu-l cunoașteți.

— Nu-l cunosc — dar Korolov e numele de familie al unui bărbat. La ruși, numele de familie ale femeilor se termină cu *-ova*. Ale bărbaților se termină cu *-ov*.

— Ah, zise Cheung. În orice caz, după ce bărbatul cu care vorbeam a spus „Korolov", eu am ripostat: „Ei, nu-mi pot imagina că mai e și altcineva pe urmele lui", iar asociatul meu a răspuns: „Nu e necesar să fii aprehensiv, Ubu...", Ubu fiind o poreclă pe care nu le îngădui s-o folosească decât celor mai apropiați prieteni ai mei, deși, cum vă spuneam, nu l-am mai întâlnit niciodată pe bărbatul acela, sau cel puțin nu încă. „Nu e necesar să fii aprehensiv, Ubu", a zis el. „Tipul care l-a lichidat pe Procopides n-are de ce să fie interesat de Korolov." Și pe urmă eu am spus: „Foarte bine. Ocupă-te de asta, Darryl" — presupun că Darryl era numele bărbatului cu care vorbeam. El a deschis gura să mai spună ceva, însă în clipa următoare am ajuns deodată înapoi aici, în 2009.

— Prin urmare, asta e tot ce știți? Că un bărbat pe nume Darryl va încerca să ucidă mai mulți oameni, inclusiv pe mine și pe cineva pe nume Korolov, însă altcineva, un alt bărbat, care nu va pune la cale nimic împotriva acestui Korolov, mă va ucide înaintea lui?

Cheung ridică din umeri cu părere de rău, dar Theo nu putea spune dacă regreta că în informațiile lui erau goluri frustrante sau că, într-o bună zi, avea, după toate aparențele, să-i dorească moartea.

— Așa e.

— Acest Darryl — arăta cumva ca un boxer? Știți, ca unul profesionist?

— Nu. Aș zice că era prea burtos pentru orice soi de atlet.

Theo se lăsă uluit pe spătarul canapelei.

— Vă mulțumesc că m-ați anunțat, spuse, într-un târziu.

— Era tot ce puteam să fac, zise Cheung. Se întrerupse, ca și cum s-ar fi întrebat dacă era sau nu prudent să spună mai mult, apoi adăugă: Sufletele sunt legate de viața veșnică, doctore Procopides, pe când religia are legătură doar cu recompensele. Eu bănuiesc mai degrabă că vă așteaptă lucruri mărețe și că veți fi răsplătit în mod corespunzător — dar, firește, numai dacă reușiți să rămâneți în viață suficient de mult. Faceți-vă o favoare — faceți-ne amândurora o favoare — și nu renunțați la cercetările dumneavoastră!

24

Theo se întoarse la New York și îi povesti lui Lloyd despre întâlnirea sa cu Cheung. Spusele bătrânului îl uluiră pe canadian la fel de mult cum îl uluiseră pe Theo. Cei doi rămaseră la New York încă trei zile, timp în care Națiunile Unite își continuară cu aprindere dezbaterile legate de propunerea lor.

China luă cuvântul în favoarea moțiunii de autorizare a replicării experimentului. Deși acum era clar că viitorul se putea schimba, faptul că în timpul primului set de viziuni guvernul său totalitar continua evident să conducă țara cu mână de fier își adusese o contribuție enormă la liniștirea disidenților. Pentru China, asta era problema-cheie. Existau numai două versiuni posibile ale viitorului: dictatura comunistă fie continua, fie înceta. Prima viziune arătase că într-adevăr continua. Dacă a doua arăta același lucru — dacă arăta că, în ciuda maleabilității viitorului, comunismul nu avea să cadă — atunci spiritul disidenței ar fi fost zdrobit:

o exemplificare perfectă a ceea ce *New York Times* numise, apelând la un calambur de un gust îndoielnic, *„taking a Dim view of the future"*[1], în onoarea lui Dimitrios Procopides, care, cu spiritul zdrobit de ceea ce văzuse din ziua de mâine, renunțase la ideea că ar mai fi putut schimba ceva.

Și dacă a doua viziune arăta căderea comunismului? Atunci China nu s-ar fi aflat într-o situație mai proastă decât înainte de *Flashforward*, cu viitorul sub semnul întrebării. După părerea guvernului de la Beijing, merita să riște.

Ambasadorii Uniunii Europene aveau de asemenea de gând să voteze în bloc în favoarea replicării, și asta din două motive. Dacă replicarea eșua, atunci nesfârșitul șuvoi de procese intentate CERN-ului și a țărilor sale membre ar fi putut fi oprit. Iar dacă replicarea era un succes, ei bine, atunci această a doua ocheadă aruncată în viitor avea să fie gratuită, însă următoarele urmau să-i fie vândute omenirii cu câteva miliarde de euro bucata. Era adevărat că și alte națiuni ar fi putut să construiască acceleratoare de particule capabile să genereze tipurile de energie eliberate de LHC, dar cu toate că primul set de viziuni arătase o lume plină de Coliziunatoare de Tahioni-Tardioni, se părea că viziunile nu puteau fi invocate cu ușurință. Dacă purta răspunderea, atunci CERN era *unicul* responsabil — o combinație specifică de parametri, puțin probabil reproductibilă într-un alt accelerator, făcuse posibilă apariția *Flashforward*-ului.

Obiecțiunile împotriva replicării erau mai puternice în emisfera vestică — în țările unde oamenii fuseseră în marea

[1] A avea o perspectivă Dim asupra viitorului — unde cuvântul *dim*, care înseamnă „sumbru", este în același timp un diminutiv pentru Dimitrios.

lor majoritate în stare de veghe când le plecase conștiența în *Anno Domini* 2030 și, în consecință, fuseseră răniți sau uciși în număr mare. Obiecțiile se bazau mai ales pe faptul că populația fusese scandalizată de răul făcut ultima oară și se temea că un al doilea set de viziuni ar fi fost acompaniat de un alt carnaj și de distrugeri similare.

În emisfera estică, stricăciunile produse erau relativ puține; pe teritoriile mai multor națiuni, peste nouăzeci la sută din populație dormea — sau cel puțin era întinsă în pat, în siguranță — în momentul petrecerii *Flashforward*-ului; avuseseră loc foarte puține pierderi de vieți omenești și se anunțaseră puține distrugeri de bunuri personale. Era clar, spuneau reprezentanții statelor din zonă, că o replicare bine organizată și anunțată în avans n-ar fi pus în pericol prea mulți oameni. Susțineau că argumentele împotriva replicării erau mai degrabă de natură emoțională decât de natură rațională. Într-adevăr, sondajele efectuate în întreaga lume arătau că persoanele care avuseseră viziuni erau extraordinar de mulțumite, deși se demonstrase că nu li se dezvăluise un viitor de neschimbat. Mai mult decât atât, acum, după ce omenirea căpătase certitudinea că viitorul se putea modifica, cei care întrezăriseră un viitor personal considerat negativ din punctul lor de vedere, erau, în medie, chiar mai mulțumiți că li se ivise ocazia să arunce o privire decât cei care își descriseseră viziunile ca fiind imagini ale unui viitor pozitiv.

Deși nu avea o voce oficială în cadrul dezbaterilor, Papa Benedict al XVI-lea se amestecase în dispută, anunțând că viziunile erau pe de-a-ntregul compatibile cu dogmele catolice. Faptul că numărul participanților la slujbe înregistrase o

creștere enormă după *Flashforward* reprezenta, fără îndoială, unul din factorii care influențaseră poziția adoptată de pontif.

Și prim-ministrul Canadei, la data respectivă o femeie, agrea viziunile, de vreme ce arătaseră că, în viitor, Québecul continua să facă parte din țara ei. Președintele Statelor Unite era mai puțin entuziast: deși țara lui continua evident să fie, și peste două decenii, puterea conducătoare a lumii, consilierii președintelui erau substanțial îngrijorați fiindcă prima privire aruncată în viitor șubrezise deja securitatea națională, căci oameni — și mai ales copii — care nu se angajaseră niciodată prin jurământ să păstreze secretele avuseseră acces la tot felul de informații din culise. Și, bineînțeles, autoritățile democrate erau deranjate de faptul că republicanul Franklin Hapgood, în prezent profesor de științe politice la Purdue, era, după toate aparențele, menit să ocupe fotoliul prezidențial în 2030.

Așa că delegația americană continua să aducă argumente împotriva replicării:

— Încă ne mai îngropăm morții, spuse un ambasador.

Dar delegația japoneză ripostase, susținând că, deși viziunile nu descriau un viitor real, reprezentau, cu siguranță, un viitor funcțional. Iar Statele Unite — o țară în care majoritatea locuitorilor avuseseră viziuni coerente, în timpul zilei — încercau să stocheze în favoarea lor beneficiile tehnologice spicuite din acele viziuni. *Flashforward*-ul se petrecuse la 11:21 A.M. în Los Angeles și la 2:21 P.M. în New York, dar la 3:21 A.M. în Tokio; majoritatea japonezilor avuseseră viziuni care nu conțineau nimic mai excitant decât propriile vise din viitor. America fructifica noile tehnologii și noile invenții înfățișate

în viziunile cetățenilor săi; Japonia și celelalte țări din emisfera estică fuseseră lăsate în mod inechitabil în urmă.

Ceea ce pusese din nou în mișcare delegația chineză; se părea că, de fapt, membrii săi de-abia așteptaseră să ridice cineva problema. *Flashforward*-ul avusese loc la 2:21 A.M., ora Beijingului; majoritatea chinezilor avuseseră viziuni în care se văzuseră dormind în viitor. Dacă avea să fie provocat un alt *Flashforward*, argumentară ei, atunci trebuia să înceapă într-un moment decalat cu douăsprezece ore față de ultima încercare. În acest mod, dacă partea conștientă a minții făcea același salt de douăzeci și unu de ani, șase luni, două zile și două ore, atunci de data asta majoritatea foloaselor aveau să fie trase de locuitorii emisferei estice, echilibrând balanța.

Guvernul japonez susținu imediat China din acest punct de vedere. India, Pakistanul și ambele Corei, cea de Nord și cea de Sud, intervenir㠄, spunând că numai așa era corect.

Probabil că Orientul avea dreptate, America încerca să obțină dominația tehnologică: Statele Unite argumentară cu vehemență că, dacă avea să existe o replicare, aceasta trebuia să se facă la aceeași oră a zilei. Își exprimară argumentele în termeni științifici: replicarea era într-adevăr replicare, așa că, în măsura în care era omenește posibil, toți parametrii experienței trebuiau să fie identici.

Lloyd Simcoe fu chemat înapoi, să ia cuvântul în Adunarea Generală pe această temă.

— Avertizez cu tărie împotriva modificării oricărui factor, dacă nu e neapărat necesar, spuse el, dar, de vreme ce nu avem un model funcțional complet al fenomenului, nu pot afirma categoric că efectuarea experimentului noaptea în loc să-l

derulăm ziua poate schimba ceva. La urma urmelor, tunelul LHC este foarte bine ecranat împotriva scurgerii de radiații — și această ecranare are ca efect și împiedicarea pătrunderii în interior a radiațiilor solare sau de altă natură. Dar m-aș pronunța totuși împotriva schimbării momentului zilei.

Un delegat din Etiopia sublinie că Simcoe era american și, ca urmare, încerca probabil să protejeze interesele americane. Lloyd ripostă spunând că de fapt era canadian, ceea ce nu-l impresionă pe reprezentantul Africii; și Canada beneficiase în mod disproporționat de privirile aruncate în viitor de cetățenii săi.

Între timp, lumea islamică îmbrățișase în cea mai mare parte ideea că viziunile erau mai degrabă *ilham* (îndrumare divină exercitată direct asupra minții și a sufletului) decât *wahy* (revelație divină a adevăratului viitor), de vreme ce, prin definiție, de cea de-a doua erau capabili numai profeții. Faptul că viziunile se dovediseră într-adevăr ca fiind întrezăriri ale unui viitor maleabil confirma, în aparență, punctul de vedere al lumii islamice și, cu toate că nu invocară metafora Scrooge, liderii acesteia considerară că oferirea posibilității de a-ți întrezări viitorul pentru a deveni astfel mai bun era un concept aflat în concordanță deplină cu Coranul.

O parte dintre musulmani își exprimară opinia disidentă conform căreia viziunile nu erau divine, ci mai degrabă demonice, făcând parte din procesul de distrugere a lumii, aflat în plină desfășurare. Dar, oricum ar fi fost, liderii spirituali ai Islamului respingeau fără rezerve ideea că experimentul fizicienilor fusese cauza, considerând-o o interpretare occidentală laică necugetată. Viziunile erau evident de natură

spirituală și aparatura de orice tip era irelevantă pentru astfel de experiențe.

Lloyd se temuse că, pe această bază, națiunile islamice aveau să se declare împotriva replicării. Dar mai întâi valiul al-Faqih din Iran, apoi șeicul al-Azhar in Egipt și apoi șeic după șeic și imam după imam din întreaga lume musulmană se declarară în favoarea încercării de replicare, tocmai fiindcă, dacă tentativa eșua, li s-ar fi dovedit necredincioșilor că prima manifestare a fenomenului fusese într-adevăr de natură spirituală, nu laică.

Bineînțeles că guvernele națiunilor islamice erau adesea în dezacord cu credincioșii de pe teritoriul lor. Pentru cele care nu se ploconeau către Vest, pronunțându-se în favoarea replicării cu condiția să reprezinte o compensație, fiind deplasată, așa cum insistau asiaticii, cu 12 ore față de primul eveniment, era vorba de un scenariu din care nu aveau decât de câștigat: dacă experimentul eșua, savanții occidentali primeau o palmă peste obraz, iar viziunea laică asupra lumii suferea o înfrângere; dacă experimentul reușea, economiile națiunilor islamice progresau, fiindcă locuitorii lor aveau parte de aceleași priviri aruncate asupra tehnologiilor viitorului de care se bucuraseră deja americanii.

Lloyd se așteptase ca oamenii care nu avuseseră nici o viziune — cei care se părea că aveau să fie morți în viitor — să fie împotriva replicării, dar de fapt se dovediră a fi, în marea lor majoritate, în favoarea ei. Tinerii fără viziuni — în *Newsweek*, oricare dintre ei era numit *The Ungrateful Dead*[1] — își exprimau adesea dorința de a dovedi că, în afară de moarte, mai

[1] Mortul nerecunoscător; aluzie la formația rock omonimă.

exista și o altă explicație a lipsei viziunii. Bătrânii care nu avuseseră viziune, cei mai mulți acceptând deja cu resemnare faptul că aveau să fie morți peste douăzeci și unu de ani, erau pur și simplu curioși să afle, prin intermediul relatărilor altora, mai multe despre viitorul pe care altminteri nu aveau cum să-l vadă.

Câteva țări — printre care Portugalia și Polonia — aduseră argumente în favoarea unei amânări a replicării, cu cel puțin un an. Și apărură trei contraargumente convingătoare. În primul rând, după cum sublinie Lloyd, cu cât trecea mai mult timp, cu atât era mai probabil să apară o modificare a unui factor exterior, suficient de importantă pentru a împiedica replicarea. În al doilea rând, pe moment, necesitatea de a se afla în condiții de siguranță absolută în timpul replicării era foarte clară în mintea oricui; cu cât pălea mai mult amintirea gravității accidentelor petrecute cu precedenta ocazie, cu atât era mai probabil ca oamenii să desconsidere pregătirile făcute în acest sens. Și, în al treilea rând, toată lumea voia o a doua viziune care să confirme sau să infirme evenimentele descrise de prima, cei cu viziuni neplăcute având astfel ocazia să vadă dacă erau sau nu pe calea cea bună pentru a evita viitorul stânjenitor. Dacă viziunile aveau să se refere de asemenea la un moment aflat la douăzeci și unu de ani, șase luni, două zile și două ore distanță de clipa începerii experimentului replicat, fiecare zi care trecea le micșora șansa ca între prima și a doua viziune să existe legături suficiente pentru a permite o comparație.

Exista, totodată, și un argument solid, de natură economică, în favoarea unei replicări rapide, dacă avea să existe vreuna. Multe companii operau la capacitate redusă, datorită

avarierii echipamentului sau a rănirii personalului în timpul primului *Flashforward*. O încetare a lucrului în viitorul apropiat, pentru a crea condițiile necesare unui nou *Flashforward*, ar fi condus la o scădere mai mică a productivității decât peste câteva luni sau ani, când totul ar fi funcționat din nou la capacitatea maximă.

Dezbaterile acopereau nenumărate domenii: economia, securitatea națională (dacă o națiune lansa un atac nuclear împotriva alteia exact înainte de deplasarea conștienței?), filosofia, religia, știința și principiile democratice. Era corect să se ia o decizie care afecta întreaga planetă în baza unui singur vot din partea fiecărei națiuni? Numărul voturilor trebuia să fie proporțional cu populația fiecărei națiuni, caz în care cel mai tare s-ar fi auzit vocea Chinei? Sau hotărârea trebuia lăsată în baza unui referendum global?

În cele din urmă, după multă acrimonie și numeroase discuții în contradictoriu, Națiunile Unite ajunseră la o hotărâre: experimentul LHC avea să fie repetat, decalat, așa cum insistaseră foarte mulți, cu douăsprezece ore față de ora primei manifestări a fenomenului.

Ambasadorii Uniunii Europene insistară la unison, cerând îndeplinirea unei condiții înainte de a fi de acord cu încercarea de replicare a experimentului la CERN: nu avea să mai existe nici un proces intentat, la nivel guvernamental, împotriva CERN-ului, a țărilor care îl dețineau, sau a oricărui membru al personalului. Urmă adoptarea unei rezoluții ONU, care interzicea intentarea unor asemenea procese la Tribunalul Internațional. Bineînțeles că nimic nu putea împiedica deschiderea unor procese civile, cu toate că guvernele

Elveției și Franței declaraseră deopotrivă că tribunalele lor nu vor audia niciodată astfel de cazuri, și era greu să se ajungă la concluzia că vreun alt tribunal avea jurisdicția necesară.

Lumea a treia reprezenta cea mai mare problemă de logistică: existența zonelor nedezvoltate sau subdezvoltate, unde știrile ajungeau greu, sau chiar deloc. Se decise că experimentul nu avea să fie replicat în următoarele șase săptămâni; timpul ar fi trebuit să fie suficient pentru ca vestea să fie primită de toată lumea la care se putea ajunge.

Și așa începu omenirea să se pregătească pentru o nouă privire aruncată în viitor.

Michiko îi găsi un nume: Operațiunea Klaatu. În filmul *Ziua în care Pământul s-a oprit*, Klaatu, un extraterestru, anihila pentru treizeci de minute curentul electric pe întreg globul, exact la ora amiezii în Washington, ca să demonstreze că era necesară o lume a păcii, și făcea asta cu o grijă remarcabilă, ca să nu fie nimeni rănit. Avioanele rămâneau în aer; sălile de operație continuau să aibă curent electric. De data asta se străduiau să fie tot atât de prudenți cum fusese Klaatu, deși, după cum sublinie Lloyd, în film acesta era împușcat mortal în schimbul eforturilor depuse. Dar, fiind extraterestru, reușea bineînțeles să revină la viață...

Lloyd era frustrat. La prima încercare, din indiferent ce motiv, experimentul nu dăduse naștere bosonului Higgs; își dorea să facă o modificare infimă a parametrilor, cu speranța că avea să obțină particula aceea derutantă. Însă știa că trebuia să reproducă totul exact cum fusese înainte. Probabil că n-avea să i se ofere niciodată șansa de a-și perfecționa tehnica; n-avea

să i se ofere niciodată șansa de a genera Higgs-ul. Iar asta însemna, firește, că era foarte posibil să nu primească niciodată premiul Nobel.

Doar dacă nu cumva...

Dacă nu cumva reușea să explice fenomenul fizic din spatele celor întâmplate. Dar, cu toate că experimentul îi aparținea și, după toate aparențele, provocase un salt înainte în timp, pe o distanță de douăzeci și unu de ani, și cu toate că, la fel ca toată lumea de la CERN, își scormonise creierii încercând să afle cauza, nu reușise să intuiască nimic despre cele petrecute. Era tot atât de probabil ca altcineva să descopere cu exactitate ce se întâmplase — chiar și fără să fie specialist în fizica particulelor.

25

Ziua Z.

Aproape totul era identic. Bineînțeles că acum, în loc de 5 P.M., era vorba de 5 A.M., o oră de-a dreptul supărătoare, dar, de vreme ce camera de control a LHC nu avea ferestre, diferența nu era sesizabilă. Și de față erau mai mulți oameni. În cazul majorității experimentelor din fizica particulelor era dificil să găsești un grup decent de reporteri care să asiste, iar de această dată Serviciul Media din cadrul CERN fusese realmente nevoit să tragă la sorți ca să aleagă doisprezece reporteri care puteau avea acces. Camerele de luat vederi transmiteau imaginile în întreaga lume.

Pe întreaga planetă, oamenii stăteau întinși în paturi, pe canapele, pe podele, pe iarbă sau pe pământul gol. Nimeni nu bea nimic fierbinte. Nici un avion comercial, militar sau particular nu zbura. Circulația se oprise în toate orașele — de fapt, era oprită de câteva ore bune, pentru a exista certitudinea că în timpul replicării nu avea să fie nevoie de nici o

operație în regim de urgență sau de avioane-ambulanță. Principalele artere de circulație din orașe și autostrăzile erau fie pustii, fie se transformaseră în parcări gigantice.

Două navete spațiale — una americană și alta japoneză — se găseau în clipa aceea pe orbită, dar nu exista nici un motiv care să sugereze că s-ar fi aflat în pericol; astronauții nu trebuiau decât să intre în sacii lor de dormit pe toată durata experienței. Cei nouă oameni de la bordul Stației Spațiale Internaționale urmau să facă pur și simplu același lucru.

Nu se desfășura nici o operație chirurgicală; nici o pizza nu era aruncată în aer, nici un mecanism nu funcționa. De obicei, în orice moment al zilei, o treime din populația globului dormea — dar în momentul acela, aproape toți cei șapte miliarde de oameni de pe Pământ aveau ochii larg deschiși. Însă ironia era că pe planetă nu se mai desfășurase o activitate atât de redusă în nici un alt moment al istoriei.

La fel ca prima oară, coliziunea era dirijată de computer. Lloyd n-avea de fapt nimic de făcut. Reporterii își montaseră camerele pe trepiede, însă ei se întinseseră pe podea sau pe mese. Și Theo se întinsese deja, așa cum făcuse și Michiko — puțin cam prea aproape de Theo, după gustul lui Lloyd. În fața consolei principale, pe podea rămăsese o zonă liberă. Acolo se întinse el. Vedea unul dintre ceasuri și începu numărătoarea inversă urmărindu-l:

— Patruzeci de secunde.

Oare avea să fie transportat înapoi, în New England? Cu siguranță că viziunea n-avea să continue de unde se încheiase, cu luni în urmă. Cu siguranță n-avea s-ajungă din nou în pat cu... Dumnezeule, nici măcar nu-i știa numele. Femeia nu

scosese nici un cuvânt; ar fi putut să fie americancă, firește, sau din Canada, din Australia, din Marea Britanie, din Scandinavia, din Franța — era atât de greu de spus.

— Treizeci de secunde, zise el.

Oare unde se cunoscuseră? Cât timp fuseseră căsătoriți? Aveau copii?

— Douăzeci de secunde.

Fusese o căsnicie fericită? Scurtul moment întrezărit o sugera cu siguranță. Pe de altă parte, și pe părinții lui îi văzuse dând din când în când dovadă de tandrețe unul față de altul.

— Zece secunde.

Poate femeia nici măcar n-avea s-apară în următoarea lui viziune.

— Nouă secunde.

Fusese într-adevăr ca și cum ar fi dormit — nu neapărat visând — timp de douăzeci și unu de ani de atunci înainte.

— Opt secunde.

Șansele de a se vedea pe sine însuși din nou erau aproape nule — ar fi trebuit să se afle undeva în apropiere de o oglindă, sau să se urmărească pe monitorul unui circuit TV închis.

— Șapte.

Dar avea să vadă cu siguranță ceva revelator, ceva important.

— Șase.

Ceva care avea să-i ofere răspunsuri măcar pentru câteva dintre întrebările lui arzătoare.

— Cinci.

Ceva care urma să-i ofere primei viziuni o finalitate.

— Patru.

Pe Michiko o iubea cu adevărat, firește.

— Trei.

Și ei doi aveau să se căsătorească fără să țină cont de prima viziune, sau de ceea ce ar fi putut oferi a doua.

— Doi.

Dar ar fi fost totuși frumos să afle numele celeilalte femei.

— Unu.

Închise ochii, de parcă asta l-ar fi ajutat să invoce viziunea.

— Zero.

Nimic. Întuneric. La naiba, dormea în viitor! Nu era corect; la urma urmelor, experimentul îi aparținea. Dacă merita cineva o a doua viziune, atunci acela era el și...

Deschise ochii; era încă întins pe spate. Sus, deasupra capului său, era plafonul centrului de control al LHC.

Oh, Hristoase... Oh, Hristoase.

Peste douăzeci și unu de ani de atunci înainte urma să aibă șaizeci și șase.

Și la douăzeci și unu de ani după acea viziune, câteva luni mai târziu...

Avea să fie mort.

Exact ca Theo.

La naiba. La naiba.

Își roti capul pe o parte și văzu întâmplător ceasul.

Cifrele albastre se metamorfozau în tăcere: 05:00:11; 05:00:12, 05:00:13...

Nu leșinase.

Nu se întâmplase nimic.

Încercarea de replicare a *Flashforward*-ului eșuase și...

Lumini verzi.

Lumini verzi pe consola ALICE!

Lloyd sări în picioare. Theo se ridica în același timp.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă unul dintre reporteri.

— Un nimic mare și frumos, răspunse altul.

— Vă rog, spuse Michiko. Vă rog, rămâneți cu toții pe podea — încă nu știm dacă e sigur să ne ridicăm.

Theo îl lovi pe Lloyd cu latul palmei pe spate. Canadianul zâmbea cu gura până la urechi. Se întoarse și-l îmbrățișă pe grec.

— Băieți, spuse Michiko, sprijinindu-se într-un cot. Nu s-a-ntâmplat nimic.

Lloyd și Theo se despărțiră și cel dintâi traversă încăperea în grabă. Întinse mâna, o prinse pe a lui Michiko și o ridică în picioare, apoi o strânse în brațe.

— Iubitule, întrebă ea, ce e?

Lloyd arătă către consolă. Ea făcu ochii mari.

— *Sinjirarenai!* exclamă. L-ați obținut!

Zâmbetul lui Lloyd se lăți mai tare.

— L-am obținut!

— Ce-ați obținut? întrebă un reporter. Nu s-a-ntâmplat nimic, fir-ar să fie!

— Oh, ba da, îl contrazise Lloyd.

Și Theo zâmbea larg.

— Da, într-adevăr!

— *Ce?* vru să știe același reporter.

— Higgs-ul! răspunse Lloyd.

— Ce-i ăla?

— Bosonul Higgs! exclamă Lloyd, cu brațul în jurul taliei lui Michiko. Am obținut Higgs-ul!

Reporterul își înăbuși un căscat.

— Mare brânză, comentă el.

*

Lloyd era intervievat de unul dintre ziariști.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă acesta, un corespondent morocănos, de vârstă mijlocie, de la *New York Times*. Sau, mai exact, de ce nu s-a-ntâmplat nimic?

— Cum puteți spune că nu s-a-ntâmplat nimic? Am obținut bosonul Higgs!

— Nimănui nu-i pasă de asta. Vrem...

— Vă înșelați, spuse apăsat Lloyd. E un eveniment major; mai bine de-atât nu se poate. În alte circumstanțe, ar fi fost un reportaj de prima pagină în toate ziarele din lume!

— Dar viziunile...

— N-am nici o explicație, nu știu din ce motiv nu s-au repetat. Dar evenimentul de azi nu e nicidecum un eșec. Oamenii de știință speră să găsească bosonul Higgs încă de când i-au prezis existența Glashow[1], Salam[2] și Weinberg[3], cu o jumătate de secol în urmă...

— Dar oamenii se așteptau să arunce o altă privire în viitor și...

— Înțeleg, zise Lloyd. Dar descoperirea bosonului Higgs — nu căutarea idioată a unor precogniții — a fost motivul inițial al construirii Marelui Accelerator de Particule. Știam că trebuia să obținem o energie de peste zece

---

[1] Sheldon Lee Glashow (n. 1932), fizician american, laureat al Premiului Nobel pentru Fizică în 1979.

[2] Abdus Salam (1926–1996), fizician pakistanez, laureat al Premiului Nobel pentru Fizică în 1979.

[3] Steven Weinberg (n. 1933), fizician evreu-american, laureat al Premiului Nobel pentru Fizică în 1979.

trilioane de electon-volți ca să producem Higgs-ul. De aceea cele nouăsprezece țări care dețin CERN și-au unit eforturile ca să construiască acceleratorul. De aceea Statele Unite, Canada, Japonia, Israel și alte state au donat, la rândul lor, miliarde. Asta a fost știință veritabilă, știință importantă...

— Chiar și așa, îl întrerupse reporterul, *Wall Street Journal* estimează costurile totale implicate de încetarea lucrului pentru efectuarea experimentului dumneavoastră la peste paisprezece *miliarde* de dolari. Ceea ce face ca Proiectul Klaatu să fie cel mai costisitor din istoria omenirii.

— Dar avem Higgs-ul! Nu vă dați seama? Nu numai că se confirmă teoria unificării forței electromagnetice cu forța slabă, se dovedește și existența câmpului Higgs. Știm ce face ca obiectele — dumneavoastră, eu, biroul ăsta, planeta — să aibă masă. Bosonul Higgs este purtătorul unui câmp fundamental care înzestrează cu masă particulele elementare — *și noi i-am confirmat existența!*

— Nimănui nu-i pasă de boson, zise reporterul. Oamenii nici măcar nu pot pronunța cuvântul fără să-i apuce râsul.

— Atunci spuneți-i particula Higgs; o mulțime de fizicieni o fac. Dar, oricum l-ați numi, e cea mai importantă descoperire făcută până acum în secolul al douăzeci și unulea. Bineînțeles că nici măcar n-am încheiat primul deceniu al acestui secol, dar fac pariu că, la sfârșitul său, oamenii vor privi în urmă și vor spune că a fost *totuși* cea mai importantă descoperire a secolului din domeniul fizicii.

— Asta nu explică de ce nu ne-ám ales cu nimic...

— Ne-am ales, spuse exasperat Lloyd.

— Voiam să spun că nu ne-am ales cu nici o viziune.

Lloyd își umflă obrajii și suflă aerul.

— Uitați ce este, noi am făcut tot ce ne-a stat în puteri. Poate fenomenul original a fost un noroc de care n-ai parte decât o singură dată. Poate că depindea într-o foarte mare măsură de condițiile inițiale, care au suferit modificări subtile. Poate...

— Ați măsluit totul, zise reporterul.

Lloyd fu luat prin surprindere.

— Poftim?

— Ați măsluit totul. Ați alterat intenționat experimentul.

— *Nu* am...

— Ați vrut să torpilați toate procesele; chiar și după muzica și dansul de la Națiunile Unite, ați vrut totuși să fiți siguri că nimeni n-o să vă poată da vreodată în judecată cu succes și, ei bine, ați demonstrat că, prima oară, CERN n-a avut nimic de-a face cu *Flashforward*-ul...

— N-am falsificat nimic. N-am falsificat Higgs-ul. Am făcut un *progres*, pentru numele lui Dumnezeu.

— Ne-ați înșelat, spuse reporterul de la *Times*. Ați înșelat întreaga planetă.

— Nu fiți ridicol, protestă Lloyd.

— Oh, haideți. Dacă n-a fost vorba de o măsluire, atunci de ce n-ați fost în stare să ne oferiți o altă întrezărire a viitorului?

— Nu... nu știu. Am încercat. Chiar am încercat.

— O să se facă o anchetă, să știți.

Lloyd își dădu ochii peste cap, dar reporterul avea probabil dreptate.

— Uitați ce e, spuse Lloyd. Noi am făcut tot ce-am putut. Registrele computerului o vor dovedi; vor arăta că toți parametrii experienței au fost absolut identici. Bineînțeles că mai există și problema haosului, și sensibilitatea dependentă, dar am făcut într-adevăr tot ce se putea face, iar rezultatul n-a fost nicidecum un eșec — în nici un caz.

Reporterul arăta ca și cum ar fi avut de gând să obiecteze iarăși — probabil pretinzând că registrele computerului puteau fi modificate. Dar Lloyd ridică o mână.

— Totuși, poate aveți dreptate: poate asta dovedește că între CERN și cele întâmplate mai înainte n-a existat de fapt nici o legătură. Caz în care...

— Caz în care sunteți absolvit de orice vină, spuse cu amărăciune reporterul.

Lloyd se încruntă, cântărindu-i spusele. Bineînțeles, probabil că, din punct de vedere legal, era deja absolvit de orice vină pentru tot ce se petrecuse prima dată. Dar moral? Fără eliberarea de vinovăție oferită de un univers-bloc, după sinuciderea lui Dim se simțise într-adevăr bântuit de toate morțile și distrugerile pe care le provocase.

Își simți sprâncenele înălțându-se.

— Presupun că aveți dreptate, spuse. Presupun că *sunt* absolvit de orice vină.

26

Ca orice fizician, Theo aștepta în fiecare an cu interes să vadă cine avea să fie onorat cu premiul Nobel — cine avea să li se alăture lui Bohr, Einstein, Feynman, Gell-Mann și Pauli. De-a lungul anilor, cercetătorii de la CERN câștigaseră premiul de peste douăzeci de ori. Bineînțeles că atunci când văzu care era subiectul e-mailului primit, știu, fără să deschidă mesajul, că numele lui nu se afla pe lista fizicienilor onorați în acel an. Dar îi plăcea totuși să afle care dintre prietenii și colegii săi fuseseră aleși. Dădu un clic pe butonul OPEN.

Laureații erau Perlmutter și Schmidt, pentru munca pe care o desfășuraseră cu aproape un deceniu în urmă, demonstrând că universul urma să se extindă la nesfârșit, mai degrabă decât să sfârșească în cele din urmă printr-un Mare Colaps. Era tipic ca premiul să se acorde pentru o activitate încheiată în anii precedenți; era nevoie de timp pentru replicarea rezultatelor și pentru a fi evaluate toate ramificațiile cercetărilor.

Ei, se gândi Theo, amândoi erau o alegere bună. La CERN avea să existe totuși o doză de amărăciune; se zvonea că McRainey își pregătea deja petrecerea de sărbătorire, deși, fără-ndoială, nu era vorba decât de o bârfă vulgară. Totuși, Theo se întrebă, așa cum făcea întotdeauna în acea perioadă a anului, dacă avea să-și vadă cândva pe listă propriul nume.

Theo și Lloyd își petrecură toate zilele următoare scriindu-și lucrarea despre Higgs. Cu toate că presa anunțase deja întregii lumi, oarecum fără nici un entuziasm, producerea particulei, trebuiau totuși să-și prezinte realizarea, pentru publicare într-o revistă științifică de profil. Credincios obiceiurilor sale, Lloyd mâzgălea la nesfârșit pe datapadul lui; Theo măsura încăperea cu pasul.

— De ce a apărut diferența? întrebă Lloyd, pentru a douăsprezecea oară. De ce n-am obținut Higgs-ul prima oară, dar l-am obținut de data asta?

— Nu știu, răspunse Theo. Doar n-am schimbat absolut nimic. Dar firește că nici n-am putut reface totul exact la fel. De la prima încercare au trecut mai multe săptămâni, așa că Pământul s-a deplasat cu milioane de kilometri pe orbita lui din jurul soarelui și firește că și soarele s-a deplasat prin spațiu, așa cum o face întotdeauna, și...

— Soarele! strigă triumfător Lloyd.

Theo îl privi fără nici o expresie.

— Nu-ți dai seama? Ultima dată când am făcut experiența, soarele era sus, iar acum era jos. Poate că, prima oară, vântul solar a interferat cu instalația noastră?

— Tunelul LHC e la sute de metri sub pământ și are cea mai bună ecranare antiradiații care se poate realiza. N-avea

cum să fie penetrată de o cantitate semnificativă de particule ionizate.

— Hmmm, făcu Lloyd. Dar cum rămâne cu particulele împotriva cărora n-avem ecranare? Cum rămâne cu neutrinii?

Theo se încruntă.

— În privința lor n-ar trebui să se schimbe nimic dacă ne aflăm sau nu cu fața către soare.

Din fiecare două sute de milioane de neutrini care trec prin Pământ, numai unul singur se izbește efectiv de ceva; ceilalți ies pur și simplu prin partea opusă.

Lloyd strânse din buze, dus pe gânduri.

— Totuși, poate că numărul de neutrini a fost deosebit de mare în ziua când am făcut primul experiment.

Ceva îi veni brusc în minte; ceva pe care i-l spusese Gaston Béranger când enumerase toate celelalte lucruri petrecute la 17h00, în data de 21 aprilie.

— Béranger mi-a povestit că Observatorul de Neutrini de la Sudbury a remarcat o rafală chiar înainte de a ne începe noi experimentul.

— Cunosc pe cineva la ONS, spuse Theo. Wendy Small. Am fost colegi la cursurile postuniversitare.

Observatorul de Neutrini de la Sudbury, plasat sub doi kilometri de rocă din precambrian și deschis în 1998, era cel mai sensibil detector de neutrini din lume.

Lloyd arătă către telefon. Theo se apropie de el.

— Știi codul zonal?

— Pentru Sudbury? Probabil e 705; e valabil în Ontario, aproape în toată partea de nord.

Theo formă un număr, vorbi cu o operatoare, închise, apoi formă din nou.

— Alo, spuse el, în engleză. Cu Wendy Small, vă rog.

O pauză.

— Wendy, sunt Theo Procopides. Ce? Oh, nostim. Nostimă fată. Theo acoperi microfonul receptorului și i se adresă lui Lloyd: A zis: „Parcă erai mort."

Lloyd își suprimă ostentativ un zâmbet.

— Wendy, te sun de la CERN și mai sunt cu cineva: Lloyd Simcoe. Te deranjează dacă trec pe speaker?

— *Acel* Lloyd Simcoe? se auzi vocea lui Wendy, din speaker. Încântată de cunoștință.

— Salut, spuse Lloyd, cu voce slabă.

— Uite despre ce e vorba, spuse Theo, după cum știi, fără îndoială, ieri am încercat să reproducem fenomenul de deplasare în timp, dar n-a mers.

— Am remarcat, zise Wendy. Știi, în viziune mă uitam la televizor — cu deosebirea că era tridimensional. Era punctul culminant al unui show polițist. Muream de curiozitate să aflu cine-a făcut-o.

Și eu, se gândi Theo, dar spuse altceva:

— Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta.

— Am înțeles, spuse Lloyd, că Observatorul de Neutrini de la Sudbury a sesizat un influx de neutrini chiar înainte de a face noi experimentul original, pe 21 aprilie. Neutrinii proveneau din petele solare?

— Nu, soarele era liniștit în ziua aia; am detectat o explozie extrasolară.

— Extrasolară? Adică din afara sistemului solar?

— Exact.

— Care-a fost sursa?

— Vă aduceți aminte de supernova 1987A? întrebă Wendy.

Theo clătină din cap.

— Ăsta a fost sunetul scos de Theo când și-a clătinat capul, rânji Lloyd.

— Am auzit zăngănitul, zise Wendy. Ei, uitați despre ce e vorba: în 1987 a fost detectată cea mai mare supernovă din ultimii trei sute optzeci și trei de ani. O supergigantă albastră de tipul B3, numită Sanduleak -69°202, a explodat în Marele Nor al lui Magellan.

— Marele Nor al lui Magellan! exclamă Lloyd. Ăsta e la o distanță al naibii de mare.

— O sută șaizeci și șase de mii de ani-lumină, ca să dau o valoare exactă, spuse Wendy. Ceea ce înseamnă, bineînțeles, că Sanduleak a explodat de fapt în pleistocen, dar noi am văzut explozia abia acum douăzeci și doi de ani. Însă neutrinii călătoresc nestânjeniți, aproape la nesfârșit. Și, în timpul exploziei din 1987, am detectat o rafală de neutrini care a durat în jur de zece secunde.

— OK, zise Lloyd.

— Și, continuă Wendy, Sanduleak era o stea foarte stranie; de obicei, te aștepți ca supernovă să devină o supergigantă roșie, nu una albastră. Oricum ar fi, după explozia supernovei, te aștepți totuși ca rămășițele stelei să colapseze fie într-o stea neutronică, fie într-o gaură neagră. Ei bine, dacă Sanduleak ar fi colapsat într-o gaură neagră, n-am fi văzut niciodată neutrinii; n-ar fi reușit să se desprindă. Dar, la douăzeci de mase solare, Sanduleak era, după părerea noastră, prea mică pentru a forma o gaură neagră, cel puțin în concordanță cu teoria acceptată la data respectivă.

— Îhî, zise Lloyd.

— Ei, adăugă Wendy, în 1993, Hans Bethe și Gerry Brown au venit cu o teorie care implică o condensare a kaonilor[1], ceea ce i-ar permite și unei stele de masă mai mică să colapseze într-o gaură neagră; kaonii nu respectă principiul de excludere al lui Pauli.

Principiul de excludere al lui Pauli spunea că două particule de un anumit tip nu pot avea simultan aceeași stare energetică în cadrul aceluiași atom.

— Pentru ca o stea să colapseze într-o stea neutronică, continuă Wendy, toți electronii trebuie să se combine cu protonii ca să formeze neutroni, dar, de vreme ce electronii respectă principiul de excludere, pe măsură ce încerci să-i împingi laolaltă, ei ocupă în schimb niveluri de energie din ce în ce mai înalte, opunând rezistență colapsului — și ăsta este, în parte, motivul pentru care trebuie să pleci de la o stea suficient de masivă ca să obții o gaură neagră. Dar dacă electronii s-ar transforma în kaoni, atunci ar ocupa cu toții nivelul cu cea mai mică energie, opunând mult mai puțină rezistență și făcând teoretic posibil colapsul unei stele mai mici într-o gaură neagră. Ei bine, Gerry și Hans au spus: uitați, să presupunem că asta s-a întâmplat cu Sanduleak — să presupunem că electronii ei au devenit kaoni. Atunci ar fi putut colapsa într-o gaură neagră. Și de cât timp ar fi fost nevoie pentru conversia electronilor în kaoni? Au calculat că era vorba de zece secunde — ceea ce înseamnă că neutrinii puteau evada din supernovă în primele zece secunde, după care aveau să fie înghițiți de nou formata gaură neagră. Și bineînțeles că zece secunde reprezintă durata rafalei de neutrini din 1987.

---

[1] Mezoni instabili, numiți și kappa-mezoni.

— Fascinant, spuse Lloyd. Dar ce legătură are cu rafala observată când am făcut noi primul experiment?

— Ei, obiectul care se formează prin condensarea kaonilor nu e tocmai o gaură neagră, se auzi glasul lui Wendy. E mai degrabă o parasingularitate inerent instabilă. Noi le numim acum „găuri maro", după Gerry Brown[1]. În realitate, o asemenea gaură maro trebuie să se destindă la un moment dat, căci kaonii se retransformă spontan în electroni. Când se întâmplă asta, principiul de excludere al lui Pauli se aplică iarăși, opunând o rezistență masivă degenerării și silind întregul obiect aproape să se extindă din nou. Odată ajuns în acest punct, neutrinii ar trebui să poată evada iarăși — cel puțin până se inversează procesul și electronii redevin kaoni. Sanduleak trebuia să se destindă la un moment dat, și așa se face că exact cu cincizeci și trei de secunde înainte de ora evenimentului vostru inițial de deplasare în timp, detectorul nostru de neutrini a înregistrat o rafală care venea dintr-acolo; bineînțeles că detectorul — aparatura lui de înregistrare — a ieșit din funcțiune imediat ce a început deplasarea în timp, așa că nu știu cât de mult a durat a doua rafală, dar, conform teoriei, ar fi trebuit să dureze mai mult decât prima — poate două sau chiar trei minute. Vocea îi deveni meditativă. De fapt, la început am crezut că destinderea lui Sanduleak a fost cauza deplasării în timp. Eram pe punctul de a-mi lua un bilet de avion până la Stockholm, când ați apărut voi și ați spus că acceleratorul vostru o făcuse.

— Păi, poate *a fost* rafala, spuse Lloyd. Poate de aceea n-am reușit să replicăm efectul.

---

[1] *Brown*, adică maro în lb. engleză.

— Nu, nu, îl contrazise Wendy, n-a fost explozia de destindere, cel puțin nu de una singură; nu uitați, a început cu cincizeci și trei de secunde *înainte* de deplasarea în timp, care a coincis, exact, cu momentul începerii coliziunii voastre. Totuși, poate coincidența asta, rafala care și-a continuat impactul cu Pământul în timp ce voi vă făceați experimentul, a creat condițiile bizare care au generat deplasarea în timp. Și, fără o asemenea rafală când ați încercat o replicare a experimentului, nu s-a întâmplat nimic.

— Prin urmare, conchise Lloyd, în esență noi am creat, aici, pe Pământ condiții care n-au mai existat din fracțiunea de secundă de după Big Bang și am fost simultan loviți de ploaia de neutrini expulzați de o gaură maro în plin proces de destindere.

— Da, așa stau lucrurile, încuviință Wendy. După cum vă puteți imagina, șansele de a se mai repeta vreodată sunt incredibil de mici — ceea ce e probabil bine.

— Sanduleak n-o să se destindă din nou? întrebă Lloyd. Nu ne putem aștepta la o altă rafală de neutrini?

— Probabil că da, răspunse Wendy. Teoria spune că o se mai destindă de câteva ori, e vorba de un soi de oscilație între o gaură maro și o stea neutronică, până când se va stabiliza ca stea neutronică permanentă, dar fără mișcare de rotație.

— Când se va petrece următoarea destindere?

— N-am idee.

— Dar dacă o așteptăm, zise Lloyd, și apoi ne reluăm experiența, cu precizie, în momentul respectiv, poate reușim să replicăm efectul deplasării în timp.

— Asta n-o să se-ntâmple niciodată, decretă vocea lui Wendy. Aveți nevoie de săptămâni întregi de pregătiri ale

unei încercări de replicare a experimentului; la urma urmelor, toată lumea trebuie să se afle în siguranță când începe. Însă neutrinii sunt aproape lipsiți de masă. Călătoresc prin spațiu realmente cu viteza luminii. N-avem cum să știm dinainte când vor sosi și, de vreme ce prima explozie de destindere n-a durat mai mult de trei minute — se terminase când detectorul nostru a reînceput să înregistreze — n-o să existe niciodată nici o avertizare prealabilă în privința apariției rafalei și n-o s-aveți la dispoziție mai mult de trei minute ca să vă porniți acceleratorul.

— Fir-ar să fie, zise Theo. Drăcia dracului.

— Îmi pare rău că nu vă pot da vești mai bune, spuse Wendy. Ei, am o întrunire peste cinci minute — trebuie să plec.

— OK, spuse Theo. Pa.

— Pa.

Grecul închise speakerul și se uită la Lloyd.

— Nerepetabil, zise el. Oamenilor n-o să le placă asta.

Se îndreptă spre un scaun și se așeză.

— La naiba, zise Lloyd.

— Mie-mi spui, făcu Theo. Știi, acum, când am aflat că viitorul se poate schimba, cred că nu-mi mai fac griji în privința crimei, dar, înțelegi, mi-ar fi plăcut totuși să văd *ceva*. Orice. Mă simt — Hristoase, mă simt lăsat pe dinafară, înțelegi? Ca și cum toată lumea de pe planetă ar fi văzut nava-mamă a unor extratereștri în timp ce eu mă dusesem să mă ușurez.

27

În LHC se produceau acum zilnic coliziuni de nuclee atomice la nivelul energetic de 1150 TeV. Unele erau experimente pregătite de mult, acum reprogramate; altele făceau parte din încercarea — în plină desfășurare — de a găsi o bază teoretică a deplasării în timp. Theo făcu o pauză, lăsând deoparte înregistrările computerizate ale informațiilor furnizate de ALICE și de CMS, și își verifică e-mailurile. Subiectul primului mesaj era: „Au fost anunțați alți câștigători ai Premiului Nobel."

Bineînțeles că premiile Nobel nu erau primite doar de fizicieni. În fiecare an se mai acordau alte cinci, anunțate decalat, pe parcursul câtorva zile: pentru chimie, pentru psihologie sau medicină, pentru economie, pentru literatură și pentru promovarea păcii mondiale. Pe Theo nu-l interesau cu adevărat decât cele pentru fizică — deși simțea o oarecare curiozitate și în privința celui pentru chimie. Citi antetul mesajului, să vadă despre ce era vorba.

Nu era Nobelul pentru chimie, era cel pentru literatură. Era cât pe ce să-l închidă și să-l dea uitării, când îi căzură ochii pe numele laureatului.

Anatoli Korolov. Un romancier rus.

După ce bătrânul Cheung din Toronto îi povestise viziunea sa, Theo căutase numele. Care se dovedise a fi frustrant de comun și remarcabil de insignifiant. Se părea că, dintre toți cei care îl purtau, nimeni nu era deosebit de celebru sau de important.

Însă cineva pe nume Korolov luase un premiu Nobel. Theo se loga imediat la Britannica Online; CERN avea un cont nelimitat în timp. Informațiile despre Anatoli Korolov erau succinte:

> Korolov, Anatoli Sergheevici. Romancier și polemist rus, născut la 11 iulie 1965 în Moscova, pe atunci făcând parte din URSS...

Theo se încruntă. Afurisitul era cu un an mai tânăr decât Lloyd, pentru numele lui Dumnezeu. Bineînțeles că nimeni nu trebuia să realizeze replicarea rezultatelor experimentale ale unui roman. Continuă să citească:

> Primul roman al lui Korolov, *Pered voshodom solntsa* (Înainte de răsărit), publicat în 1992, povestește despre primele zile de după prăbușirea Uniunii Sovietice; protagonistul său, tânărul Serghei Dolonov, un susținător deziluzionat al Partidului Comunist, trece printr-o serie de ritualuri de maturizare tragicomice, străduindu-se să dea sens schimbărilor petrecute în țara lui, pentru a deveni, în ultimă instanță, un businessman

moscovit de succes. Printre celelalte romane ale lui Korolov se numără: *Na kulichkah* (La sfârșitul lumii), 1995; *Obiknovennaia istoriia* (O poveste banală), 1999; și *Moskvitianin* (Moscovitul), 2006. Dintre acestea, singurul publicat în limba engleză este *Na kulichkah.*

Fără îndoială c-o să i se dedice un articol mai amplu, în următoarea ediție, se gândi Theo. Se întrebă dacă Dim îl citise pe tipul ăla în timpul studiilor sale de literatură europeană.

Era oare posibil să fie acel Korolov din viziunea lui Cheung? Și, dacă era așa, ce legătură putea avea cu el însuși? Sau, din același punct de vedere, cu Cheung, care părea interesat mai degrabă de comerț decât de literatură?

Michiko și Lloyd se plimbau pe străzile din St. Genis ținându-se de mână și bucurându-se de vântul cald al serii. După câteva sute de metri în care între ei nu se înfiripă nimic altceva decât tăcerea, Michiko se opri.

— Cred că știu ce n-a mers.

Lloyd o privi, cu întreaga sa figură un semn de întrebare.

— Gândește-te ce s-a-ntâmplat, continuă ea. Ați proiectat un experiment care ar fi trebuit să creeze bosonul Higgs. Însă prima dată când l-ați efectuat n-a făcut-o. De ce?

— Din cauza fluxului de neutrini dinspre Sanduleak, răspunse Lloyd.

— Oh? Asta s-ar putea să fie într-adevăr una dintre cauzele care au provocat deplasarea în timp — dar cum ar fi fost posibil să perturbe crearea bosonului Higgs?

Lloyd ridică din umeri.

— Păi, a... a... Hm, *e* o întrebare bună.

Michiko clătină din cap. Își reluară plimbarea.

— N-ar fi putut avea efect. Nu mă îndoiesc că a existat un flux de neutrini în momentul primului experiment, dar asta nu putea să submineze apariția bosonilor Higgs. Trebuie să fi luat naștere.

— Dar n-au făcut-o.

— Exact, zise ea. Pentru că n-a fost nimeni acolo să-i observe. Timp de aproape două minute întregi pe Pământ n-a existat nici măcar o singură minte conștientă — nicăieri n-a fost nimeni care să observe crearea bosonului Higgs. Nu numai atât, n-a fost nimeni care să observe *ceva*. De aceea toate înregistrările par să fie goale. *Arată* ca și cum ar fi goale — n-au pe ele decât paraziți. Dar să presupunem că nu sunt paraziți — să presupunem că toate camerele de luat vederi au înregistrat, cu fidelitate, ceea ce au văzut: o lume indecisă. Întreaga *enchilada*[I], întreaga planetă Pământ, indecisă. Fără observatori calificați — conștiența *tuturor* fiind în altă parte — mecanica cuantică a fenomenului în desfășurare n-a putut fi determinată. N-a avut cine să aleagă una dintre realitățile posibile. Pe benzile alea s-au înregistrat fronturi de undă necolapsate, un soi de depozit de încărcături electrostatice aleatorii — o suprapunere a tuturor stărilor posibile.

— Mă îndoiesc că suprapunerea fronturilor de undă ar arăta ca niște paraziți.

— Ei, poate că nu e o descriere realistă; dar, indiferent ce este sau ce nu este, e evident că toate informațiile despre cele

---

[I] Mâncare mexicană, tortilla umplută cu brânză sau cu carne și servită în sos de roșii condimentat.

două minute au fost, cumva, cenzurate; fizica fenomenului petrecut a împiedicat orice înregistrare de date din perioada respectivă. Dacă nu există nicăieri o ființă conștientă, realitatea se năruie.

Lloyd se încruntă. Era oare posibil să se fi înșelat într-o asemenea măsură? Interpretarea tranzacțională Cramer explica totul, în cadrul mecanicii cuantice, fără să recurgă la observatori calificați... dar poate că aceștia aveau *într-adevăr* un rol.

— Poate, spuse el. Dar... nu, nu, nu e posibil să fie corect. Dacă totul era indecis, cum s-au petrecut accidentele? Prăbușirea unui avion — asta e o hotărâre, o posibilitate concretizată.

— Bineînțeles, zise Michiko. De fapt, nu s-au scurs două minute în care avioanele, trenurile, mașinile și liniile de montaj au funcționat fără intervenția umană. Cele două minute s-au scurs mai degrabă fără să se fi decis nimic — au existat toate posibilitățile, stocate într-un alb pâlpâitor. Însă la sfârșitul celor două minute, conștiența a revenit și lumea a colapsat din nou într-o singură stare. Și, din nefericire dar inevitabil, a adoptat singura stare care avea sens, dată fiind existența celor două minute din care au lipsit toate mințile conștiente: s-a autoconcretizat într-o lume în care avioanele și mașinile s-au făcut zob. Însă accidentele nu s-au petrecut în cele două minute; nu s-au petrecut niciodată. Noi am sărit, pur și simplu, din starea în care se aflau lucrurile înainte în cea în care se aflau după.

— Asta... asta e o nebunie, zise Lloyd. E gândire generată de propriile dorințe.

Treceau pe lângă un local. Prin ușa grea, închisă, muzica se revărsa cu sonorul la maximum, însoțită de textul în limba franceză.

— Nu, nu este. E fizică cuantică. Și rezultatul e același: oamenii sunt tot atât de morți, sau tot atât de mutilați, ca și când accidentele s-ar fi petrecut efectiv. Nu sugerez că există vreo cale de a evita toate astea — oricât de mult mi-aș dori să fie așa.

Lloyd o strânse de mână și își continuară drumul în susul străzii, către viitor.

CARTEA A TREIA

Douăzeci și unu de ani mai târziu
Toamna anului 2030

Timpul pierdut nu e regăsit niciodată.

— John H. Augley

28

Timpul trece; lucrurile se schimbă.

În anul 2017, o echipă alcătuită din fizicieni și din specialiști în studiul creierului omenesc, aflați, în marea lor majoritate, la Stanford, pusese la punct un model teoretic complet al deplasării în timp. Modelul, bazat pe mecanica cuantică, al minții omenești, propus de Roger Penrose[1] cu treizeci de ani înainte, se dovedise a fi în general valabil, cu toate că Penrose interpretase greșit multe detalii; astfel stând lucrurile, nu era probabil surprinzător că un experiment de fizică cuantică prin care se degaja o cantitate suficient de mare de energie putea avea efecte asupra percepției.

Însă neutrinii erau totuși un element-cheie. Încă din anii 1960 se știa că, dintr-un anumit motiv, soarele Pământului nu revărsa decât o jumătate din cantitatea firească de neutrini — celebra problemă a neutrinilor solari.

---

[1] Sir Roger Penrose (n. 1931), matematician și fizician englez.

Soarele se încălzește ca urmare a fuziunii nucleare: patru atomi de hidrogen — fiecare cu câte un singur proton — se unesc pentru a forma nuclee de heliu, alcătuite din doi protoni și doi neutroni. În timpul procesului de conversie în neutroni a doi dintre protonii furnizați de hidrogenul inițial, ar trebui să fie expulzați doi neutrini electronici... dar, cumva, unul din aceștia doi dispare înainte de a ajunge pe Pământ, aproape ca și cum ar fi vorba de o cenzură, aproape ca și cum universul ar ști că procesele de mecanică cuantică aflate la baza conștienței ar deveni instabile în prezența unui număr prea mare de neutrini.

După ce, în 1998, s-a descoperit că neutrinii au o masă insignifiantă, a devenit credibilă o soluție posibilă a problemei neutrinilor solari, propusă cu multă vreme în urmă: aceasta sugerează că, dacă au masă, atunci neutrinii de un tip se pot schimba în neutrini de alt tip pe durata deplasării, iar detectorii primitivi nu sunt capabili să constate decât că au dispărut. Însă Observatorul de Neutrini de la Sudbury, capabil să detecteze toate tipurile, continua să indice o diferență însemnată între numărul celor care ar fi trebuit să fie produși și numărul celor ajunși pe Pământ.

Principiul antropic tare susținea că universul trebuia să dea naștere vieții, iar interpretarea Copenhaga din fizica cuantică spunea că este nevoie de observatori calificați; dat fiind faptul că interacțiunea dintre neutrini și conștiență era acum cunoscută, problema neutrinilor solari părea să scoată în evidență faptul că universul depunea într-adevăr eforturi pentru a proteja existența acestor observatori.

Bineînțeles că, ocazional, își făceau apariția rafale de neutrini extrasolari, dar, în condiții normale, ar fi fost tolerate. Însă atunci când circumstanțele *nu* erau normale — când un atac violent al neutrinilor se combina cu o serie de condiții care nu mai existaseră decât imediat după Big Bang — apărea deplasarea în timp.

În anul 2018, Agenția Spațială Europeană lansase către Sanduleak -69°202 sonda *Cassandra*. Firește că îi trebuiau milioane de ani ca să ajungă la Sanduleak, dar asta nu avea importanță. Important era că acum, în 2030, *Cassandra* se afla la 2,5 trilioane de kilometri distanță de Pământ — și cu 2,5 trilioane de kilometri mai aproape de rămășițele supernovei 1987A — o distanță pe care lumina și neutrinii o parcurgeau în trei luni.

La bordul *Cassandrei* se aflau două aparate. Unul era un detector de lumină, îndreptat direct către Sanduleak; al doilea era o invenție recentă — un emițător de tahioni — și era îndreptat spre Pământ. Sonda nu putea detecta direct neutrinii, dar când Sanduleak oscila, ieșind din starea de gaură maro, nu emitea doar neutrini, ci și lumină, care putea fi observată cu ușurință.

În luna iulie a anului 2030, *Cassandra* detectă o emisie de lumină dinspre Sanduleak. Și lansă imediat către Pământ o rafală de tahioni de energie extrem de scăzută (și prin urmare având o viteză extrem de mare). Patruzeci și trei de ore mai târziu, tahionii sosiră la destinație, dând alarma.

La douăzeci și unu de ani după prima deplasare în timp, oamenii de pe Pământ erau anunțați pe neașteptate că, dacă doreau să-ncerce iarăși să arunce o privire în viitor, o puteau

face, având șanse rezonabile de succes. Desigur că noua încercare urma să se facă exact în momentul când neutrinii emiși de Sanduleak aveau să-nceapă să străbată pământul — și nu putea fi o coincidență faptul că asta urma să se întâmple la 19h21, ora meridianului Greenwich, în ziua de vineri, 23 octombrie 2030 — momentul exact în care începuse intervalul de două minute descris de ultimul set de viziuni.

Națiunile Unite dezbătură problema cu o rapiditate surprinzătoare. Unii se gândiseră că, deoarece prezentul se dovedise a fi cu totul diferit de ceea ce arătaseră primele viziuni, oamenii ar fi putut decide că o nouă viziune era irelevantă. Însă în realitate reacția generală exprimă exact contrariul — aproape toată lumea voia să tragă cu ochiul la ziua de mâine. Efectul Ebenezer continua să fie puternic. Și bineînțeles că acum exista o întreagă generație de tineri născuți după 2009. Iar aceștia se simțeau excluși, cereau să li se ofere o șansă de a avea ceea ce experimentaseră deja părinții lor: ocazia de a-și întrezări un viitor aflat în perspectivă.

Ca și până atunci, CERN era cheia care descuia ziua de mâine. Însă Lloyd Simcoe, în vârstă de șaizeci și șase de ani, n-avea să mai ia parte la încercarea de replicare. Se pensionase cu doi ani în urmă, și refuză să se-ntoarcă la CERN. Dar Lloyd și Theo împărțiseră într-adevăr un premiu Nobel. Le fusese acordat în 2024, dar se dovedise că nu în onoarea vreunei realizări legate de efectul de deplasare în timp sau de bosonul Higgs, ci mai degrabă datorită invenției lor comune, aparatul care încăpea pe o masă și care scosese din uz acceleratoarele gigantice de particule, începând cu cel de la

Fermilab și terminând cu cel de la CERN. Cea mai mare parte a complexului CERN era acum părăsită, deși Coliziunatorul de Tahioni-Tardioni original se afla în campus.

Poate că Lloyd nu voia să fie implicat în acea încercare de replicare a evenimentului inițial fiindcă mariajul lui cu Michiko se destrămase cu zece ani în urmă. Da, cei doi aduseseră pe lume o fată, dar undeva, în adânc, Michiko avusese întotdeauna senzația, la început neconștientizată nici măcar de ea însăși, că Lloyd fusese cumva responsabil de moartea primei ei fiice. Fusese fără nici o îndoială surprinsă ea însăși când acuzația ieșise prima oară la lumină, într-un moment când se certa cu Lloyd. Însă era o realitate.

Lloyd și Michiko se iubeau, în privința asta nu exista nici un dubiu, dar în cele din urmă deciseseră că pur și simplu nu mai puteau continua să trăiască împreună, nu cu impresia aceea, oricât de difuză, aruncându-și umbra peste orice. Cel puțin divorțul nu fusese dureros, ca al părinților lui. Michiko se mutase înapoi în Japonia, luând-o cu ea pe Joan, fiica lor. Lloyd se ducea s-o viziteze o singură dată pe an, de Crăciun.

Prezența lui nu era de o importanță crucială pentru replicarea experimentului original, cu toate că ar fi oferit un ajutor cu adevărat valoros. Dar acum avea o căsnicie fericită — și, da, era căsătorit cu Doreen, femeia care-i apăruse în viziune, și, da, aveau acum o cabană în Vermont.

Însă Jake Horowitz, care plecase de multă vreme de la CERN ca să lucreze la TRIUMF împreună cu soția lui, Carly Tompkins, fusese de acord să se întoarcă pentru trei luni. Carly îl însoțise și suportau amândoi tachinările prietenești ale celor care îi întrebau căror laboratoare de la

CERN aveau de gând să le facă botezul. Trecuseră optsprezece ani de când erau căsătoriți și aveau trei copii minunați.

Theodosios Procopides și încă vreo trei sute de oameni continuau să lucreze la CERN, ocupându-se de Coliziunatorul de Tahioni-Tardioni. El, Jake, Carly și o echipă redusă la un minim necesar porniră într-o cursă contra cronometru, pregătind Marele Accelerator de Particule, care nu mai fusese folosit de cinci ani, să reintre în funcțiune înainte de impactul cu neutrinii emiși de Sanduleak.

29

Theo, acum în vârstă de patruzeci și opt de ani, era încântat că realitatea anului 2030 se dovedise a fi atât de diferită de cea descrisă în viziunile din 2009. În ceea ce-l privea, își lăsase o barbă frumoasă, care îi acoperea falca proeminentă (și-l ajuta să nu mai arate la mijlocul după-amiezii ca și cum ar fi avut nevoie să se bărbierească din nou). Tânărul Helmut Drescher povestise că în viziune îi văzuse bărbia; barba era unul dintre amănuntele prin care își afirma Theo liberul-arbitru.

Însă își dădu seama că devenea în ce în ce mai neliniștit, pe măsură ce se apropia data replicării. Încercă să se convingă că se temea să nu dezamăgească din nou o lume întreagă dacă s-ar fi întâmplat să nu meargă ceva, însă LHC-ul părea să funcționeze perfect, așa că se văzu nevoit să admită că nu era vorba de asta.

Nu, era nervos fiindcă ziua în care spuneau viziunile din 2009 că avea să moară se apropia cu rapiditate.

Descoperi că nu putea să mănânce, nu putea să doarmă. Dacă ar fi aflat vreodată cine anume îi dorise inițial moartea, i-ar fi fost probabil mai ușor — ar fi fost suficient să evite persoana respectivă. Însă n-avea nici cea mai mică idee cine apăsase/avea să apese/ar fi putut să apese pe trăgaci.

În cele din urmă, inevitabil, veni și ziua de luni, 21 octombrie 2030: data care, cel puțin în una dintre versiunile realității, avea să fie gravată cu laserul pe piatra lui de mormânt. În dimineața aceea se trezi scăldat într-o sudoare rece.

La CERN mai era încă foarte mult de lucru — mai rămăseseră două zile până când aveau să-i lovească neutrinii din Sanduleak. Încercă să-și scoată totul din minte, dar chiar și după ce ajunse la serviciu, descoperi că nu era în stare să se concentreze.

Și, când trecuse cu puțin de ora zece, nu mai putu suporta. Părăsi centrul de control al LHC, după ce își puse o șapcă bej cu cozoroc curbat și ochelari de soare cu lentile oglindă. Nu era o zi strălucitoare; era frig și norii acopereau cerul cam pe jumătate. Dar nimeni nu mai ieșea fără să-și protejeze capul și ochii. Deși subțierea stratului de ozon fusese în sfârșit oprită, încă nu se realizase nimic eficient pentru refacerea lui.

Soarele scânteia pe vârfurile stâncoase ale munților Jura. În parcare era un autobuz al agenției de turism Globus Gateway; CERN-ul aproape pustiu nu reprezenta, firește, o atracție evidențiată în *Guide Michelin* și, cu toată babilonia stârnită de încercarea de replicare, accesul turiștilor era oricum interzis. Autobuzul fusese închiriat ca să aducă un grup mare de jurnaliști de la aeroport; veniseră ca să prezinte activitatea de pregătire a replicării.

Theo se îndreptă spre mașina lui, un Ford Octavia roșu — un mijloc de transport bun, practic. Își petrecuse tinerețea jucându-se cu acceleratoare de particule de miliarde de dolari; nu avea nevoie de o mașină sofisticată ca să-și demonstreze valoarea.

Mașina îl recunoscu când se apropie, iar el dădu din cap, indicându-i că voia într-adevăr să urce. Portiera șoferului glisă, ridicându-se către plafon. Încă se mai găseau mașini cu uși care se deschideau în lateral, dar, în majoritatea centrelor urbane, spațiile de parcare erau atât de înguste încât ușile care n-aveau nevoie de spațiu pentru deschidere deveniseră mult mai convenabile.

Theo se urcă în mașină și îi spuse unde voia să meargă.

— La ora asta, i se adresă mașina cu o voce masculină plăcută, o s-ajungem mai repede luând-o pe Rue Meynard.

— Perfect, încuviință Theo. Conduci tu.

Și chiar asta începu mașina să facă, ridicându-se de la sol și îndreptându-se în direcția dorită.

— Muzică sau știri? îl întrebă.

— Muzică, răspunse Theo.

Mașina alese unul dintre grupurile lui instrumentale favorite, o formație coreeană de jag, care se bucura de popularitate. Dar muzica nu reuși să-l calmeze decât într-o foarte mică măsură. La naiba, știa că n-ar fi trebuit nici măcar să se afle în Elveția, dar Marele Accelerator de Particule continua să fie cea mai mare instalație de acel tip din lume; toate încercările periodice, făcute înainte de inventarea Coliziunatorului de Tahioni-Tardioni, de a readuce la viață proiectul acceleratorului *Superconducting Supercollider*, întrerupt de

Congresul Statelor Unite în 1993, fuseseră sortite eșecului. Iar folosirea și repararea acceleratoarelor de particule era o artă muribundă. Majoritatea constructorilor acceleratorului LEP inițial — primul montat în tunelul subteran gigantic de la CERN — erau fie morți, fie pensionari, și numai câțiva dintre specialiștii care se ocupaseră de LHC, pus pentru prima oară în funcțiune cu un sfert de veac în urmă, mai continuau să lucreze în același domeniu. Prin urmare, experiența lui Theo era necesară în Elveția. Dar el n-avea de gând să fie o țintă ușoară.

Mașina se opri la destinația solicitată: lângă sediul poliției din Geneva. Era o clădire veche — de fapt, de peste un secol, și, cu toate că motoarele cu combustie internă erau ilegale la orice mașină construită după 2021, pe ziduri se mai vedea încă negreala așternută vreme de decenii de gazele de eșapament; ar fi trebuit să fie sablați la un moment dat.

— Deschide, spuse Theo.

Ușa dispăru în plafon.

— Pe o rază de cinci sute de metri nu sunt locuri de parcare disponibile, îl anunță mașina.

— Atunci continuă să mergi în jurul clădirii, îi ceru Theo. Te anunț când sunt gata de plecare.

Mașina emise un ciripit, confirmând că înțelesese. Theo își puse șapca și ochelarii și ieși. Traversă trotuarul, urcă treptele și intră în clădire.

— *Bonjour,* i se adresă un blond voinic, din spatele unui birou. *Je peux vous aider?*

— *Oui,* răspunse Theo. *Détective Helmut Drescher, s'il vous plaît.*

Helmut Drescher ajunsese într-adevăr detectiv; Theo, la momentul respectiv îmboldit doar de curiozitate, verificase cu câteva luni în urmă.

— Moot nu e aici, spuse bărbatul, continuând să vorbească franțuzește. Vă poate ajuta altcineva?

Theo se pleoști. Cel puțin Drescher ar fi putut să-nțeleagă, dar să-ncerce să-i explice cuiva cu desăvârșire străin...

— Speram c-o să-l pot vedea pe detectivul Drescher, spuse. Vă așteptați să se-ntoarcă în curând?

— Adevărul e că nu... oh, ia te uită, probabil e ziua dumneavoastră norocoasă. Moot a apărut.

Theo se întoarse. În clădire intrau doi bărbați, ambii de vârsta potrivită; n-avea idee care ar fi putut fi Drescher.

— Domnul detectiv Drescher? întrebă, nesigur.

— Eu sunt, răspunse cel din dreapta.

Helmut crescuse, devenind un bărbat foarte frumos, cu părul castaniu-deschis, cu maxilarul pătrat, puternic, și cu ochi de un albastru strălucitor.

— Cum vă spuneam, zise polițistul de la birou, din spatele lui Theo. E ziua dumneavoastră norocoasă.

Numai dacă îi supraviețuiesc, se gândi Theo.

— Domnule detectiv Drescher, spuse el, trebuie să vă vorbesc.

Drescher se întoarse spre bărbatul cu care intrase.

— Te-ajung din urmă, Fritz.

Acesta dădu din cap și dispăru în adâncul clădirii.

Drescher nu dădea nici un semn că l-ar fi recunoscut pe Theo. Bineînțeles că de la întâlnirea lor trecuseră douăzeci și unu de ani și, cu toate că despre apropiata încercare de a replica deplasarea în timp se făcuseră o mulțime de reportaje,

Theo fusese mult prea ocupat în ultima vreme ca să fie intervievat prea des la televiziune; lăsase asta, în cea mai mare parte, pe seama lui Jake Horowitz.

Detectivul îl conduse către ușile interioare; era îmbrăcat în haine fără pretenții, dar Theo nu putu să nu observe că avea pantofi foarte frumoși. Drescher își puse palma pe un detector de amprente și ușile duble se deschiseră rotindu-se către interior, lăsându-i să intre în încăperea folosită în comun de o brigadă. Platele — computere de grosimea unei foi de hârtie — erau stivuite în teancuri înalte pe unele dintre birouri, în timp ce pe altele se suprapuneau, alcătuind modele aleatorii. Un perete întreg era acoperit de harta traficului controlat de computer din Geneva, cu fiecare vehicul urmărit de câte un transponder[1] individual. Theo încercă să-și repereze propria mașină, care se învârtea în jurul clădirii, dar se părea că nu era singura care făcea asta în momentul respectiv.

— Luați loc, îl invită Drescher, arătându-i un scaun din fața biroului său. Luă un plat dintr-un teanc și îl plasă între ei. Vă deranjează dacă înregistrez?

Cuvintele apărură instantaneu pe plat, ca text atribuit lui „H. Drescher".

Theo clătină din cap. Detectivul arătă către plat. Theo înțelese că voia să-i răspundă prin viu grai.

— *Non*, zise el.

Platul înregistră cuvântul, dar plasă pur și simplu un semn strălucitor de întrebare în locul unde ar fi trebuit să se afle numele vorbitorului.

---

[1] Emițător-receptor de semnale prin satelit.

— Și dumneavoastră sunteți...?

— Theodosios Procopides, zise Theo, așteptându-se ca măcar numele să aprindă un beculeț în memoria lui Drescher.

Cel puțin platul primi un semnal — Theo văzu într-adevăr, într-o mică fereastră apărută pe coală, numele său ortografiat corect, cu litere grecești, și câteva date esențiale despre sine însuși. Eticheta care atribuia cuvântul „*Non*" și replica prin care își declara numele se schimbară imediat în T. Procopides.

— Și cu ce vă pot ajuta? întrebă Drescher, încă nerealizând cu cine vorbea.

— Nu știți cine sunt, nu-i așa? spuse Theo.

Tânărul clătină din cap.

— Ăăă, ultima dată când ne-am întâlnit n-aveam barbă.

Detectivul îi privi cu atenție fața.

— Păi, nu... oh! Oh, Doamne! Oh, dumneavoastră sunteți!

Theo se uită în jos. Platul era demn de laudă pentru felul în care punctase izbucnirea detectivului. Când își ridică din nou privirea, văzu că acestuia îi pierise culoarea din obraji.

— *Oui*, spuse Theo. *C'est moi.*

— *Mon Dieu*, făcu Drescher. Cum m-a mai obsedat povestea asta de-a lungul anilor. Clătină din cap. Știți, între timp am asistat la o mulțime de autopsii, am văzut o mulțime de cadavre. Dar al dumneavoastră — să vezi așa ceva când nu ești decât un copil.

Se cutremură.

— Îmi pare rău. Theo tăcu o clipă, apoi: Vă aduceți aminte când am venit în vizită, la scurt timp după ce ați avut viziunea? În casa părinților dumneavoastră — cea cu o scară imensă?

Drescher dădu din cap.

— Mi-aduc aminte. M-ați speriat de moarte.

Theo ridică ușor din umeri.

— Îmi pare rău și pentru asta.

— Am tot încercat să-mi scot viziunea aia din minte, zise detectivul. În toți acești ani, am încercat să nu mă gândesc la ea. Dar continuă să revină, înțelegeți? După tot ce-am văzut, imaginea aia continuă să mă bântuie.

Theo îi adresă un zâmbet plin de scuze.

— N-aveți nici o vină, spuse Drescher, schițând un gest de înlăturare. În viziunea dumneavoastră ce-a apărut?

Theo fu surprins de întrebare; Drescher încă mai avea probleme când trebuia să lege imaginea cadavrului din viziune de omul care stătea în fața lui în realitate.

— Nimic, îi răspunse.

— Oh, da, aveți dreptate. Îmi cer scuze, spuse tânărul, ușor stânjenit. Și adăugă, după câteva momente de tăcere jenantă: Știți, n-a fost deloc rea — vorbesc despre viziune. Mi-a trezit interesul pentru munca de poliție. Nu știu dacă altminteri m-aș fi înscris la academie.

— De când sunteți polițist? îl întrebă Theo.

— De șapte ani — și de doi sunt detectiv.

Theo nu știa dacă era sau nu o avansare rapidă, dar se pomeni făcând un calcul legat de vârsta lui Drescher. Nu putea avea o diplomă universitară. Theo își petrecea mult prea mult timp în compania academicienilor și a savanților; se temea întotdeauna să nu spună din întâmplare ceva care ar fi lăsat impresia că-și dă aere de superioritate față de oameni care nu trecuseră mai departe de liceu.

— E foarte bine, sondă el terenul.

Drescher ridică din umeri, apoi se încruntă și clătină din cap.

— N-ar trebui să vă aflați nicidecum aici, *în apropiere*. Nici n-ar trebui să fiți în Europa, pentru numele lui Dumnezeu. Probabil c-ați fost ucis în Geneva sau în împrejurimi, fiindcă altfel n-aș fi investigat eu cazul. Dacă aș fi avut o viziune care mi-ar fi arătat c-o să fiu ucis azi, puteți paria că aș fi fost acum în Zhongua sau în Hawaii.

Era rândul lui Theo să ridice din umeri.

— N-aș fi vrut să fiu aici, dar n-am avut de ales. V-am spus, lucrez la CERN. Am făcut parte din echipa care a condus experimentul de acum douăzeci și unu de ani, cu Marele Accelerator de Particule. E nevoie de mine pentru replicarea acestei experiențe, poimâine. Credeți-mă, dacă aș fi avut de ales, m-aș fi aflat *oriunde* în altă parte.

— Nu v-ați apucat de box, nu-i așa?

— Sigur că nu.

— Fiindcă în viziunea mea...

— Știu, știu. Ați spus c-am fost ucis într-un meci de box.

— Tata se uita tot timpul la meciurile de box de la televizor, spuse Helmut. O preferință sportivă ciudată pentru un vânzător de pantofi, așa cred, dar lui îi plăcea. Iar eu le urmăream împreună cu el, chiar și când eram foarte mic.

— Uitați despre ce e vorba, spuse Theo, dumneavoastră știți, într-un mod în care n-o mai știe nimeni altcineva, că *sunt* într-adevăr în pericol. De aceea am venit să vă văd. Înghiți în sec. Am nevoie de ajutor, Helmut. Am nevoie de protecția poliției. De acum și până în momentul replicării experimentului...

Se uită la ceasul de pe perete, un alt plat, fixat cu bandă adezivă, pe suprafața căruia străluceau cifre de cincisprezece centimetri.

— ... peste cincizeci și nouă de ore.

Drescher arătă către toate platele împrăștiate pe biroul lui.

— Am o mulțime de probleme de rezolvat.

— Vă rog. Dumneavoastră știți ce s-ar putea întâmpla. Mulți oameni au o zi liberă miercurea viitoare — știți, vor să fie acasă, în siguranță, în momentul replicării deplasării în timp. Nu-mi place că vă cer așa ceva, dar ați putea folosi timpul ăsta ca să ajungeți la zi cu toate lucrările pe care s-ar putea întâmpla să le neglijați azi și mâine.

— Eu n-am liber miercuri. Arătă către ceilalți oameni din biroul colectiv. Nici unul dintre noi nu e liber — pentru cazul în care ceva o să iasă rău. Făcu o pauză. N-aveți idee cine v-ar putea împușca?

Theo clătină din cap, apoi spuse, cu ochii la platul care înregistra:

— Nu. Nici o idee. Mi-am stors creierii vreme de douăzeci și unu de ani încercând să descopăr — încercând să-mi dau seama pe cine aș fi putut călca pe bătături atât de tare încât să-mi vrea moartea, sau cine ar avea de profitat înlăturându-mă din calea lui. Dar nu există nimeni.

— Nimeni?

— Ei, știți cum e, înnebunești; devii paranoic. Ceva de genul ăsta... te face să bănuiești pe toată lumea. Sigur, pentru o vreme m-am gândit că poate o fi făcut-o vechiul meu colaborator, Lloyd Simcoe. Dar am vorbit cu el ieri; e în Vermont și n-are în plan nici o vizită în Europa în viitorul apropiat.

— Zborul durează numai — cât? — trei ore, dacă ia un supersonic, zise Drescher.

— Știu, știu — dar sunt realmente sigur că nu e el. Dar există cineva, cineva care... cum spuneți voi, polițiștii? Care e expresia? O persoană necunoscută, sau mai multe, care ar putea intenționa să facă azi o încercare de a-mi lua viața. Așa că vă rog — vă implor — să împiedicați acea persoană — sau acele persoane — să ajungă la mine.

— Unde-o să vă aflați astăzi?

— La CERN. Fie în biroul meu, fie la centrul de control al LHC, fie jos, în tunel.

— În tunel?

— Da. Probabil ați auzit de el: la CERN există un tunel circular cu lungimea de douăzeci și șapte de kilometri, îngropat la o sută de kilometri sub pământ; un inel gigantic, știți? Acolo se află LHC-ul.

Drescher își mușcă o clipă buza de jos.

— Lăsați-mă să stau de vorbă cu căpitanul meu, spuse.

Se ridică, traversă încăperea și bătu într-o ușă. Aceasta se deschise glisând în lateral și Theo zări înăuntru o femeie cu un aer sever și cu părul de culoare închisă. Detectivul intră și ușa se închise în urma lui.

Lui Theo i se păru că plecase de o eternitate. Se uită nervos în jur. Pe biroul lui Drescher se aflau hologramă unei femei tinere, care ar fi putut fi soția sau prietena lui, și o alta, a unui cuplu mai în vârstă. Theo o recunoscu pe femeia mai vârstnică: *Frau* Drescher. Presupunând că era o fotografie recentă — și chiar trebuia să fie, până cu vreo doi ani în urmă holocamerele avuseseră un preț inaccesibil pentru un polițist

cinstit — atunci deceniile o trataseră cu blândețe. Era încă foarte atrăgătoare, deși nu-și ascundea părul cărunt.

În cele din urmă, ușa din capătul opus al încăperii se redeschise și detectivul Drescher ieși. Traversă biroul aglomerat al brigăzii sale și reveni la masa lui de lucru.

— Îmi pare rău, spuse, reașezându-se. Dacă ar fi existat o amenințare sau altceva de același gen...

— Dați-mi voie să vorbesc cu căpitanul dumneavoastră.

Drescher pufni.

— N-o să vă primească; în jumătate din cazuri nu mă primește nici pe mine. Își îndulci vocea. Îmi pare rău, domnule Procopides. Știți — nu trebuie decât să fiți prudent, atâta tot.

— Credeam că dumneavoastră — dintre toți oamenii — o să-nțelegeți.

— Sunt un simplu polițist, răspunse Drescher. Primesc ordine. Se întrerupse și în voce i se strecură o nuanță de viclenie: În plus, poate ați greșit venind aici. Adică, dacă tocmai eu sunt tipul care v-a-mpușcat? N-a scris Agatha Christie o poveste de genul ăsta, în care criminalul era detectivul? Atunci ar fi o ironie că ați venit să mă vedeți, nu?

Theo înălță din sprâncene. Inima îi bătea cu putere și nu știa ce să spună. Iisuse Hristoase, *fusese* împușcat cu un Glock, arma preferată de polițiștii din întreaga lume...

— Nu vă faceți griji, rânji Drescher. Am glumit. M-am gândit că aveam dreptul să vă trag o spaimă, după ceea ce mi-ați făcut în toți acești ani.

Dar întinse mâna și lovi de două ori cu degetul ca să șteargă ultimele câteva rânduri ale transcrierii de pe plat.

— Baftă, domnule Procopides. Cum spuneam, e suficient să fiți prudent. Numărul oamenilor pentru care viitorul diferă de cel descris în viziuni e de ordinul miliardelor. Fiind om de știință, n-ar trebui să vă spun eu asta, dar nu există realmente nici un motiv care să vă facă să credeți că se va adeveri tocmai viziunea viitorului dumneavoastră.

Theo își folosi celularul ca să-și cheme mașina, în care se grăbi să se urce.

Drescher avusese fără nici o îndoială dreptate. Se simți jenat de atacul lui de panică; probabil se datora unui vis urât din noaptea precedentă, suprapus peste grijile pe care și le făcea din cauza replicării din ce în ce mai apropiate. Încercă să se relaxeze privind ținutul rural străbătut de automobil pe drumul de întoarcere către centrul de control al LHC. Autobuzul companiei de turism era încă acolo. Fapt care îi aduse un strop de nostalgie. Autobuzele Globus Gateway puteau fi văzute, firește, în tot vestul Europei. Nu fusese niciodată în vreo excursie cu vreunul dintre ele, dar, ca adolescent plin de pofte, le privea întotdeauna, alături de vreo doi prieteni, în iulie și în august. Fetele din America de Nord, în căutare de distracții pe perioada verii, călătoreau adesea cu așa ceva; în adolescență, Theo avusese parte de mai multe seri romantice în compania unei eleve de liceu din America.

Însă amintirile plăcute păliră, înlocuite de tristețe; își aduse aminte de casă, de Atena. După înmormântarea lui Dim, nu se mai întorsese acolo decât de două ori. De ce nu-și făcuse timp mai mult pentru părinții lui? Își lăsă mașina să-și

găsească singură un loc liber. El coborî și se îndreptă spre centrul de control al LHC.

— Oh, Theo, spuse Horowitz, venind spre el din capătul opus al culoarului cu pereții plini de mozaicuri. Am tot încercat să dau de tine. Ți-am sunat mașina, dar mi-a spus c-ai fost arestat, sau cam așa ceva.

— Mașina mea pusă pe glume, zise Theo. De fapt, m-am dus doar să fac o vizită... să fac o vizită cuiva pe care-l considerăm un vechi prieten.

— Avem o problemă la LHC și Jiggs nu știe cum s-o rezolve.

— Oh?

— Da, ceva la un grup de criostate — numărul patruzeci și patru, în octantul trei.

Theo se încruntă. LHC nu mai funcționase la puterea maximă de ani de zile. Jiggs, care n-avea decât treizeci și patru, era șeful departamentului de întreținere; de fapt, nu văzuse niciodată acceleratorul folosit la nivelul de 14 TeV.

Grecul dădu din cap; criostatele erau aparate de o mare și notorie delicatețe.

— Mă duc s-arunc o privire.

În vremurile de demult, când la CERN lucrau trei mii de oameni, Theo n-ar fi coborât niciodată singur în tunelul acceleratorului, dar, cu echipa schematică pe care o avea la dispoziție, părea cel mai bun mod de repartizare a mâinii de lucru limitate și, ei bine, era probabil cel mai sigur loc unde s-ar fi putut afla: bineînțeles că un nebun care intenționa să-l împuște ar fi putut pătrunde în campusul CERN, dar fără îndoială că un astfel de intrus ar fi fost oprit cu mult înainte

de a ajunge în tunel. În plus, în afară de Jake și Jiggs — în care avea o încredere deplină — nici măcar n-avea să știe cineva că el era acolo, jos.

Luă liftul până la nivelul aflat la o adâncime de o sută de metri. Aerul din tunelul acceleratorului de particule era umed și cald, și mirosea a ulei de mașină și a ozon. Lumina era palidă — cea alb-albăstruie dată de lămpile fluorescente de deasupra capului era punctată, la intervale regulate, de galbenul lămpilor de avarie montate pe pereți. Vibrațiile aparaturii, zumzetul pompelor de aer și pocnetele cu care loveau tocurile lui podeaua de beton stârneau reverberații sonore. Cu excepția podelei plate, tunelul era circular în secțiune transversală, cu un diametru care varia între 3,8 și 5,5 metri.

Așa cum mai procedase adesea până atunci, Theo Procopides se uită în lungul tunelului, mai întâi într-o parte și apoi într-alta. Era *foarte* drept. Putea să vadă până la o mare distanță, dar în final pereții se curbau.

De plafon atârna șina monoraiului, o grindă cu profil I, de care atârna, la rândul său, chiar monoraiul. Jiggs îl oprise acolo. Vehiculul era alcătuit dintr-o cabină suficient de mare ca să adăpostească o singură persoană, din trei vagoane mici, proiectate mai degrabă pentru transportul mărfurilor decât pentru al pasagerilor, și, în încheiere, dintr-o a doua cabină, plasată cu fața în direcția opusă. Vagoanele de marfă erau simple coșuri suspendate, din metal vopsit într-un albastru-verzui strălucitor. Cabinele erau carcase deschise, portocalii, cu surse de lumină plasate deasupra parbrizelor în pantă, și cu un amortizor lat, de cauciuc, montat dedesubt. Parbrizele erau înclinate în unghi ascuțit.

Conducătorul trebuia să stea cu picioarele scoase în afară, în fața lui; cabina nu era destul de înaltă ca să adăpostească o persoană așezată în poziție normală. De-a latul părții frontale era scris cuvântul ORNEX — numele firmei producătoare a monoraiului. În ambele părți ale acestuia se aflau reflectoare mici, roșii, iar sub el era o bandă lată, cu marcaje de siguranță, negre și galbene; voiau să fie cât se putea de siguri că acolo, în tunel, cabina era vizibilă. Monoraiul fusese modernizat în 2020; acum putea atinge o viteză de circa șaizeci de kilometri pe oră, ceea ce însemna că putea parcurge întreg tunelul în mai puțin de treizeci de minute.

Theo luă o cutie de scule dintr-un dulap cu materiale de rezervă din zona stației monoraiului și își puse casca galbenă de protecție — deși cobora rar în tunel, era o persoană suficient de importantă ca să dețină o cască personală. Puse cutia cu scule într-unul dintre vagoanele de marfă, se cățără în cabina orientată în direcția în care voia să meargă — în sensul acelor de ceas — puse trenul în mișcare și se pierdu huruind în întuneric.

Detectivul Helmut Drescher încercă să-și continue munca; avea șapte cazuri deschise cărora trebuia să le studieze dosarele și *capitaine* Lavoisier îi tot cerea să facă mai multe progrese. Însă gândurile i se tot întorceau la situația dificilă în care se găsea Theo Procopides. Tipul părea destul de cumsecade; își dorea să-l fi putut ajuta. Și părea să se afle în formă, pentru un bărbat care avea, probabil, aproape cincizeci de ani. Moot găsi platul pe care înregistrase conversația purtată mai devreme. Fereastra cu datele biografice ale lui Theo era încă

afișată. Născut pe 2 martie 1982 — ceea ce însemna că împlinise patruzeci și opt de ani. Destul de bătrân pentru un boxer — plus că nici n-avea constituția potrivită. Poate în acea realitate alternativă redată de viziuni fusese antrenor sau arbitru, mai degrabă decât luptător. Dar nu — asta nu părea să se potrivească. Moot nu avea cartea de vizită pe care i-o dăduse Theo cu două decenii în urmă, deși o păstrase de-a lungul anilor scurși între timp și o privise din când în când; pe ea scria clar CERN. Prin urmare, dacă era deja fizician în 2009, înainte de viziune, părea improbabil să-și fi schimbat meseria, făcându-și o carieră în sport. Însă Moot își amintea extrem de bine propria sa viziune: bărbatul în halat — medicul legist, acum știa asta — spusese foarte clar că Procopides fusese ucis în ring și...

În ring[1].

Ce îi spusese Procopides ceva mai devreme? *Probabil ați auzit de el: la CERN există un tunel circular cu lungimea de douăzeci și șapte de kilometri, îngropat la o sută de kilometri sub pământ; un inel gigantic, știți?*

El nu fusese atunci decât un copil — un băiețel care se uita la meciurile de box împreună cu tatăl lui; un băiețel căruia îi plăcea la nebunie filmul *Rocky*. Își închipuise că „în ring" însemna „la un meci de box" și de atunci nu se mai gândise niciodată la asta.

Rahat. Poate Procopides se afla într-adevăr în pericol. Moot se ridică de la biroul lui și intră iarăși la *capitaine* Lavoisier.

*

[1] În limba engleză, *ring* înseamnă atât „ring de box" cât și „inel".

Grupul de criostate defecte se afla la zece kilometri distanță; monoraiul îl putea duce pe Theo până acolo în vreo zece minute. Fasciculele luminoase ale farurilor cabinei despicau întunericul. Tuburile fluorescente erau montate pe toată lungimea tunelului, dar era lipsit de sens să luminezi toți cei douăzeci și șapte de kilometri.

Monoraiul ajunse în sfârșit în locul unde se afla grupul de criostate defecte. Theo îl opri, coborî, găsi panoul de control al luminilor din zonă și le aprinse pe o distanță de cincizeci de metri în fața și în spatele lui. Pe urmă își luă trusa cu unelte și se îndreptă spre unitatea defectă.

De data asta, *capitaine* Lavoisier se declară de acord și îi permise lui Moot să-i servească drept bodyguard lui Theo până la sfârșitul zilei. El luă mașina fără însemnele poliției pe care o folosea de obicei și se îndreptă spre CERN. Bănuia că acolo se putea pătrunde ca în majoritatea altor locuri: semnalul dispozitivului de emisie-recepție de pe mașina unui membru al personalului îi permitea automat să treacă dincolo de poartă, dar el fu nevoit să se oprească și să-i arate legitimația computerului de pază înainte de a fi ridicată bariera. Îi ceru computerului și indicații; complexul CERN era alcătuit din zeci de clădiri, pustii în marea lor majoritate. Avu nevoie de vreo cinci minute ca să identifice centrul de control al LHC. Își lăsă mașina pe asfalt și se grăbi să intre.

O femeie atrăgătoare, pistruiată, de vârstă mijlocie, venea pe un coridor cu mozaicuri pe pereți. Moot îi arătă legitimația.

— Îl caut pe Theo Procopides, spuse el.

Femeia dădu din cap.

— A fost aici azi, ceva mai devreme; să vedem unde-l putem găsi.

Femeia îl conduse prin clădire; se uită în două încăperi, dar Theo nu era în nici una dintre ele.

— Să-ncercăm în biroul soțului meu, spuse. Lucrează împreună cu Theo.

Străbătură un alt coridor și intrară într-un birou.

— Jake, domnul e polițist. Îl caută pe Theo.

— E jos, în tunel, zise Jake. La grupul ăla afurisit de criostate din octantul trei.

— E posibil să se afle în pericol, spuse Moot. Mă puteți conduce la el?

— În pericol?

— În viziunea lui, a fost împușcat mortal astăzi — și am motive să cred că s-a întâmplat în tunel.

— Dumnezeule, zise Jake. Ăăă, sigur, sigur — vă pot duce la el și.... fir-ar să fie! La naiba, dar trebuie să fi plecat cu monoraiul.

— Cu monoraiul?

— Avem un monorai care merge prin inel. Dar a plecat probabil cu el, la zece kilometri de-aici.

— Nu există decât un singur tren?

— Mai aveam încă trei, dar au fost vândute cu ani în urmă. N-a mai rămas decât unul.

— Ați putea zbura până la cealaltă stație de acces, zise femeia. Nu există nici un drum, dar puteți zbura cu ușurință peste ogoarele fermierilor.

— Corect... corect! exclamă Jake. Îi zâmbi soției sale. Frumoasă și genială! Se întoarse spre Moot. Haideți!

Cei doi străbătură în grabă coridoarele, traversară holul și ieșiră în parcare.

— Luăm mașina mea, spuse Moot.

Se urcară. Polițistul apăsă butonul de pornire și automobilul se ridică de la pământ. Urmă instrucțiunile lui Jake și ieșiră din campus. Fizicianul arătă către partea opusă a câmpului deschis — terenul unui fermier.

Mașina zbură într-acolo.

Theo se uită la carcasa grupului de criostate. Nu era de mirare că Jiggs nu-l putuse repara: nu pătrunsese prin portul de acces corespunzător. Panoul la care lucrase era încă deschis, dar potențiometrele care trebuiau folosite pentru reglaj se aflau în spatele altui panou.

Theo încercă să deschidă ușa care i-ar fi permis să ajungă la butoanele corecte, dar aceasta nu se clinti. După ani de neutilizare în tunelul întunecos și umed, se părea că ruginise și se înțepenise. Cotrobăi prin trusa de scule, căutând un obiect pe care l-ar fi putut întrebuința drept pârghie, dar nu avea decât niște șurubelnițe, care se dovediră cu totul nepotrivite pentru asta. De fapt, îi trebuia o rangă, sau ceva similar. Înjură în grecește. Se putea întoarce cu monoraiul înapoi, în campus, să ia o unealtă potrivită, dar pierderea de timp părea prea mare. Acolo jos, în tunel, se găsea cu siguranță ceva pe care l-ar fi putut folosi. Se uită înapoi, în direcția din care venise; pe ultima porțiune de câteva sute de metri a drumului făcut cu monoraiul nu observase nimic care i-ar fi putut fi de folos, dar firește că de fapt nu se uitase după așa ceva. Părea totuși mai logic să își continue drumul pe inel în

sensul acelor de ceas, măcar pe o mică distanță, căutând un obiect care ar fi putut rezolva problema.

Stația de acces din capătul opus era un buncăr vechi de beton, din mijlocul lanului de rapiță al unui fermier. Mașina lui Moot coborî pe o alee îngustă — exista un drum de acces, care ducea în direcție opusă — și el opri motorul. Apoi ieși împreună cu Jake.

Era ora amiezii și, fiind în octombrie, soarele nu urca foarte sus pe cer. Dar cel puțin dispăruseră albinele, o adevărată pacoste în timpul verii. Coasta muntelui era acoperită, firește, mai ales de conifere, iar acolo, jos, predominau foioasele. Și frunzele lor își schimbaseră deja în cea mai mare parte culoarea.

— Haideți, spuse Jake.

Moot ezită.

— Nu riscăm să fim iradiați, nu-i așa?

— Nu, atâta timp cât acceleratorul e oprit. Locul e cât se poate de sigur.

Când se apropiau de buncăr, pe lângă ei trecu în goană un arici, grăbindu-se să se ascundă sub vrejurile de rapiță de nouăzeci de centimetri. Jake se opri brusc în fața ușii. Era de modă veche, cu balamale, închisă cu o yală. Însă fusese forțată; în iarba de lângă buncăr se zărea o rangă.

Moot se apropie de ușă.

— Nu sunt urme de rugină, arătând metalul expus vederii din spărtura yalei. Asta s-a petrecut recent. Împinse ușor ranga cu vârful pantofului său elegant. Iarba de dedesubt e încă verde; trebuie să se fi întâmplat azi sau ieri. Se uită la Jake. Acolo, jos, există ceva de valoare?

— De valoare, da, răspunse Jake. Dar vandabil? Numai dacă știi o piață neagră a echipamentelor demodate pentru experiențe fizice de înaltă energie.

— Spuneți că acceleratorul n-a mai fost folosit recent?

— Da, de câțiva ani.

— Ar putea fi cineva în căutare de adăpost ilegal, zise Moot. Jos se poate locui?

— Cred... cred că da. E frig și întuneric, dar ploaia nu pătrunde.

Moot avea o pungă prinsă la șold; o desfăcu și scoase din ea un mic aparat electronic, pe care-l flutură în direcția răngii.

— O mulțime de amprente, spuse el.

Jake aruncă o privire; amprentele apăreau, fluorescente, pe afișajul dispozitivului. După câteva secunde, pe ecran se derulă un mesaj scris.

— Nici o coincidență cu datele înregistrate. Cine-a făcut asta n-a săvârșit niciodată o infracțiune aici, în Elveția, sau în Uniunea Europeană. O pauză. Cât de departe e Procopides?

Jake arătă cu degetul.

— La vreo cinci kilometri, în direcția aia. Dar aici ar trebui să fie parcate două carturi pe pernă de aer; o să luăm unul dintre ele.

— Are un celular? Îi putem telefona?

— Tunelul e la o sută de metri sub pământ, răspunse Jake. Celularele nu funcționează.

Se grăbiră să intre în buncăr.

Theo mersese vreo două sute de metri prin tunel fără să găsească nimic care l-ar fi putut ajuta să forțeze ușa de acces la grupul de criostate. Aruncă o privire în urmă; grupul în cauză

dispăruse dincolo de curbura blândă a inelului. Era gata să se dea bătut și să se întoarcă la monorai, când ceva din fața lui îi atrase privirea. Era o altă persoană, lucrând alături de unul dintre magneții sextupoli. Lucra fără cască de protecție — o încălcare a regulamentului. Theo se gândi să-l strige, dar acustica era atât de slabă în tunel încât învățase cu mult timp în urmă că n-avea sens să se ostenească încercând să atragă atenția cuiva aflat la distanță. Ei, și nu conta cine era, dacă avea o trusă de unelte mai completă decât cea adusă de el însuși.

Îi trebui încă un minut ca să se-apropie de celălalt bărbat. Lucra lângă una dintre pompele de aer; gălăgia pe care o făcea acoperea probabil zgomotul apropierii lui Theo. Pe podeaua tunelului se afla un cart cu pernă de aer, un disc cu diametrul de vreun metru și jumătate, cu două scaune sub o cupolă. Carturile cu pernă de aer fuseseră create pentru folosirea pe traseele de golf; mergeau mult mai ușor pe iarbă decât carturile motorizate, de modă veche.

Pe vremuri, la CERN existau mii de angajați pe care Theo nu-i cunoștea din vedere, dar acum, când personalul nu depășea câteva sute de oameni, fu surprins să dea cu ochii de cineva pe care nu-l recunoscu.

— Salut! spuse el.

Bărbatul — un alb slab, trecut de cincizeci de ani, cu părul alb și ochii de un cenușiu întunecat — se răsuci brusc, evident surprins. Avea o trusă de unelte cu el, dar...

Deschisese un panou de acces din partea laterală a unei pompe de aer și reușise să introducă înăuntru un dispozitiv.

Un dispozitiv care semăna cu o servietă mică de aluminiu, cu un șir de cifre de un albastru strălucitor în lateral.

Cifre strălucitoare, care redau o numărătoare inversă.

30

Pe unul dintre pereții buncărului erau aliniate mai multe dulapuri. Jake se servi cu o cască galbenă de protecție și îi făcu semn lui Moot să-i urmeze exemplul. Înăuntru era un lift, precum și o scară ce cobora spre tunel. Jake chemă ascensorul; și urmă o așteptare interminabilă.

— Indiferent cine-o fi forțat ușa e încă acolo, jos, spuse el. Altminteri liftul ar fi așteptat aici.

— N-ar fi putut s-o ia pe scări? întrebă Moot.

— Cred că da, dar e vorba de o sută de metri — echivalentul a treizeci de etaje dintr-o clădire cu birouri. E istovitor chiar și la coborâre.

Liftul sosi și intrară în cabină. Jake apăsă un buton, punând-o în mișcare. Coborârea era frustrant de lentă; avură nevoie de un minut întreg ca să ajungă la nivelul tunelului. Jake și Moot ieșiră din lift. În apropiere era parcat un cart cu pernă de aer, spre care se îndreptă Jake.

— Nu spuneați că ar fi trebuit să fie două carturi?

— Ba da, așa m-aș fi așteptat, zise Jake.

Apoi se urcă pe scaunul șoferului, iar Moot se așeză pe al pasagerului. Jake aprinse farurile și activă ventilatoarele pentru generarea efectului de sol[1]. Cartul se ridică și se puseră în mișcare prin tunel în sens invers acelor de ceas, deplasându-se cu viteza maximă a micului vehicul.

Trecură printr-o porțiune dreaptă a tunelului; era zona celor patru detectoare mari, unde trebuiau evitate radiațiile de sincrotron[2]. În mijlocul acestei porțiuni drepte, văzură o încăperea imensă, înaltă de douăzeci de metri, acum goală, care adăpostise Detectorul Solenoidal Compact de Muoni[3], cu magnetul său de 14.000 de tone. La data construirii sale, CMS costase peste o sută de milioane de dolari americani. După punerea la punct a Coliziunatorului de Tahioni-Tardioni, CERN scosese la vânzare atât CMS, cât și ALICE, care se aflase într-o încăpere similară a tunelului inelar. Guvernul japonez le cumpărase pe amândouă, pentru acceleratorul său KEK, de la Tsukuba. Michiko Komura supraveghease demontarea celor două detectoare masive și reasamblarea lor în

---

[1] Curentul de aer produs de un ventilator, care devine inelar în apropierea solului; în centrul acestuia, sub rotorul ventilatorului, se formează o pernă de aer.

[2] Sincrotronul este o instalație de accelerare a electronilor în câmp magnetic. Într-o asemenea instalație au fost puse în evidență radiațiile generate ca urmare a mișcării electronilor în câmp magnetic, numite din acest motiv radiații de sincrotron.

[3] *Compact Muon Solenoid Detector* (CMS); muonii sunt particule elementare încărcate electric, foarte asemănătoare cu electronii, exceptând masa lor, care este de două sute de ori mai mare. Din acest motiv se descompun după circa două milionimi de secundă în electroni și neutrini.

țara ei de baștină. Zgomotul motoarelor cartului cu pernă de aer stârni ecouri în încăperea vastă, suficient de mare ca să adăpostească un bloc mic cu apartamente.

— Cât mai avem? întrebă Moot.

— Nu prea mult, răspunse Jake.

Își continuară drumul.

Theo se uită la bărbatul încă ghemuit în tunel, în fața pompei de aer.

— *Mein Gott*, spuse încet necunoscutul.

— Hei, i se adresă Theo, în franțuzește. Cine ești?

— Salut, doctore Procopides.

Theo se relaxă. Dacă tipul îl cunoștea, atunci nu putea fi un intrus. În plus, figura lui îi era vag familiară.

Bărbatul se uită în lungul tunelului, în partea din care venise Theo. Pe urmă își duse mâna sub haina de piele neagră și scoase o armă.

Lui Theo îi sări inima. Cu ani în urmă, după ce micul Helmut îi vorbise despre un Glock de 9 mm, căutase bineînțeles o poză pe Internet. Arma semiautomată pătrățoasă pe care o privea acum era un asemenea pistol; încărcătorul avea o capacitate de până la cincisprezece gloanțe.

Bărbatul se uită în jos, la revolver, ca și cum ar fi fost el însuși surprins să și-l zărească în mână. Apoi ridică ușor din umeri.

— Un flecușteț pe care l-am luat din State — acolo e mult mai ușor să faci rost de așa ceva. Se întrerupse o clipă. A, da, știu la ce te gândești. Arătă către servieta de aluminiu cu cronometru cu leduri albastre. Te gândești că poate e o bombă.

Și chiar asta este. Îmi imaginez că aș fi putut s-o plasez oriunde, dar am mers o grămadă prin tunel căutându-i o ascunzătoare, ca să nu dea cumva cineva peste ea. Interiorul acestei mașinării mi s-a părut un loc potrivit.

— Ce... ?

Theo fu surprins de sunetul propriei voci. Înghiți în sec, încercând să și-o țină din nou sub control.

— Ce-ncerci să faci?

Bărbatul ridică din nou din umeri.

— Ar trebui să fie evident. Mă străduiesc să vă sabotez acceleratorul de particule.

— Dar de ce?

Celălalt arătă către el cu arma.

— Nu mă recunoști, nu-i așa?

— Arăți *într-adevăr* familiar, însă...

— Ai venit să mă vizitezi în Germania. Unul dintre vecinii mei luase legătura cu tine; în viziunea mea urmăream înregistrarea unui buletin de știri despre moartea ta.

— Așa e, zise Theo. Îmi aduc aminte.

Nu-și amintea numele bărbatului, dar își amintea într-adevăr întâlnirea cu el, petrecută cu douăzeci de ani în urmă.

— Și de ce mă uitam la buletinul de știri? De ce am derulat înregistrarea ca să văd un singur reportaj din emisiune, cel despre moartea ta? Fiindcă voiam să aflu dacă existau dovezi care să conducă spre mine. N-am avut niciodată de gând să ucid pe nimeni, dar o să te ucid dac-o să fiu nevoit. La urma urmelor, ar fi corect. Tu mi-ai omorât soția.

Theo începu să protesteze, spunând că nu făcuse așa ceva, dar apoi își aduse aminte. Da, își aminti de vizita în casa

neamțului. Nevasta lui căzuse pe scări într-o stație de metrou când se declanșase deplasarea în timp; își frânsese gâtul.

— N-aveam cum să știm ce-o să se-ntâmple — n-aveam cum să-mpiedicăm ceea ce s-a petrecut.

— *Bineînțeles* că puteați să-mpiedicați asta, spuse bărbatul — Rusch, așa îl chema.

Theo își aduse aminte: Wolfgang Rusch.

— Bineînțeles că puteați. Nu era treaba voastră să faceți ce-ați făcut. Încercarea de a reproduce condițiile de la nașterea universului! Încercarea de a forța expunerea lucrării lui Dumnezeu în lumină! Despre curiozitate se spune c-a omorât pisica. Însă a fost curiozitatea voastră — și a murit soția mea.

Theo nu știa ce să răspundă. Cum să-i explici ce-nseamnă știința — nevoia de a ști, căutarea — cuiva care e evident fanatic?

— Uite ce e, spuse el, unde s-ar afla acum lumea dacă n-am fi...

— Crezi că sunt nebun? întrebă Rusch. Mă crezi țicnit? Clătină din cap. Nu sunt țicnit.

Își duse mâna la buzunarul din spate și-și scoase portofelul. Bâjbâi cu o singură mână ca să extragă din el un card plastifiat, galben cu albastru, pe care i-l arătă lui Theo. Grecul îl privi. Era o legitimație de la Universitatea Humboldt.

— Profesor titular, zise Rusch. Catedra de chimie. Doctorat la Sorbona.

Așa era — în 2009 spusese că era profesor de chimie.

— Dac-aș fi știut ce rol ai jucat în toate astea, n-aș fi acceptat să stăm de vorbă. Dar ai venit la mine înainte de a-și dezvălui CERN implicarea.

— Și-acum vrei să mă ucizi? întrebă Theo; inima îi bătea atât de tare încât credea c-o să explodeze și își simțea sudoare năpădindu-i tot corpul. Asta n-o să-ți readucă soția la viață.

— Oh, ba da, zise Rusch.

Era nebun. La naiba, înjură Theo, de ce coborâse de unul singur în tunel?

— Sigur că n-o s-o aducă-napoi moartea ta. Ci ceea ce fac eu. Da, o s-o aducă pe Helena înapoi. Datorită principiului de excludere al lui Pauli.

Theo nu știa ce să spună; tipul delira.

— Cum?

— Wolfgang Pauli, zise Rusch, dând din cap. Îmi place să le spun studenților mei că eu am primit numele lui, dar n-a fost așa — mi s-a dat numele unchiului tatei. Făcu o pauză. Principiul de excludere al lui Pauli li s-a aplicat mai întâi electronilor: oricare doi electroni nu se pot afla simultan pe același nivel energetic. Ulterior a fost extins ca să includă și alte particule subatomice.

Theo știa asta. Încercă să-și ascundă panica din ce în ce mai puternică.

— Și?

— Și eu cred că principiul lui Pauli i se aplică și noțiunii *acum*. Avem toate dovezile: nu poate exista decât un singur *acum* — în decursul întregii istorii a omenirii, am căzut cu toții de acord asupra unui anumit moment, care este prezentul. Nu a existat nici un moment despre care o parte a omenirii să creadă că era *acum*, în vreme ce o alta credea că e trecutul, iar o alta considera că ține de viitor.

Theo ridică ușor din umeri, nereușind să-și dea seama unde duceau toate astea.

— Nu-nțelegi? întrebă Rusch. Nu-ți dai seama? Când ați mutat conștiența omenirii cu douăzeci și unu de ani înainte — când l-ați mutat pe *acum* din 2009 în 2030 — *acum*-ul care ar fi trebuit să fie trăit de oameni în 2030 s-a mutat altundeva. Principiul excluderii! Fiecare moment există în starea *acum* pentru cei care sunt încremeniți în el — nu-l poți suprapune pe *acum* din 2009 peste cel din 2030; cei doi *acum* nu pot exista simultan. Când l-ați mutat pe *acum* din 2009 în viitor, *acum* din 2030 a trebuit să elibereze mai întâi locul. Când am auzit că vreți să replicați experimentul, exact în momentul descris de viziunile originale, toate s-au așezat la locurile lor. Se întrerupse o clipă. Supernova Sanduleak o să mai oscileze de-a lungul multor decenii sau secole care vor veni — și tentativa de mâine nu va fi cu siguranță ultima. Crezi că setea oamenilor de a-și afla viitorul se va potoli numai cu încă o ocheadă? Sigur că nu. În privința asta, suntem nesățioși. Încă din antichitate, nici un vis n-a părut mai seducător decât cunoașterea viitorului. *Orice* moment își poate schimba starea, devenind *acum*, și noi o să facem schimbarea — presupunând că experimentul vostru reușește mâine.

Theo aruncă o privire spre bombă. Dacă citea corect afișajul, până la explozie mai erau peste cincizeci și cinci de ore. Încerca să gândească limpede; n-avusese idee ce deconcertant era să ai o armă îndreptată spre inimă.

— Deci... deci... ce tot spui? Că, dacă aici, în 2030, nu e nici un gol în care să sară conștiența din 2009, atunci acel prim salt nu va mai avea loc niciodată?

— Exact!

— Dar e o nebunie. Primul salt s-a *petrecut* deja. De-atunci am trăit cu toții douăzeci și unu de ani.

— N-am trăit *cu toții*, spuse tăios Rusch.

— Bine, nu, dar...

— Da, s-a întâmplat. Dar eu am de gând să anulez asta. O să scriu, retroactiv, ultimele două decenii.

Theo nu voia să se lanseze într-o discuție în contradictoriu, dar:

— Așa ceva nu e cu putință.

— Ba da, este. Știu că este. Nu-ți dai seama? Am reușit deja.

— Ce?

— Ce au avut în comun, prima dată, viziunile tuturor? întrebă Rusch.

— Nu știu...

— Activități specifice timpului liber! Marea majoritate a populației părea să fie într-o zi de sărbătoare, să aibă o zi liberă. Și de ce? Fiindcă li se spusese tuturor să stea acasă în ziua respectivă, să fie în siguranță în momentul când urma să-ncerce CERN o replicare a deplasării în timp. Dar s-a întâmplat ceva — ceva a făcut ca replicarea să fie anulată, prea târziu pentru ca oamenii să se mai întoarcă la lucru. Așa că omenirea s-a ales cu o vacanță neașteptată.

— E mult mai probabil ca prima dată să fi văzut pur și simplu o versiune a realității în care precogniția era un eveniment inexistent.

— Aiureli, zise Rusch. Bineînțeles că au fost văzuți oameni la lucru, proprietari de magazine, vânzători ambulanți, polițiști, și așa mai departe. Dar cea mai mare parte a companiilor

erau închise, nu-i așa? Ai auzit speculația lansată — că miercuri, 23 octombrie 2030, o să fie o mare sărbătoare, celebrată pe tot globul. Poate o zi universală a dezarmării, sau o zi a primului contact cu extratereștrii. Dar acum suntem în 2030 și știi la fel de bine ca mine că o asemenea sărbătoare nu există. Toată lumea era liberă, pregătindu-se pentru o deplasare în timp care n-a mai avut loc. Dar n-au fost avertizați cu *mult* timp înainte că evenimentul n-o să se petreacă — adică reportajul care anunța avarierea Marelui Accelerator de Particule trebuie să fi fost difuzat cu puțin timp înainte, în aceeași zi. Ei bine, mi-am programat bomba să detoneze cu două ore înainte de sosirea neutrinilor din Sanduleak.

— Dar, dacă așa ceva s-ar fi anunțat la știri, ar fi apărut cu siguranță în viziunea cuiva. Cineva ar fi povestit despre asta.

— Cine ar fi stat acasă, uitându-se două ore la știri, într-o neașteptată zi liberă? întrebă Rusch. Nu, sunt sigur că scenariul pe care l-am descris e corect. O să reușesc să scot CERN din funcțiune; conștiența din 2030 o să rămână acolo unde îi e locul, în punctul din care schimbarea se va propaga în timp, cu douăzeci și unu de ani înapoi, rescriind istoria. Iubita mea Helena și toți ceilalți oameni care au murit din cauza aroganței voastre vor reveni la viață.

— Nu poți să mă ucizi, spuse Theo. Și nici nu poți să mă ții în tunel două zile. O să mi se observe lipsa, și oamenii vor veni aici, jos, să mă caute, îți vor găsi bomba și-o vor dezamorsa.

— Bine gândit, admise Rusch.

Ținându-și cu mare atenție pistolul îndreptat către Theo, se retrase mergând cu spatele către bombă. O recuperă din

interiorul pompei de aer, ridicând-o de mânerul servietei. Probabil că observă expresia grecului.

— Nu-ți face griji, îi spuse. Nu e delicată.

O așeză pe podeaua tunelului și schimbă ceva la mecanismul de numărare. Pe urmă o întoarse cu latura mai lungă spre Theo. Acesta se uită în jos, spre cronometru. Își continua numărătoarea inversă, dar acum afișajul indica 59 de minute și 56 de secunde.

— Bomba o să explodeze peste o oră, zise Rusch. E mai devreme decât am planificat și, cu această avertizare mult mai timpurie, vom escroca probabil oamenii, lipsindu-i de ziua lor liberă de poimâine, dar efectul va fi în mare același. Atâta vreme cât pentru repararea avariei din tunel va fi nevoie de mai mult de două zile, *Der Zwischenfall* nu va fi replicat. Se întrerupse o clipă. Acum noi doi o să ne punem în mișcare. Nu mă încumet să mă urc într-un cart cu pernă de aer împreună cu tine sau... îmi imaginez că ai luat monoraiul, nu? Ei bine, acum n-o să-l luăm. Dar într-o oră putem ajunge într-o zonă destul de îndepărtată a tunelului pentru ca nici unul dintre noi să nu fie rănit. Gesticulă cu arma. Așa că să-i dăm drumul.

Începură să înainteze în sensul contrar acelor de ceas — către monorai — dar, înainte de a se îndepărta cu mai mult de doisprezece metri, Theo deveni conștient de un șuier slab, care se auzea din spatele lui. Se întoarse, ceea ce făcu și Rusch. Un alt cart cu pernă de aer tocmai apărea, în depărtare, de după curbura tunelului.

— La naiba, spuse Rusch. Cine e?

Părul roșu cu șuvițe cărunte al lui Jake Horowitz era destul de ușor de deslușit, chiar și de la distanța aceea, dar cealaltă persoană...

Doamne! Semăna cu...

Și chiar era. Detectivul Helmut Drescher de la poliția din Geneva.

— Nu știu, spuse Theo, prefăcându-se că-și mijea ochii.

Cartul se apropia cu repeziciune. Rusch se uită în dreapta și în stânga. Pe pereții tunelului erau montate atât de multe echipamente încât, fiind avertizat în avans, puteai găsi cu ușurință o nișă în care să te ascunzi. Rusch lăsă bomba pe marginea tunelului și începu să se retragă din calea cartului care se apropia. Dar era prea târziu. Jake arăta evident către ei. Neamțul se apropie de grec și îi înfipse pistolul în coaste. În toată viața lui de până atunci, Theo nu-și mai dăduse niciodată seama că inima putea să-i bată atât de repede.

Drescher își scosese la rândul său arma în timp ce cartul cobora pe podeaua tunelului, la vreo cinci metri distanță de cei doi.

— Cine ești? îl întrebă Jake pe Rusch.

— Atenție! izbucni Theo. E înarmat.

Rusch părea să fi intrat în panică. Plantarea unei bombe era una, iar luarea unui ostatic și o potențială crimă erau cu totul altceva. Îndreptă totuși din nou arma spre coastele lui Theo, cu o zvâcnire bruscă a mâinii.

— E adevărat, spuse, așa că îndepărtați-vă.

Moot stătea acum cu picioarele depărtate, asigurându-și stabilitatea maximă, și își ținea cu ambele mâini pistolul ațintit spre capul lui Rusch.

— Sunt polițist, zise el. Aruncă arma.

— *Nein.*

Tonul lui Moot era absolut egal.

— Aruncă arma sau trag.

Rusch se uită în dreapta și-n stânga.

— Dacă tragi, doctorul Procopides moare.

Gândurile lui Theo alergau. Oare așa se întâmplase și prima oară? Pentru ca realitatea să coincidă cu viziunea, Rusch n-ar fi trebuit să-l împuște doar o singură dată, ci de trei ori. În situația aceea, putea trimite un glonț în pieptul lui Theo — și nu se putea spune că ar fi fost nevoie de mai multe — dar Moot i-ar fi zburat cu siguranță creierii imediat ce apăsa pe trăgaci.

— Înapoi! strigă Rusch. Înapoi!

Jake părea la fel de îngrozit ca Theo, dar Moot rămase ferm pe poziție.

— Aruncă arma. Ești arestat.

Panica lui Rusch păru să se risipească pentru o clipă, ca și cum ceea ce auzise l-ar fi uluit pur și simplu. Dacă era într-adevăr profesor universitar, nu mai avusese probleme cu legea niciodată, în toată viața lui. Dar reuși cumva să limpezească lucrurile.

— Nu mă poți aresta.

— Pe naiba nu, zise Moot.

— De la ce poliție ești?

— Din Geneva.

Rusch reuși chiar să emită un râs firav, panicat. Îl înghionti din nou pe Theo cu arma.

— Spune-i unde suntem.

Lui Theo i se învârtejeau măruntaiele. Nu înțelese întrebarea.

— În Marele Accelerator...

Rusch îl înghionti din nou.

— Țara.

Lui Theo îi stătu inima.

— Oh.

La naiba. Drăcia dracului.

— Suntem în Franța, spuse. Granița se întinde chiar de-a lungul tunelului.

— Așa că, sublinie Rusch, cu ochii la Moot, nu ne aflăm sub jurisdicția ta. Elveția nu face parte din Uniunea Europeană. Dacă mă împuști în afara jurisdicției, e crimă.

Moot păru să ezite o clipă; arma din mâna lui oscilă. Însă o strânse din nou cu hotărâre, îndreptând-o direct spre inima neamțului.

— O să-mi rezolv pe urmă problemele cu legea, spuse el. Aruncă arma sau trag.

Rusch stătea atât de aproape de el încât Theo îi simțea răsuflarea — grăbită, superficială. Era posibil să fi intrat în hiperventilație.

— Bine, spuse Rusch. Bine.

Se îndepărtă cu un pas de Theo și...

Cabuum!

Zgomotul reverberă în tunel.

Inima lui Theo se opri...

... dar numai pentru o clipă.

Gura lui Rusch se deschise larg, de oroare, de groază...

... când înțelese ce făcuse...

... în timp ce Moot Drescher dădea înapoi clătinându-se, cădea și ateriza pe spate, scăpând arma, cu o pată din ce în ce mai mare de sânge lățindu-i-se pe umăr.

— Oh, Doamne! strigă Jake. Oh, Doamne!

Se năpusti către pistolul lui Drescher.

Rusch părea absolut uluit. Theo îl înșfăcă din spate, îi prinse gâtul într-o strânsoare sufocantă și își propti un genunchi în șalele lui. Cu mâna cealaltă încercă să-i smulgă dintre degete arma cu țeava încinsă, fumegândă.

Jake avea acum arma lui Drescher. Încercă s-o îndrepte spre trupurile încleștate ale lui Rusch și Theo, dar mâinile îi tremurau violent. Theo răsuci brațul neamțului, care scăpă arma. El se aruncă într-o parte și Jake trase. Dar, pornind din mâinile lui neexperimentate, tremurătoare, glonțul își rată cu mult ținta, izbind un tub fluorescent din plafon, care explodă într-o ploaie de scântei și de sticlă. Și Rusch se repezi spre arma lui căzută. Nici el, nici Theo nu păreau în stare s-o înșface și, în cele din urmă, Theo o azvârli cu o lovitură de picior din mâna lui Rusch, care dădea să se strângă în jurul ei. Pistolul alunecă pe o distanță de peste zece metri în lungul tunelului, în sens contrar acelor de ceas.

Theo n-avea nici o armă, dar nici Rusch nu mai era înarmat. Drescher era înconjurat de o baltă de sânge, însă părea încă în viață; pieptul îi tresălta. Jake apăsă din nou pe trăgaci și rată încă o dată.

Rusch nu se ridicase decât pe jumătate în picioare înainte de a o lua la fugă în direcția revolverului Glock. Realizând că n-avea nici o șansă să-l depășească, Theo se hotărî să alerge în partea opusă.

— Are o bombă! strigă când trecea pe lângă Jake. Ai grijă de Moot!

Jake dădu din cap. Rusch își recuperase propria armă și alerga, cu ea îndreptată înainte, către Jake și Moot, și către Theo, care se îndepărta.

Grecul fugea cât îl țineau picioarele, stârnind ecouri zgomotoase la fiecare pas. În fața lui era servieta de aluminiu cu bomba. Aruncă o privire peste umăr. Jake îngenunchease lângă polițist, cu arma încă în mână. Rusch trecu pe lângă ei cu pistolul ațintit către cel dintâi, împiedicându-l să tragă iarăși. Apoi se răsuci și continuă să alerge cu spatele înainte, ținându-și pistolul pe direcția lui Jake până când ieși din bătaia armei tremurătoare a acestuia. Pe urmă se răsuci pe călcâie și continuă să-l urmărească pe Theo.

Grecul ajunse la bombă, o înhăță cu o mână, apoi...

Se urcă în cartul cu care venise Rusch și își trânti piciorul pe pedala de activare. Se uită în urmă în vreme ce vehiculul accelera în sensul acelor de ceas.

Rusch făcu stânga-mprejur. Părând să fi presupus că neamțul plecase, Jack lăsase jos arma lui Moot și își scotea cămașa peste cap, cu o parte dintre nasturi încă încheiați, vrând evident s-o folosească drept bandaj pentru oprirea sângerării lui Moot. Rusch se urcă nestânjenit în cartul care-i adusese pe cei doi la fața locului și o porni pe urmele lui Theo.

Acesta avea un avans bun și înainta nebunește. Dar nu zbura nicidecum în linie dreaptă — pe lângă faptul că trebuia urmărită curbura, era nevoit să ocolească vrând-nevrând și toate piesele enorme de echipament care se proiectau în afara pereților pe toată lungimea tunelului.

Aruncă o privire la afișajul bombei: 41 de minute, 18 secunde. Spera că Rusch spusese adevărul când afirmase că explozibilul nu era fragil. Alături de afișaj se găseau o serie de butoane neetichetate — n-aveai cum să-ți dai seama care reseta cronometrul la o valoare mai mare și care putea declanșa explozia imediată a bombei. Dar, dacă reușea să ajungă la stația de acces și să iasă la suprafață, ar fi avut timp berechet să abandoneze bomba în mijlocul unuia dintre ogoarele fermierilor.

Cartul oscila puternic — probabil că îl forța să meargă cu o viteză prea mare pentru ca giroscoapele sale să facă față. Aruncă din nou o privire în urmă. În prima clipă dădu să respire ușurat — Rusch nu se vedea nicăieri — dar imediat cartul următor își făcu apariția de după curbura tunelului.

În fața lui era întuneric; nu aprinsese decât luminile dintr-o zonă minusculă a circumferinței. Spera că Jake reușise să stabilizeze starea lui Moot. La naiba — probabil că n-ar fi trebuit să ia cartul; era cu siguranță mult mai important să-l ducă pe Moot la suprafață decât să protejeze echipamentele din tunel. Dar Jake avea să realizeze că monoraiul se afla în apropiere, spera Theo.

Rabat! Cartul se atinse de peretele tunelului și începu să se-nvârtească în loc, brăzdând întunericul cu lumina farurilor. Theo se luptă cu maneta de comandă, încercând să-l împiedice să mai dea și peste altceva. Reuși să-l readucă pe direcția corectă, dar Rusch era acum la o distanță egală cu numai jumătate din porțiunea vizibilă a tunelului, în loc să se afle în capătul acesteia.

Cartul nu mergea destul de repede ca să stârnească un curent de aer, dar crea totuși impresia că se deplasa cu o viteză

ameţitoare. Desigur că Rusch avea încă pistolul — dar un cart cu pernă de aer nu era ca o maşină; nu puteai să tragi în cauciucuri sperând c-o să se-oprească. Singura metodă garantată de a-l pironi locului era să-mpuşti şoferul; Theo apăsa în permanenţă pe pedala de acceleraţie ca să-l menţină în mişcare.

Continuă să înainteze în zigzag, înălţându-se şi coborând atât cât îi permitea tunelul înghesuit; nu voia să fie o ţintă uşoară dacă Rusch încerca să-l ia în bătaia armei.

Se uită la marcajele de pe peretele uşor curbat; tunelul era împărţit în opt octante de câte trei kilometri şi jumătate fiecare, subdivizate în câte treizeci şi ceva de sectoare a câte o sută de metri. Indicaţiile spuneau că se afla în octantul trei, secţiunea douăzeci şi doi. Staţia de acces era în octantul patru, secţiunea treizeci şi trei. Ar fi putut reuşi...

Un impact!

O ploaie de scântei.

Zgomot de metal spintecat.

La naiba, nu era destul de atent; cartul se lovise de o unitate criogenică. Fusese cât pe ce să se răstoarne, ceea ce l-ar fi trântit pe Theo, cu tot cu bombă, pe podea. Se luptă din nou cu comenzile, străduindu-se cu disperare să-şi stabilizeze vehiculul. O privire furişată peste umăr îi confirmă temerile: coliziunea îl încetinise destul de mult pentru ca Rusch să ajungă la numai vreo cincizeci de metri distanţă. Trebuia să fie un ţintaş al naibii de bun ca să-l nimerească pe Theo de la o asemenea distanţă pe întuneric, însă, dacă ajungea mai aproape...

În faţa lui, tunelul se îngusta din cauza altor echipamente; fu nevoit să coboare cartul la numai câţiva centimetri de podea, dar, la viteza cu care se deplasa, controla prea puţin

vehiculul — care aluneca aidoma unei pietre aruncate pe suprafața unui lac.

O altă privire spre cronometrul bombei, cu cifrele strălucind albastre în întuneric. Treizeci și șapte de minute.

Buum!

Un glonț zbură în viteză pe lângă Theo; el se lăsă în jos din instinct. Glonțul lovi niște fitinguri de metal de deasupra capului său, iluminând tunelul cu scântei.

Theo spera că Jake și Moot coborâseră cu liftul în stația de acces. Dacă ascensorul se afla în partea de sus, nu-și putea permite să-l aștepte și trebuia s-ajungă la nenumăratele trepte înainte de a reuși Rusch să tragă în el.

Viră din nou brusc, de data asta ca să evite o furcă de susținere a conductei prin care călătorea fasciculul de particule. Se uită în urmă. La naiba, cartul lui Rusch avea probabil bateriile complet încărcate; ajunsese foarte aproape.

Peretele curbat al tunelului continua să alunece pe lângă el și... da, Doamne, acolo era! Platforma din stația de acces. Dar...

Dar Rusch ajunsese prea aproape — mult prea aproape. Dacă își oprea cartul acolo, neamțul putea să-i zboare creierii. La naiba, la naiba, la naiba.

Trecu pe lângă stația de acces simțind cum i se năruiau speranțele. Se răsuci în scaun și o privi pierind din vedere. Ajungând evident la concluzia că n-avea chef să-l urmărească pe Theo prin tot tunelul, Rusch trase din nou. De data asta glonțul nimeri cartul, al cărui corp metalic îi răspunse vibrând.

Theo își sili vehiculul să accelereze. Își aduse aminte de vechile carturi de golf folosite cândva la CERN pentru

deplasările pe distanțe scurte în tunel. Le simțea lipsa. Măcar nu erau tot timpul în pericol să se răstoarne la viteze prea mari.

Își continuară drumul, mai departe și tot mai departe, rotindu-se pe tunel și...

Zgomotul puternic al unei izbituri, venind din spatele lui. Theo se uită în urmă. Cartul lui Rusch intrase în peretele lateral. Și încremenise. Grecul scoase un scurt strigăt de triumf.

Își imagina că parcurseseră în jur de șaisprezece kilometri — aveau să vadă în curând stația monoraiului din campus. Acolo putea să coboare și să ia liftul până la centrul de control. Spera să vadă și monoraiul oprit acolo, ca indiciu că Jake și Moot se aflau în siguranță, și...

Fir-ar să fie! Cartul lui murea, cu bateria terminată. Probabil că emisese un semnal de avertizare ceva mai devreme, dar el nu-l auzise din cauza zgomotului motoarelor suprasolicitate. Cartul căzu pe podeaua tunelului, alunecând pe suprafața de beton înainte de a se opri definitiv. Theo înșfăcă bomba și o luă la fugă. În adolescență luase o dată parte la o reconstituire a alergării de la Maraton la Atena a mesagerului care anunțase, în anul 490 î.H., victoria grecilor asupra perșilor — dar atunci era cu treizeci de ani mai tânăr. Acum inima îi bătea cu putere în timp ce încerca să alerge mai repede.

Cabuum!

Un alt foc de armă. Probabil că Rusch își repornise cartul. Theo continuă să alerge, cu picioarele mișcându-i-se, cel puțin în imaginația lui, ca niște pistoane. Acolo, în față, era stația principală din campus, cu o jumătate de duzină de carturi parcate de-a lungul peretelui. Încă douăzeci de metri...

Se uită în urmă. Rusch se apropia rapid. Hristoase, nu se putea opri nici acolo — neamțul avea să-l doboare ca pe o țintă fixă.

Theo își forță trupul să parcurgă ultimii câțiva metri și...

Urmărirea continuă.

Se lăsă să cadă într-un cart cu pernă de aer și se propulsă din nou nebunește în tunel, tot în sensul acelor de ceas. Rusch își abandonă propriul cart, probabil făcându-și griji din cauza bateriilor, și se transferă într-unul proaspăt încărcat. Se lansă din nou într-o urmărire febrilă.

Theo se uită la cronometrul bombei. Nu mai rămăseseră decât douăzeci de minute, dar de data asta părea să aibă un avans convenabil. Și de aceea își permise realmente să se oprească o clipă, căzând pe gânduri. Oare era posibil ca Rusch să aibă dreptate? Putea exista o șansă să anuleze toate pagubele făcute, toate decesele petrecute cu douăzeci și unu de ani în urmă? Dacă viziunile n-ar fi existat niciodată, soția lui Rusch ar fi putut fi încă în viață; Tamiko, fiica lui Michiko, ar fi fost încă în viață; așa cum ar fi fost și fratele lui, Dimitrios.

Dar bineînțeles că nici un om conceput după viziuni — nici unul dintre cei născuți în ultimii douăzeci de ani — n-ar mai fi fost același. Existau o mie de detalii care hotărau ce spermatozoid penetra ovulul; dacă lumea evolua în alt mod, dacă femeile rămâneau gravide în alte zile, sau chiar în alte secunde, copiii lor ar fi fost alții. Erau — câți? — în jur de patru miliarde de oameni născuți în ultimele două decenii. Chiar dacă putea rescrie istoria, avea oare dreptul s-o facă? Oare cei patru miliarde nu-și meritau ceilalți șaptezeci de

ani care le fuseseră alocați, în loc să se stingă pur și simplu, nici măcar uciși, ci șterși cu desăvârșire din făgașul timpului?

Cartul lui Theo își continuă drumul prin tunel. Aruncă o privire în urmă: Rusch își făcea apariția în depărtare, de dincolo de curbă.

Nu. Nu, n-avea să schimbe trecutul, nici măcar dacă putea. În plus, nici măcar nu-l credea pe Rusch. Da, viitorul putea fi schimbat. Dar trecutul? Nu, trecutul *trebuia* să fie imuabil. În privința asta fusese întotdeauna de acord cu Lloyd Simcoe. Teoria susținută de Rusch era o nebunie.

Încă un foc de armă! Glonțul îl rată, izbindu-se de peretele tunelului, undeva, în față. Dar aveau să urmeze fără îndoială și altele, dacă Rusch își dădea seama încotro se îndrepta Theo.

Parcurse un alt kilometru. Cronometrul bombei nu mai arăta acum decât unsprezece minute. Theo se uita la marcajele de pe pereți, încercând să le deslușească în lumina palidă a farurilor sale. Trebuia să se afle chiar în față și...

Iată-l! Exact unde îl lăsase!

Monoraiul, atârnând de plafon. Dacă reușea să ajungă acolo...

Răsună o altă împușcătură. De data asta glonțul lovi cartul și Theo aproape că îi pierdu din nou controlul. De monorai îl mai despărțeau o sută de metri. Se luptă din nou cu maneta de comandă, înjurându-și vehiculul, pretinzându-i să meargă mai repede, mai repede...

Monoraiul avea cinci componente — câte o cabină în fiecare capăt și trei vagoane în mijloc. Trebuia să ajungă în cabina din capătul opus; trenul trebuia să plece în direcția pe care o numea „înainte".

Era ca și acolo...

Nu încetini cartul; călcă cu putere frâna. Vehiculul se înclină brusc în față, Theo fiind azvârlit odată cu el. Cartul se izbi de podeaua tunelului, alunecând și azvârlind scântei. Theo coborî, înșfăcă bomba și...

Un alt foc de armă și...

Doamne!

Un jet din propriul sânge împroșcându-i fața...

Mai multă durere decât simțise în toată viața lui...

Un glonț sfâșiindu-i umărul drept.

Doamne...

Scăpă bomba, se repezi s-o apuce cu mâna stângă și se urcă în cabina monoraiului, clătinându-se pe picioare.

Durerea... durerea incredibilă...

Apăsă butonul de pornire. Farurile montate deasupra parbrizului înclinat se aprinseră brusc, luminând tunelul din fața lui. După întunecimea din ultima jumătate de oră, lumina era chinuitor de strălucitoare.

Monoraiul se puse în mișcare cu un șuierat. Theo apăsă pe butonul de reglare a vitezei; trenul începu să înainteze din ce în ce mai repede.

Theo se gândi că avea să leșine de durere. Se uită în urmă. Rusch își trecea cartul pe deasupra celui abandonat. Monoraiul se baza pe levitația magnetică[1]; putea ajunge la viteze

[1] Levitația magnetică, sau efectul Meissner, apare în cazul interacțiunii dintre un superconductor și un magnet; acestea se resping și se atrag în același timp. Combinația de forțe de respingere și de atracție îi permite magnetului să plutească în mod stabil deasupra supraconductorului.

foarte mari. Bineînțeles că nimeni nu-l testase vreodată, încercând să vadă care era viteza maximă atinsă în tunel...

Până atunci.

Afișajul bombei anunța că mai rămăseseră opt minute.

Răsună o altă împușcătură, dar își rată ținta. Theo se uită peste umăr exact la timp ca să vadă cartul lui Rusch rămânând în urmă, dincolo de curbura tunelului.

Se aplecă, scoțându-și capul în afara cabinei; își simțea fața izbită de vânt.

— Haide, spuse. Haide.

Pereții curbați ai tunelului fulgerau pe lângă el. Generatoarele de levitație magnetică zumzăiau zgomotos.

Iată-i: Jake și Moot, fizicianul îngrijindu-l pe polițist, care stătea acum în capul oaselor, din fericire viu. Theo le făcu cu mâna când trecu zbârnâind pe deasupra lor.

Kilometrii rămâneau în urmă unul după altul, și apoi...

Șaizeci de secunde.

N-avea s-ajungă niciodată la stația de acces din capătul opus, n-avea s-ajungă niciodată la suprafață. Poate-ar fi trebuit s-arunce pur și simplu bomba; da, ar fi scos acceleratorul din funcțiune indiferent unde exploda, dar...

Nu.

Nu, ajunse prea departe — și n-avea nici un viciu fatal; căderea lui nu era predestinată.

Numai dacă...

Se uită din nou la cronometru, apoi la marcajele de pe pereți.

Da!

Da! Ar fi fost cu putință să reușească.

Sili trenul să meargă și mai repede.

Și apoi...

Tunelul deveni drept.

Theo călcă frâna de urgență.

O altă ploaie de scântei.

Metal frecându-se de metal.

Capul zvâcnindu-i înainte...

Umărul în agonie...

Coborî din cabina strâmtă și se îndepărtă de monorai clătinându-se.

Patruzeci și cinci de secunde...

Se împletici pe alți câțiva metri...

Către intrarea în încăperea imensă, înaltă cât o clădire cu șase niveluri, acum goală, care adăpostise cândva detectorul CMS.

Își impuse să meargă mai departe, să intre, să pună bomba în centrul imensului spațiu pustiu.

Treizeci de secunde.

Se răsuci pe călcâie și o rupse la fugă cât de repede putea, privind cu uimire râul de sânge pe care-l lăsase în urmă, pe traseul...

Pe care se întoarse la monorai.

Cincisprezece secunde.

Urcându-se în cabină, apăsând pe accelerație...

Zece secunde.

Monoraiul zbârnâind de-a lungul șinei fixate de plafon...

Cinci secunde.

Trecând dincolo de curba tunelului...

Patru secunde...

Aproape inconștient din cauza durerii...

Trei secunde.

Silind trenul să meargă mai repede.

Două secunde.

Acoperindu-și capul cu mâinile, cu umărul protestând violent când își ridică brațul drept...

O secundă.

Întrebându-se, pentru o clipă, ce ascundea viitorul...

Zero!

Ca-buum!

Explozia reverberând în tunel.

Străfulgerarea de lumină venind din urmă ca să azvârle umbra imensă a siluetei insectoide a monoraiului pe peretele curbat...

Și apoi...

Întunericul victorios, vindecător, trenul accelerând în timp ce Theo se prăbușea peste bordul minuscul.

Două zile mai târziu.

Theo se afla în camera de control a LHC. O încăpere ticsită, dar nu de savanți și de ingineri — aproape totul era automat. Însă erau prezenți zeci de reporteri, și toți se întinseseră pe podea. Jake Horowitz era bineînțeles de față, așa cum erau și invitații speciali ai lui Theo, detectivul Helmut Drescher, cu umărul bandajat, și tânăra lui soție.

Theo începu numărătoarea inversă, apoi se întinse la rândul său pe podea, așteptând să se-ntâmple.

31

Lloyd Simcoe se gândea adesea la fiica lui de șapte ani, Joan, care locuia acum în Japonia. Firește că stăteau de vorbă prin video-telefon, din două în două zile, și Lloyd încerca să se convingă că, văzând-o și auzind-o, se simțea tot atât de bine cum s-ar fi simțit dacă ar fi strâns-o în brațe, dacă ar fi lăsat-o să-i țopăie în poală, dacă ar fi ținut-o de mână în timp ce se plimbau prin parcuri și dacă i-ar fi șters lacrimile când cădea și-și julea genunchii.

O iubea extrem de mult și era mândru de ea, mai presus de cuvinte. Era adevărat că, în ciuda numelui occidental, nu-i semăna câtuși de puțin, trăsăturile ei erau complet asiatice. Într-adevăr, semăna în cea mai mare măsură cu Tamiko, sora vitregă pe care nu și-o cunoscuse niciodată. Dar înfățișarea exterioară nu conta; jumătate din ce era Joan venise de la Lloyd. *Ea* era nemurirea lui, mai degrabă decât Premiul Nobel pe care-l primise, mai degrabă decât lucrările pe care le scrisese sau cărora le fusese coautor și mai degrabă decât orice altceva.

Și, cu toate că provenea dintr-o căsătorie care nu durase, Joan se descurca foarte bine. Oh, Lloyd nu se îndoia că își dorea uneori ca mămica și tăticul ei să fie încă împreună. Cu toate astea, luase parte la nunta lui Lloyd cu Doreen, câștigând toate inimile când își îndeplinise rolul de a arunca flori în calea femeii care urma să-i devină în curând mamă vitregă.

Mama vitregă. Sora vitregă. Fosta soție. Fostul soț. Noua soție. Permutări; panoplia interacțiunilor umane, a modurilor în care se constituia o familie. Nunta nu mai era decât rareori o ceremonie importantă, dar Lloyd insistase. În cea mai mare parte a statelor și a provinciilor din America de Nord, legea spunea că doi adulți care locuiau împreună destul de multă vreme erau căsătoriți și că mariajul lor înceta când nu mai împărțeau aceeași locuință. Curat și simplu, fără scandal, fără agitație inutilă — și fără nimic din durerea pe care o suportaseră părinții lui Lloyd, fără nimic din cabotinismul și suferința la care el și Dolly asistaseră, privind cu ochi mari, uluiți cu desăvârșire, cu lumea lor sfărâmându-se în jur.

Dar Lloyd își dorise ceremonia aceea; se lipsise de atât de multe de teamă să nu dea naștere unei alte căsnicii destrămate — un termen pe care observase că ultima ediție a dicționarului Merriam-Webster îl eticheta drept „arhaic". Era hotărât să nu se mai lase niciodată descurajat de asta — de trecut. Așa că el și Doreen se căsătoriseră în stil mare — o petrecere excelentă, toată lumea o spusese, o noapte de neuitat, cu dans și muzică și râsete și dragoste.

Când îl întâlnise pe Lloyd, Doreen era trecută de menopauză. Bineînțeles că apăruseră diverse proceduri și tehnici, și dacă și-ar fi dorit un copil încă l-ar mai fi putut avea.

Lloyd era mai mult decât dornic; el era deja tată, dar nu i-ar fi refuzat ei șansa de a deveni mamă. Însă Doreen refuzase. Înainte de a-l întâlni fusese mulțumită de viață și începuse s-o savureze cu atât mai mult de când erau împreună — dar nu-și dorea cu înfocare copii, nu-și căuta nemurirea.

De când se pensionase Lloyd, își petreceau o foarte mare parte a timpului în cabana din Vermont. Bineînțeles că ambele lor viziuni îi plasau acolo în ziua aceea. Se distraseră mobilându-și dormitorul, făcându-l să arate exact așa cum îl văzuseră prima oară, poziționând cu exactitate vechea noptieră din plăci aglomerate și oglinda cu rama din lemn noduros de pin.

Și acum stăteau în patul lor, întinși unul lângă altul; ea își pusese până și o cămașă albastră de la Tilley. Prin geam se vedeau copacii înveșmântați în culorile superbe ale toamnei. Ei își împletiseră degetele. Aparatul de radio era deschis, transmitea numărătoarea inversă a secundelor rămase până la sosirea neutrinilor din Sanduleak.

Lloyd îi zâmbi lui Doreen. Erau căsătoriți de cinci ani. Fiind copilul unui cuplu divorțat, divorțat el însuși o dată, Lloyd bănuia că n-ar fi trebuit să-și facă iluzii naive, văzându-se alături de Doreen pentru totdeauna, dar asta era totuși senzația constantă pe care o avea. Lloyd se potrivise cu Michiko, dar el și Doreen erau perechea *ideală*. Doreen mai fusese căsătorită, dar mariajul ei se încheiase cu peste douăzeci de ani în urmă. Nu-și imaginase că avea să se mai mărite vreodată și se împăca bine cu viața de celibatară.

Și pe urmă ea și Lloyd se întâlniseră, el fizician laureat al Premiului Nobel, ea pictoriță, două lumi complet diferite, deosebindu-se sub multe forme mai mult decât se deosebea

Japonia lui Michiko de America de Nord a lui Lloyd, și cu toate acestea se înțelegeau de minune și între ei înflorise dragostea, iar el își diviza acum viața în două părți: înainte de a o cunoaște pe Doreen și după.

Vocea de la radio număra:

— Zece secunde. Nouă. Opt.

Lloyd se întreba ce avea să vadă în viitor, dar în privința unui singur lucru n-avea nici un dubiu, absolut nici unul.

— Două! Una!

Indiferent ce-ar fi ascuns viitorul, el și Doreen aveau să fie împreună, întotdeauna.

Zero!

Lloyd se întrezări alături de Doreen într-o imagine fulgerătoare, un stop-cadru în care erau mult mai bătrâni, mai bătrâni decât s-ar fi gândit vreodată că ar fi putut să fie, și apoi...

Cu siguranță nu muriseră. Conștiența lui mai exista încă, altminteri cu siguranță n-ar fi văzut nimic.

Poate că trupul lui dispăruse — se lăsase întrezărit o clipă, într-o străfulgerare...

Un corp nou, numai argint și aur, neted și strălucitor...

Corpul unui android? Un robot ca adăpost al conștienței sale omenești?

Sau un trup virtual, nimic mai mult — și nimic mai puțin — decât o reprezentare a ceea ce era el însuși într-un computer?

Perspectiva lui Lloyd se schimbă.

Acum privea în jos, spre pământ, de la sute de kilometri înălțime. Deasupra planetei se învârtejeau nori albi și oceanele întinse reflectau lumina soarelui...

Numai că...

Numai că, în scurtul moment în care percepu imaginea, se gândi că poate nu vedea un ocean, ci America de Nord, scânteind, cu întreaga sa suprafață continentală acoperită de o pânză de păianjen din metale și mecanisme, întreaga planetă fiind transformată, literalmente, în World Wide Web[1].

Și apoi perspectiva i se schimbă iarăși, dar întrezări încă o dată Pământul, sau ceea ce credea că era Pământul. Da, da, nu se înșelase, fiindcă apărea luna, înălțându-se deasupra conturului aparent al planetei. Însă Oceanul Pacific era mai mic, nu acoperea decât o treime din suprafața vizibilă, iar forma coastei vestice a Americii de Nord se schimbase radical.

Timpul gonea pe lângă el; continentele avuseseră nevoie de milenii ca să plutească, schimbându-și pozițiile.

Dar el continua să zboare mai departe...

Văzu luna alunecând pe o spirală, tot mai departe și mai departe de Pământ, și apoi...

Totul părea instantaneu, dar fusese probabil nevoie de milenii...

Luna se spulberă, pierind fără urmă.

O altă schimbare...

Și Pământul însuși descrescând, contractându-se, devenind din ce în ce mai mic, o pietricică, și apoi...

Din nou soarele, dar...

Incredibil...

Soarele era acum pe jumătate înconjurat de o sferă metalică, un captator de energie ce reținea fiecare foton căzut

---

[1] Internetul, sau o pânză de păianjen mare cât lumea — joc de cuvinte intraductibil.

asupra sa. Terra și Luna nu se spulberaseră, fuseseră *sfărâmate*. Materii prime.

Lloyd își continuă călătoria. Văzu...

Da, fusese inevitabil. Da, citise despre asta cu nenumărați ani în urmă, dar nu-și imaginase niciodată că ar fi putut trăi să o vadă.

Galaxia Calea Lactee, vârtejul de stele pe care omenirea îl numea căminul său, în coliziune cu Andromeda, vecina sa mai amplă, două vârtejuri intersectându-se, cu gazul interstelar arzând.

Și el își continuă drumul, înainte, către viitor.

Nu era nicidecum ca prima oară — dar oare se întâmpla vreodată în viață așa ceva?

Când apăruse prima viziune, trecerea de la prezent la viitor păruse să se facă instantaneu. Dar, dacă fusese nevoie de a suta milioana parte dintr-o secundă, cine putuse observa? Și dacă această a suta milioana parte de secundă însemna că pentru un salt de un an era nevoie de 0,0000005 secunde, cine și-ar fi putut da seama că era așa? Dar, dacă înmulțeai aceste câte 0,0000005 secunde cu opt miliarde de ani, ajungeai la un interval de timp cam de o oră — o oră petrecută alunecând, plutind peste imaginile înșiruite în timp, niciodată ancorându-te pe deplin în ele, niciodată materializându-te pe deplin, niciodată strămutându-ți conștiența într-un moment anume, așa cum s-ar fi cuvenit, și totuși simțind, percepând, văzând cum se derula totul, privind universul materializându-se și transformându-se, experimentând pas cu pas evoluția omenirii, din copilărie până la...

...indiferent ce i-ar fi fost destinat să devină.

*

Bineînțeles că, în realitate, Lloyd nu călătorea câtuși de puțin. Stătea neclintit în New England și nu avea mai mult control decât în timpul primei viziuni asupra a ceea ce vedea sau a ceea ce făcea trupul lui înlocuit. Perspectiva se schimba, fără nici o îndoială, datorită repoziționării a indiferent ce devenise el însuși pe măsura trecerii mileniilor. Probabil că era un soi de persistență a memoriei, analoagă cu acea persistență a imaginii care face posibilă vizionarea filmelor. Bineînțeles că venea în contact cu fiecare dintre acele momente pentru cea mai efemeră fracțiune de timp posibilă; conștiența sa se uita să vadă dacă acea secțiune a cubului era sau nu ocupată și, când descoperea că era, ceva de genul unui principiu de excludere — Theo îi trimisese un e-mail despre Rusch și despre aparentele lui aiureli — o împiedica să rămână acolo, așa că se grăbea să meargă mai înainte, tot mai departe și mai departe în viitor.

Lloyd era surprins că încă mai avea o individualitate; se gândise că, dacă omenirea reușea să supraviețuiască milioane de ani de-a rândul, avea s-o facă, fără îndoială, sub forma unei conștiințe colective, interconectate. Dar nu auzea nici o altă voce în minte; din câte își putea da seama, continua să fie o entitate unică, distinctă, cu toate că trupul fizic plăpând în care se aflase cândva își încetase de multă vreme existența.

Văzuse sfera Dyson[1] care acoperea pe jumătate soarele, ceea ce însemna că omenirea avea să stăpânească într-o bună zi o

[1] Construcție sferică plasată în jurul unei stele, cu rolul de a capta în totalitate energia generată de aceasta. Ideea îi aparține fizicianului american de origine britanică Freeman Dyson (n. 1923), care a făcut-o cunoscută în anul 1959, într-un articol apărut în revista *Science*.

tehnologie fantastică, dar deocamdată nu remarcase nici o dovadă a existenței unei alte inteligențe în afară de cea umană.

Și atunci avu revelația. Ceea ce se petrecea însemna că nu mai exista nici un alt gen de viață inteligentă, nicăieri — pe nici una dintre planetele celor două sute de miliarde de stele care alcătuiau Calea Lactee, sau — se întrerupse ca să se corecteze — ale celor șase sute de miliarde cuprinse în actuala megagalaxie formată prin intersectarea mai micii Căi Lactee cu mai marea Andromeda. Și pe nici una dintre planetele oricăreia dintre stelele din nenumăratele miliarde de galaxii din care era compus universul.

Fără nici o îndoială că toate conștiențele, de pretutindeni, trebuiau să cadă de acord asupra a ceea ce însemna „acum". Conștiența umană sărea de colo-colo, schimbându-și poziția, și asta nu însemna oare că nu mai existau alte conștiențe, că nu exista nici un alt grup care rivaliza pentru dreptul de a decide ce moment reprezenta prezentul?

În cazul acesta, omenirea era absolut, copleșitor și necruțător de singură în vastul cosmos întunecat, singura scânteie de conștiință care se ivise vreodată. Viața evoluase fericită pe Pământ vreme de patru miliarde de ani înainte de primele licăriri ale conștiinței de sine și, cu toate acestea, până în 2030 nimeni nu reușise să realizeze un duplicat al acelei conștiințe într-o mașină. A deveni conștient, a deveni capabil să-ți dai seama că acela a fost atunci și acesta e acum, și că ziua de mâine e o altă zi, reprezenta un noroc incredibil, o pură întâmplare, un incident bizar care nu se mai petrecuse niciodată înainte și nu se mai repetase niciodată de atunci, în întreaga istorie a universului.

Și poate că asta explica incredibila absență a temerității observată de Lloyd în repetate rânduri. Până în 2030, omenirea încă nu se aventurase să treacă dincolo de Lună; nimeni nu plecase spre Marte în cei șaizeci și unu de ani scurși de la micul pas al lui Armstrong[1] și se părea că nici măcar nu se făceau planuri pentru o asemenea realizare. Când cele două planete se aflau în părți opuse ale soarelui, distanța dintre Marte și Pământ putea ajunge, firește, până la 377 de milioane de kilometri. În aceste condiții, o minte omenească de pe Marte s-ar fi aflat la douăzeci și unu de minute-lumină distanță de celelalte minți omenești de pe Pământ. Până și doi oameni situați unul lângă altul erau cumva separați în timp — se vedeau unul pe altul nu așa cum erau, ci așa cum fuseseră cu o trilionime de secundă înainte. Da, un anumit grad de desincronizare era evident tolerabil, dar probabil că exista o limită superioară. Poate șaisprezece minute-lumină — distanța dintre doi oameni aflați în poziții diametral opuse pe o sferă Dyson cu raza egală cu a orbitei Pământului — erau încă acceptabile. Sau poate chiar și aceste șaisprezece minute depășeau limita admisă pentru ființele conștiente. Sfera Dyson remarcată de Lloyd fusese construită fără îndoială de omenire — care se izolase astfel cu un zid de pustietatea vastă din exterior — dar poate că suprafața sa interioară nu era populată în întregime. Oamenii ar fi putut locui numai pe o anumită porțiune a suprafeței. La urma urmei, suprafața unei

[1] Aluzie la cuvintele rostite de astronautul Neil Armstrong (n. 1930) când a făcut primul pas pe Lună, în 1969: „Este un pas mic pentru om, un salt uriaș pentru omenire."

sfere Dyson era de câteva milioane de ori mai mare decât a planetei Pământ; până și folosirea unei singure zecimi din teritoriul pe care îl putea pune la dispoziție i-ar fi oferit omenirii cu mult mai mult teren decât cunoscuse ea vreodată până atunci. Sfera putea culege fiecare foton emis de steaua centrală, dar probabil că oamenii nu îi cutreierau întreaga suprafață.

Lloyd — sau ceea ce devenise Lloyd — descoperi că pătrundea tot mai departe și mai departe în viitor. Imaginile se schimbau întruna.

Se gândi la ceea ce-i spusese Michiko: la Frank Tipler și la teoria lui, conform căreia toți oamenii care existaseră, sau ar fi putut exista, aveau să fie reînviați în Punctul Omega, pentru a trăi din nou. Fizica nemuririi.

Însă teoria lui Tipler se baza pe presupunerea că universul era închis, că avea suficientă masă pentru ca propria sa atracție gravitațională să provoace în final colapsul într-o singularitate. Pe măsură ce treceau eonii, devenea limpede că așa ceva n-avea să se întâmple. Da, Calea Lactee și vecina ei cea mai apropiată se ciocniseră, dar până și aceste întregi galaxii erau minuscule la scara universului în continuă expansiune. O expansiune care se putea încetini până la o valoare infimă, tinzând asimptotic spre zero, dar n-avea să se oprească niciodată. N-avea să existe niciodată un punct omega. Și n-avea să existe niciodată un alt univers. Acela era singurul, era unica iterație a spațiului și a timpului.

Bineînțeles că, până atunci, chiar și steaua inclusă în sfera Dyson trecuse fără îndoială în neființă; dacă astronomii din secolul al douăzeci și unulea nu greșiseră, soarele Pământului

intrase într-un proces de expansiune, transformându-se într-un gigant roșu și înghițind carcasa din jurul său. Omenirea fusese avertizată și avusese cu siguranță la dispoziție miliarde de ani, și desigur se mutase — *în grup*, dacă asta impunea fizica conștienței — altundeva.

Sau cel puțin, se gândi Lloyd, el spera că o făcuse. Era încă deconectat de la indiferent ce s-ar fi derulat în cadrele iluminate individual. Poate momentul morții soarelui său fusese și momentul extincției omenirii.

Dar el — indiferent ce devenise — era cumva încă în viață, încă gândea, încă simțea.

Trebuia să mai existe cineva cu care să împărtășească totul.

Dacă nu cumva...

Dacă nu cumva universul sigila fisura neașteptată produsă de ploaia de neutrini din Sanduleak printr-o recreare a primelor momente ale existenței.

Nimicise toată viața care îi era străină. Păstrase un singur observator calificat — omniscient, privind de sus către...

...către toate, decizând ce era real și ce nu prin observațiile sale, stabilind un *acum* echilibrat, înaintând cu viteza inexorabilă de o secundă pe secundă.

Un zeu...

Dar zeul unui univers pustiu, lipsit de viață și de rațiune.

Alunecarea sa prin timp se sfârși în cele din urmă. Ajunsese la destinație, la locul vacant; conștiența din acel an îndepărtat — dacă *an* mai însemna ceva, având în vedere că planeta a cărei orbită o măsura dispăruse cu mult timp în urmă — plecase către tărâmuri încă și mai îndepărtate, lăsându-i un gol pe care-l putea ocupa.

Bineînțeles că universul era deschis. Bineînțeles că își derula existența la nesfârșit. Sigurul mod în care conștiența din trecut își putea continua salturile înainte sincronizate era existența permanentă a unui punct și mai îndepărtat în care să se mute conștiența din prezent; dacă universul ar fi fost închis, deplasarea în timp nu s-ar fi petrecut niciodată. Era nevoie de un lanț fără sfârșit.

Iar acum, în fața lui...

În fața lui era acum viitorul, viitorul îndepărtat.

Lloyd citise în tinerețe *Mașina timpului*, nuvela lui H.G. Wells. Care îl obsedase ani de zile. Nu fusese obsedat de lumea eloi-lor și a morlock-ilor; deși era adolescent, o recunoscuse drept o alegorie, o dramă de moravuri despre structura de clasă din Anglia victoriană. Nu, acea lume a anului 802701 d.H. nu îi făcuse cine știe ce impresie. Dar călătorul în timp al lui Wells făcuse o altă incursiune, sărind cu milioane de ani în viitor, către crepusculul lumii, unde forțele mareice încetiniseră mișcarea de rotație a Pământului astfel încât rămăsese cu o singură față întoarsă către soarele buhav și roșu, un ochi îndurerat deasupra orizontului, în timp ce niște creaturi asemănătoare crabilor mergeau încet de-a lungul plajei.

Dar ceea ce se afla acum în fața lui părea încă și mai sumbru. Cerul era întunecat — stelele se îndepărtaseră atât de mult una de alta, încât doar câteva mai erau vizibile. Singurul strop de frumusețe era în aceste stele, bogate în metale forjate în toate generațiile de sori care apăruseră și dispăruseră înaintea lor, strălucind în culori niciodată văzute în tânărul univers pe care-l cunoscuse cândva Lloyd: stele verde-smarald, și stele violet, și stele turcoaz, ca niște pietre prețioase pe firmamentul de catifea.

Și acum, când ajunsese la destinație, Lloyd continua să nu aibă control asupra trupului său sintetic; era pasager în spatele ochilor de sticlă.

Da, era încă solid, încă mai avea o formă fizică. Zărea, când și când, ceea ce părea să fie brațul lui, perfect, imaculat, părând mai degrabă din metal lichid decât dintr-un material biologic, intrând și ieșind din câmpul lui vizual. Se afla pe suprafața unei planete, pe o câmpie întinsă, acoperită cu pulbere albă, care ar fi putut fi zăpadă, sau piatră pulverizată, sau ceva cu totul necunoscut științei jalnice dintr-un timp rămas cu miliarde de ani în urmă. Nu se zărea nici o clădire; când ai un trup indestructibil, probabil că nu simți nevoia unui adăpost, nu ți-l dorești. Planeta nu putea fi Pământul — care dispăruse cu mult timp în urmă — dar gravitația nu părea nicidecum diferită. Nu era conștient de nici un miros, dar auzea sunete — sunete stranii, celeste, ceva între suspinul zefirului și cântecul unui instrument de suflat.

Descoperi că i se schimba câmpul vizual, în timp ce se întorcea. Nu, nu, nu era asta — nu era de fapt vorba de o întoarcere, ci își îndrepta mai degrabă atenția către un alt set de captatori de date, ochii din spatele capului. Ei bine, de ce nu? Când te apucai să confecționezi un trup, te ocupai fără îndoială de eliminarea neajunsurilor originalului.

Iar în noul lui câmp vizual se afla o altă siluetă, o altă încapsulare a unei esențe umane. Spre surprinderea lui, fața nu era stilizată, nu era un simplu ovoid. Avea, mai degrabă, trăsături complicate, sculptate cu finețe și, dacă trupul lui Lloyd părea să fie din metal lichid, celălalt era marmură verde, unduioasă, brăzdată de vinișoare, lustruită, superbă, o statuie încarnată.

Silueta nu avea nimic masculin — sau feminin — dar știu, instantaneu, cine trebuia să fie. Doreen, firește — soția lui, iubita lui, cea alături de care dorea să-și petreacă eternitatea.

Însă apoi îi studie chipul, trăsăturile sculptate, ochii...

Ochii migdalați...

Și apoi...

În timpul replicării experimentului, Lloyd stătuse întins pe spate, cu soția lui alături — neavând cum să se rănească, singuri sau unul pe altul, în momentul leșinului.

— A fost incredibil, spuse el când se încheie. Absolut incredibil.

Întoarse capul, căută mâna lui Doreen, îi privi chipul.

— Ce-ai văzut? o întrebă.

Ea își folosi cealaltă mână ca să-nchidă aparatul de radio. Lloyd observă că îi tremura.

— Nimic, răspunse.

Lui i se strânse inima.

— Nimic? Nici un fel de viziune?

Ea clătină din cap.

— Oh, iubito. Îmi pare atât de rău.

— Cât de departe în viitor te-a dus viziunea? întrebă ea.

Voia probabil să știe cât timp îi mai rămăsese.

Lloyd nu știa cum să-și pună răspunsul în cuvinte.

— Nu sunt sigur, zise.

Călătoria fusese uimitoare — dar îl zdrobea gândul că Doreen n-avea să trăiască destul, că n-avea să vadă totul.

Ea încercă să pară curajoasă.

— Sunt bătrână, spuse. Mă gândeam că mai am poate douăzeci sau treizeci de ani înainte, dar...

Vocea i se frânse.

— Nu mă-ndoiesc că îi vei avea, zise Lloyd, străduindu-se să pară convins. Sunt sigur.

— Dar tu ai avut o viziune..., obiectă ea.

El dădu din cap.

— Dar a fost... a fost dintr-un timp foarte îndepărtat.

— Deschide televizorul, spuse Doreen, adresându-i-se aerului; în glas i se simțea neliniștea. ABC.

Unul din tablourile de pe perete se transformă în ecran TV. Doreen își sprijini capul într-un cot, să vadă mai bine.

— ...mare dezamăgire, spuse crainica, o femeie albă, de vreo patruzeci de ani. Până acum n-a anunțat nimeni că ar fi avut vreo viziune în timpul acestei pierderi a cunoștinței. Replicarea experimentului de la CERN pare să fi reușit, dar nimeni de aici, de la ABC, sau dintre persoanele care ne-au sunat, nu a povestit că ar fi avut vreo viziune. S-ar părea că toată lumea a leșinat vreme de... primele estimări spun că e vorba cam de o oră în care oamenii au fost inconștienți. De la CERN ni se alătură Jake Horowitz, așa cum a făcut-o pe întreaga durată a zilei. Doctorul Horowitz este unul dintre membrii echipei care a generat primul fenomen de deplasare în timp, acum douăzeci de ani. Doctore, ce semnificație are asta?

Jake ridică din umeri.

— Ei bine, presupunând că deplasarea a avut într-adevăr loc — și, firește, încă nu avem această certitudine —, a fost probabil vorba de un moment dintr-un viitor destul de îndepărtat pentru ca toți oamenii aflați în prezent în viață —

ei, n-am cum s-o spun într-un mod plăcut, nu-i așa? Probabil că, în momentul respectiv, toți oamenii aflați în prezent în viață vor fi morți. Dacă deplasarea a fost de, să zicem, o sută cincizeci și cinci de ani, presupun că nu e nici o surpriză, dar...

— Fără sonor, comandă Doreen, din pat. Dar tu ai avut o viziune, îi spuse soțului ei. A fost dintr-un viitor atât de îndepărtat?

Lloyd clătină din cap.

— Mai îndepărtat, spuse el, cu blândețe. Mult mai îndepărtat.

— Cât de îndepărtat?

— Peste milioane de ani. Peste miliarde.

Doreen râse scurt.

— Ei, haide, dragule! Trebuie să fi fost un vis — o să fii în viață în viitor, firește, dar în momentul ăla o să visezi.

Lloyd se gândi la asta. Era posibil să aibă dreptate? Era posibil să nu fi fost decât un vis? Dar fusese atât de clar — atât de realist...

Și el avea șaizeci și șase de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Indiferent peste câți ani ar fi sărit, dacă el avusese o viziune, ar fi trebuit să aibă viziuni și oameni mai tineri. Iar Jake Horowitz era cu un sfert de veac mai tânăr decât el, și fără-ndoială că ABC News avea mulți angajați între douăzeci și patruzeci de ani.

Și nici unul dintre ei nu anunțase că ar fi avut vreo viziune.

— Nu știu, spuse, într-un târziu. N-a semănat a vis.

32

Viitorul *putea* fi schimbat, descoperiseră asta când realitatea se abătuse de la ceea ce le apăruse în primul set de viziuni. Evident că și acest viitor se putea schimba, în aceeași măsură.

La un moment dat, relativ curând, avea să fie pus la punct un tratament care oferea nemurirea — sau ceva al naibii de asemănător cu ea — și Lloyd Simcoe urma să se supună tratamentului respectiv. N-avea să fie ceva atât de simplu ca refacerea capetelor telomerilor[1], dar, indiferent ce-ar fi fost, avea să dea rezultate, cel puțin pentru câteva sute de ani. Pe urmă, trupul lui biologic avea să fie înlocuit cu unul mai rezistent, de robot, și urma să trăiască destul de mult ca să vadă Calea Lactee și Andromeda sărutându-se.

---

[1] Telomerul este porțiunea din capătul fiecărui cromozom liniar alcătuită din secvențe repetitive de ADN. Există teorii care leagă micșorarea lungimii telomerilor de procesul îmbătrânirii și de apariția unor boli specifice bătrâneții, și implicit, lungimea telomerilor de durata vieții.

Așa că tot ce-i rămânea de făcut era să găsească un mod de a se asigura că și Doreen avea să facă același tratament — indiferent cât ar fi costat, indiferent care ar fi fost criteriile de selecție, trebuia să se asigure că avea să fie inclusă și soția lui.

Fără îndoială că, în afară de el, mai existau și alți oameni deja în viață care urmau să devină nemuritori. Nu putea fi singurul care avusese o viziune; la urma urmelor, în ultima parte nu fusese singur.

Dar, ca și el, ceilalți păstrau tăcerea, încă încercând să înțeleagă ce văzuseră. Poate că, într-o bună zi, toți oamenii aveau să trăiască la nesfârșit, însă, după toate aparențele, din actuala generație — dintre cei deja în viață în 2030 — doar câțiva n-aveau să cunoască niciodată moartea.

Lloyd avea să-i găsească. Poate printr-un mesaj pe net. Dar nu ostentativ, nu cerându-le tuturor celor care avuseseră o viziune să iasă în față. Nu, nu — printr-un mesaj subtil. Poate îndemnând toate persoanele interesate de sferele Dyson să ia legătura cu el. Chiar și aceia care în momentul respectiv nu știuseră ce vedeau făcuseră probabil cercetări ca să descopere semnificația imaginilor respective, imediat ce conștiența lor revenise în prezent, și termenul trebuia să fi apărut în timpul incursiunilor lor pe Internet.

Da, avea să-i găsească — avea să-i găsească pe ceilalți nemuritori.

Sau aveau să-l găsească ei.

Se gândise că silueta pe care o văzuse pe câmpia albă ca zăpada din viitor fusese Michiko.

Însă apoi veni scrisoarea, invitându-l la Toronto. De fapt, era un mesaj simplu, trimis prin e-mail. „Eu sunt omul de jad care a apărut la sfârșitul viziunii dumneavoastră."

Jad. Bineînțeles că asta fusese. Nu marmură verde — jad. Nu-i vorbise nimănui despre acea ultimă parte a viziunii. La urma urmelor, cum i-ar fi putut spune lui Doreen că n-o văzuse pe ea, ci pe Michiko?

Dar nu fusese Michiko.

Lloyd făcu drumul de la Montpelier la Aeroportul Internațional Pearson, unde străbătu coridorul de debarcare. Venise cu o cursă internațională, dar pașaportul său canadian îl ajută să treacă repede prin vamă. Dincolo de poartă îl aștepta un șofer, ținând în mână un plat pe care strălucea cuvântul „SIMCOE". Limuzina pe care o conducea zbură — literalmente — pe 407, către Yonge Street, îndreptându-se apoi spre sud, către blocul-turn de deasupra librăriei, a magazinului alimentar și a multiplexului.

— Dacă ați putea salva de la moarte numai o fracțiune infimă a speciei umane, pe cine ați alege? i se adresă domnul Cheung lui Lloyd, care stătea acum pe canapeaua de piele portocalie din camera de zi a celui dintâi. Cum v-ați asigura că ați ales cei mai mari gânditori, cele mai sclipitoare minți? Există fără îndoială numeroase metode; eu unul am decis să-i aleg pe laureații Premiului Nobel. Cei mai strălucițidoctori! Savanții proeminenți! Cei mai buni scriitori! Și, da, cei mai umanitari dintre oameni — cei care au primit premiul pentru pace. Bineînțeles că oricine poate avea obiecții în privința persoanelor premiate în orice an, dar, în general vorbind,

selecția *e* meritorie. Așa că am început să-i abordăm pe laureați. Am făcut-o pe ascuns, firește; vă puteți imagina protestele publice la care s-ar ajunge dacă s-ar ști că nemurirea e posibilă, dar acest lucru li se ascunde maselor? N-ar înțelege — n-ar înțelege că procedeul e incredibil de costisitor și că probabil va rămâne așa și în deceniile următoare. Oh, poate că în cele din urmă vom găsi o procedură mai ieftină, dar, pentru început, nu ne putem permite să tratăm mai mult de câteva sute de oameni.

— Inclusiv pe dumneavoastră înșivă?

Cheung ridică din umeri.

— Eu am locuit în Hong Kong, doctore Simcoe, și am plecat dintr-un motiv anume. Sunt capitalist — iar capitaliștii cred că sudoarea de pe frunțile celor care rezolvă problemele ar trebui să le aducă prosperitate. Procedeul de obținere a nemuririi n-ar fi existat fără miliardele investite în acest scop de companiile mele. Da, m-am selectat pe mine însumi pentru tratament; era dreptul meu.

— Dacă îi selectați pe laureații Premiului Nobel, cum rămâne cu colaboratorul meu, doctorul Theodosios Procopides?

— Ah, da. Se pare că e mai prudent să administrăm tratamentul în ordinea descendentă a vârstei. Însă, da, el este următorul de care ne vom ocupa, în ciuda tinereții sale; în cazul laureaților care au împărțit un Nobel, tratăm toți membrii echipei în același timp. Făcu o pauză. Știți, m-am mai întâlnit o dată cu Theo — acum douăzeci și unu de ani. Prima mea viziune avea legătură cu el și a venit să mă viziteze când căuta informații despre ucigașul lui.

— Îmi aduc aminte; eram împreună în New York și el a venit aici cu avionul. Mi-a povestit despre întâlnirea cu dumneavoastră.

— V-a povestit ce i-am spus? I-am spus că sufletele sunt legate de viața veșnică, pe când religia are legătură doar cu recompensele. Am bănuit că îl așteptau lucruri mărețe și că într-o bună zi avea să primească o recompensă importantă. Bănuiam adevărul încă de pe atunci; la urma urmei, de drept nu ar fi trebuit să am nici o viziune — ar fi trebuit să fiu mort până acum, sau, cel puțin, să nu pot merge fără ajutor în pas vioi. Bineînțeles că nu puteam fi sigur că angajații mei vor reuși într-o bună zi să pună la punct un procedeu care oferă nemurirea, dar asta mă interesa de multă vreme și existența unei asemenea tehnici ar fi explicat de ce, în viziune, mă bucuram de o sănătate atât de bună, în ciuda vârstei înaintate. Am vrut să-i dau de înțeles prietenului dumneavoastră, fără să-mi trădez toate secretele, că, dacă reușea să supraviețuiască suficient de mult, i-ar fi fost oferită cea mai măreață recompensă posibilă — viața nelimitată. Făcu din nou o pauză. Vă vedeți des?

— Acum nu ne mai vedem.

— Mă bucur totuși — mult mai mult decât vă puteți da seama — că moartea lui a fost evitată.

— Dacă vă făceați griji din cauza asta și dacă puteați oferi nemurirea, de ce nu i-ați făcut tratamentul înainte de momentul în care arătau primele viziuni că ar fi putut muri?

— Procedeul nostru împiedică îmbătrânirea biologică, dar e sigur că nu te face invincibil — deși, după cum v-a dezvăluit fără îndoială viziunea, substituirea trupului va elimina în final

această problemă. Dacă am fi investit milioane în Theo și el ar fi sfârșit prin a fi împușcat, ei bine, ar fi însemnat să irosim resursele noastre extrem de limitate.

Lloyd îi cântări spusele.

— Ați menționat că Theo e mai tânăr decât mine; e adevărat. Sunt un om bătrân.

Cheung râse.

— Sunteți un copil! Eu am cu peste treizeci de ani mai mult decât dumneavoastră.

— Vreau să spun, preciză Lloyd, că, dacă mi s-ar fi oferit asta când eram mai tânăr, mai sănătos...

— Doctore Simcoe, aveți cu siguranță șaizeci și șase de ani — dar v-ați aflat, pe toată durata vieții dumneavoastră, în grija medicinii moderne, din ce în ce mai sofisticată. V-am văzut fișa medicală...

— Ce-ați făcut?

— Vă rog — eu împart aici viața veșnică; ținând cont de poziția în care mă aflu, credeți, cu toată seriozitatea, că îmi pot sta în cale câteva restricții de confidențialitate? Cum spuneam, v-am văzut fișa medicală: inima dumneavoastră e într-o formă excelentă, tensiunea e perfectă, nivelul colesterolului e sub control. Serios, doctore Simcoe, sunteți mai sănătos decât orice om de douăzeci și cinci de ani născut cu un secol în urmă.

— Sunt căsătorit. Cum rămâne cu soția mea?

— Îmi pare rău, doctore Simcoe. Oferta mea e numai pentru dumneavoastră.

— Dar Doreen...

— Doreen mai are înainte ceea ce i-a rămas dintr-o viață normală — presupun că încă vreo douăzeci și ceva de ani. Nu i se refuză nimic; vă veți putea petrece toți acești ani împreună cu ea. La un moment dat, își va da obștescul sfârșit. Sunt creștin, doctore Simcoe — cred că ne așteaptă lucruri mai bune... în fine, pe cei mai mulți dintre noi. Eu am fost nemilos în viață și mă aștept să fiu judecat cu asprime... motiv pentru care nu mă grăbesc nicidecum să-mi primesc răsplata. Dar soția dumneavoastră — știu multe despre ea și bănuiesc că și-a asigurat locul în rai.

— Nu sunt sigur că vreau să continui fără ea.

— Doreen ar dori, vă îndoială, să mergeți mai departe, chiar dacă ea însăși n-o poate face. Și, iertați-mi grosolănia, dar nu e prima dumneavoastră soție, și nici dumneavoastră nu sunteți primul ei soț. Nu denigrez dragostea pe care i-o purtați, dar sunteți, literalmente, simple etape unul în viața altuia.

— Și dacă prefer să nu particip?

— Sunt specializat în domeniul farmaceutic, doctore Simcoe. Dacă preferați să nu participați, sau dacă pretindeți că sunteți de acord, dar ne dați motive să ne îndoim de sinceritatea dumneavoastră, vi se va injecta un inhibitor de memorie; o să vă șteargă amintirile recente. O să uitați pe de-a-ntregul această întâlnire. Dacă într-adevăr nu vă doriți nemurirea, vă rog să alegeți această variantă — nu e dureroasă și n-are efecte secundare remanente. Și acum, doctore Simcoe, am realmente nevoie de răspunsul dumneavoastră. Ce preferați?

*

Doreen îl luă pe Lloyd de la aeroportul din Montpelier.

— Slavă Domnului că te văd acasă! spuse ea, imediat ce îl zări făcându-și apariția, după ce își recuperase bagajul. Ce s-a-ntâmplat? De ce-ai pierdut avionul dinainte?

Lloyd își îmbrățișă soția; Doamne, cât de mult o iubea — și cât de mult îi displăcea să fie departe de ea. Pe urmă însă clătină din cap.

— A fost cel mai stupid lucru cu putință. Am uitat cu desăvârșire că avionul de întoarcere era la ora patru. Ridică ușor din umeri și reuși să schițeze un zâmbet. Cred că-mbătrânesc.

33

Theo stătea în biroul lui. Care îi aparținuse cândva, firește, lui Gaston Béranger, dar contractul pe cinci ani al acestuia se încheiase cu multă vreme în urmă și, în zilele acelea, CERN nu mai era destul de mare ca să aibă nevoie de un director general. Așa că, în calitate de director al CTT, Theo preluase biroul. Însă bătrânul Gaston rămăsese în apropiere; era profesor emerit de fizică la Universitatea Paris din Orsay. El și Marie-Claire aveau în continuare un mariaj fericit, aveau un fiu extraordinar, un student excepțional, și, de asemenea, o fiică.

Theo se pomeni privind pe fereastră. Trecuse o lună de la marele leșin — *Flashforward*-ul în timpul căruia toată lumea își pierduse cunoștința timp de o oră. Dar până și Klaatu ar fi fost mândru: nicăieri în lume nu se anunțase că s-ar fi petrecut vreo nenorocire.

Theo era încă în viață; evitase crima căreia i-ar fi căzut victimă. Avea să trăiască — ei bine, cine știa cât? Alte câteva decenii, cu siguranță. Un nou termen al contractului cu viața.

Și, realiză el cu o tresărire, nu știa ce-ar fi putut face cu tot acel timp.

Era toamnă; prea târziu ca să se bucure, la propriu, de parfumul trandafirilor, un simbol al frumuseții lumii. Dar la figurat?

Se ridică, lăsă ușa biroului să gliseze, deschizându-se, o lăsă să se deschidă și pe a anticamerei, se îndreptă spre lift, coborî la parter, străbătu coridorul, traversă holul și ieși din clădire.

Cerul era înnorat; dar își puse totuși ochelarii de soare.

În adolescență, alergase de la Maraton la Atena. Când terminase, i se păruse că bătăile nebunești ale inimii n-aveau să i se domolească niciodată, că avea să se chinuie la nesfârșit să-și recapete răsuflarea. Își amintea limpede clipa aceea — când trecuse linia de sosire, încheind alergarea istorică.

Mai erau și alte momente pe care și le reamintea la fel de clar, firește; primul contact sexual; imagini aparte — cărți poștale ilustrate din memorie — din timpul călătoriei în Hong Kong; absolvirea universității; ziua în care îl cunoscuse pe Lloyd; brațul rupt în timpul unei partide de lacrosse. Și rularea primului lor experiment cu LHC, discontinuitatea...

Dar...

Dar toate acele momente memorate cu precizie, toate amintirile acelea atât de proaspete, vai, toate erau de fapt vechi de cel puțin douăzeci de ani.

Ce se întâmplase pe urmă? Ce experiențe de vârf, ce tristeți dureroase, ce culmi amețitoare?

Theo își continuă drumul; aerul era răcoros, înviorător. Contura totul, definea lucrurile, le dădea o formă, o claritate care le lipsise încă de când...

De când începuse să-și investigheze propria moarte.

Douăzeci și unu de ani, bântuiți de o singură obsesie.

Oare Ahab avea amintiri exacte? Oh, da — pierderea piciorului, fără nici o îndoială. Dar după aceea — după ce-și începuse căutările? Sau totul era ca o ceață, lună după lună, an după an, înghițind totul?

Dar nu — nu. Theo nu era Ahab; nu se dedicase cu disperare unui singur lucru. Din 2009 și până atunci, în 2030, își găsise timp pentru multe altele.

Și totuși...

Nu-și îngăduise niciodată să-și facă planuri de viitor. Oh, continuase să-și facă datoria la serviciu și fusese promovat de mai multe ori, dar...

Citise cândva o carte despre un bărbat care aflase, la nouăsprezece ani, că risca să se îmbolnăvească de boala lui Huntington, o maladie ereditară care urma să-l lipsească de toate abilitățile fizice și mentale când avea să atingă vârsta mijlocie. Omul acela se dedicase misiunii de a realiza ceva marcant înainte de a i se încheia durata de viață alocată. Dar Theo nu-și propusese asta. Oh, făcuse câteva progrese remarcabile în activitatea sa de fizician și, firește, își avea Nobelul. Dar până și momentul acela — primirea medaliei — era neclar.

Douăzeci și unu de ani, rămași în umbră. Chiar și știind că viitorul era schimbător, chiar și promițându-și că n-avea să lase căutarea potențialului său ucigaș să-i domine viața, două decenii alunecaseră pe lângă el, pierdute în cea mai

mare parte — poate nu chiar scurtcircuitate, dar cu siguranță fade, minimalizate, împuținate.

Nici un viciu fatal? Suna hilar.

Își continuă plimbarea. În fundal ciripea un cor de păsări.

Nici un viciu fatal? Asta fusese cel mai arogant gând dintre toate. Bineînțeles că avea un viciu fatal; bineînțeles că avea o *hamartia*. Dar era imaginea în oglindă a viciului lui Oedip; Oedip crezuse că putea scăpa de propria soartă. Theo, știind că viitorul era modificabil, fusese totuși urmărit de teama că nu-și putea păcăli destinul.

Așa că...

Așa că nu se căsătorise, nu avusese copii; în privința asta era chiar mai prejos decât Ahab.

Nici nu citise *Război și pace*. Nici Biblia. De fapt, nu mai citise nici un roman de — câți ani? — poate de zece.

Nu călătorise prin lume, cu excepția locurilor pe unde îl purtase vechea sa căutare de indicii.

Nu învățase să gătească sofisticat.

Nu luase lecții de bridge.

Nu urcase pe Mont Blanc, nici măcar parțial.

Și acum, incredibil, avea, dintr-odată — ei, dacă nu chiar tot timpul din lume, măcar mult mai mult timp.

Se bucura de liberul-arbitru; avea de construit un viitor.

Ideea îl îmbăta. *Ce vrei să te faci când o să fii mare?* Vremea în care își dorea să intre în pielea personajelor de desene animate trecuse, într-adevăr. Tot așa cum i se dusese și tinerețea; avea patruzeci și opt de ani. Pentru un fizician, era o antichitate. După toate probabilitățile, era mult prea bătrân ca să mai facă vreo descoperire importantă.

Un viitor de construit. Dar cum îl putea defini?

Momente cu strălucirea laserului; amintiri cu tăria unui diamant; proaspete și clare. Un viitor *trăit*, un viitor savurat, un viitor cu clipe atât de intense și atât de clare încât să străpungă uneori și alteori să scânteieze, atât de strălucitoare încât contemplarea lor să fie dureroasă, dar alteori să fie totodată pline de voioșie, de o bucurie absolută, pură, fără umbre, genul de bucurie de care nu avusese parte decât foarte rar, sau poate chiar deloc în acești douăzeci de ani.

Dar de acum înainte...

De acum înainte avea să *trăiască*.

Dar ce să facă mai întâi?

Numele ieși din nou la suprafață, din trecutul lui, din subconștientul lui.

Michiko.

Era la Tokio, firește. Primise o felicitare electronică de la ea de Crăciun, și o alta de ziua lui de naștere.

Divorțase de Lloyd — al doilea soț al ei. Dar nu se mai recăsătorise.

Ei, se putea duce la Tokio, s-o vadă. *Asta* ar fi fost un moment minunat.

Dar, Dumnezeule, trecuseră atât de mulți ani. Totul ținea de trecut.

Și totuși...

Totuși, lui îi plăcuse întotdeauna. Era atât de inteligentă — da, ăsta fusese primul lui gând; ce rațiune încântătoare, ce minte ascuțită. Dar nu putea nega că era, în același timp, o femeie frumoasă. Poate mai mult decât frumoasă; cu siguranță încântătoare și senină, și întotdeauna îmbrăcată impecabil, într-un stil rafinat, în ton cu moda.

Dar...

Dar trecuseră douăzeci și unu de ani. Trebuia să fi existat altcineva în tot acel timp, nu?

Nu. Nu fusese; ar fi auzit bârfe. El era mai tânăr decât ea, firește, dar asta nu conta cu adevărat. Michiko trebuia să aibă — cât? — cincizeci și șase de ani.

Dar nu putea să plece pur și simplu la Tokio.

Sau putea?

O viață de trăit...

Ce avea de pierdut?

Absolut nimic, decise. Absolut nimic.

Se întoarse în clădire, preferând să nu ia liftul, ci să urce mai degrabă pe scări, câte două trepte dispărând odată sub pașii lui mari, cu pantofii izbindu-le zgomotos, ascuțit.

Bineînțeles că avea s-o sune mai întâi. Cât era ceasul la Tokio? Lansă întrebarea în aer.

— Cât e ceasul la Tokio?

— Opt și douăzeci de minute, răspunse unul dintre numeroasele computere împrăștiate prin încăpere.

— Formează numărul lui Michiko Komura din Tokio, ceru el.

Din speaker se auzi sunetul electronic al telefonului. Inima lui Theo începu să bată cu putere. Din biroul lui se înălță un monitor plat, cu sigla companiei nipone Telecom.

Și apoi...

Iat-o, era acolo. Michiko.

Era încă încântătoare și îmbătrânise cu grație: ar fi putut spune că era cu vreo doisprezece ani mai tânără. Și bineînțeles că era îmbrăcată elegant — Theo încă nu văzuse așa ceva în

Europa, dar nu se îndoia că în Japonia era la modă. Michiko purta un blazer scurt pe care unduiau curcubeie.

— Ei, Theo, tu ești? întrebă ea, în engleză.

Felicitările electronice nu conținuseră decât grafică și text; trecuseră ani de zile de când nu mai auzise Theo vocea aceea frumoasă, înaltă, ca un susur de apă. Își simți trăsăturile destinzându-se într-un zâmbet.

— Bună, Michiko.

— M-am gândit la tine, spuse ea, când s-a apropiat data din viziuni. Dar mi-a fost frică să-ți telefonez. M-am temut să nu crezi că voiam să-mi iau rămas-bun.

El ar fi fost încântat să-i audă vocea mai înainte. Zâmbi.

— De fapt, individul care m-a ucis în viziuni e arestat. A încercat s-arunce în aer LHC-ul.

Michiko dădu din cap.

— Am citit pe Web.

— Cred că nici o viziune nu s-a adeverit.

Ea ridică din umeri.

— Ei, poate nu cu exactitate. Dar fetița mea frumoasă e exact așa cum am văzut-o. Și, știi, am cunoscut-o pe noua soție a lui Lloyd, și el spune că arată exact așa cum i-a apărut în viziune. Iar lumea din ziua de azi e într-o foarte mare măsură așa cum o descria Proiectul Mozaic.

— Cred că da. Dar mă bucur pur și simplu că nu s-a adeverit ceea ce avea legătură cu mine.

Michiko zâmbi.

— Și eu.

Între ei se lăsă tăcerea; dar tăcerile erau OK la video-telefon, asta făcea parte din plăcerile pe care le oferea. Oamenii

se puteau uita pur și simplu unii la alții, își puteau simți căldura privirilor, fără cuvinte.

Ea *era* frumoasă...

— Michiko, spuse el, cu tandrețe.

— Hmm?

— M-am... ăăă, m-am gândit mult la tine.

Ea zâmbi.

El înghiți în sec, încercând să-și adune curajul.

— Și mă întrebam, ei bine, ce-ai zice dacă aș veni puțin în Japonia?

Își ridică mâna, ca și cum ar fi simțit nevoia să ofere o cale de ieșire pentru amândoi dacă ea ar fi preferat să-i interpreteze cu bună știință greșit cuvintele, refuzându-l cu delicatețe.

— La Universitatea din Tokio e un CTT; m-au rugat să vin să le vorbesc despre perfecționarea procedeului.

Însă ea nu căuta o cale de ieșire.

— Mi-ar face plăcere să te revăd, Theo.

Bineînțeles că era greu de spus dacă între ei avea să se întâmple ceva. Poate din partea ei nu era vorba decât de un strop de nostalgie, poate își reamintea trecutul, vremurile când lucraseră împreună la CERN, cu atâția ani în urmă.

Dar poate, poate, *erau* pe aceeași lungime de undă. Poate lucrurile aveau să meargă bine între ei. Poate, după toți acei ani, avea să se-ntâmple.

El spera asta, cu siguranță.

Dar numai timpul o putea spune.

„O EXCELENTĂ CĂLĂTORIE FILOSOFICĂ..."
– Publishers Weekly

Ce ai face dacă ai putea zări o frântură din propriul viitor? Ai încerca să schimbi lucrurile sau ai accepta ideea că viitorul nu poate fi transformat și l-ai lua ca atare?

În *Flashforward*, o echipă de fizicieni care râvnesc la premiul Nobel conduc un experiment științific care pune în mișcare o energie de proporții inimaginabile. Într-o clipă, omenirea este proiectată înainte cu douăzeci și unu de ani, putându-se astfel experimenta câteva minute din viitor. Ce se întâmplă însă cu trupurile și mințile locuitorilor planetei în acest interval și, mai ales, după, când lumea se retrezește și se confruntă cu un nou coșmar?

„Să fie oare Sawyer răspunsul Canadei la Michael Crichton? Foarte posibil, da." – *The Montreal Gazette*

„Un scriitor incitant, elegant, Sawyer scrie cu verva și măreția științifică a lui Arthur C. Clarke și cu nota umană a lui Isaac Asimov." – *Quill & Quire*

ROBERT JAMES SAWYER (născut în 1960 la Ottawa) este un reputat scriitor de literatură SF, autor de romane și povestiri publicate în numeroase antologii și reviste, precum Analog Science Fiction and Fact, Amazing Stories, On Spec, Nature. *A câștigat patruzeci și unu de premii naționale și internaționale, dintre care se disting prestigioasele* Nebula Award *și* Hugo Award.

Romanul a stat la baza serialului TV *Amintiri din viitor*, difuzat de canalele AXN și ANIMAX.

SCIENCE-FICTION
ISBN: 978-973-102-371-7
9 789731 023717
www.ledabooks.ro
www.grupulcorint.ro

LEDA, *imprint al*
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Ilustrația copertei: 123rf.com
Designul copertei: Andreea Apostol